COLECȚIA

Jubiri de poveste

ELIZABETH HOYT

Plăceri vinovate

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

Viețile lor erau perfecte... până când s-au cunoscut

Lady Hero Batten, frumoasa soră a ducelui de Wakefield, pare să aibă tot ce și-ar putea dori o femeie, inclusiv un logodnic considerat perfect. Este adevărat, marchizul de Mandeville este cam plicticos și nu are deloc simțul umorului, dar acest lucru nu o deranjează pe Hero. Asta până când îl întâlnește pe flușturaticul lui frate, Griffin.

Lordul Griffin Reading este opusul gentlemanului perfect – și este foarte mulțumit să fie astfel. Modul cum își petrece zilele este un mister pentru toată lumea, dar Londra întreagă știe că nopțile lui sunt destinate petrecerilor deocheate. Cum era de așteptat, Hero nu-l place de la prima vedere, iar Griffin îi răspunde cu aceleași sentimente, considerându-i manierele impecabile și atitudinea desăvârșită potrivite pentru înalta societate, dar nu și pentru propriul lui frate. Duelul verbal permanent dintre ei aprinde însă scânteia dorinței – și astfel lumea lor, construită cu grijă, se dărâmă iremediabil. Pe măsură ce ziua nunții lui Hero se apropie, iar dușmanii lui Griffin complotează să-l distrugă pentru totdeauna, cei doi se străduiesc să afle dacă doi oameni atât de nepotriviți pot să descopere împreună dragostea perfectă.

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri ale *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 12 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewer's Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-668-2
9 786066 866682

Alma

ELIZABETH HOYT

Plăceri vinovate

Notorious Pleasures
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2011 Nancy M. Finney

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Plăceri vinovate
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOYT, ELIZABETH
Plăceri vinovate / Elizabeth Hoyt. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-668-2
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Plăceri vinovate

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

Pentru agenta mea, Susannah Taylor, care înțelege importanța picioarelor de crab.

Îi mulțumesc lui Anny Pierpont, un editor extraordinar, și lui Carrie Andrews, un redactor receptiv!

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm din cealaltă parte a lumii, o regină pe cât de frumoasă, pe atât de deșteaptă. Se numea Ravenhair...

din *Regina Ravenhair*

Londra, Anglia
octombrie 1737

Fiica unui duce învață de timpuriu eticheta corectă pentru aproape orice. În ce vas se servește ciocârlie friptă. Când să salute discret o contesă văduvă cam deocheată și când s-o abordeze direct. Ce să poarte în timpul unei călătorii cu barca pe Tamisa și cum să țină la distanță, la picnicul de după aceea, avansurile mânate de alcool ale unui conte cu o avere prea mică. De fapt orice, reflectă cu ironie Lady Hero Batten, mai puțin cum să se poarte în prezența unui gentleman care se împerechea cu vigoare cu o doamnă măritată – dar nu cu el.

– Îhâm, făcu ea o tentativă, uitându-se fix la perele modelate în tencuiala din tavanul de deasupra capului.

Cei doi de pe canapea păreau să n-o fi auzit. Într-adevăr, doamna scoase o serie de sunete stridente animalice pe după poalele rochiei sale în dungi roșii-maronii, care fusese ridicată ca să-i acopere fața.

Hero oftă. Se aflau în salonul slab luminat al bibliotecii din conacul Mandeville, iar ea regreta că alesese acea încăpere ca să-și aranjeze ciorapii. Dacă ar fi ales camera albastră, orientală, ciorapii ei ar fi fost aranjați până acum, și s-ar fi întors deja în sala de bal – departe de acea situație stânjenitoare.

Îşi coborî cu grijă privirea. Bărbatul, cu o perucă albă obişnuită, îşi dăduse jos haina din satin cu broderii şi stătea deasupra doamnei, îmbrăcat în cămaşă cu mâneci lungi şi o vestă frumoasă de culoarea smaraldului. Pantalonii lui şi accesoriile vestimentare erau lărgite ca să-i uşureze strădaniile, şi din când în când se vedea câte o frântură din fesele musculoase. Cu părere de rău, ea descoperi că priveliştea i se părea hipnotizantă. Oricine era gentlemanul, calităţile lui fizice erau chiar... uimitoare.

Hero îşi întoarse privirea ca să se uite prelung la uşă. Puţini ar fi condamnat-o dacă s-ar fi întors şi ar fi ieşit pe vârfuri din încăpere. Şi exact asta ar fi făcut în clipa în care intrase în salon dacă nu ar fi trecut pe lângă Lord Pimbroke cu nici două minute înainte, pe coridor. Pentru că întâmplarea făcea ca Hero să fi observat rochia roşie-maronie mai devreme în acea seară – pe *Lady* Pimbroke. Oricât de mult ura Hero să se pună într-o situaţie jenantă, până la urmă sentimentele ei nu erau la fel de importante ca posibilitatea unui duel şi rănirea sau moartea a doi gentlemeni. Odată ajunsă la această concluzie, Hero încuviinţă din cap o dată, îşi scoase unul dintre cerceii cu diamant şi îl azvârli în spatele bărbatului. Întotdeauna se mândrise în sinea ei de cât de bine ţintea – nu că se folosea de asta prea des în viaţa de zi cu zi –, şi se bucură să audă un icnet din partea lui.

El înjură şi se răsuci să o privească peste umăr, cu cei mai frumoşi ochi pe care îi văzuse ea vreodată. Nu era un bărbat chipeş – faţa lui era prea lată în zona pomeţilor, nasul prea încovoiat, iar gura prea subţire şi cu o expresie prea cinică pentru a întruchipa frumuseţea masculină –, dar ochii lui ar fi atras orice femeie, tânără sau în vârstă, aflată în cealaltă parte a încăperii. Şi, odată atrasă, privirea oricui ar fi zăbovit asupra expresiei de virilitate masculină arogantă pe care o afişa la fel de natural pe cât respira. Sau poate că, ăăă, *circumstanţele* erau cele care îi dădeau acea expresie.

– Te superi, iubire? zise el tărăgănat, iar furia din privirea lui se schimbă într-un amuzament uşor când o observă. Vocea lui era răguşită şi cât se poate de molcomă. Sunt ocupat aici.

Ea simţi fierbinţeala care îi inundă obrajii – chiar era o situaţie imposibilă –, dar întâlni privirea lui, convinsă că nu avea să se uite mai jos.

– Da. *Am* observat, dar am crezut că poate vreţi să ştiţi...

– Doar dacă nu cumva eşti genul căreia îi place să se uite...

Faţa ei luă foc, dar nu avea de gând să-l lase pe acel... acel ticălos să o facă din vorbe să îşi piardă controlul. Îşi lăsă privirea să coboare dispreţuitoare înspre vesta şi cămaşa boţite – din fericire, poalele cămăşii îi ascundeau pantalonii descheiaţi – şi înapoi sus. Zâmbi frumos.

– Prefer distracţiile în care nu sunt în pericol să adorm de plictiseală.

Se aşteptă ca insulta ei să-l enerveze, însă ticălosul nu făcu decât să ţâţâie.

– Ţi se întâmplă des, nu-i aşa, scumpete?

Vocea lui era neliniştită, dar în colţul buzelor mari apăru o gropiţă şireată.

– Să adormi exact când începe distracţia? Ei, nu te învinovăţi. De cele mai multe ori e vina domnului, nu a ta.

Doamne, nimeni nu-i mai vorbise vreodată astfel! Încet, teribil, Hero ridică din sprânceana stângă. Ştia că era un gest încet şi teribil pentru că exersase mişcarea în faţa oglinzii ore în şir pe când avea doisprezece ani. Rezultatul le făcuse pe matroanele experimentate să tremure în pantofii cu toc.

Ticălosul rămase impasibil.

– Din întâmplare, spuse el tărăgănat şi enervant, doamnele mele nu au această problemă. Rămâi şi uită-te... se va dovedi instructiv, îţi garantez. Şi, dacă îmi rămâne ceva putere după aceea, poate îţi şi demonstrez...

– Lord Pimbroke este pe coridor! izbucni ea înainte ca el să-şi termine gândul mişelesc.

Mormanul de dungi roşii-maronii se cutremură.

– Eustace e aici?

– Aproape. Şi vine încoace, o informă Hero pe Lady Pimbroke cu o uşoară satisfacţie în glas.

Gentlemanul acţionă rapid. Se ridică de pe doamnă şi îi lăsă în jos fustele ca să-i ascundă coapsele palide şi moi înainte ca Hero să clipească. El îşi luă haina, aruncă o privire rapidă, evaluatoare în încăpere şi se întoarse spre Hero cu vocea încă domoală.

– Lady Pimbroke şi-a rupt o fundă, sau o dantelă, sau ceva de genul ăsta şi ai fost drăguţă să te oferi s-o ajuţi.

– Dar...

El își puse degetul arătător pe buzele ei – cald, mare și șocant de nepotrivit. În același timp, o voce de bărbat se auzi de pe coridor.

– Bella!

Lady Pimbroke – sau Bella – icni de frică.

– Ce fată bună, șopti ticălosul spre Hero.

Se întoarse cu fața la Lady Pimbroke, o sărută pe obraz și murmură:

– Curaj, dragă.

Apoi dispăru sub canapea. Hero avu doar o clipă ca să vadă cum fața drăguță și insipidă a lui Lady Pimbroke deveni lividă în timp ce ea începea să înțeleagă pericolul în care se afla, apoi ușa încăperii se deschise brusc.

– Bella!

Lord Pimbroke era mare, roșu la față și destul de evident surescitat. Aruncă nervos o privire în cameră, cu mâna pe sabie, dar îngheță uimit când o văzu pe Hero.

– Milady, ce...?

– Lord Pimbroke.

Hero păși calmă în fața canapelei și mască un toc mare, masculin, cu rochia ei largă. Își puse în acțiune sprânceana stângă. Lord Pimbroke făcu un pas înapoi – destul de satisfăcător după reacția pe care o stârnise sprânceana ei din partea ticălosului – și se bâlbâi:

– Eu... eu...

Hero se întoarse spre Lady Pimbroke și atinse ușor broderia galbenă hidoasă de pe mâneca rochiei.

– E aranjată cred, nu?

Lady Pimbroke tresări.

– Oh! Oh, da, mulțumesc, milady.

– Pentru puțin, murmură Hero.

– Dacă ai terminat aici, dragă, zise Lord Pimbroke, atunci cred că te poți întoarce la bal?

Replica lui suna întrebător, dar tonul vocii în mod cert nu era. Lady Pimbroke îl luă de mână ușor îmbufnată.

– Da, Eustace.

Luându-și un rămas-bun de complezență, cei doi ieșiră din încăpere. Aproape imediat, Hero simți că era trasă de rochie.

– Hei! Abia pot respira aici.

– S-ar putea întoarce, zise ea calmă.

– Cred că pot vedea sub rochia ta.

Ea se dădu repede înapoi. Ticălosul se rostogoli de sub canapea și se ridică lângă ea. Ea îi aruncă o căutătură urâtă.

– Sper că nu...

– Hai, hai. Dacă o făceam, crezi că ți-aș fi spus?

Ea pufni, semănând atât de mult cu verișoara Bathilda în cele mai snoabe momente ale ei.

– Fără îndoială te-ai fi lăudat cu asta.

El se aplecă deasupra ei și rânji.

– Gândul te înfierbântă și te jenează?

– Nu te strânge peruca? întrebă ea politicos.

– Ce?

– Cred că ți se mărește capul când te umfli în pene și devine destul de incomodă.

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet trivial.

– Capul meu nu e singurul lucru disproporționat, te asigur. Poate de-asta ai venit aici? Să arunci o privire?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu ai nici un pic de jenă, nu-i așa? Majoritatea bărbaților se prefac măcar stingheriți când sunt prinși asupra faptului, dar tu... tu te dai mare ca un cocoșel.

El se opri în timp ce își îmbrăca haina, cu o mână pe jumătate în mânecă, și o privi cu ochii lui verzi și frumoși dintr-odată măriți.

– A, desigur. Moralizatoare. Normal că mi te crezi superioară pentru că...

– Te-am văzut comițând un adulter!

– M-ai văzut în timp ce mi-o *trăgeam* cu plăcere, spuse el cu emfază.

Ea tresări la acele vorbe directe, dar rămase fermă pe poziție. Era fiica unui duce și nu avea de gând să fugă de un bărbat ca el.

– Lady Pimbroke e măritată.

– Lady Pimbroke a avut mulți amanți înaintea mea și va avea mulți amanți după mine.

– Asta nu scuză păcatele *tale*.

El se uită la ea și râse – chiar *râse* – încet și profund.

– Iar tu ești o femeie fără păcate, nu-i așa?

Nici nu fu nevoită să se gândească la acest lucru.

– Normal.

El făcu o grimasă răutăcioasă.

– Câtă siguranță.

Ea se încruntă, afectată.

– Te îndoiești de mine?

– O, nu, nicidecum. Sunt absolut sigur că gândul păcatului nu ți-a trecut niciodată prin mintea ta mică și perfectă.

Ea își ridică bărbia și simți un val de încântare – nu se mai certase niciodată cu un gentleman, cu atât mai puțin cu unul ciudat.

– Iar eu încep să mă întreb dacă ție ți-a trecut vreodată vreun gând legat de moralitate în mintea ta mică și *nerușinată*.

El o privi un moment, iar un mușchi tresări în zona maxilarului. Apoi se aplecă brusc.

– Îți mulțumesc din suflet că ți-ai încălcat înclinațiile și m-ai scutit de sarcina neplăcută de a-l omorî pe Lord Pimbroke.

Ea încuviință din cap țeapănă.

– Și sper foarte tare că nu ni se vor mai intersecta niciodată cărările, Lady Perfecțiune.

În mod inexplicabil, Hero simți un junghi de durere la cuvintele lui disprețuitoare, dar avu grijă să nu își trădeze slăbiciunea.

– În mod cert mă voi asigura că n-am să mai fiu nevoită să îndur prezența *ta*, Lord Nerușinat.

– Atunci ne-am înțeles.

– Da.

– Bine.

Preț de o clipă, ea se uită lung la el, timp în care sânii împingeau în lenjerie la fiecare respirație prea rapidă, iar obrajii îi erau aprinși de emoție. Se apropiaseră unul de altul în timpul schimbului de replici, iar pieptul lui mai că se freca de dantela corsajului ei. El o privi la rândul lui fix, cu ochii lui foarte verzi ce ieșeau în evidență pe chipul dezgustător. Privirea îi căzu asupra gurii ei. Buzele ei se despărțiră, și pentru o secundă nesfârșită ea uită să respire. El se întoarse, se îndreptă spre ușă și dispăru în holul întunecat de dincolo de aceasta.

Hero clipi, trase aer în piept și se cutremură în timp ce privea confuză prin încăpere. Zări o oglindă agățată pe perete și se îndreptă spre ea ca să se uite la imaginea sa reflectată. Părul roșcat era în continuare elegant coafat, iar frumoasa rochie cu argintiu și verde îi stătea cum trebuia. Obrajii erau rozalii, dar culoarea îi venea bine. Ciudat, nu părea prea schimbată. Mda, asta nu era rău.

Își îndreptă umerii și ieși din încăpere, cu pas grațios, dar rapid. În noaptea aia mai mult decât oricând era important să aibă o înfățișare calmă, plăcută și *perfectă*, pentru că urma să se anunțe logodna ei cu marchizul de Mandeville.

Hero își ridică bărbia la amintirea rânjetului străinului când rostise cuvântul *perfect*. Până la urmă ce putea avea el împotriva perfecțiunii?

„La naiba cu toate femeile pline de ele însele și perfecte – și mai ales la naiba cu fătuca roșcată din sufragerie!" Lord Griffin Reading se îndreptă spre sala de bal a fratelui său într-o dispoziție proastă. Fetișcană blestemată! Stătuse acolo, dezaprobatoare și snoabă, și îndrăznise să privească de sus, de deasupra nasului ei îngust. La *el*. Probabil nu simțise niciodată nici un imbold uman în toată viața ei prea cocoloșită. Singurul semn de jenă fuseseră petele rozalii care urcaseră pe gâtul ei delicat și palid în timp ce îl privea fix. Griffin mormăi. La acea expresie critică mândria oricărui bărbat s-ar fi ofilit. Doar că el avusese o reacție total opusă – și nu pentru că nu-și terminase treaba cu Bella. Nu, perspectiva de a fi descoperit de un soț irascibil, urmată de un duel sângeros la răsărit, îi liniștise destul de mult dorința. Când se rostogolise de sub canapea, își recăpătase calmul, atât fizic, cât și mental. Până în clipa acelui schimb de replici fierbinți cu acea cucoană preasfântă. Mădularul lui păruse să fi interpretat disputa lor drept un fel de preambul bizar la o activitate în pat, în ciuda respectabilității evidente a domnișoarei, în ciuda ostilității ei față de el și a disprețului său instantaneu față de ea.

Griffin se opri într-un colț întunecat și încercă să se liniștească în timp ce pipăia cu degetul cercelul cu diamant din buzunar. Îl găsise sub canapea și intenționase să i-l înapoieze lui Lady

Perfecțiune înainte ca limba ei spurcată să-l fi făcut să uite complet de bijuterie. Ei, așa și merita, să-și piardă cercelul frumos dacă așa vorbea ea cu un gentleman.

Ridică dintr-un umăr. Când intrase în sala de bal, cu o jumătate de oră în urmă, nu apucase nici să-și salute mama și surorile, că Bella îl și atrăsese în cursă cu sugestia ei obscenă. Dacă ar fi știut că soțul ei era și el prezent la bal, nu s-ar fi lăsat atras într-o asemenea întrevedere periculoasă.

Griffin oftă. Dar era prea târziu pentru remușcări. Era mai bine să claseze episodul jenant la capitolul „Lucruri de uitat cât mai curând posibil" și să meargă mai departe. Lui Megs și lui Caroline probabil nu le păsa că el dispăruse, dar mama lui era, fără îndoială, cu ochii de șoim în căutarea lui. N-avea sens să se eschiveze. Griffin mai trase o dată de lavalieră ca să se asigure că era dreaptă și intră în sala de bal.

Candelabrele de cristal de deasupra luminau o adunare destul de mare. Acesta avea să fie evenimentul sezonului monden, și nici un membru al înaltei societăți londoneze nu voia să-l rateze. Griffin începu să-și croiască drum prin mulțimea în haine multicolore și înaintă greu din cauză că era nevoit să-și salute la tot pasul vechi prieteni și cunoștințe curioase.

– Ce frumos din partea ta că ai venit, dragă, se auzi o voce seacă din dreptul cotului său.

Griffin se întoarse din fața a două matroane care rânjeau spre el și îi blocau calea și se aplecă să-și sărute mama pe obraz.

– Doamnă, mă bucur să te văd.

Cuvintele erau rostite din obișnuință, dar ascundeau o doză de emoție. Nu mai fusese în Londra de aproape un an, și trecuseră mai bine de opt luni de când mama lui îl vizitase la moșia familiei din Lancashire. Își înălță capul și o studie. În părul ei frumos, strâns într-un coc elegant sub o beretă din dantelă, avea ceva mai multe fire albe, dar altfel fața ei frumoasă era neschimbată. Ochii ei căprui, cu riduri de expresie la colțuri, îi trădau inteligența ascuțită, gura ușor unduită era strânsă ca să ascundă un zâmbet afectuos, iar sprâncenele drepte erau puțin arcuite într-o expresie de amuzament continuu care se potrivea cu a lui.

– Ești bronzat ca o nucă, murmură ea și ridică un deget pentru a-i atinge obrazul. Presupun că ai ieșit la călărit pe moșie.

– Nu ți-ai pierdut simțul de observație, dragă mamă, zise el și îi oferi brațul.

Ea își petrecu brațul pe după al lui.

– Și cum e recolta?

Un junghi dureros îi străpunse tâmpla, dar Griffin răspunse vesel:

– Destul de bună.

Simți privirea ei îngrijorată.

– Sincer?

– A fost o vară secetoasă, așa că recolta a fost mai mică decât s-a anticipat.

O descriere frumoasă a ceea ce fusese, de fapt, o recoltă dezastruoasă. Pământul lor nu era deosebit de fertil, fapt pe care mama lui îl știa deja, dar n-avea sens să-i provoace griji.

– Ne vom descurca bine cu grânele, nu-ți fie teamă.

Fusese intenționat evaziv în legătură cu ce făcuse, de fapt, cu grânele. Era crucea lui, pe care trebuia s-o ducă pentru mama lui și pentru restul familiei. Răspunsul lui păru s-o fi liniștit.

– Bine. Lord Bollinger se arată interesat de Margaret, și ea va avea nevoie de rochii noi în sezonul acesta. Nu vreau să abuzez de fondurile noastre.

– Nu e nici o problemă, răspunse el în timp ce făcea rapid calcule în minte.

Avea să fie la limită, ca de obicei, dar ar trebui să poată face rost de bani... ținând cont că nu suferise alte pierderi. Durerea din tâmplă se intensifică.

– Cumpără-i lui Megs toate zorzoanele pe care le vrea. Punga familiei poate face față.

Încruntătura de pe fruntea ei se mai îmblânzi.

– Și, desigur, mai e Thomas.

El era pregătit pentru o discuție despre fratele lui, dar tot nu reuși să preîntâmpine o ușoară încordare a mușchilor. Bineînțeles că mama lui sesiză acest lucru.

– Mă bucur că ai venit, Griffin. E timpul ca voi doi să lăsați micile dispute în urmă.

Griffin pufni. Îi venea greu să creadă că fratele lui considera că erau doar „mici dispute". Thomas se purta mereu cu decență și nu s-ar fi certat niciodată cu Griffin pentru lucruri mărunte. Dacă

ar fi făcut acest lucru ar fi însemnat să lase emoțiile să-l conducă, ceea ce pentru cineva așa calculat ca Thomas era o năpastă.

Pentru o clipă, mintea îi zbură la ochii cenușii ai lui Lady Perfecțiune. Fără îndoială, *ea* s-ar fi înțeles de minune cu fratele lui de o corectitudine dusă până la snobism. Griffin făcu o tentativă de a părea încântat la gândul revederii lui Thomas.

– Sigur că da. Va fi minunat să discut cu Thomas.

Mama lui se încruntă. Era evident că el trebuia să mai lucreze la expresia de încântare.

– Îi e dor de tine, să știi.

El îi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Serios, insistă ea, deși el observă două puncte de culoare care apăruseră pe obrajii ei. Chiar și mama lui avea îndoieli cu privire la felul în care Thomas urma să-l primească. Această înstrăinare trebuie să se sfârșească. Nu e bună pentru familie, nu e bună pentru voi doi și nu e bună pentru *mine*. De ce-a durat atât, asta n-o să înțeleg niciodată.

Griffin observă cu coada ochiului o frântură de verde de culoarea mușchiului și se întoarse cu pulsul accelerat. Dar femeia care purta acea rochie dispăruse deja în mulțime.

– Griffin, fii atent, șuieră mama lui.

El zâmbi în jos înspre ea.

– Îmi pare rău, am crezut că văd o persoană pe care voiam s-o evit.

Ea pufni.

– Sunt convinsă că sunt multe femei cu proastă reputație pe care vrei să le eviți.

– De fapt, aceasta are, mai degrabă, o reputație prea bună, spuse el relaxat.

Își duse mâna la buzunarul vestei și pipăi micuțul cercel cu diamant. Se gândi că ar trebui să i-l dea totuși înapoi.

– Chiar așa? Pentru o clipă, el crezu că mama lui avea să permită abaterea de la discuție. Dar ea clătină din cap. Nu încerca să schimbi subiectul. Au trecut trei ani de când tu și Thomas ați început cearta asta nenorocită, iar nervii mei sunt teribil de întinși. Nu cred că mai suport încă o scrisoare de gheață între voi sau încă o cină la care să fiu atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostesc, de teamă să nu ating un subiect de discuție nepotrivit.

– Liniștește-te, mamă, spuse Griffin chicotind și aplecându-se să o sărute pe obrazul ce-i trăda revolta. Eu și Thomas ne vom da mâna și ne vom împăca în curând, ca doi băieței cuminți, iar tu vei cina cu amândoi cât timp eu sunt la Londra.

– Promiți?

– Pe onoarea mea, zise el și își duse palma la piept. O să fiu atât de amabil și de drăguț, încât Thomas n-o să se poată abține să-și reverse asupra mea dragostea frățească.

– Ha, făcu ea. Sper să fie așa.

– Nimic pe lume, o asigură el vesel, nu mă poate împiedica.

– Fericită?

Hero se întoarse când auzi vocea masculină, gravă și îl zări pe fratele ei mai mare, Maximus Batten, duce de Wakefield. Pentru o clipă, rămase fără replică la acea întrebare. În cele două luni cât îi fuseseră necesare ca să aranjeze logodna cu marchizul de Mandeville, Maximus o întrebase de mai multe ori dacă era mulțumită de perechea aleasă, dar niciodată nu o mai întrebase dacă era *fericită*.

– Hero?

Sprâncenele drepte și negre ale lui Maximus se apropiară una de alta deasupra nasului său destul de arogant. Ea își spusese de multe ori că înfățișarea lui Maximus se potrivea perfect titlului. Dacă cineva închidea ochii și încerca să-l picteze în minte pe ducele perfect, Maximus avea să apară. Era înalt, cu umerii lați, dar nu solid, chipul prelung și puțin prea rece ca să poată fi numit cu adevărat chipeș. Avea părul castaniu-închis – deși îl tundea scurt, pentru că obișnuia să poarte peruci albe, imaculate – și ochii căprui. Ochii căprui erau considerați de regulă calzi, dar o singură privire neîngăduitoare din partea lui Maximus era de-ajuns pentru a contrazice *acea* convingere. Căldura era ultimul lucru cu care putea fi asociat ducele de Wakefield. Dar, în ciuda tuturor lucrurilor, era fratele ei. Hero îi zâmbi.

– Da, sunt fericită.

Oare să fi fost ușurare ceea ce văzuse în privirea aceea severă? Pentru un moment, ea simți o undă perfidă de nervozitate. Maximus nu mai dăduse până în acel moment de înțeles că fericirea ei era un factor important în joc. Asigurarea proprietăților

și a averii, consolidarea alianței sale parlamentare cu Mandeville, acelea erau aspectele importante. Sentimentele ei, după cum prea bine știa, nu jucau nici un rol în negocieri. Iar ei îi convenea. Era fiica unui duce, și știuse încă din leagăn care era scopul și poziția ei în viață.

Maximus își țuguie buzele și se uită roată prin sala de bal.

– Voiam să știi că mai e timp să te răzgândești.

– Da?

Privi și ea împrejur. Conacul Mandeville era aranjat cu gust. Decorațiuni albastre și argintii – culorile familiei Batten – se intercalau cu stacojiul și negrul familiei Reading. Pe fiecare masă erau vaze cu flori, iar marchiza angajase și echipase un adevărat pluton de valeți.

Hero se uită înapoi spre fratele ei.

– Contractele sunt aranjate și sunt deja semnate.

Maximus se încruntă, afișând un dispreț ducal.

– Dacă vrei cu adevărat să scapi de această logodnă, aș putea s-o rup.

– E foarte generos din partea ta. Hero era impresionată de cuvintele dure ale lui Maximus. Dar sunt destul de mulțumită de logodna mea.

El încuviință din cap.

– Atunci cred că e timpul să ne alăturăm alesului tău.

– Desigur.

Vocea ei era calmă, dar degetele îi tremurau puțin când și le puse pe mâneca albastră a fratelui ei. Din fericire, Maximus nu păru să observe. El o conduse în partea laterală a sălii de bal mișcându-se fără grabă, dar cu hotărârea care-l caracteriza. Uneori Hero se întreba dacă fratele ei își dădea seama că înainta cu ușurință pentru că toți cei care îi stăteau în cale se grăbeau să se dea la o parte.

Un bărbat stătea lângă ringul de dans, cu spatele la ei. Era îmbrăcat într-o ținută sumbră, cu peruca de un alb ca zăpada. El se întoarse în timp ce ei se apropiau, și pentru o clipă inima lui Hero se opri în loc, nevenindu-i să creadă. Ceva din aspectul umerilor lui și din profilul bărbiei proeminente îi aminti de ticălosul cu care se certase cu câteva minute mai devreme. Apoi bărbatul se răsuci

cu fața spre ea, iar ea făcu o reverență spre marchizul de Mandeville și se dojeni pentru imaginația ei prostească.

Era greu să se gândească la cineva care să semene mai *puțin* cu acel Lord Nerușinat decât logodnicul ei. Mandeville era înalt și destul de chipeș. Dacă Mandeville ar fi zâmbit mai des, aspectul lui s-ar fi apropiat periculos de mult de frumusețe. Dar s-ar fi putut crede că frumusețea la un marchiz ar fi o slăbiciune, iar despre marchizul de Mandeville sigur nu se putea spune că avea vreo slăbiciune.

– Înălțimea ta. Lady Hero, zise Mandeville și făcu o plecăciune elegantă. Sunteți și mai frumoasă în seara asta decât de obicei, milady.

– Vă mulțumesc, milord.

Hero zâmbi în sus spre el și fu încântată să observe o schimbare ușoară a aspectului buzelor lui față de expresia sumbră obișnuită. Apoi privirea lui se îndreptă într-o parte a capului ei.

– Draga mea, porți un singur cercel.

– Da? Hero își duse mâinile la lobii urechilor într-un gest automat, iar fața i se înroși când își aminti ce se întâmplase cu cercelul lipsă. Doamne, probabil am pierdut unul.

Își scoase repede cercelul cu diamant și i-l dădu fratelui ei, ca să-l pună în buzunar.

– E mai bine așa, spuse Mandeville și încuviință din cap. Mergem? o întrebă el, dar se uită spre Maximus.

Acesta aprobă din cap. Mandeville îi făcu un semn servitorului său, dar încăperea se cufundase deja în tăcere în timp ce oaspeții se întorseseră spre ei. Hero afișă un zâmbet vesel și stătu dreaptă și relaxată, așa cum fusese învățată încă de la grădiniță. O doamnă cu titlul ei nu se foia niciodată. Nu îi plăcea să se afle în centrul atenției, dar acest lucru făcea parte din statutul de fiică a unui duce.

Se uită la Mandeville. O marchiză avea să atragă și mai multe priviri. Normal. Hero își reprimă un oftat, inspiră și expiră ușor și își imagină că era o statuie. Era un truc vechi care o ajuta să treacă peste evenimente ca acela. Era o fațadă golită, perfectă, a fiicei unui duce. În realitate, ea – femeia dinăuntru – nu trebuia să se afle deloc acolo.

– Prieteni, rosti Mandeville tare.

Era celebru pentru calitatea de orator din parlament, pentru vocea lui profundă. Lui Hero i se părea şi uşor teatrală, dar sigur că nu i-ar fi spus niciodată acest lucru.

– Bine aţi venit în seara aceasta la o sărbătoare foarte importantă: logodna mea cu Lady Hero Batten.

El se întoarse, o luă de mână, se aplecă şi îi sărută încheieturile degetelor cu delicateţe. Hero zâmbi şi făcu o reverenţă spre el în timp ce oaspeţii aplaudau. Se îndreptară şi fură imediat înconjuraţi când oaspeţii înaintară ca să-i felicite. Hero îi mulţumea unei contese destul de surde, când Mandeville o strigă din spate.

– A, Wakefield, Lady Hero, aş vrea să vă prezint pe cineva.

Ea se întoarse şi întâlni ochii lui verzi şi expresia amuzată, uşor şmecherească. Hero nu fu în stare decât să se holbeze, mută, în timp ce Lord Neruşinat se aplecă, îi luă mâna şi îi atinse pielea cu buzele calde. De undeva din depărtare îl auzi pe Mandeville care îi spuse:

– Draga mea, acesta e fratele meu. Lord Griffin Reading.

Capitolul 2

Regina Ravenhair îşi condusese regatul într-un mod frumos şi paşnic de la moartea soţului ei, fostul rege. Dar nu e lucru uşor pentru o femeie să deţină puterea într-o lume a bărbaţilor. Pentru că, deşi avea sfătuitori, miniştri şi oameni de litere, nu se putea încrede în nici unul dintre ei, motiv pentru care în fiecare noapte regina Ravenhair îşi şoptea secretele şi îngrijorările păsării, şi apoi, deschizând palma, o lăsa să zboare liber în noapte ducând cu ea mângâierile ei...

din *Regina Ravenhair*

Hero trase adânc aer în piept, îşi controlă respiraţia şi afişă un zâmbet adecvat – nici prea larg, nici prea firav. Era o expresie ce nu trăda sub nici o formă şocul descoperirii faptului că Lord Neruşinat avea să-i fie în curând cumnat.

– Sunt foarte încântată să vă cunosc, Lord Griffin.

– Sunteţi?

El era încă aplecat pe jumătate deasupra mâinii ei, astfel încât numai ea să-i audă murmurul.

– Normal.

– Mincinoaso.

Zâmbetul ei adecvat deveni puţin cam rigid în timp ce şuieră:

– Să nu îndrăzneşti să faci o scenă!

– O scenă? Eu?

El se încruntă, în timp ce ea îşi dădea seama că era posibil să fi făcut o greşeală tactică. Hero încercă să-şi retragă mâna, dar omul acela îngrozitor îşi intensifică strângerea în timp ce îşi îndreptă spatele fără grabă.

– Ce încântător să-mi cunosc, în sfârşit, noua soră. Nu vă deranjează dacă vă spun „soră", nu-i aşa, milady? Mă simt de parcă deja ne cunoaştem. În curând vom da unul peste altul la toate adunările de familie... la cină, la micul dejun, la ceai şi la câte o gustare din când în când. Gândul nu face decât să-mi taie răsuflarea, *surioară*. Ce familie veselă o să fim.

El rânji şmecherește spre ea.

Sufletul lui Hero se revoltă faţă de acel ticălos care folosea un ton atât de familiar. Nu era deloc *fratern* cu ea.

– Nu cred că...

– Îmi pare atât de rău să aud asta, murmură el.

Ea scrâşni din dinţi şi îşi smuci brusc mâna. Strânsoarea lui se înteţi.

– Lord Griffin, eu...

– Dar, te rog, vrei să dansezi cu mine, drăguţă viitoare surioară? întrebă el cu o inocenţă uluitoare.

– Eu nu...

El ridică din sprâncene la auzul vorbelor ei, iar în ochii lui verzi străluci o undă de veselie vicleană.

– ... *Cred*, spuse ea printre dinţi, că ar fi o idee...

– Desigur.

El îşi plecă uşor capul şi îşi lăsă ochii în pământ.

– De ce ar vrea o lady să danseze cu un pierde-vară ca mine? Îmi pare rău că am întrebat.

Buzele lui tremurau. Hero simţi că roşeşte. El reuşise s-o facă pe ea să pară personajul negativ din acea scenă.

– Păi..., făcu ea și își mușcă buza.

– E o ofertă drăguță, Hero. Ce spui? tună Maximus de lângă ea.

Ea tresări, doar puțin, dar Reading o strânse de degete ca s-o avertizeze. Doamne! Aproape uitase că erau în mijlocul unei săli de bal aglomerate. Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Oriunde se afla, Hero era mereu pe deplin conștientă de faptul că era fiica unui duce și de felul în care era de așteptat să se poarte. Se uită consternată la Reading și văzu că lui îi dispăruse zâmbetul batjocoritor. De fapt, chipul lui era lipsit de expresie când se întoarse spre fratele său.

– Cu permisiunea ta, desigur, Thomas.

Văzându-i acum unul lângă altul, putu observa asemănările dintre frați. Aveau aceeași înălțime, dar, dincolo de acest lucru, amândoi își ridicau bărbiile într-un anume fel, de parcă provocau fiecare bărbat din încăpere. Studiindu-i pe cei doi frați, Hero își spuse că, după chip, Reading părea cel mai în vârstă dintre cei doi, deși ea știa că era mai tânăr cu câțiva ani. Ochii lui Lord Reading erau mai proeminenți și mult mai cinici. Părea că își trăise viața mai mult decât Mandeville.

Mandeville nu-i răspunsese fratelui ei, iar pauza devenea stânjenitoare. Marchiza văduvă moștenitoare stătea între cei doi bărbați și se uita neliniștită la fiul ei mai mare. Probabil îi comunica acestuia ceva în tăcere.

Mandeville încuviință dintr-odată din cap spre fratele lui și zâmbi, deși numai buzele sale se mișcară. Reading se întoarse imediat și începu s-o conducă spre ringul de dans. El nu părea să se grăbească, dar Hero se trezi purtată până la jumătatea încăperii fără să-și dea seama.

– Ce pui la cale? șuieră ea.

– Cred că un menuet.

Ea îi aruncă o privire grăitoare la remarca puerilă.

– Ei, hai, surioară...

– Nu-mi mai spune așa!

– Cum, *soră?*

Erau pe ringul de dans, iar el se întoarse cu fața spre ea în timp ce alte cupluri își ocupau pozițiile în jurul lor. Hero se încruntă.

– Da!

– Dar în curând vei fi sora mea, spuse el încet și răbdător, de parcă ar fi vorbit cu un țânc nu foarte deștept. Soția fratelui meu mai mare, aflat deasupra mea din punct de vedere al rangului dacă nu și al vârstei, trebuie tratată mereu cu respect. Cum ți-aș putea spune altfel?

El făcu ochii mari cu atâta naivitate, încât ea fu cât pe ce să izbucnească în râs. Din fericire, reuși să se stăpânească. Numai Dumnezeu putea ști ce ar crede Mandeville – și fratele ei – dacă ar auzi-o chicotind ca o școlăriță la balul de logodnă.

– De ce m-ai invitat la dans?

El făcu pe rănitul.

– Păi, m-am gândit să sărbătorim minunata ta logodnă cu fratele meu, desigur.

Ea ridică sprânceana stângă, într-un gest pe care îl știa deja ineficient. El se aplecă spre ea și îi șopti răgușit:

– Sau poate vrei să discutăm despre detaliile întâlnirii de mai devreme în fața familiilor noastre?

Muzica începu, iar Hero făcu o reverență.

– De ce m-ar deranja? Mi se pare că tu ai mai multe de pierdut decât mine dacă circumstanțele întâlnirii noastre sunt făcute publice.

– Așa s-ar zice, răspunse el în timp ce își dădeau ocol. Dar această presupunere nu ia în calcul felul de a fi, incredibil de demodat, al fratelui meu.

Hero se încruntă.

– Ce vrei să insinuezi?

– *Susțin*, murmură Reading, că fratele meu este un idiot îngust la minte, care, dacă te-ar fi găsit în camera aceea cu Belle și cu mine, ar fi tras imediat niște concluzii nefericite și greșite.

Mișcările dansului îi despărți pentru un moment, iar Hero încercă să-și imagineze ce fel de bărbat avea sufletul atât de întunecat încât să-și imagineze cel mai rău lucru în privința fratelui său. Când se întâlniră din nou, ea întrebă șoptit:

– De ce-mi spui lucrurile astea?

El ridică din umeri.

– Nu fac decât să spun adevărul.

Ea clătină din cap.

– Nu cred. Cred că încerci să diminuezi afecțiunea mea pentru fratele tău, o tentativă cu adevărat mârșavă.

El zâmbi, deși un mușchi tresări sub ochiul său drept.

– Lady Perfecțiune, ne întâlnim din nou.

– Nu-mi mai spune așa, șuieră ea. Eu nu cred că Mandeville este atât de rău pe cât pari să crezi.

– Evit să contrazic o lady, desigur, dar nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Ea se încruntă.

– Ne insulți, atât pe fratele tău, cât și pe mine. Nu-mi pot imagina ce ți-a făcut ca să merite un astfel de tratament infam.

El se aplecă înspre ea, atât de aproape, încât ea simți parfumul lui de lămâie și lemn de santal.

– Nu?

Ea nu reuși să-și ascundă un tremur ușor la amenințarea implicită a apropierii lui. Nu era o femeie scundă – de fapt, era mai înaltă decât multe dintre cunoștințele ei de sex feminin –, dar Reading era bărbat și cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Își folosea acest avantaj fizic pentru a o intimida. Ei bine, ea nu era deloc ușor de intimidat. Pufni și își întoarse capul ca să-l privească drept în ochi.

– Nu. Nu-mi pot imagina un rău așa de teribil încât să fii dispus să denigrezi caracterul fratelui tău în fața mea.

– Atunci poate că nu prea ai imaginație, replică el fără a o privi direct.

– Sau poate că *tu* ești cel căruia îi lipsește ceva.

– În ochii tăi așa o fi. În definitiv, eu nu am perfecțiunea fratelui meu. Nu sunt membru marcant al parlamentului și nu am nici frumusețea, nici eleganța lui. Și... Se aplecă din nou mai aproape de ea. Nu am nici titlul lui măreț.

Pentru o clipă, ea se holbă la el, nevenindu-i să creadă, apoi râse ușor, discret.

– Ești așa gelos pe el, încât să crezi că mă mărit cu fratele tău pentru titlul lui?

Fu foarte mulțumită când văzu că el își dădu capul pe spate, încruntat.

– Nu sunt *gelos*...

– Nu? îl întrerupse ea cu o voce mieroasă. Atunci probabil ești doar un neghiob. Mandeville este un bărbat onorabil. Un om bun. Și un om respectat de apropiați și de toți cei cu care vine în contact, dar și prietenul și aliatul fratelui meu. Sunt mândră să fiu logodnica lui.

Dansul îi făcu să se despartă, iar când reveniră unul lângă altul el încuviință din cap țeapăn.

– S-ar putea să ai dreptate. Poate nu sunt decât un neghiob.

Ea clipi, luată prin surprindere. Cel pe care îl vedea drept un berbant n-ar fi recunoscut așa repede o slăbiciune. El se uită la ea și zâmbi ușor, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– O să-i spui lui Thomas despre întâlnirea noastră?

– Nu.

Nu fu nevoită să se gândească prea mult.

– E un lucru înțelept. După cum am zis, fratele meu nu ar fi încântat că te-ai amestecat.

În mintea ei încolți incertitudinea. Oricât de mult refuza Hero să se gândească la o asemenea reacție din partea lui Mandeville, logodnicul ar fi putut trage o concluzie greșită. Îndepărtă acel gând și îl privi pe Reading direct în ochi.

– Reputația *ta* este cea pe care încerc să o păstrez nepătată.

El își dădu capul pe spate și râse, iar sunetul puternic și masculin atrase privirile celorlalți dansatori.

– Nu știi? N-am nici o reputație de păstrat, draga mea Lady Perfecțiune. Lasă jos scutul și sabia, aruncă armura strălucitoare. Nu e nici un dragon pe care să-l ucizi pentru mine. Nu ai nimic de protejat.

– Nu? întrebă ea, iar curiozitatea o făcu să vorbească fără să se gândească înainte. Auzise câteva șușoteli despre fratele misterios al logodnicului ei, dar acestea fuseseră înnebunitor de vagi. Ești chiar așa de fără de speranță?

– Sunt un escroc veritabil. El îi dădu ocol, pășind ușor pe ritmul muzicii, și șopti încet, doar pentru urechile ei: Un seducător, un desfrânat, un risipitor de cea mai joasă teapă. Sunt celebru pentru plăcerile mele... beau prea mult, sunt un afemeiat incurabil și râgâi în cele mai nepotrivite momente. Nu știu ce-i aia discreție, nu am principii morale și nici nu doresc aceste lucruri. Pe scurt,

sunt diavolul în persoană, iar tu, draga mea Lady Perfecțiune, ai face bine să eviți compania mea.

Hohotul unui bărbat îl făcu pe Thomas Reading, marchiz de Mandeville, să arunce o privire spre ringul de dans. Griffin își lăsase capul pe spate în timp ce râdea cu o lejeritate deplasată de ceva ce îi spusese Lady Hero. Din fericire, ea nu părea la fel de amuzată. Totuși, Thomas nu se putu abține să-și încordeze umerii.

„La dracu' cu Griffin."

– Fratele tău pare să se distreze dansând cu sora mea, spuse Wakefield.

Thomas se uită la duce și întâlni ochii căprui ai acestuia. Întotdeauna era dificil de ghicit la ce se gândea Wakefield, dar în acea clipă el putea fi luat drept un sfinx în formă de bărbat. Thomas mormăi și își întoarse privirea înapoi spre Griffin, care dansa cu viitoarea lui soție.

– Așa se pare.

Wakefield își încrucișă brațele la piept.

– Hero a fost protejată toată viața – așa cum se cuvine în ipostaza ei –, dar principiile ei morale sunt dintre cele mai solide. Știu că nu le va încălca, oricât de tentată ar fi.

Thomas încuviință din cap și simți un fior de groază ce i se ridica pe ceafă. Simți nevoia să tragă de lavalieră drept reacție la mustrarea ascunsă din vorbele ducelui.

– Te cred, Înălțimea Ta. Lady Hero are parte de toată încrederea mea, iar eu n-o voi trata altfel decât cu respect.

– Bine. Wakefield își duse mâinile la spate și rămase tăcut o vreme, în timp ce se uitau la dansatori. Apoi rosti încet: Clauza este ineficientă.

Thomas îi aruncă o privire severă. Într-un efort de a acționa împotriva nenorocirilor cauzate de consumul de gin printre săracii Londrei, ei ataşaseră o clauză a ginului în actul legat de dulciuri din luna iunie. Clauza permitea acordarea unei recompense tuturor celor care aduceau informații despre vânzătorii ilegali de gin.

– Din ce în ce mai mulți vânzători de gin sunt aduși în fața magistraților, spuse Thomas încet. Cum să fie ineficientă?

Wakefield ridică din umeri. Vocea lui era joasă și controlată, dar mânia era vizibilă.

– Le aduc pe sărmanele femei care vând băutura aceea a diavolului. Amărâte care fac doar câțiva penny pe zi. Misiunea noastră este să-i prindem însă pe cei care fabrică ginul. Pe cei puternici care stau ascunși în întuneric și se îmbogățesc pe seama sărmanelor femei.

Thomas își țuguie buzele. Pe ringul de dans, Lady Hero se încrunta spre Griffin, iar această priveliște îl făcu să se simtă ușurat.

– Dacă prindem îndeajuns de mulți vânzători, vom vedea și efectele asupra producătorilor, te asigur. Clauza nu există decât de câteva luni. Trebuie să-i acordăm timp, prietene.

– Eu nu am timp, răspunse Wakefield. Londra se duce de râpă din cauza acestei molime. Mai mulți oameni mor din pricina ei decât se nasc în orașul nostru. Cadavrele împânzesc străzile și mansardele din East End. Soțiile sunt părăsite de soții lor distruși de băutură, bebelușii sunt omorâți de mamele lor bețive, copiii sunt abandonați și lăsați să moară ori să se prostitueze. Cum poate prospera Anglia dacă muncitorii își distrug mintea și corpurile? Ne vom ofili și vom decădea ca națiune dacă ginul nu este eradicat din orașul nostru.

Thomas știa că Wakefield era îngrijorat de problema ginului, dar să-i pese atât de mult de această clauză? O asemenea pasiune nu se potrivea cu omul pe care-l știa el.

O mișcare în cealaltă parte a ringului de dans îi atrase atenția și îi alungă numaidecât gândurile. O femeie păși la marginea mulțimii. Rochia ei era ca o flacără portocalie deasupra juponului de culoarea florii de ciubotica-cucului. Părul ei era de un roșcat profund, imposibil, iar buzele și obrajii, înroșiți artificial. Fiecare bărbat din acea parte a ringului de dans o urmări cum lovi ușor evantaiul, într-un gest provocator, de brațul celui care o însoțea. El spuse ceva, iar ea își arcui gâtul alb și râse, făcând ca bustul să-i tresalte.

– ... Doar dacă nu cumva un om important e acuzat de fabricarea ginului, zise Wakefield.

Thomas clipi și își dădu seama că pierduse cea mai mare parte a vorbelor tovarășului său. Își întoarse capul spre duce, dar

cu coada ochiului o vedea încă pe femeia care își trecea degetele jucăușe peste curbele sânilor.

– Ce depravată!

– Cine?

La naiba, vorbise cu voce tare, iar acum Wakefield aștepta un răspuns. Thomas făcu o grimasă.

– Doamna Tate. Arătă cu bărbia spre femeia din cealaltă parte a încăperii. De fiecare dată când o văd, are un alt însoțitor, care de care mai tânăr decât ea. Femeia asta ar trebui acuzată de indecență. Oricine poate observa că are peste treizeci și cinci de ani.

– Treizeci și opt, murmură Wakefield.

Thomas se întoarse și se uită la el suspicios.

– O cunoști?

Wakefield ridică din sprâncene.

– Cred că cea mai mare parte a înaltei societăți londoneze o cunoaște.

Thomas se uită din nou la doamna Tate. Oare Wakefield se referea la faptul că o cunoștea din punct de vedere biblic? Oare ducele se culcase cu femeia aceea?

– Este isteață și dezinvoltă, spuse Wakefield relaxat. În plus, a fost măritată cu un bărbat de trei ori mai în vârstă decât ea. Nu o condamn pentru că se distrează puțin, acum că e văduvă.

– Se dă în spectacol, zise Thomas printre dinți.

Putea simți privirea lui Wakefield.

– Poate, dar numai cu bărbați neînsurați. Are grijă să nu se încurce cu un bărbat logodit.

Ca și cum ar fi auzit cuvântul „logodit", Lavinia Tate se uită dintr-odată în sus, iar privirea ei o întâlni pe a lui de-a lungul distanței care îi separa. Deși acum nu putea vedea, el știa că ea avea ochii căprui. Acest lucru, își spuse el satisfăcut, era ceva ce ea nu putea schimba. Ochii ei erau și aveau să fie întotdeauna căprui-deschis, oricât de mult fard folosea. Ea îi susținu privirea și își ridică bărbia într-un gest provocator care ar fi atras atenția oricărui bărbat. Era un gen de ocheadă vechi de când lumea, de pe vremea Evei și a lui Adam, cu o tentă de fruct cam prea copt.

Thomas își luă intenționat ochii de la privirea ei mândră. Gustase o dată din acel fruct și îi fusese greu să scape de dulceața lui

îmbătătoare. Femeia aceea era pur și simplu un jad. Și, dacă exista ceva de care se săturase la viața lui, acest ceva erau jadurile.

Chipul lui Lady Hero trăda liniște și seriozitate și era aproape frumos – iar ea nu părea deloc impresionată de înșiruirea dramatică de către Griffin a propriilor lui păcate.

– Am tras deja concluzia că ești un ticălos, zise ea când el se opri în fața ei.

Ea făcu o reverență grațioasă.

– Dar, pentru că sunteți viitorul meu cumnat, Lord Reading, cred că a vă evita compania poate fi un lucru destul de dificil.

Femeia aceea știa cum să zdrobească iluziile unui bărbat despre el însuși. Încă o dată el fu lovit de ironia cumplită că *acea* femeie dintre toate cele prezente la bal era cea pe care Thomas o alesese drept soție. O femeie care nu își ascundea repulsia față de Griffin. O femeie care îl văzuse în cea mai urâtă ipostază – și nu dădea semne că ar fi uitat acea privelițe. O femeie care era mândră de sufletul ei imaculat. Lady Perfecțiune – o doamnă perfectă pentru fratele lui perfect.

Îi aruncă o privire dezaprobatoare și urmări cum ea își ridică nenorocita aia de sprânceană într-o expresie întrebătoare. Nu era chiar o frumusețe această logodnică a fratelui său. În schimb, avea un soi de eleganță care era uneori întâlnită în crema societății engleze – piele albă ca laptele, un chip ușor alungit, trăsături regulate și părul roșcat, dar nu într-atât încât să fie deplasat.

Mai văzuse genul ei de nenumărate ori, și totuși... Lady Hero avea ceva care era cu siguranță diferit. În primul rând, majoritatea femeilor de genul ei l-ar fi lăsat în plata Domnului în încăperea aceea. Totuși, ea își încălcase principiile morale rigide ca să-i salveze pe el și pe Bella. Oare fusese un gest de compasiune față de doi străini? Sau pur și simplu un cod etic imperturbabil, ce depășise până și dezgustul ei pentru ceea ce găsise în salon?

Griffin se uită în jur. Muzica se oprise, dansul se terminase, iar el trebuia s-o escorteze înapoi la plictisitorul Thomas. Ceea ce avea să facă, desigur – doar că nu încă. Se înclină și îi oferi cotul cu un gest docil, prefăcut.

– Trist, nu-i așa?

Ea se uită la brațul lui cu o undă subită de scepticism, dar fu forțată de manierele sale rigide să-l accepte. Griffin își ascunse sentimentul triumfător care îl cuprinse.

– Ce anume? întrebă ea cu voce îngrijorată.

– O, că o femeie așa pioasă ca tine trebuie să suporte compania unui ticălos ca mine din cauza unei convenții legate de politețe.

– Pff, pufni ea și își ridică bărbia în timp ce el o conducea ușor prin mulțime. Sper că mă voi descurca.

El își dădu ochii peste cap.

– Înveselește-te. Faptul că trebuie să suporți prezența mea îți va da ocazia să acumulezi mai multe puncte către sanctitate.

Dacă nu și-ar fi întors tocmai atunci privirea spre ea, nu ar fi observat ușoara zvâcnire a buzelor roz și moi. O, Doamne! Lady Perfecțiune avea simțul umorului! O văzuse zâmbind, dar expresia ei fusese inertă și imobilă. Cum ar arăta un zâmbet adevărat pe fața ei? Ce s-ar întâmpla dacă ea ar râde cu adevărat? Intrigat, își plecă încet capul spre ea și inspiră parfumul floral.

– Dacă nu te măriți cu fratele meu pentru titlul lui, atunci de ce o faci?

Ochii mari și cenușii priviră uimiți în sus, direct în ai lui. Era atât de aproape, încât nu trebuia decât să se aplece câțiva centimetri, iar buzele lui le-ar fi atins pe ale ei. Ar fi putut afla ce gust avea, dacă buzele ei s-ar fi despărțit în calea limbii lui, moale și dulce ca mierea.

„Doamne!" Griffin își dădu capul pe spate. Din fericire, ea păru să-i fi interpretat greșit starea de confuzie.

– Ce vrei să spui?

El trase aer în piept și se uită în altă parte. Traversaseră aproape întreaga încăpere și se îndreptau în direcția opusă față de Thomas, însă ea nu părea să observe acest lucru. El se juca cu focul, dar întotdeauna găsise pericolul teribil de incitant.

– De ce te măriți cu Thomas?

– El și fratele meu sunt prieteni. Maximus m-a îndemnat să fac acest lucru.

– Asta-i tot?

– Nu, sigur că nu. Fratele meu nu s-ar fi gândit că Mandeville e un soț potrivit pentru mine dacă marchizul n-ar fi fost un bărbat bine privit, bun și inteligent.

Ea enumeră calitățile fratelui lui Griffin de parcă înșira atuurile unui berbec bun de prăsilă.

– Nu-l iubești? întrebă el cu o curiozitate sinceră.

Ea se încruntă de parcă el i-ar fi vorbit în suedeză.

– Nu mă îndoiesc de faptul că o să am, cu timpul, simțăminte puternice față de el, normal.

– Normal, murmură el și simți din nou acel impuls idiot de triumf. Ca față de cockerul preferat?

Ea împietri, și, dacă bunele maniere nu ar fi făcut-o să-și țină cumpătul, el avu sentimentul că și-ar fi pus mâinile în șolduri ca o nevastă de pescar nervoasă.

– Mandeville nu e un cocker!

– Atunci un exemplar din rasa... marele danez?

– Lord Griffin...

El o trase mai departe și o conduse spre marginea balconului.

– Doar că mereu am zis că ar fi frumos.

– Ce?

– Să fii îndrăgostit de soția ta... sau, în cazul tău, de soț.

Chipul ei se îmblânzi o clipă, ochii cenușii deveniră puțin încețoșați, iar buzele dulci se depărtară. Griffin se simți fascinat de momentul ei efemer de emoție. Era oare o frântură de imagine a adevăratei Lady Hero? Apoi ea redeveni Lady Perfecțiune, cu spatele drept, buzele ferme și o privire ce nu lăsa să se vadă nimic din interior. Schimbarea era fascinantă. Ce o făcuse să fie asemenea unui cameleon?

– Cât de romantic, rosti ea tărăgănat, cu o voce plictisită și sociabilă care îl făcu să scrâșnească din dinți, să crezi că dragostea are legătură cu căsnicia.

– De ce?

– În situația noastră, o căsătorie este un contract între familii – după cum bine știi.

– Dar nu poate fi mai mult de atât?

– Faci intenționat pe obtuzul, zise ea, pierzându-și răbdarea. Nu ai nevoie să-ți explic eu regulile din înalta societate.

– Iar tu faci intenționat pe căpoasa. În cazul părinților mei a fost.

– Ce?

– Dragoste, spuse el și încercă să permită vocii să-i trădeze iritarea. S-au iubit. Știu că e ceva rar, dar e posibil, chiar dacă nu ați văzut niciodată așa ceva...

– Și părinții mei.

Fu rândul lui să se arate confuz.

– Ce?

Ea își ținea capul într-o parte, astfel că el nu-i văzu decât buzele curbate în jos, în semn de tristețe.

– Părinții mei. Am amintiri cu... cu o mare afecțiune între ei.

El își aduse aminte – cu groază – că părinții ei fuseseră omorâți. Fusese un caz celebru cu peste cincisprezece ani în urmă – ducele și ducesa de Wakefield fuseseră uciși în fața unui teatru, de niște tâlhari.

– Îmi pare rău.

Ea trase adânc aer în piept, iar chipul ei deveni pentru o clipă insuportabil de vulnerabil.

– Nu trebuie să-ți pară. Aproape nimeni nu mai amintește nimic de ei în fața mea. De parcă nici n-ar fi existat. Eram la școală când au murit, dar am câteva amintiri dragi cu ei de dinainte... să se fi întâmplat.

El încuviință din cap și simți compasiune față de acea femeie mândră și înțepată. Se plimbară o vreme tăcuți, în timp ce mulțimea vuia în jurul lor, fără a se atinge. Păreau distanți într-un mod ciudat. Griffin înclină capul spre unul sau doi oameni pe care îi întâlniră, dar continuă să meargă, încercând să întrețină conversația.

– Probabil ai dreptate, zise ea după puțin timp. Căsătoria bazată pe dragoste între parteneri este, în mod clar, ideală.

– Atunci de ce să te mulțumești cu mai puțin?

– Dragostea se poate înfiripa cu timpul între un soț și soție, după căsătorie.

– La fel de bine s-ar putea să *nu* se înfiripe.

Ea ridică din umeri și păru gânditoare.

– Toate căsniciile sunt un soi de joc de noroc. Și fiecare femeie își încearcă norocul alegând înțelept – un bărbat care este bine privit, care vine dintr-o familie potrivită și are suflet bun.

– Iar în familia Reading nu sunt cazuri de nebunie, lucru ce este oarecum liniștitor în ceea ce privește rădăcinile aristocrate, murmură el.

Ea strâmbă din nas și se uită la el.

– Ai prefera să mă mărit cu cineva dintr-o familie în care au fost cazuri de nebunie?

– Nu, sigur că nu.

El se încruntă și încercă să explice de ce îl deranja decizia ei calculată de a se mărita cu fratele lui. Dumnezeu îi era martor că nu era preocupat de inima lui *Thomas*.

– Chiar tu ai spus că o căsnicie bazată pe dragoste este ideală. De ce nu aștepți să ai parte de așa ceva?

– *Am* așteptat. Mi-m făcut debutul în societate acum șase ani.

– În tot acest timp ai căutat dragostea adevărată?

– Poate, spuse ea și ridică din umeri, evident iritată. Sau ceva asemănător cu dragostea adevărată. În plus, cât să aștept? Luni? Ani? Am douăzeci și patru de ani. Am o obligație de a mă mărita – și nu oricum. Nu pot aștepta o veșnicie.

– O obligație.

Pe buzele lui, cuvintele aveau gust acru, deși ideea nu era ceva nou. Doar toate femeile de rangul ei aveau „obligația" de a face o partidă bună. Ea clătină din cap.

– Dacă întâlnesc dragostea adevărată la șaizeci de ani? Dacă nu o găsesc niciodată. Nu e nici o garanție că așa se va întâmpla. Vrei să rămân fată bătrână din cauza unei speranțe deșarte?

El îi aruncă o privire curioasă.

– Crezi că, în ceea ce te privește, există o dragoste adevărată?

– Poate că nu *o* dragoste adevărată, dar o persoană există, în mod sigur. Așa cred... da, că fiecare dintre noi poate să se îndrăgostească... poate să se îndrăgostească nebunește... și că undeva acolo e o persoană care poate împărtăși acea dragoste. Ea strâmbă din nas și deveni dintr-odată sfioasă. Probabil ție ți se pare o prostie discuția despre dragostea adevărată.

– Deloc. Știu că dragostea romantică este reală. Doar am văzut-o.

– Și crezi că un berbant ca tine s-ar putea îndrăgosti nebunește de o femeie?

Cuvintele ei se voiau ironice, dar tonul era serios. El ridică din umeri.

– Poate, deşi nu pare o situaţie confortabilă, în care să vreau să mă trezesc.

– Atunci înseamnă că n-ai fost niciodată îndrăgostit?

– Niciodată.

Ea încuviinţă din cap.

– Nici eu.

– Păcat, răspunse el şi îşi ţuguie buzele. Mă întreb cum o fi. Să fii luat pe sus de o mare pasiune. Să dai totul din lume pentru o singură persoană.

Ea zâmbi ironic.

– Cât idealism din partea unui ticălos! Serios, îmi strici complet percepţia despre acest cuvânt.

– Aceasta este latura mea din societate, spuse el relaxat. Nu o confunda cu animalul de dincolo de ea.

Ea îl privi întrebător, apoi dădu aprobator din cap, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie.

– Nu prea am şanse să fac asta ţinând cont de modul în care ne-am întâlnit.

El zâmbi ca să mascheze un junghi de dezamăgire.

– Dar, milord, dacă eşti aşa idealist cu privire la căsătorie, de ce nu ai o căsnicie fericită, plus unul sau mai mulţi urmaşi?

– Sunt idealist când vine vorba despre *dragoste*, milady, nu despre căsătorie. Să fiu legat de o femeie pentru tot restul vieţii, înconjurat de drăcuşori dezgustători? întrebă el şi se cutremură oripilat. Nu, îi cedez bucuros fratelui meu statutul matrimonial şi toate îndatoririle ce vin odată cu acesta.

– Şi dacă vei găsi într-o bună zi dragostea adevărată? întrebă ea încet. Ce faci atunci, milord?

– Ei, atunci voi fi pierdut, milady. O viaţă de berbant transformată în ruină, un specimen splendid de burlac îngenuncheat de legăturile căsătoriei şi de o mână delicată. Dar..., spuse el şi ridică un deget dojenitor, acest lucru este, aşa cum ai subliniat şi tu, puţin probabil. Singura mea dragoste adevărată poate că trăieşte în îndepărtata Chină. Poate fi o hoaşcă de nouăzeci de ani ori un copil de doi ani. Poate n-am s-o întâlnesc niciodată

în această viaţă, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest lucru, cu anticipaţie.

Stârni un zâmbet slab pe buzele acelea moi, iar inima începu să-i bată mai repede la acea priveliştе. Un zâmbet – un zâmbet adevărat – din partea acelei femei era precum nuditatea alteia. Şi ce gând cât se poate de ciudat era acesta!

– De ce, milord?

– Pentru că, spuse el şi se aplecă atât de aproape, încât răsuflarea lui mişcă o şuviţă roşcată de lângă urechea ei, deşi sunt departe de a fi perfect în ochii tăi, te asigur că *viaţa* mea e perfectă aşa cum e acum. Mă bucur de preocupările mele de crai, de libertate, de capacitatea de a... *flirta* cu cât de multe femei vreau. Pentru mine, dragostea adevărată ar fi o catastrofă totală, profundă.

Hero se uită în sus, în ochii ticăloşi, de un verde-deschis, ai lui Reading. El folosise un eufemism în locul cruzimii de care dăduse dovadă în salon, dar cuvintele nu erau mai puţin şocante. Ea înghiţi cu greu în timp ce îşi imagină o legiune de femei împrăştiate pe patul lui şi posteriorul lui musculos mişcându-se în acel ritm ademenitor. Doamne, ar fi trebuit să se simtă ofensată de acea imagine, dar, în schimb, nu voia decât să-şi lipească palmele pe obraji pentru a răcori dogoarea pe care o simţea dintr-odată.

Urmări cum pleoapele lui Reading se lăsară în jos, iar gura lui largă se deschise pentru a rosti ceva ce fără îndoială avea s-o scandalizeze şi mai mult. Din fericire, fură întrerupţi.

– Pot să-mi primesc înapoi logodnica? întrebă Mandeville pe un ton puţin prea tăios ca să fie considerat jovial.

Sclipirea jucăuşă din ochii lui Reading dispăru şi luă cu ea orice urmă de blândeţe de pe chipul lui, lăsând în urmă doar o mască lipsită de expresie şi destul de intimidantă. Fără umorul său obişnuit, Reading putea fi genul de bărbat urmat de soldaţi într-o bătălie cam fără sorţi de izbândă: un conducător, un om de stat, un vizionar. Ce gând ciudat despre un libertin autoproclamat!

Hero clipi şi îşi dădu seama că Mandeville îi oferea braţul.

– Draga mea?

Zâmbi, făcu o reverenţă către Reading, apoi acceptă braţul logodnicului ei. Reading făcu o plecăciune atât de extravagantă, încât mai că putea fi considerată o batjocură.

– Felicitările mele, Thomas, pentru logodnă. Lady Hero.

Își înclină capul mai curtenitor spre ea, apoi se întoarse și dispăru în mulțime. Hero expiră zgomotos și abia atunci își dădu seama că își ținuse răsuflarea.

– Sper că nu ți-a făcut avansuri, șopti Mandeville în timp ce o conducea spre ringul de dans.

– Deloc, zise ea și salută din cap o femeie în vârstă care trecu pe lângă ei.

Nu era nevoie să se uite la el ca să-și dea seama că o țintuia cu privirea.

– Unele femei îl consideră foarte ispititor.

Tonul lui era așa distant, încât putea fi foarte bine luat drept un strigăt de avertizare.

– Sunt sigură că așa e, spuse ea cu blândețe. Fără îndoială că iminența pericolului și rânjetul acela viclean le fac pe multe femei să se emoționeze. Dar eu am considerat întotdeauna că un bărbat care își știe responsabilitățile și se îngrijește de ele este cu mult mai atrăgător decât unul care își petrece viața jucându-se.

Brațul de sub mâna ei se relaxă treptat.

– Mulțumesc, draga mea.

– Pentru ce?

– Pentru că vezi așa clar ceea ce alții nu observă, zise el. Acum, vrei să dansezi cu logodnicul tău?

Ea zâmbi spre el și admiră ridurile care apărură în dreptul colțurilor ochilor căprui când o privi.

– Aș fi încântată.

Dansară un menuet și un dans țărănesc, apoi Hero își exprimă dorința de a se odihni. Mandeville o conduse spre câteva scaune aliniate într-o parte a încăperii și îi găsi un loc înainte de a se duce să-i aducă punci. Hero îl urmări cu privirea cum își croi drum prin mulțime și îi admiră umerii largi și mersul hotărât. Așa cum se întâmpla mereu, el era oprit la fiecare câțiva pași de cei care doreau să-l felicite, dar și de cei care nu urmăreau decât să fie văzuți vorbind cu marchizul de Mandeville.

Ea oftă mulțumită. Maximus chiar alesese soțul perfect pentru ea.

– Aici erai!

Bathilda Picklewood – sau verișoara Bathilda, cum era cunoscută mai bine în gospodăria Batten – își așeză corpul destul de generos pe un scaun de lângă Hero. Rudă îndepărtată din partea mamei ei, verișoara Bathilda le crescuse pe Hero și pe sora ei mai mică, Phoebe, de la moartea părinților lor. Părul alb al verișoarei Bathilda era prins în bucle mici în jurul frunții și era acoperit cu o bonetă triunghiulară. Era îmbrăcată într-o rochie movulie, culoarea ei preferată, iar pieptul generos era încadrat de dantelă albă și funde negre. Din dreptul subsuorii se ivea o față micuță, cu negru, cafeniu și alb. Mignon, micuța cățea cocker a verișoarei Bathilda, o însoțea oriunde mergea.

– Draga mea, trebuie să discut cu tine!

Din moment ce verișoara Bathilda vorbea mai tot timpul cu exclamații, Hero nu făcu decât să ridice ușor din sprâncene.

– Da?

– Nu trebuie să mai dansezi vreodată cu Lord Griffin Reading! spuse verișoara Bathilda cu atâta gravitate, de parcă tocmai transmitea secrete de stat.

Mignon lătră o dată, ca și cum ar fi vrut să sublinieze cuvintele stăpânei sale.

– De ce nu?

– Pentru că el și Lord Mandeville se urăsc.

– Hmm... murmură Hero și o scărpină absentă pe Mignon după urechile mătăsoase. Am observat o anumită încordare între ei, dar nu cred că aș merge așa departe încât să o numesc *ură*. Poate o aversiune...

– E mult, mult mai rău decât aversiune, draga mea! Nu înțelegi? Verișoara Bathilda își coborî vocea și șopti: Lord Griffin a sedus-o pe prima soție a lui Mandeville!

Capitolul 3

Jos, sub balconul reginei, se aflau grajdurile regale. Acolo, micuța pasăre cafenie își găsea culcușul noaptea, obosită după atâta zbor. În fiecare dimineață, devreme, stăpânul grajdului

țesăla iapa preferată a reginei. În timp ce avea grijă de părul calului de culoarea castanei, micuța pasăre cânta deasupra lui, de pe căprioare. Și uneori, dacă stăpânul grajdului asculta cu atenție, pasărea părea să cânte aceste cuvinte:

„Sus, dincolo de pereții castelului
O scumpă domniță plânge singură în noapte.
Ah, oare nu e nimeni s-o aline?..."

din *Regina Ravenhair*

În astfel de momente faptul că era o femeie nemăritată devenea cu adevărat deranjant, medită Hero mai târziu în acea noapte în timp ce se îndrepta spre casă cu trăsura, alături de verișoara Bathilda.

– De ce nu mi-a spus nimeni despre scandalul legat de prima soție a lui Mandeville? întrebă ea.

– Nu era un subiect potrivit pentru o domnișoară, răspunse verișoara Bathilda, care făcu un gest amplu, aproape lovind nasul lui Mignon, care se ivea din poala ei. Seducție, relații amoroase și lucruri din astea. În plus, de unde să fi știut că el are să te ia la dans imediat ce-i ești prezentată?

– M-a invitat la dans de față cu Maximus, spuse Hero pentru a treia sau chiar a patra oară. Mandeville și-a dat acceptul!

– N-ar fi putut face altfel, nu-i așa? răspunse verișoara Bathilda cu o logică enervantă. Ei, ce-a fost a fost. Doar că trebuie să ai mai multă grijă pe viitor.

– Dar de ce? întrebă Hero pe un ton răzvrătit. Doar nu crezi că mă las sedusă de un libertin, nu?

– Sigur că nu!

Verișoara Bathilda păru scandalizată de această idee.

– Dar toată lumea va fi cu ochii pe tine ori de câte ori un bărbat îți va da târcoale.

– Nu e corect. *Eu* n-am făcut nimic rău, zise Hero și își încrucișă brațele la piept. Și, până la urmă, de unde știm că Lord Griffin a sedus-o pe soția lui Mandeville? Poate nu-i decât un zvon răutăcios.

– Păi, dacă e un zvon, Mandeville îl crede, spuse verișoara Bathilda. Ți-o amintești pe prima Lady Mandeville?

Hero strâmbă din nas.

– Vag. A murit acum patru ani, nu-i așa?

– Trei și puțin. Oricum, tu nu te învârteai în cercul ei de cunoștințe. Era destul de rapidă pentru o tânără matroană, dar până la urmă a fost o Trentlock, zise verișoara Bathilda pe un ton sumbru. O adunătură de inepți cei din familia Trentlock, deși destul de atrăgători. Probabil că asta i-a sucit mințile lui Mandeville. Anne Trentlock a fost o femeie frumoasă, nu încape îndoială, iar familia este veche și foarte bine situată. Toată lumea a considerat că ei doi au făcut o alegere bună când au decis să formeze o pereche.

Hero nu putu să-și stăpânească un fior. Toată lumea era de părere că *ea* făcea acum o partidă bună.

– Ce s-a întâmplat?

– Lord Griffin Reading, asta s-a întâmplat, zise verișoara Bathilda și clătină din cap. Omul acela e un sălbatic, și a fost așa de la moartea tatălui său. Bătrânul marchiz a murit când Reading era la Cambridge. Reading a plecat imediat în Londra și a început să ducă o viață de desfrânat. S-a întovărășit cu cei mai josnici oameni, a sedus femei căsătorite și cât pe ce să fie implicat în două dueluri. Și, în ciuda tuturor acestor scandaluri, Mandeville a fost de o loialitate fără seamăn. Nu voia să audă nimic de rău despre fratele lui nici măcar atunci când Reading a început să refuze invitațiile.

– Și apoi?

– Apoi Mandeville s-a însurat cu Anne Trentlock. A fost perechea sezonului monden, și, normal, Reading a fost invitat, spuse verișoara Bathilda și oftă. S-a întâmplat cu un an înainte ca tu să ieși în lume, draga mea, dar eu am fost acolo. Anne nu-și putea lua ochii de la Reading... toată lumea a remarcat acest lucru. Au fost speculații că ea l-ar fi ales pe Reading în locul lui Mandeville dacă nu ar fi fost în joc titlul lui Mandeville.

Hero se încruntă.

– Ce-a făcut Reading?

– Nu s-a purtat altfel decât în mod obișnuit, dar probabil observase pasiunea lui Anne față de el.

– Și Mandeville?

– Ce putea face? răspunse verișoara Bathilda și ridică din umeri. Bănuiesc că a încercat să-i despartă, dar Reading e fratele lui.

Era inevitabil ca Reading să găsească o oportunitate de a o seduce pe soția fratelui său.

– Era inevitabil numai dacă era un nemernic, bombăni Hero.

Întreaga poveste o deprima teribil. Știa că Reading era un libertin, dar să-i facă așa ceva fratelui său era pur și simplu revoltător.

– Ei, da, dar atunci deja știam cu toții ce-i putea pielea.

Mignon scânci și dădu din lăbuță. Verișoara Bathilda o scărpină absentă pe bărbie.

– Când Anne a murit în timp ce năștea, frații nici măcar nu-și mai vorbeau. Și au fost și numeroase zvonuri legate de copil. O binecuvântare că n-a trăit, ăsta e adevărul.

– Ce lucru înfiorător spui, șopti Hero.

– Poate că da... Frumos din partea ta să arăți compasiune, replică verișoara Bathilda și își ținguie buzele cărnoase. Dar, din păcate, trebuie să gândim practic. Dacă acel copil ar fi supraviețuit, și ar fi avut un tată incert, ar fi fost o povară teribilă, atât pentru Mandeville, cât și pentru copil.

– Cred că ai dreptate, murmură Hero și strâmbă din nas.

Ura însă acest gen de pragmatism, care ajungea să vadă benefică moartea unui copil inocent. Verișoara Bathilda se aplecă în față în trăsura care se legăna și o bătu ușor pe Hero pe genunchi.

– E de domeniul trecutului. Stai departe de Reading, și trecutul va fi uitat.

Hero aprobă din cap. Dădu la o parte perdelele trăsurii ca să se uite afară, dar noaptea era întunecată, așa că nu putu vedea decât reflexia ei în geam. A muri în chinurile facerii era și așa un lucru rău, dar cât de teribil era să mori știind că ți-ai înșelat soțul? Lăsă perdelele să cadă la loc. Era un destin pe care n-avea nici cea mai mică intenție să-l urmeze.

Călătoria spre casă mai dură încă douăzeci de minute, timp în care verișoara Bathilda moțăi, în vreme ce micuța Mignon sforăia în brațele ei.

– Doamne! spuse verișoara Bathilda și căscă în timp ce coborau din trăsură. Balul a fost minunat, dar mă duc numaidecât la culcare. Nu sunt ca voi, tinerii, care puteți să stați treji atâtea ore!

Urcară treptele din marmură albă ale frumoasei case de oraș pe care Maximus o cumpărase pentru Hero, sora ei mai mică, Phoebe, și verișoara Bathilda. Până atunci locuiseră împreună

cu el la conacul Wakefield, aflat într-una dintre cele mai la modă zone din Londra, dar Maximus spusese că nu se cădea ca trei doamne să se fâțâie prin casa unui burlac. Hero bănuise că aceasta era modul în care Maximus își asigurase intimitatea, dar nu obiectase. Deși casa lor din oraș nu era la fel de impunătoare precum conacul Wakefield, era destul de elegantă și confortabilă.

Panders, majordomul, deschise ușa din față și se aplecă peste burta mică și rotundă.

– Bună seara, milady. Doamnă...

– Mai degrabă bună dimineața, Panders, zise verișoara Bathilda în timp ce-i dădea șalul și mănușile.

– Zi-i unuia dintre valeți s-o ducă pe Mignon la plimbarea de dinainte de culcare și apoi s-o aducă la mine în cameră.

– Da, doamnă.

Panders luă micuțul cocker în brațe și reuși să-și păstreze mina serioasă chiar și când Mignon îl linse pe barbă.

– Mulțumesc, Panders, zise Hero și zâmbi spre valet, apoi își abandonă șalul înainte de a o urma pe femeia mai în vârstă la etaj.

– Sunt foarte mândră de tine pentru partida aceasta, spuse verișoara Bathilda când ajunseră în fața camerei ei. Căscă din nou și își acoperi gura cu mâna cu un gest delicat. O, dragă, sunt terminată. Noapte bună.

– Noapte bună, șopti Hero și se întoarse pe hol spre camera ei.

Era trecut de miezul nopții, însă în mod ciudat nu-i era deloc somn. Deschise ușa și nu fu prea surprinsă să vadă capul lui Phoebe, acoperit cu o bonetă, ieșind de sub așternut.

– Psst! Hero!

Phoebe era cea mai mică dintre copiii din familia Batten și nu semăna deloc nici cu Hero, nici cu Maximus. Atât Hero, cât și Maximus erau înalți, însă Phoebe era scundă – câțiva centimetri peste un metru cincizeci – și puțin mai plinuță, cam de conformația verișoarei Bathilda. Un nor frumos de păr castaniu-deschis, care îi ieșea de sub boneta de noapte, îi încadra fața, iar în spatele ochelarilor mici și rotunzi se zăreau ochii de culoarea alunei. În cămașa de noapte lungă arăta de doisprezece ani, deși împlinise șaptesprezece cu șase luni în urmă.

– De ce ești trează?

Hero închise uşa în spatele ei, apoi îşi aruncă papucii din picioare. Patru candelabre luminau camera şi o învăluiau în lumină şi căldură.

– Şi ce-ai făcut cu Wesley?

Phoebe sări din pat.

– I-am zis să plece. O să fiu eu servitoarea, iar tu o să-mi spui totul despre bal.

Phoebe nu îşi făcuse debutul în societate şi nu avusese, aşadar, voie să participe la balul de logodnă – spre dezamăgirea ei exprimată cu voce tare.

– Hmm... Păi, nu ştiu ce-ar fi de spus, începu Hero.

– O, nu mă necăji! replică Phoebe care se chinuia deja cu agăţătoarele corsajului lui Hero. Doamna Tate a fost acolo?

– Da, şi n-o să-ţi vină să crezi ce rochie avea, răspunse Hero trăgând de timp.

– Ce? Ce?

– Stacojie. Aproape în aceeaşi nuanţă ca părul ei. Iar corsajul era aproape indecent de decoltat. Pot jura că l-am văzut pe domnul Grimshaw împiedicându-se din senin în timp ce-şi lungea gâtul ca să-i soarbă din priviri sânii.

Phoebe chicoti.

– Cine a mai fost acolo?

– O, toată lumea.

Hero o ajută să-i scoată corsajul, apoi începură împreună să se ocupe de benzile care îi fixau rochia. Îşi ţinu ochii aţintiţi la degete în timp ce zise pe un ton obişnuit:

– L-am cunoscut pe fratele lui Mandeville.

– Credeam că trăieşte în nordul Angliei.

– A venit pentru bal.

– Seamănă cu marchizul?

– Doar puţin. Amândoi sunt înalţi şi bruneţi, dar, dincolo de asta, sunt complet diferiţi. Lord Griffin Reading are ochii de un verde foarte deschis, de-a dreptul surprinzători. Faţa lui este mai ascuţită decât a lui Mandeville, iar el e mai slab. Pare vesel, râde şi glumeşte tot timpul, dar cred că e mai puţin fericit decât Mandeville. Şi felul în care se mişcă...

Hero îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că, în ciuda tonului neutru, atent ales, se dăduse cumva de gol. Phoebe se uita la ea curioasă.

– Da? Cum se mişcă?

Hero simţi cum căldura i se ridică în obraji. Încercă să tragă de timp, aşa că păşi afară din rochie, o scutură şi apoi o atârnă pe scaun pentru ca Wesley să o cureţe şi să o pună deoparte a doua zi.

– E destul de ciudat. Pare să facă totul cu încetinitorul, şi totuşi, atunci când vrea, e mai rapid decât ceilalţi bărbaţi.

– Ca o pisică, remarcă Phoebe.

Hero îşi îndreptă spatele şi se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

– Ţi-l aminteşti pe acel cotoi de culoarea marmeladei care stă pe la grajdurile de la conacul Wakefield? întrebă Phoebe în timp ce desfăcea şireturile corsetului lui Hero. Întotdeauna doarme sau stă tolănit, dar, când vede un şobolan... bang!... porneşte ca un trăsnet şi în doar câteva secunde are şobolanul în fălci. Lord Griffin e la fel?

– Cred că da, răspunse Hero, amintindu-şi cât de repede se mişcase el înainte ca Lord Pimbroke să intre în salon. Ca o pisică mare.

– Pare minunat.

– Nu! Vocea ei răsună mai tare decât ar fi fost firesc, iar Phoebe tresări. Îmi pare rău, draga mea. Doar că pe tot drumul spre casă verişoara Bathilda m-a avertizat cu privire la reputaţia lui Reading. Trebuie să stai departe de el.

Phoebe se îmbufnă.

– Niciodată n-am avut voie să cunosc oameni cu adevărat interesanţi.

Din păcate, Hero simţea mai multă compasiune faţă de protestul lui Phoebe decât ar fi trebuit. Deşi ea îşi făcuse debutul în lumea bună, nu avea voie să se amestece decât cu crema înaltei societăţi – trebuia să stea departe de oricine avea chiar şi cea mai mică legătură cu vreun soi de scandal.

– Există mulţi alţi oameni perfect respectabili care sunt la fel de interesanţi, îi zise ea lui Phoebe cu mai multă convingere decât simţea de fapt.

Phoebe o privea cu îndoială. Hero strâmbă din nas şi se predă.

– Cel puţin ai voie să te *uiţi* la oameni scandaloşi în timp ce conversezi cu persoane respectabile.

– Nu pare la fel de interesant ca atunci când le întâlneşti.

– Nu, dar te asigur că a o urmări pe doamna Tate în timp ce păşeşte într-o încăpere plină cu bărbaţi prostuţi este destul de fascinant.

– O, mi-ar fi plăcut să fiu acolo, oftă Phoebe.

– În sezonul următor o să ai optsprezece ani, şi vom da un bal mare pentru tine, spuse Hero în timp ce se aşeză la măsuţa de toaletă.

Phoebe îi desfăcu agrafele din păr.

– Dar tu o să fii deja măritată şi o să te ocupi de lucruri de femeie măritată. Eu n-o s-o am decât pe verişoara Bathilda ca însoţitoare, şi ştii că o iubesc, chiar foarte mult, dar e atât de *bătrână* şi... Ah!

Hero aruncă o privire în oglindă la timp ca să vadă capul lui Phoebe lăsându-se în jos în spatele ei.

– Fir-ar, am scăpat o agrafă.

– Nu-ţi face griji, dragă.

– Dar e una dintre cele de smarald, spuse Phoebe cu vocea pierită.

Hero întoarse scaunul şi o văzu pe sora ei cum stătea în genunchi şi pipăia covorul. Hero simţi un gol în stomac. Agrafa de smarald era chiar în faţa lui Phoebe, la nici treizeci de centimetri de nasul ei. Hero îşi drese glasul şi simţi brusc un nod în gât.

– Iat-o.

Se aplecă şi luă agrafa.

– Ah!

Phoebe se ridică şi îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Feţişoara ei drăguţă era încruntată.

– Ce prostuţă sunt. Nu ştiu de ce n-am văzut-o.

– Nu contează.

Hero puse cu grijă agrafa în farfuria de sticlă de pe măsuţa de toaletă.

– E întuneric în partea asta a camerei, cu o singură lumânare.

– O, sigur, spuse Phoebe, dar încruntătura se adânci.

– Să-ţi povestesc cum a fost decorată sala de bal? întrebă Hero.

– Da!

Aşa că Hero începu să-i povestească în amănunt despre decoraţiunile din conacul Mandeville, despre trataţii şi despre fiecare dans la care luase parte în timp ce Phoebe o peria. Treptat, expresia surorii ei se lumină, dar îngrijorarea persistă în sufletul lui Hero în timp ce se uita la reflexia din oglindă a luminii ce venea de la cele patru candelabre. Luminau camera ca ziua.

St. Gilles era un adevărat iad, mai ales după frumuseţea bucolică din ţinutul Lancashire, cugeta Griffin devreme – foarte devreme – în acea dimineaţă. Îl struni pe Rambler, murgul său, prin întuneric şi apoi de-a lungul canalului împuţit din mijlocul cărării. N-o putea apuca pe cea mai scurtă rută spre destinaţie, pentru că unele dintre potecile până acolo erau prea înguste pentru un om călare. Şi nu voia sub nici o formă să-l abandoneze pe Rambler pe undeva. Calul ar fi fost furat înainte ca stăpânul său să se îndepărteze.

Griffin îşi plecă uşor capul când trecu pe sub o plăcuţă ce se clătina şi care făcea reclamă magazinului unui negustor. Nici un felinar nu atârna lângă uşa prăvăliei, aşa cum se obişnuia în zonele mai bune ale Londrei. De fapt, singura lumină pe lângă care trecu era faţa palidă a lunii. Mulţumi în gând lui Dumnezeu că măcar era o noapte senină.

În faţă, o uşă joasă se deschise, şi doi bărbaţi masivi se împleticiră afară. Griffin îşi duse mâna dreaptă la pistolul încărcat ascuns la şa, dar cei doi nu-l băgară în seamă. După ce se opriră ca unul dintre ei să-şi verse maţele în canal, se îndepărtară de el.

Griffin răsuflă uşurat şi îşi duse mâna de la mânerul pistolului la gâtul lui Rambler, bătându-l uşor cu palma.

– Nu mai e mult, băiete.

Călări mai departe, apoi coti pe o străduţă puţin mai largă, mărginită de clădiri din cărămidă şi tencuială, unele dintre ele cu mansarde proeminente. O uşă cu aspect obişnuit dintr-un perete de cărămidă ascundea curtea de dincolo. Griffin trase de hăţuri şi-l făcu pe Rambler să se oprească. Scoase pistolul din tocul din şa şi se folosi de mânerul lui ca să bată în poarta de lemn. Aproape imediat răspunse o voce răguşită de bărbat.

– Cine-i acolo?

– Reading. Lasă-mă să intru.

– De unde știu că sunteți 'mneavoastră, domn'e?

Griffin ridică din sprâncene în fața ușii.

– Pentru că sunt singurul care știe despre noaptea aceea de la Lame Black Cockerel, când ai băut o duzină de halbe de bere și...

Ușa se deschise și scoase la iveală ochii vicleni și negri de pe cea mai urâtă față pe care o văzuse vreodată Griffin, în Londra și în afară. Nasul era zdrobit și plat, încât gura fără buze era mereu deschisă, ca omul să poată respira. Barba țepoasă puncta obrajii și bărbia ca niște pete de mucegai, întrerupte de vechi semne lăsate în urmă de vărsat de vânt și de cicatrici mult mai puțin benigne.

Bărbatul avea înălțime medie, dar brațele și umerii lui erau disproporționat de mari și se terminau cu palme late care atârnau ca niște hălci de carne de-o parte și de alta. Majoritatea celor care îl vedeau presupuneau că era fie un boxer profesionist, fie un criminal plătit. Aveau dreptate în ambele privințe.

– Mă bucur foarte mult să vă văd, dom'le, spuse Nick Barnes. Eu și băieții am stat cu ochii pe loc, dar am avea nevoie de ajutorul 'mneavoastră.

– Au mai avut loc atacuri?

Griffin sări jos de pe Rambler, dar ținu pistolul în mână și privi cu grijă în jur în timp ce conduse calul dincolo de poartă. Înăuntru, curtea mică era pavată cu piatră cubică. Clădirile se ridicau pe toate cele trei laterale. Griffin le cumpărase în urmă cu un an, ca măsură de precauție. Acum se simțea recunoscător că fusese grijuliu.

– Unii au încercat să intre acu' două nopți, dar i-am bătut măr, zise Nick și blocă poarta cu o scândură grea de stejar.

Griffin îl conduse pe Rambler spre un jgheab vechi din piatră și-l lăsă să bea apă.

– Crezi că s-a dat bătut?

– Vicarul nu se va da bătut decât mort, e clar, dom'le, zise Nick solemn.

Griffin mormăi. Nu-și făcuse speranțe prea mari că Charlie Grady, cunoscut și sub numele blasfemator de Vicarul de Whitechapel, avea să renunțe așa ușor. Vicarul era vârât în comerțul

ilegal de la est de Bishopsgate, dar începuse recent să-și extindă imperiul spre vest, înspre Seven Dials din ținutul St. Giles. Iar acest lucru amenința afacerile lui Griffin.

Griffin mai bătu încă o dată ușor cu mâna murgul și se întoarse spre Nick.

– Atunci ai face bine să-mi arăți.

Celălalt bărbat încuviință din cap și îl conduse în clădirea de vizavi. Deschise o ușă solidă întărită cu fier și strigă:

– Hei, Willis! Tu și Tim 'aideți aci să păziți curtea.

Doi bărbați ieșiră din clădire și își duseră mâinile la pălării când trecură pe lângă Griffin. Unul avea o măciucă, iar celălalt un cuțit lung care semăna suspect de mult cu o sabie. Nick îi urmări când aceștia își ocupară pozițiile lângă poarta curții, apoi dădu din cap spre Griffin.

– P-aci, dom'le.

Parterul clădirii era o sală mare cavernoasă, întreruptă din loc în loc de stâlpi masivi din cărămizi ce susțineau etajele superioare. În patru șemineuri mari mocnea focul sub oale din cupru, acoperite, aproape la fel de mari cât un om. Diverse țevi din cupru se împrăștiau dinspre oale până la recipiente mai mici, tot din cupru, conectate la butoaie de stejar. Mirosul de fum, fermentație, boabe de ienupăr și terebentină îmbâcseau aerul umed. O duzină de bărbați se aflau în depozit – unii dintre ei se îngrijeau de focuri sau de conținutul oalelor, dar majoritatea stăteau deoparte, fiind angajați în special pentru mușchii lor.

– Am adus toate echipamentele, zise Nick și făcu un gest spre oale. Pe toate, mai puțin aia pe care băieții Vicarului au distrus-o pe Abbott Street.

Griffin încuviință din cap.

– Ai făcut bine, Nick. Un singur loc e mai ușor de păzit decât mai multe.

Nick scuipă pe jos.

– Mda, așa-i, dar mai avem o problemă când or veni grăunțele de la recoltă.

– Care?

Nick arătă cu capul spre curte.

– Ușa de-afară. E prea mică să vârâm căruța plină cu grâne. Tre' să aruncăm sacii peste zid, și, în timp ce facem asta, căruciorul,

băieții și nenorocitele de grăunțe vor sta ca găinușele care așteaptă să fie jumulite pentru cina de duminică.

Griffin făcu o grimasă, dar nu se deranjă să răspundă analizei succinte făcute de Nick. Se uită la bărbații care alimentau focurile de sub oalele uriașe din cupru. Cea mai mare parte a capitalului său – *al lor* – era băgat în acea operațiune, iar nenorocitul de Vicar era hotărât să distrugă totul. Pentru că Vicarul declarase că avea să zdrobească toate celelalte distilerii de gin și să devină el însuși regele ginului din Londra.

Însă Griffin era specialistul din St. Giles în fabricarea ginului.

Silence Hollingbrook se trezi cu degețelele bebelușului împungând în pleoapele ei. Gemu și deschise ochii. Ochii mari, căprui, încadrați de o extravaganță de gene o priveau. Mary Darling – proprietara ochilor și bebelușul cu pricina – se ridică și bătu din palmele grăsuțe și afișă bucuria de a o fi trezit pe Silence.

– Mami!

Silence răspunse rânjind spre micuța ei parteneră de pat – chiar îi era imposibil să n-o facă.

– De câte ori ți-am spus să nu o mai împungi pe mami în ochi, drăcușor mic?

Mary Darling chicoti. Avea puțin peste un an, și vocabularul ei conținea doar trei cuvinte. „Mami", un „Nu!" emfatic și „Soo" de la numele motanului Soot, care nu era la fel de atașat de Mary Darling cum era ea față de el.

Silence aruncă o privire spre fereastra micuță din dormitorul de la mansardă și se ridică oripilată. Soarele strălucea sus pe cer.

– O, nu! Trebuia să mă împungi în ochi mai devreme. Iar am dormit prea mult.

Se grăbi să se spele, simțind în tot acest răstimp un sentiment vag că uita ceva important. Schimbă scutecul lui Mary Darling și se îmbrăcară – la țanc. Se auzi o bătaie fermă în ușă. Silence deschise cu răsuflarea întretăiată și se uită la chipul obosit al fratelui ei mai mare, Winter.

– Bună dimineața, surioară, zise Winter pe un ton grav.

Rareori zâmbea, dar în ochii lui apăru o sclipire în timp ce privirea îi căzu asupra bebelușului din brațele lui Silence.

– Și ție la fel, domnișoară Mary Darling.

Bebelușul chicoti și apucă pălăria neagră a lui Winter.

– Îmi pare așa rău, zise Silence încercând să-și tragă sufletul în timp ce îndepărta cu blândețe degetele lui Mary Darling de pe borul pălăriei lui Winter. Am vrut să cobor mai devreme, dar, ei bine, am dormit prea mult.

– Ah, făcu Winter, și, într-un fel, lipsa criticii o făcu pe Silence să se simtă și mai vinovată.

Începuse să lucreze la Căminul pentru orfani și copii abandonați în urmă cu șase luni, dar încă se simțea ca o începătoare. Conducerea unui centru care adăpostea douăzeci și nouă de copii și bebeluși nu era lucru ușor, în ciuda ajutorului pe care Winter i-l oferea împreună cu trei servitori. Îndoielile de sine erau accentuate de faptul că predecesoarea sa fusese sora ei mai mare, Temperance. Silence o iubise foarte mult pe Temperance, dar uneori se întreba cu tristețe de ce aceasta trebuise să fie un adevărat model de perfecțiune.

De-a lungul anilor, când Silence vizitase căminul în timp ce Temperance se afla la conducerea lui, o găsise mereu pe sora ei ocupată, îmbujorată și uneori mult prea obosită, dar Temperance deținuse mereu *controlul*. În ultima vreme, Silence începuse să se întrebe dacă avea să reușească vreodată să fie pe deplin stăpână – pe cămin, pe propria viață sau pe orice altceva.

– Nell a dus copiii jos, la micul dejun, spuse Winter.

– O! O, da, bombăni Silence și o trecu pe Mary Darling pe celălalt șold, în timp ce încerca să scoată o fundă din gura bebelușului. Nu, draga mea, asta nu se mănâncă. Mă duc să ajut, da? zise ea spre fratele ei.

– E o idee bună, murmură Winter. Ne vedem la prânz.

Silence își mușcă buza când își aduse aminte că sărmanul Winter fusese nevoit să mănânce numai pâine și brânză cu o zi în urmă pentru că ea uitase să pună de supă la timp.

– O să mă asigur că de data asta o fac, te asigur.

Un colț al gurii cu aspect sever al lui Winter se ridică.

– Nu-ți face griji, nu m-am supărat pe tine. Și, în plus, îmi place brânza, zise el și își trecu un deget peste obrazul ei. Am plecat

la muncă. Dacă nu ajung la şcoală înaintea băieţilor, Dumnezeu ştie ce năzdrăvănie vor face în absenţa mea.

Winter se întoarse, şi paşii lui răsunară în jos pe scară. Ea se întrebă de unde găsea el atâta energie, pentru că nu ajuta numai la bunul mers al casei, ci mai şi preda la şcoala de băieţi. Silence oftă şi coborî şi ea, mai încet, pe treptele şubrede.

Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi fusese pe vremuri găzduit de o clădire veche, dar solidă, însă acest lucru se întâmplase înainte să ardă, la începutul anului. Acum, mulţumită generozităţii proprietăreselor, Lady Hero şi bătrâna Lady Caide, li se construia o casă nouă şi frumoasă. Aceasta urma să aibă multe camere, o bucătărie mare şi o grădină în care copiii să poată ieşi la aer curat. Din păcate, noul adăpost nu era încă gata.

Între timp, Winter, Silence, cei trei servitori, motanul Soot şi toţi copiii – mai puţin cei doi bebeluşi care locuiau împreună cu doicile lor – trăiau într-o clădire şubredă, mult prea mică, din St. Giles. Silence ar fi putut sta în camerele pe care le împărţea cu soţul ei, William, dar acesta era căpitanul corabiei de transport *Finch* şi era mai tot timpul pe mare. Ar fi fost o prostie din partea ei să trăiască în camerele din Wapping şi să bată în fiecare zi drumul spre casa din St. Giles. Şi mai era şi Mary Darling.

Silence o sărută pe micuţă pe obrajii moi în timp ce cobora treptele. Mary Darling fusese lăsată pe treptele de la intrare în urmă cu şapte luni. Fusese o perioadă dificilă pentru Silence – William era plecat pe mare, iar despărţirea lor fusese una rece. Mary Darling fusese precum prima rază de soare într-o nouă zi. Încălzise viaţa lui Silence, aşa că refuza să se despartă de ea fie şi pentru o scurtă perioadă, cum ar fi fost o noapte petrecută acasă.

Silence auzi vocile copiilor înainte ca ea şi Mary Darling să ajungă la parter. Un coridor întunecat şi întortocheat ducea în bucătăria casei – o încăpere mare cu căpriori înnegriţi în tavan. Două mese lungi cu postamente ocupau mijlocul camerei, una pentru băieţi, una pentru fete. Mary Darling începu să ţopăie când îi văzu pe ceilalţi copii.

– Gata, dulceaţă.

Silence luă un castron cu terci şi o lingură şi se strecură pe un loc de la masa fetelor, cu Mary Darling în poală.

– Bună dimineaţa tuturor.

– Bună dimineaţa, doamnă Hollingbrook! răspunseră în cor fetele şi unii dintre băieţi.

Chiar şi Soot îşi ridică privirea din farfuria de lângă şemineu, cu laptele şiroindu-i pe bărbie. Mary Evening, fata care stătea lângă ele, se aplecă mai aproape.

– Bună dimineaţa, Mary Darling.

Mary Darling, cu gura plină de terci, vântură lingura în semn de salut şi aproape o lovi pe Mary Evening peste nas.

– Ai grijă, Mary Evening, zise Nell Jones în timp ce aşeza o cârpă mare în poala lui Silence.

Nell era o femeie blondă, cu chip vesel, cea mai în vârstă dintre servitori şi fostă actriţă într-un teatru ambulant. Avea puţin peste treizeci de ani, dar avea o mână de fier, iar Silence ajunsese să se bazeze pe judecata ei sănătoasă de când preluase conducerea adăpostului.

– Mulţumesc, Nell, spuse Silence.

A lua micul dejun cu un bebeluş în braţe putea fi o treabă care lăsa în urmă multă mizerie – aşa cum descoperise în ultimele luni.

– Cu plăcere, doamnă. Iar tu, zise Nell şi se aplecă prefăcându-se încruntată în faţa bebeluşului, ai grijă cu lingura aia mare.

Mary Darling râse în faţa lui Nell şi împroşcă terci pe cămaşa ei. Silence oftă, şterse ce cursese şi luă şi ea o gură de mâncare. Micul dejun era pe sfârşite, şi, dacă nu mânca în acel moment, nu mai avea ocazia s-o facă până la prânz. Îmbucă în grabă terciul dens şi sorbi din ceaiul fierbinte pe care Nell i-l pusese în faţa ei. Printre înghiţituri, îi servea linguri cu terci lui Mary Darling, având grijă să o ţină la distanţă de ceaşca şi de castronul tentante.

Mary Darling era îndeajuns de mare cât să se poată hrăni singură cu lingura, dar în urma ei rămânea mereu un adevărat dezastru. În jurul lor, copiii mâncau veseli, ajutaţi de Nell şi de Alice, cealaltă servitoare. În cadrul adăpostului mai era angajat un servitor, Tommy, care ajuta la sarcinile mai grele şi făcea diverse comisioane. Nell bătu dintr-odată din palme.

– E timpul să facem curăţenie, copii. Ne aşteaptă o zi aglomerată, pentru că azi avem un vizitator foarte important.

Silence aproape se înecă cu ultima lingură de terci. O, Doamne! Uitase complet. Lady Hero urma să facă un tur al căminului în ziua aceea – iar ea nu era numai patroana lor, ci şi fiica unui *duce*.

Silence dădu la o parte castronul şi simţi dintr-odată că i se face rău. Oare avea să reuşească vreodată să se simtă confortabil în postura de administrator al căminului?

Hero coborî cu delicateţe din trăsură în după-amiaza aceea –, cu delicateţe deoarece învăţase foarte repede să aibă grijă unde punea piciorul pe străzile din St. Giles. Într-o parte, un bărbat zăcea într-un canal. Hero făcu un ocol larg în jurul lui şi strâmbă din nas când simţi mirosul de gin. Încă o victimă a acelei băuturi îngrozitoare, şi, din păcate, nu era o privelişte neobişnuită. De câte lucruri mizerabile ar scăpa Londra dacă consumul de gin ar fi eradicat!

După ce trecu de beţiv, Hero păşi pe o alee micuţă ce dădea spre locul în care era găzduit temporar Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi, într-o clădire destul de şubredă. Hero oftă în tăcere. Ca stăpână a adăpostului, se simţea vinovată ori de câte ori vedea starea jalnică a locuinţei în care trăiau copiii.

Doamna Hollingbrook, administratoarea adăpostului, făcu emoţionată o reverenţă în timp ce ea se apropia.

– Bună ziua, Lady Hero.

Hero o salută din cap şi zâmbi – spera ea – cu graţie. Adevărul era că ea devenise patroana adăpostului când Temperance Dews, acum tânăra Lady Caire, se afla la conducere. Hero simţise imediat un sentiment de prietenie faţă de cea care era atunci doamna Dews şi se bucurase de interacţiunea cu aceasta. Nu la fel stăteau lucrurile în ceea ce o privea pe doamna Hollingbrook – cel puţin nu încă.

Doamna Hollingbrook era mai tânără şi mai puţin stăpână pe ea în comparaţie cu sora ei mai mare. Faţa ei – palidă, ovală şi solemnă – îi amintea lui Hero de o sfântă medievală şi, precum una dintre acele martire pictate, părea să fie predispusă la o melancolie resemnată.

– Doriţi să intraţi să serviţi ceaiul? întrebă pe un ton oficial doamna Hollingbrook, aşa cum făcea mereu.

Se dădu deoparte şi o lăsă pe Hero să o ia înainte spre casă. Hero păşi peste prag şi se strădui să nu tresară când văzu tencuiala crăpată din pereţii de la intrare. O încăpere înghesuită se afla în partea din spate a locuinţei, iar Hero pătrunse înăuntru, familiarizată după vizitele pe care le tot făcuse la căminul de copii. În interior, patru scaune, o masă joasă şi un birou fuseseră înghesuite în spaţiul îngust. Hero se aşeză pe unul dintre scaune şi îşi scoase pălăria în timp ce doamna Hollingbrook se agita îndeletnicindu-se cu prepararea ceaiului.

În final, cealaltă femeie se apucă să toarne ceaiul.

– Fără zahăr, aşa-i, milady?

Hero zâmbi.

– Da.

– Ia să vedem, unde am pus linguriţele?

Doamna Hollingbrook ţinea într-o mână ceaşca plină, iar lichidul fierbinte se apropia periculos de margine în timp ce ea bâjbâia pe tava de ceai aglomerată.

– Dar, dacă nu serviţi cu zahăr, probabil nu veţi avea nevoie de linguriţă, nu?

– Nu cred. Hero luă ceaşca înainte ca doamna Hollingbrook să se ardă. Mulţumesc.

Doamna Hollingbrook zâmbi nesigură şi sorbi din ceai. Hero privi în jos la ceaşca sa. Oamenii se simţeau de multe ori stânjeniţi sau timizi în prezenţa ei, ştia asta. Titlul ei îi speria. Era o problemă continuă – cum să-i facă pe ceilalţi să se simtă în largul lor. Trase aer în piept şi îşi înălţă privirea.

– Am înţeles că adăpostul are locatari noi.

– O! O, da.

Doamna Hollingbrook îşi îndreptă spatele şi îşi puse cu grijă ceaşca pe măsuţa joasă. Bătu cu palmele în poală, ca şi cum ar fi fost gata să recite un poem pe care-l învăţase pe de rost.

– De când ne-am văzut ultima oară, luna trecută, milady, am luat doi bebeluşi... un băiat şi o fată... şi un băieţel de patru ani. Băieţelul, Henry Putman, este...

Doamna Hollingbrook se întrerupse, pentru că Hero tuşise.

– Îmi cer scuze, dar credeam că toţi băieţii sunt botezaţi Joseph la adăpost.

– Păi, da, de obicei așa e, dar din moment ce Henry Putman avea deja un nume... de care întâmplarea face să fie foarte mândru... ne-am gândit că e mai bine să-i permitem să-l păstreze.

– Ah, făcu Hero și încuviință din cap. Vă rog să continuați.

Doamna Hollingbrook se aplecă în față.

– Niciodată n-am înțeles de ce Winter și Temperance au ales să boteze toți băieții Joseph și toate fetele Mary. Uneori este foarte derutant.

– Așa cred și eu, răspunse Hero pe un ton grav.

Doamna Hollingbrook zâmbi repede și brusc, fapt ce îi lumină fața palidă și o făcu să pară chiar frumoasă.

– Aham... De asemenea, am trimis două dintre fetele noastre la ucenicie luna aceasta. Și, cu banii pe care dumneavoastră și doamna Lady Caire ni-i oferiți, am reușit să le dăm amândurora haine noi, pantofi, lenjerie, o carte de rugăciuni, un pieptăn și o pelerină groasă de iarnă.

– Foarte bine, zise Hero și încuviință din cap.

În sfârșit, o parte din ajutorul ei dădea roade.

– Vreți să-mi arătați casa acum?

– Sigur, milady, spuse doamna Hollingbrook și sări în picioare. Poftiți pe aici, copiii au exersat toată săptămâna pentru dumneavoastră.

Doamna Hollingbrook o conduse pe coridorul micuț și întunecat și apoi în sus, pe treptele șubrede. Trecură de primul etaj, care, din câte știa Hero din vizitele precedente, adăpostea dormitoarele orfanilor. La al doilea etaj erau o cameră pentru bebeluși și copii mici și o încăpere ce servea drept sală de clasă. Doamna Hollingbrook o conduse spre aceasta și deschise ușa cu un gest exagerat. În interior, o duzină de copii mai mari stăteau înșirați pe două rânduri, cu fețele curățate și cu părul încă ud de la spălat. Când intrară, ei spuseră la unison:

– Bună ziua, Lady Hero!

Ea își permise să zâmbească ușor.

– Bună ziua, copii.

Răspunsul ei provocă un chicot înăbușit din partea unuia dintre băieți. O privire pătrunzătoare a lui Nell Jones reduse la tăcere chicotul. Doamna Hollingbrook încuviință discret din cap, iar copiii izbucniră într-un cântec băiguit – un imn, fără îndoială, deși

Hero nu-și putea da seama exact despre ce era vorba, nici după melodie, nici după versuri. Își menținu zâmbetul cu fermitate chiar și când cea mai entuziastă fată cântă fals pe o notă joasă, iar unul dintre băieți îi dădu altuia un cot în coaste și îl făcu să sune mai ascuțit.

Cântecul se termină pe o notă destul de stridentă, iar Hero se strădui să nu tresară. Bătu entuziastă din palme, iar băiețelul care își asaltase vecinul rânji spre ea și scoase la iveală golul unde îi lipseau doi dinți de sus.

– Splendid, copii, zise Hero. Mulțumesc pentru cântec. Și le mulțumesc și profesorilor voștri.

Doamna Hollingbrook roși frumos chiar și în vreme ce o însoți pe Hero înapoi spre scară.

– Vă mulțumesc pentru că ați venit, milady, zise ea în timp ce coborau către ușa de la intrare. Copiii așteaptă cu nerăbdare vizita dumneavoastră.

Hero știa că doamna Hollingbrook obișnuia să o flateze pentru că era patroana casei, dar, când dădură mâna, simți că femeia vorbea cu sinceritate.

– Și mie îmi face plăcere să vă vizitez, spuse Hero.

Și-ar fi dorit să poată zice mai multe. Să poată promite că micuții aveau să scape curând de acea casă șubredă. Să-i poată spune doamnei Hollingbrook că cei mici aveau să se bucure în scurt timp de paturi noi, de o nouă sală de clasă și de o grădină imensă în care să alerge în primăvara ce se apropia. În schimb, zâmbi pentru ultima oară și își luă rămas-bun.

Păși pe stradă cu inima grea. Avea senzația că următoarea vizită pe care urma să o facă în acea zi nu o să fie nici pe departe la fel de plăcută.

– Duceți-mă, vă rog, pe Maiden Lane, îl instrui ea pe vizitiu înainte să urce în trăsură.

Se așeză și se uită absentă pe fereastră în timp ce trăsura înainta. Adăpostul depindea de ea. Acum că...

– Hei! se auzi o voce de bărbat – o voce *familiară* de bărbat – din apropiere.

Trăsura se clătină și se opri. Hero se aplecă în față. Doar nu era...

Uşa se deschise şi o siluetă masculină, înaltă, urcă în trăsură şi se aşeză pe perna roşie de vizavi de ea, de parcă el ar fi fost proprietarul vehiculului. Trăsura se puse din nou în mişcare în timp ce Hero se uita la el cu gura căscată.

– Ne întâlnim din nou, Lady Perfecţiune, zise Lord Griffin pe un ton tărăgănat.

Capitolul 4

Inevitabil, veni o vreme în care regina Ravenhair se hotărî că era timpul să se mărite din nou. Doar o regină trebuia să aibă un rege, un regat şi un moştenitor. Aşa că regina se sfătui cu sfetnicii, cu miniştrii şi cu învăţaţii săi în încercarea de a se decide cine avea să fie aristocratul cu care urma să se mărite. Şi astfel se trezi în faţa unei dileme. Sfetnicii săi erau de părere că Prinţul de la Soare-Apune era perechea perfectă pentru regină, în timp ce miniştrii îl respingeau pe Prinţul de la Soare-Apune şi îl preferau pe Prinţul de la Răsărit. Şi, mai rău, învăţaţii îi disprețuiau şi pe Prinţul de la Soare-Apune, şi pe Prinţul de la Răsărit şi credeau că numai Prinţul de la Miazănoapte era consortul perfect pentru regină...

din *Regina Ravenhair*

Lui Griffin nu-i venise să-şi creadă ochilor când o văzuse pe Lady Hero urcându-se într-o trăsură în cea mai rău famată zonă din St. Giles. Oprise trăsura, îi spusese vizitiului cine era şi îl legase repede pe Rambler în spate înainte să sară înăuntru. Acum Griffin o privea pe Lady Hero care se uita urât la el, cu ochii aceia cenuşii.

– Lord Reading. Ce încântare să te văd din nou.

El îşi lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi.

– Detectez o urmă de sarcasm în cuvintele tale, milady?

Privirea ei se lăsă în jos, timidă.

– O lady nu recurge niciodată la sarcasm în compania unui gentleman.

– Niciodată? întrebă el şi se aplecă în faţă în timp ce trăsura cotea. Nici măcar atunci când e provocată de un gentleman care nu se comportă ca un... ăăă... gentleman?

– Mai ales atunci, răspunse ea şi îşi muşcă buzele. O lady îşi păstrează mereu calmul, îşi alege cuvintele cu atenţie şi e întotdeauna preocupată să le folosească cu grijă. Niciodată nu ia peste picior un gentleman, chiar dacă e provocată.

Recita regulile pe care le tocise într-o manieră atât de serioasă, încât el fu cât pe ce să nu bage de seamă ironia blândă din ton. Dar era acolo. O, da, era acolo. Nu avea nici o îndoială că ea aplicase acele reguli cu Thomas, dar nu şi cu el. Era interesant. Şi puţin îngrijorător.

– Poate ar trebui să mă străduiesc mai mult să provoc, murmură el fără să se gândească.

Pentru o clipă, genele ei se ridicară, şi ea îl fixă cu ochii mari şi nedumeriţi, iar onestitatea de pe chipul său, conştientă sau nu, era o ispită feminină pentru orice bărbat. El îşi ţinu răsuflarea. Apoi ea îşi lăsă din nou privirea în poală.

– Ce faci în St. Giles, milord?

– Merg cu trăsura ta, răspunse el şi îşi întinse picioarele în spaţiul strâmt dintre banchete. Doar *e* trăsura ta, nu-i aşa?

Buzele ei se subţiară.

– Desigur.

– O, ce bine, zise el relaxat. Nu mi-ar plăcea să-l trag la răspundere pe Thomas pentru că ţi-a împrumutat trăsura lui ca să te plimbi printre canalele din St. Giles. Doar dacă nu cumva – el îşi mări ochii de parcă tocmai îi venise o idee – chiar *Wakefield* ţi-a dat voie să vii aici...

Ea îşi înălţă bărbia cu aroganţă.

– Nu sunt o copilă, Lord Griffin. Nu am nevoie de permisiunea fratelui meu ca să călătoresc unde şi când poftesc.

– Atunci înseamnă că Wakefield nu se va mira când o să-i spun unde te-am întâlnit, răspunse el încet.

Ea îşi luă privirea de la el, ceea ce îi confirmă suspiciunile lui Griffin. Vocea lui deveni mai profundă, semănând cu un mârâit.

– Aşa am crezut şi eu.

Simţi un val de mânie rapid şi fierbinte. Fu luat prin surprindere de intensitatea emoţiei primitive. Ce importanţă avea pentru

el dacă logodnica perfectă şi dichisită a lui Thomas îşi punea viaţa în pericol plimbându-se prin St. Giles? Judecata îi spunea că nu era treaba lui. Din păcate, judecata nu avea nici o influenţă asupra emoţiilor.

Prezenţa lui Lady Hero acolo era atât de nepotrivită, încât se văzu nevoit să se abţină să n-o ia şi s-o ducă departe de acolo protestând în acest timp împotriva fetişcanelor încăpăţânate şi a fraţilor nechibzuiţi şi nepăsători şi enumerând miliardele de sorţi groaznice pe care le putea avea o doamnă bine crescută în mahalalele Londrei. Griffin trase adânc aer în piept şi îşi frecă ochii. Doamne, avea nevoie de somn.

– St. Giles nu are o faimă prea bună în ceea ce priveşte ospitalitatea, milady, zise el pe cât de blând putu. Orice te-a adus aici nu poate fi la fel de...

– Te rog să nu mă iei de sus.

– Foarte bine. El simţi cum i se încleştează maxilarul. Nu era obişnuit să fie întrerupt cu atâta trufie de nimeni, cu atât mai puţin de o femeie. Spune-mi de ce te afli aici.

Ea îşi muşcă buza şi se uită în altă parte. El se forţă să zâmbească.

– Eu sau Wakefield. Alege.

– Dacă insişti, spuse ea şi îşi îndreptă rochia cu palmele. Mă duc să inspectez locul pe care va fi construită o clădire pentru o casă de copii.

El s-ar fi putut aştepta la orice, mai puţin la aşa ceva.

– De ce?

Pe faţa ei apăru o grimasă de exasperare care dispăru aşa rapid, încât el abia o zări.

– Pentru că sunt una dintre patroanele adăpostului.

El ridică din sprâncene.

– Destul de lăudabil. De ce ţii secret asta faţă de fratele tău?

– Nu e un secret. Ea îi observă privirea sceptică şi completă: Cel puţin nu faptul că eu sunt patroană. Maximus ştie că mi-am luat angajamentul să ajut adăpostul. Problema este locaţia acestuia. Nu vrea să mă duc în St. Giles.

– Susţin judecata lui, zise Griffin pe un ton sec. Atunci de ce te furişezi?

– Pentru că sunt patroana!

Lady Hero se încruntă spre el precum o regină ofensată, o privire îmbunată totuşi de pistruii împrăştiaţi pe nasul ei.

– E datoria mea să mă asigur că noua locuinţă este construită aşa cum trebuie.

– De una singură?

– Mai este o patroană... Lady Caire. Dar este la ţară acum, zise ea şi îşi muşcă buza. Aş apela la Lord Caire, fiul ei, sau la soţia lui, tânăra Lady Caire – ea e sora administratoarei adăpostului şi o vreme s-a ocupat ea singură –, dar ei s-au căsătorit recent şi s-au retras la moşia de la ţară a lui Lord Caire timp de câteva luni.

El se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

– Aşa că acum te îngrijeşti singură de locaţia pentru cămin?

– Da, răspunse ea cu bărbia înălţată cu mândrie, dar gura ei frumoasă tremura.

El ridică din sprânceană şi aşteptă.

– Nu merge prea bine, recunoscu ea după o clipă de ezitare. Rostise cuvintele aproape pe nerăsuflate şi îşi frământa mâinile în poală. De fapt, merge groaznic. Arhitectul pe care l-am angajat pare să nu fie demn de încredere. Aşa că mă duc azi să vizitez locul... să văd ce-a făcut în ultima săptămână.

– Sau ce *n-a* făcut?

Ce ciudat era faptul că micuţa ei dovadă de încredere în el îi făcea lui Griffin pieptul să se umple de căldură. Ea înclină capul.

– Şi asta.

Griffin clătină din cap.

– Trebuie să-i spui lui Wakefield despre problema ta. El sau agentul lui se poate ocupa de asta în numele tău.

Ea îşi semeţi din nou blestemata de bărbie.

– *Eu* sunt patroana, nu Maximus. Datoria este a mea. În plus, adăugă ea mai puţin despotic, Maximus probabil mi-ar interzice să mai fiu patroană dacă îi spun despre problemele mele. A reacţionat destul de exagerat când a auzit despre decizia mea de a ajuta adăpostul.

– Probabil nu-i place ca altcineva să-i cheltuiască banii.

Ea strâmbă din nas.

– Sunt banii *mei*, te asigur de asta, Lord Griffin. O moştenire de la mătuşa mea, separată de zestre. Dispun de ea fără nici o intervenţie din partea lui Maximus – sau a oricui altcuiva, dacă tot

veni vorba. Pot face ce vreau cu ei, şi îmi place să ajut copiii care trăiesc în acest adăpost.

– Îmi cer scuze pentru presupunerile mele greşite, zise Griffin şi ridică mâinile într-un gest de predare. De ce nu-i place fratelui tău faptul că ajuți orfanii?

Ea tresări.

– Nu cu orfanii are o problemă, ci cu locul în care trăiesc aceştia. Părinții noştri au fost omorâți pe străzile din St. Giles. Ura lui față de acest loc este foarte profundă.

– Ah, făcu Griffin şi îşi rezemă de perne capul care îl durea.

– Aveam opt ani când s-a întâmplat, spuse ea încet, chiar dacă el nu o întrebase. Fuseseră la o piesă şi îl luaseră pe Maximus cu ei – el tocmai împlinise paisprezece ani. Eu şi Phoebe eram mult prea mici ca să mergem la astfel de distracții pentru adulți, aşa că am rămas acasă.

El se încruntă, interesat fără să vrea.

– Ce căutau în St. Giles? Nu sunt teatre acolo.

– Nu ştiu, răspunse ea şi clătină uşor din cap. Maximus nu mi-a spus niciodată – dacă o şti. Îmi amintesc că m-am trezit a doua zi dimineață în plânsete. Dădaca noastră ținea foarte mult la mama. Toți servitorii erau extrem de afectați.

– La fel ca tine, nu mă îndoiesc, spuse el încet.

Ea ridică dintr-un umăr, o mişcare ciudată, ce nu semăna cu gesturile ei obişnuite, grațioase.

– Maximus era la el în cameră – n-a vrut să vorbească zile întregi –, şi nu avea cine să se ocupe de lucruri. Îmi aduc aminte că în acea dimineață am mâncat terci rece în camera pentru copii, în timp ce adulții se adunaseră ca să discute la etajul de mai jos. Nimeni nu mi-a dat atenție. După o vreme, au sosit avocații familiei, dar ei erau ciudați şi distanți. Abia când a venit verişoara Bathilda, o noapte mai târziu, m-am simțit din nou în siguranță. M-am simțit iarăşi protejată. Ea avea un parfum îngrozitor de puternic, dulce, iar rochia ei neagră era bățoasă şi aspră, dar acestea au fost singurele motive pentru care nu m-am agățat de ea aşa cum a făcut Phoebe.

Ea zâmbi aproape scuzându-se. Imaginea cu acea fetiță palidă, serioasă, cu pistrui, care îşi făcea griji că nu mai era nimeni pe lume care să aibă grijă de ea – căruia să-i *pese* de ea – era aproape

insuportabilă. El se uită pe fereastră şi observă absent că acel cartier devenise şi mai urât, dacă aşa ceva era posibil.

– O să mai vii aici?

– Da, răspunse ea fără să ezite.

– Normal, murmură el şi îşi trecu palmele peste obraji.

Barba îi zgârie palmele. Probabil arăta ca o fiară. Doamne, nu trecuse o săptămână de când o femeie fusese atacată şi lăsată să moară în St. Giles.

– Uite ce e, nu te pot lăsa să umbli singură pe străzile din St. Giles.

Ea deveni încordată pe bancheta din fața lui, buzele i se depărtară, pregătite, fără îndoială, să riposteze. El se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, şi o privi în ochi.

– N-o pot face, şi ăsta e ultimul cuvânt... indiferent de motivele şi argumentele tale.

Ea închise gura, îşi întoarse capul şi se uită pe fereastră. El nu se putu abține să rânjească – avea aşa un aer de regină ofensată...

– Dar sunt dispus să cădem la o înțelegere.

Ea se încruntă suspicioasă.

– Ce fel de înțelegere?

– Nu le spun nici lui Wakefield, nici lui Thomas despre plimbările tale în St. Giles, dacă-mi dai voie să te însoțesc.

Pentru o clipă, ea nu făcu decât să se holbeze la el. Apoi clătină din cap hotărâtă.

– Nu pot accepta.

– De ce nu?

– Pentru că, Lord Griffin, nu îndrăznesc să fiu văzută în compania ta, răspunse ea stârnindu-i tânărului un fior de gheață pe şira spinării. Am aflat că ai sedus-o pe prima soție a fratelui tău.

Reading îşi lăsă capul pe perne şi râse zgomotos, iar gâtul lui puternic şi bronzat se cutremură. Sunetul era vesel, dar exista şi o notă de pericol aproape imperceptibilă în râsul lui care o făcu pe Hero să se încordeze instinctiv. Deveni dintr-odată conştientă de faptul că ei doi călătoreau într-un spațiu strâmt, închis şi că nu-l cunoştea prea bine pe Reading. Iar ceea ce ştia despre el nu era încurajator.

Urmări îngrijorată cum râsul lui pieri. El se şterse la ochi cu mâneca şi trase adânc aer în piept. Când ea îşi ridică din nou

ochii, furia pe care o observă în privirea lui o făcu să se încordeze şi mai mult.

– Pleci urechea la bârfe, Lady Perfecţiune?

Ea susţinu cu fermitate privirea lui sălbatică.

– Negi acuzaţiile?

– De ce m-aş *obosi*? întrebă el şi făcu o grimasă. Tu şi toţi ceilalţi bârfitori neghiobi aţi hotărât deja care e adevărul. Dacă mi-aş susţine nevinovăţia fără să pot argumenta, n-aş reuşi decât să par nesăbuit.

Hero îşi muşcă buza când auzi răspunsul lui sfâşietor şi se uită absentă la mâinile ei. Le ţinea una peste alta şi fu vag încântată să observe că acestea nu trădau zbuciumul ei interior. Ce importanţă avea pentru ea dacă bărbatul acela o considera „bârfitoare" sau „neghioabă"?

Trăsura se clătină şi se opri. Ajunseseră la capătul drumului în Maiden Lane. Ea se uită înspre Reading şi văzu că o privea sobru, cu ochii lui verzui umbriţi.

– Oricum n-are importanţă, zise el.

– Ce anume?

– Că am reputaţia unui berbant şi a unui seducător de făpturi inocente... inocenta *fratelui* meu, spuse el şi flutură din mână ca şi cum toată acea chestiune era prea puţin importantă. Tot n-o să te las să-ţi pui în pericol gâtul tău frumos în St. Giles. Ori mă laşi să te însoţesc şi să te protejez, ori mă duc la Wakefield şi la Thomas. E alegerea ta.

El îşi trase pălăria triunghiulară pe ochi şi îşi încrucişă braţele pe piept de parcă se pregătea să tragă un pui de somn. Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar el nu se mişcă. Era evident că zisese tot ce avea de zis.

Uşa trăsurii se deschise, iar George, unul dintre cei doi valeţi musculoşi pe care ea îi alesese s-o însoţească, se uită curios înăuntru.

– Milady?

– Da, răspunse ea distrasă. Se întoarse spre Reading şi îşi drese glasul. Mă duc să inspectez locul.

Reading nu se mişcă. Ei bine, chiar dacă el se încăpăţâna să o trateze nepoliticos, ea n-avea de gând să încerce să-l facă să-i răspundă. Hero se sculă de pe canapea şi coborî din trăsură cu ajutorul lui George. Îşi ridică rochia şi începu să păşească pe Maiden

Lane spre locul în care se construia Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi. Dar, în timp ce se apropia, cele mai mari temeri ale ei se confirmau. Şantierul părea părăsit. Hero dădu drumul rochiei şi se încruntă. George îşi mută greutatea pe celălalt picior.

– Să mă duc să văd dacă e cineva aici, milady?

– Da, te rog, spuse Hero recunoscătoare şi îl urmări pe George cum dispărea după faţada construcţiei.

Oftă. Urma să fie o clădire minunată – dacă avea să fie terminată. Cumpărase casele din preajma rămăşiţelor fostei case incendiate şi ordonase să fie demolate. Acum, fundaţia şi faţada a ceea ce urma să fie o clădire frumoasă din cărămizi ocupau o bună parte a acelei bucăţi de stradă.

Hero se răsuci pe călcâie şi aruncă o privire spre cealaltă parte a aleii înguste. Clădirile de acolo erau construite atât de aproape, încât păreau să se sprijine una de alta. Structuri din lemn peste cărămizi sfărâmicioase ce susţineau etajele superioare care atârnau precar deasupra aleii. Era de mirare cum de toată acea mizerie nu se prăbuşea.

– Milady. George o strigă când se întoarse urmat de un personaj cu aspect îndoielnic. Ăsta-i singurul pe care l-am găsit pe-aici, spuse George şi arătă spre individ. Zice că stă de pază.

Hero se uită cu uimire la bărbat. Ţinea în mână o bucată de pâine mâncată pe jumătate şi purta o haină albastră murdară, cu câteva măsuri mai mare. Când ea se uită la el, acesta îşi scoase pălăria plată uzată şi se aplecă periculos de mult, astfel încât părul cărunt lung până la umeri aproape că atinse pământul.

– M'lady.

– Cum vă cheamă?

– Pratt, răspunse el şi strânse la piept pălăria şi bucata de pâine cu o expresie angelică. La dispoziţia dumneavoastră, m'lady.

Hero oftă.

– Unde sunt muncitorii, domnule Pratt?

Paznicul miji ochii, ca şi cum s-ar fi gândit profund, şi îşi ridică privirea.

– Nu prea ştiu, m'lady. Da's sigur că se-ntorc repejor.

– Şi domnul Thompson?

– Nu l-am văzut de ceva vreme.

Pratt ridică din umeri şi muşcă din pâine. Hero strânse din buze şi se uită în altă parte. Domnul Thompson era arhitectul noii clădiri, responsabil de construcţia ei. Se descurcase perfect în etapele proiectării, realizase un desen frumos al casei şi respectase toate cerinţele. Atât ea, cât şi Lady Caire fuseseră încântate de el. Dar, când începuse construcţia, domnul Thompson devenise din ce în ce mai puţin demn de încredere. Materialele care ar fi trebuit să fie deja comandate lipsiseră iniţial, apoi acestea întârziaseră, ceea ce făcuse ca echipa de muncitori angajaţi să-şi caute altceva de lucru.

Lady Caire îşi amânase turul continentului până când fusese turnată fundaţia. În acel moment, toate problemele legate de construcţie păreau să fi luat sfârşit. Aveau materialele, fusese angajată o nouă echipă, iar scuzele şi asigurările domnului Thompson curseseră din belşug. Dar la nici o lună după plecarea lui Lady Caire, lucrurile începuseră din nou să meargă prost. Construcţia avansa încet, rapoartele cheltuielilor pe care le furniza domnul Thompson nu aveau nici un sens pentru Hero, iar când ea pusese, politicos, anumite întrebări, el fie îi dădu răspunsuri vagi, fie o ignorase în totalitate. Iar acum, în mijlocul zilei, nu era nimeni pe şantier!

– Mulţumesc, domnule Pratt, zise Hero. Apoi se întoarse spre trăsură. Se descurcă să păzească singur o zonă atât de mare? îl întrebă în şoaptă pe George.

George păru surprins că i se cerea părerea. Îşi scărpină bărbia.

– Nu, milady, nu cred.

Hero încuviinţă din cap. George nu făcea decât să-i confirme temerile. Trebuia să angajeze mai mulţi paznici, numaidecât. Se aşteptase ca Reading să fi dispărut, dar, când intră în trăsură, văzu că el stătea tolănit pe perne în aceeaşi poziţie cum îl lăsase cu aproape o oră în urmă. Se aşeză şi se uită la el în timp ce vehiculul se legănă mai departe.

El era îmbrăcat cu o haină maro destul de uzată, o vestă de culoarea sticlei verzi, pantaloni maro-închis şi cizme. Picioarele lui lungi ocupau cea mai mare parte a spaţiului dintre banchete, iar cizmele tocite aproape ajungeau sub bancheta ei. Pălăria lui neagră era încă lăsată pe ochi, iar ea observă pentru prima oară

că pe faţa lui crescuse barba. Oare fusese plecat toată noaptea, după terminarea balului?

El nu se mişcase când ea intrase şi nici când vehiculul se pusese în mişcare, iar ea auzi sforăitul firav ce ieşea printre buzele lui uşor depărtate. Privirea îi căzu pe acele buze. Cea de jos era mai plină în somn, relaxată şi mai senzuală, contrastând puternic cu umbra masculină a bărbii din jurul gurii. Hero se uită repede în altă parte.

– Te-ai hotărât? întrebă el şi o făcu să tresară.

Ea trase aer în piept. Se prefăcuse adormit în tot acest timp? El îşi îndreptă spatele şi se întinse leneş, apoi se uită pe fereastră.

– Mergem spre casă, nu?

– Da.

– Cum a fost?

– Mai rău decât credeam, răspunse ea şi îşi muşcă buzele. Arhitectul se pare că şi-a luat tălpăşiţa.

El încuviinţă din cap, deloc surprins.

– Şi înţelegerea noastră?

– Vrei să zici şantajul tău?

El ridică din umeri.

– Spune-i cum vrei, dar nu mă răzgândesc. Ori mergi cu mine, ori nu mergi deloc.

Ea se uita la mâinile pe care şi le ţinea în poală. Degetele se făcuseră pumni. Nu avea nici o îndoială că el vorbea serios, că avea să-i spună fratelui ei şi logodnicului dacă nu accepta „înţelegerea". Mandeville nu avea să fie de acord, dar Maximus urma să fie cel care să-i interzică să mai viziteze adăpostul – şi posibil chiar şi să mai fie patroana acestuia. Îl asculta şi se supunea fratelui ei în toate privinţele, dar nu şi când venea vorba despre aşa ceva. Prin faţa ochilor îi trecură chipurile frumoase ale copiilor în timp ce se chinuiau să cânte imnul pe care-l învăţaseră pentru ea.

Hero îşi înălţă privirea. Reading se uita la ea şi parcă intuia cuvintele care-i treceau prin cap. Ea îşi ridică bărbia.

– De ce?

– De ce ce?

– De ce îţi faci dintr-odată griji pentru mine? De ce vrei să cădem la această înţelegere?

Se aştepta la mânie din partea lui, dar, în schimb, un colţ al buzelor se ridică, şi, chiar dacă părea imposibil, el se tolăni şi mai mult pe banchetă.

– Eşti o femeie suspicioasă, Lady Perfecţiune. Poate că inima mea bună mă îndeamnă să vin în ajutorul fecioarelor nesăbuite.

– Pff, făcu ea şi îl privi încruntată. N-am încredere în tine.

– Un lucru înţelept, zise el şi râse batjocoritor.

Ea se uită pe fereastră. Ce opţiuni avea cu adevărat dacă voia să viziteze în continuare adăpostul?

– Bine, răspunse ea şi îl ţintui cu privirea. Poţi să mă însoţeşti data viitoare când merg în vizită în St. Giles.

– Bine.

El căscă, apoi se ridică şi ciocăni în plafonul trăsurii.

– Poţi trimite un bilet la mine acasă ori de câte ori vrei să mergi. Golden Square numărul treizeci şi patru.

Pentru o clipă, atenţia ei fu distrasă de acea noutate.

– Nu stai la conacul Mandeville?

El făcu o grimasă.

– Nu. Trăsura se opri, iar el dădu să iasă pe uşă, dar se opri, se întoarse şi spuse: O să fiu acasă la tine mâine dimineaţă la ora nouă.

Ea se aplecă în faţă.

– Dar nu am de gând să mă duc la adăpost aşa curând!

– Da, dar cred că te pot ajuta cu problemele legate de arhitect, spuse el încet şi răbdător. Nouă fix. De acord? O ţintui cu ochii verzi, iar ea nu reuşi decât să încuviinţeze din cap, amuţită. Bine, zise el din nou.

Sări din trăsură şi trânti uşa. Într-o clipă, vehiculul se urni înainte. Hero răsuflă, se relaxă şi se întrebă pentru prima oară: „Ce căuta Reading în St. Giles?"

Hero coborî în dreptul treptelor din faţa casei în dimineaţa următoare. Nouă dimineaţa era o oră prea matinală pentru ca verişoara Bathilda – sau orice altă doamnă la modă – să fie prin preajmă, însă n-ar fi mirat-o dacă ar fi avut ghinionul să fie descoperită în compania celebrului bărbat care avea să-i fie cumnat. Dar, când se uită pe stradă, nu văzu pe nimeni. Absolut pe nimeni. Pentru o clipă, umerii ei se lăsară într-un gest care aducea periculos

de mult cu dezamăgirea. Era nevoită să trimită înapoi trăsura care aştepta deja în faţă. Până la urmă, era doar un berbant. La ce se aştepta de la el? Probabil nu era genul lui să iasă la plimbare la prima oră a dimineţii cu femei respectabile. De fapt...

– Ţi-e dor de mine?

Vocea şoptită şi masculină se auzise atât de aproape în spatele ei, încât tresări şi scoase un ţipăt uşor. Hero se întoarse şi se încruntă spre Reading, care arăta îngrozitor şi şifonat.

– Iar ai fost treaz toată noaptea? întrebă ea fără să se gândească înainte, şi îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse când simţi un val de căldură care i se ridica pe gât.

El râse în timp ce o ajuta să urce în trăsură.

– Sigur că da. Noi, berbanţii, nu dormim niciodată noaptea. Avem lucruri mult mai, ăăă, *interesante* de făcut în orele nopţii.

– Pff, făcu ea.

Se lăsă pe perne. Era ciudat că, deşi cuvintele lui o iritau nespus, se simţea totuşi uşor entuziasmată pentru că el ajunsese la întâlnire.

– Tu, pe de altă parte, continuă Reading în timp ce se aşează vizavi de ea, arăţi proaspătă şi odihnită. Ca un crin frumos, de fapt.

Ea se uită la el suspicioasă. Ceea ce trebuia să fie un compliment sunase ciudat, ca o insultă din gura lui. El zâmbi inocent, iar colţurile buzelor formară linii adânci în obrajii lui. Barba neagră contrasta cu peruca albă.

– Arăţi de parcă ai putea poza pentru o gravură intitulată „Depravare", spuse ea cu inocenţă.

El râse surprins şi zise răstit:

– Crinul meu pare să aibă ghimpi.

– Crinii nu au ghimpi, şi, oricum, nu sunt crinul tău.

– Nu, doar viitoarea mea surioară.

Ea oscilă dacă să-i spună – din nou – să n-o mai numească „surioară", dar îşi dădu seama că orice protest al ei nu avea să facă decât să-l împingă spre un comportament şi mai enervant, aşa că oftă şi se lăsă păgubaşă.

– Unde mergem?

El îşi întinse picioarele între ei, iar cizmele atinseră mătasea rochiei de culoarea primulei.

– Am un prieten vechi pe care aş vrea să ţi-l prezint.

– De ce?

– Este arhitect.

– Da? Hero îl privi curioasă. Unde l-ai cunoscut?

El îi aruncă o privire sarcastică.

– Îmi petrec o parte din timp şi printre oameni respectabili.

– Eu nu...

El întrerupse scuza ei cu o fluturare a mâinii.

– L-am întâlnit pe Jonathan Templeton la Cambridge.

– Am auzit că ai plecat după numai un an, spuse ea încet.

– M-ai făcut inept, îi reaminti el, dar nu toţi cei pe care i-am cunoscut la universitate erau la fel de iresponsabili ca mine. Tatăl lui Jonathan era un vicar cu un venit foarte mic. Singurul motiv pentru care el a ajuns la Cambridge a fost că un prieten de familie a făcut un gest frumos şi a plătit studiile lui Jonathan. El a răsplătit bunătatea prietenului studiind zi şi noapte.

Ea îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la el.

– Şi ce anume ai studiat la Cambridge?

El pufni.

– Pe lângă femei şi băutură, vrei să zici? De data asta ea nu mai muşcă momeala. După un moment, el îşi coborî privirea spre mâinile ei şi zâmbi cu jumătate de gură. Istorie clasică, dacă-ţi vine să crezi.

– Ţi-a plăcut?

El ridică din umeri agitat.

– Nu îndeajuns de mult cât să rămân acolo, evident.

– Eu l-am citit pe Herodot în greacă, îi scăpă ei.

El se uită la ea.

– Da? Nu ştiam că greaca este, mai nou, în programa tinerelor la modă.

– Sigur că nu e. De ce îi spusese asta? Nu contează, adăugă ea.

Se uită la mâinile pe care şi le ţinea în poală şi îşi dori să-şi poată controla mai bine cuvintele în preajma lui.

– Ce părere ai despre felul în care descrie Egiptul? o întrebă el.

Ea îi aruncă o privire, ca să se asigure că nu îi vorbea ironic, dar părea serios. Ezită, apoi se aplecă în faţă.

– Practicile lor de înmormântare mi s-au părut îngrozitoare.

Chipul lui se relaxă, şi în colţurile ochilor apărură riduri fine în timp ce zâmbea.

– Dar fascinante, nu-i aşa? Toate acele mizerii despre mir şi tămâie...

Ea se cutremură încântător.

– Crezi că ceea ce a scris e adevărat? Multe dintre lucrurile despre care aminteşte par aşa fanteziste...

– Cum e harpistul Arion care călărea pe spatele delfinului?

– Sau şerpii cu aripi care păzesc copacii de tămâie din Arabia.

– Sau furnicile gigantice care fugăresc cămile?

– Furnici gigantice care fugăresc cămile? întrebă ea şi ridică din sprânceană. Nu-mi amintesc de partea asta.

– Nu-mi vine să cred că ai uitat asta, zise el şi rânji. În India?...

– A, desigur... furnicile care sapă după aur! ţipă ea.

– Acelea, spuse el şi clătină din cap. Bătrânului Herodot sigur îi plăcea să spună poveşti, dar ştii că sunt unele lucruri foarte ciudate în lume. Cine poate şti dacă nu cumva egiptenii chiar îşi îndopau bunicii cu mir? Sau că nu există furnici gigantice cu blană în India, care pun pe fugă cămilele?

– Dar trebuie să recunoşti că e puţin probabil.

– Nu recunosc aşa ceva, milady, spuse el şi zâmbi în continuare. L-ai citit pe Tucidide?

– Nu, din păcate nu, răspunse ea şi îşi coborî din nou privirea spre mâini. Profesorul care m-a învăţat greacă a trebuit să renunţe din cauza sănătăţii sale şubrede. Cei care l-au înlocuit nu au fost de acord ca eu să învăţ greacă. Franceza e mult mai potrivită unei doamne. În plus, am fost apoi ocupată cu lecţiile de dans, cu cele de canto şi cu cele de pictură. Sunt foarte multe lucruri pe care cineva trebuie să le înveţe înainte să îşi facă debutul în societate.

– A, murmură el. Îţi place să pictezi?

Ea trase aer în piept şi se uită la el cu o privire plină de sinceritate.

– Urăsc să pictez.

El încuviinţă din cap.

– Am un exemplar din Tucidide. Vrei să ţi-l împrumut?

– Eu nu...

Se opri şi se uită la el. Ar fi trebuit să-l refuze. A se implica şi mai mult în relaţia cu Reading era o cale sigură spre dezastru. El îi anticipă gândurile – chipul lui devenise serios, pregătindu-se pentru un refuz.

– Da. Te rog, zise ea înainte să se răzgândească.

Un zâmbet larg lumină chipul lui.

– Bine. Trăsura se opri, iar Reading se uită pe fereastră. Am ajuns.

O ajută să coboare, iar Hero observă că erau în faţa unei case de oraş frumoase şi fără îndoială scumpe. Reading bătu la uşă.

– E foarte devreme pentru o vizită, spuse Hero în şoaptă.

– Nu-ţi face probleme. Ne aşteaptă.

Şi, într-adevăr, uşa se deschise, şi în prag apăru un tânăr cu o perucă sobră, castanie, şi ochelari rotunzi.

– Milord! strigă el cu un rânjet molipsitor. Mă bucur aşa mult să te văd.

– Şi eu mă bucur, Jonathan, zise Lord Griffin şi strânse mâna bărbatului. Lady Hero, acesta e prietenul meu, domnul Templeton. Jonathan, Lady Hero.

– Doamne! exclamă domnul Templeton, şi zâmbetul îi pieri. N-am ştiut că Lord Griffin intenţionează să aducă cu el o doamnă de talia dumneavoastră, milady. Adică, e o plăcere să vă cunosc, milady.

Hero înclină din cap spre domnul Templeton, conştientă că poziţia ei în înalta societate îi punea din nou bețe în roate. Oftă în tăcere. Domnul Templeton se uită în jur uimit, apoi îi invită să intre.

– Vă rog să intraţi.

Ea îi zâmbi, încercând să-l liniştească.

– Mulţumesc.

Fură introduşi într-un salon micuţ cu mobilă puţină, dar foarte curat.

– Am comandat nişte ceai, zise domnul Templeton. Sper că vă este pe plac, milady.

– Sună minunat.

Alese un scaun cu spătar drept în timp ce Reading se îndreptă spre singurul dulap cu cărţi, ca să studieze rafturile. Domnul Templeton se uită nesigur la prietenul său.

– Lord Griffin mi-a spus că doriţi să vă consultaţi cu mine în legătură cu un proiect.

– Da.

Hero îşi puse mâinile una peste alta în poală şi îi povesti totul despre Căminul pentru orfani şi copii abandonaţi, despre planurile de a construi un nou orfelinat şi despre dificultăţile pe care le aveau. Până când termină povestea, ceaiul fusese adus, iar Reading se întorsese de la rafturile cu cărţi.

– Ce părere ai, Jonathan? întrebă el în timp ce acceptă o ceaşcă cu ceai de la Hero. Arhitectul pe care l-au angajat pare unul prost ales.

Domnul Templeton îşi săltă ochelarii pe frunte şi îşi frecă nasul.

– Oricât de mult urăsc să calomniez un frate arhitect, adevărul e că am auzit de el, spuse el şi se uită apologetic spre Hero. Circulă vorba că a fugit din ţară din cauza datoriilor pe care le are.

Hero îşi ţinu răsuflarea. Dacă arhitectul lor fugise într-adevăr, atunci pierduseră banii pe care ea şi Lady Caire îi plătiseră deja pentru casa cea nouă. Mai avea bani din moştenire, dar aceştia îi parveneau sub forma unui venit anual din care scosese deja suma pentru acel an. De unde mai putea face rost de bani?

– Poţi face ceva pentru Lady Hero, Jonathan? întrebă Reading.

– Da, da, sigur că pot, zise domnul Templeton şi îşi puse jos ceaşca. Mă pot uita pe planurile pe care le-a desenat arhitectul dumneavoastră, ca să văd ce trebuie făcut la clădire. De fapt, aş putea, cu acordul dumneavoastră, să preiau proiectul.

– Ar fi minunat, domnule Templeton, spuse Hero. Dar trebuie să fiu sinceră. Partenera mea e plecată din ţară, iar fondurile mele sunt limitate. Vă pot plăti chiar acum o sumă, dar restul vi-i pot da mai târziu, când mai găsesc fonduri.

Domnul Templeton încuviinţă din cap.

– Vă mulţumesc pentru sinceritate, milady. Apreciez. O să încep treaba numaidecât şi, când voi mai avea nevoie de fonduri, vă voi informa.

– Da, este un plan foarte bun. Avea să-i ofere timpul necesar pentru a face rost de „mai multe fonduri". Hero se ridică. O să trimit planurile aici, acasă la dumneavoastră, împreună cu datele despre cămin necesare. Vă mulţumesc, domnule Templeton.

El se ridică repede şi se înclină.

– Cu plăcere, milady.

El îi conduse la uşă, unde Lord Griffin îşi luă rămas-bun de la domnul Templeton înainte de a o ajuta pe Hero să se urce în trăsură.

– De unde o să iei banii pentru cămin? întrebă Reading.

– Nu ştiu în acest moment.

– Iei în calcul un mic împrumut?

Ea se uită la el uimită.

– Ştii că nu pot accepta bani de la tine.

– De ce nu? întrebă el cu blândeţe. N-aş spune nimănui. Ar fi o mică tranzacţie ţinută în secret între noi doi. Îmi dai banii înapoi când poţi. Ea deschise gura, dar rămase tăcută. El ar fi avut-o la mână dacă i-ar fi împrumutat bani... dar nu acest lucru o intriga. De ce-mi faci această ofertă?

El clipi.

– Ai ceva de obiectat cu privire la banii mei?

– Nu mă cunoşti deloc. Şi cred că nici nu mă placi, zise ea şi îşi desfăcu palmele pe care le ţinea în poală. Ce urmăreşti de îmi faci această ofertă? Nu înţeleg.

El îşi lăsă capul pe spate şi se uită la ea.

– Cred că e foarte evident. Eu am bani, iar tu ai nevoie de ei.

– Faci astfel de oferte fiecărei doamne care are nevoie de bani?

Roşi în clipa în care acele cuvinte îi ieşiră din gură, pentru că îşi dădu seama că aveau un dublu înţeles, dar continuă să-l privească sfidătoare. Oare el avea să aleagă varianta uşoară? Avea să transforme replica ei într-o glumă? Însă nu se întâmplă aşa. Părea nervos, dar îi răspunse totuşi:

– Nu, sigur că nu.

Ea nu îşi luă ochii de la el. Îl privi cum se aplecă brusc în faţă, cu coatele pe genunchi.

– Banii sunt singurul lucru la care mă pricep. Poţi avea încredere deplină în mine în această privinţă. Nu înşel. Nu fur. Când e vorba despre finanţe, te poţi baza pe mine.

Suna aproape ca o confesiune, iar ea fu nefiresc de impresionată, de parcă el îi împărtăşise ceva foarte personal. Şi totuşi, îl cunoştea de mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Simţul practic pe care şi-l exersase atâţia ani îşi spuse cuvântul.

– Apreciez oferta aceasta amabilă, zise cu grijă, dar cred că trebuie să o refuz pentru moment.

El încuviinţă din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la răspunsul ei şi se lăsă înapoi pe spătar.

– Oferta mea rămâne valabilă, în caz că te răzgândeşti.

Ea se simţi dintr-odată uşurată, deşi îi refuzase banii. El era de partea ei. Nu mai muncea singură.

– Încă nu ţi-am mulţumit, nu-i aşa?

El clătină din cap, şi un zâmbet îi jucă pe buze. Ea trase aer în piept şi se strădui să-şi stăpânească propriul zâmbet prostesc.

– În acest caz, îţi mulţumesc. Domnul Templeton pare un arhitect competent şi, poate mai important decât asta, cinstit. Nu l-aş fi găsit dacă nu mi l-ai fi prezentat.

El ridică din umeri.

– Mă bucur să-ţi fiu de folos.

– Mai am însă o întrebare pentru tine.

– Numai una?

– Ce căutai în St. Giles ieri-dimineaţă?

Se aşteptase să-l vadă confuz sau negând că ar fi făcut ceva rău, dar nu se întâmplă aşa. Reading rânji şi bătu în plafonul trăsurii ca să-i semnaleze vizitiului să oprească.

– Eram în St. Giles cu afaceri, răspunse el în timp ce vehiculul se opri. Deschise uşa şi se uită înapoi peste umăr. Afaceri tare, tare păcătoase.

Sări jos şi îşi duse mâna la pălărie. Zi bună, Lady Perfecţiune.

Trânti portiera, iar trăsura porni mai departe. Hero se rezemă de perne şi şopti:

– Zi bună şi ţie, dragul meu Lord Neruşinat.

Capitolul 5

Ei bine, era o problemă serioasă, după cum vă puteţi imagina! Pentru că regina Ravenhair avea încredere – şi totodată nu avea încredere – în sfetnicii, miniştrii şi învăţaţii săi. Cum să se decidă care dintre prinţi avea să fie soţul perfect? După

ce se gândi la problemă timp de câteva zile, regina se urcă pe iapa ei și anunță în fața unei adunări că luase o decizie. Avea să-i invite pe cei trei bărbați la castel, iar acolo urma să organizeze o serie de încercări pentru a afla care era partenerul perfect și bărbatul cu care avea să se mărite. Poporul ei aclamă. Dar stăpânul grajdurilor, care stătea lângă capul iepei, rămase tăcut...

din *Regina Ravenhair*

Primul lucru pe care îl observă Griffin când intră în conacul Mandeville în seara aceea fu mulțimea de lumânări. Asta și faptul că cei doi valeți și majordomul se grăbiră să-i ia pălăria, ceea ce îi dădu de înțeles că mama lui se hotărâse să transforme o simplă cină într-un eveniment. Griffin oftă.

Cina cu familia era destul de epuizantă și fără zorzoane în plus.

– Doamna s-a așezat deja, zise majordomul pe un ton deopotrivă servil și dezaprobator.

– Sigur că da, bombăni Griffin.

Nu era de-ajuns că se vedea nevoit să îndure o cină ceremonioasă cu Thomas și cu logodnica lui perfectă – mai și întârziase.

Își înăbuși un căscat în timp ce îl urma pe majordom în sus pe trepte, spre sala de mese. Cele câteva ore de somn de care apucase să se bucure de când părăsise trăsura lui Lady Hero și până când se dusese repede să se îmbrace pentru cină nu păreau să fi fost de ajuns.

– Lord Griffin Reading, anunță majordomul, de parcă cei adunați în încăpere nu-l cunoșteau deja.

– Ai întârziat, zise Caroline, cea mai mare dintre cele două surori ale sale.

Lui Caro îi plăcuse întotdeauna să spună lucruri evidente. Era considerată o frumusețe, dar Griffin era de părere că umorul de proastă calitate ștergea orice strălucire din buclele brunete și din ochii mari și căprui.

– Unde-ai fost?

– În pat, răspunse Griffin scurt, în timp ce se îndrepta spre mama lui. Se opri și atinse obrazul surorii lui mai mici, Margaret. Ești bine, Megs?

– O, Griffin! zise ea. Mi-a fost dor de tine.

Ea zâmbi spre el, iar obrajii i se îmbujorară. Megs era cea mai mică din familie, avea douăzeci și doi de ani și era preferata lui Griffin. El rânji și continuă să meargă spre capătul mesei. Erau șapte la masa cea lungă: Thomas la un capăt cu Lady Hero în dreapta lui și Caro în stânga; mama era la celălalt capăt, cu Wakefield într-o parte și cu Lord Huff, soțul lui Caro, în cealaltă parte. Megs stătea între Caro și Wakefield. Scaunul liber era între Lord Huff și Lady Hero. Ea purta în seara aceea o rochie de un verde încețoșat care îi scotea în evidență părul roșcat și îl făcea să semene cu o flacără în lumina lumânărilor.

Griffin se aplecă și o sărută pe mama lui pe obraz.

– Bună seara, mamă.

– Nu e nevoie să te dai mare cu dezmățurile tale, pufni Caro.

Griffin ridică din sprâncene.

– M-aș da mare doar dacă ți-aș spune cine a fost în pat cu mine.

– Te rog, abține-te, spre binele tuturor, ripostă Caro.

Griffin întâlni privirea mamei lor, care era parțial amuzată, parțial exasperată.

– N-ar trebui s-o tachinezi pe sora ta, murmură ea.

– Dar e așa ușor, șopti el ca răspuns înainte să-și îndrepte spatele și să se așeze pe scaun.

– Ai ratat peștele, zise Huff.

Cumnatul lui era un bărbat scund și robust. Caro moștenise înălțimea caracteristică familiei Mandeville și era cu câțiva centimetri mai înaltă decât soțul ei – un lucru ce o îngrozea, dar pe care Huff nu părea să-l observe. De fapt, Huff nu observa mai nimic din ce făcea soția lui. Totuși, ținea la Caro, într-un fel absent, iar Caro era mulțumită de partida pe care o făcuse, pentru că Huff era unul dintre cei mai bogați bărbați din Anglia.

– A fost bun de ceva? bombăni Griffin ca răspuns.

– Cod, spuse Huff cumva obscur.

– Aha.

Griffin luă o înghițitură din vinul roșu care tocmai îi fusese servit. După dulcegăriile sociale cu cumnatul lui, nu avu încotro și se văzu nevoit să se întoarcă spre Lady Hero.

– Sper că sunteți bine, milady.

O văzuse cu numai câteva ore în urmă, dar limpezimea ochilor ei cenușii îl șocă. Își aminti de insistența ei încăpățânată ca *ea* să ajute adăpostul de copii orfani, chiar dacă fratele ei nu era de acord cu această inițiativă. Apoi urmase momentul acela, după ce îl vizitaseră pe Jonathan, când păruseră să ajungă la un acord ciudat. Îi făcuse oferta de împrumut din impuls; nu mai făcuse niciodată așa ceva în viața lui. Și îi plăcuse. Voia s-o ajute, să împartă povara cu ea. Nu-i păsa de căminul pentru copii, ci de *ea*...

Care era treaba cu ea? Se trezi privind fix în ochii aceia clari ca diamantul și urmărind felul în care pupilele negre din mijlocul lor se făceau din ce în ce mai mari în timp ce ea se uita la el. El se aplecă mai aproape, ca și cum ar fi vrut să prindă în nări răsuflarea ei.

O, nu era de bine.

În spatele ei, Thomas își drese glasul. Lady Hero clipi.

– Sunt bine, mulțumesc, milord.

Griffin încuviință din cap și își îndreptă privirea dincolo de ea.

– Și tu, Thomas?

– Bine, răspunse Thomas tăios. Sunt bine.

– O, bine.

Griffin zâmbi scurt și mai luă o înghițitură de vin. Poate că, dacă avea să bea destul de mult, cina avea să i se pară suportabilă.

– Am auzit o poveste groaznică ieri, spuse Caro și luă o înghițitură mică de vin. O familie întreagă a fost găsită moartă de foame într-una dintre cocioabele din East End.

– Cât de îngrozitor, murmură Megan, să mori de foame fără o bucățică de pâine.

Caro pufni.

– Pâinea nu i-ar fi ajutat cu nimic. Se pare că toată familia, inclusiv un sugar, au băut gin până s-au uscat.

Griffin observă că Lady Hero lăsase jos furculița. Ducele de Wakefield se foi în scaun.

– Nu mă surprinde... deși aș fi vrut. Auzim despre astfel de tragedii aproape în fiecare zi, și mă tem că vor continua până când ginul va fi eradicat o dată pentru totdeauna din Londra.

– Să bem pentru asta, spuse Thomas și ridică paharul.

Griffin făcu o grimasă.

– Și cum vă propuneți să faceți asta, Înălțimea Voastră, dacă pot îndrăzni să vă întreb? Dacă oamenii vor să bea gin, este clar că a încerca să-i oprești e ca și cum ai încerca să golești oceanul cu o lingură.

Wakefield se încruntă.

– Dacă închidem distileriile unde se prepară această blestemată băutură, se poate spune că am câștigat lupta pe jumătate. Fără sursă, săracii vor căuta curând alte lucruri pe care să le bea.

– Dacă zici tu, murmură Griffin în timp ce sorbea din paharul cu vin.

Își făcuse ducele vreodată griji cu privire la banii familiei lui? Nu credea asta.

Un platou cu vită fiartă fu așezat în fața lui Griffin chiar când Megs vorbi de cealaltă parte a mesei:

– Huff ne spunea mai devreme despre o fantomă despre care se zice că bântuie cafeneaua la care merge el.

– Prostii! bombăni Caro.

Griffin ridică din sprânceană spre cumnatul său, de obicei foarte serios.

– O fantomă, Huff?

Huff ridică din umeri în timp ce tăia cu îndârjire din vita de pe platoul din fața lui.

– Fantomă sau spirit. Se zice că bate neîncetat din tobă noaptea. La cafeneaua Crackering. Am auzit de la cineva de încredere.

– *În* cafenea? murmură Lady Hero. Dar e cineva acolo după lăsarea întunericului?

– Pare-se că este, spuse Huff. Altfel cine ar fi auzit?

Griffin aruncă o privire spre Lady Hero, și ar fi putut jura că o văzuse cum se chinuia să nu râdă. Își întoarse iute privirea spre farfurie.

– Am auzit că e o fantomă sau o stafie în St. Giles, spuse Caro destul de surprinzător.

– Bate și ea la tobă? întrebă Griffin serios.

Caro strâmbă din nas.

– Nu, sigur că nu, prostuțule. Omoară oameni.

Griffin făcu ochii mari spre sora lui.

– Cu sabia, zise Caro, ca și cum asta ar fi lămurit lucrurile.

– De unde ai auzit așa ceva? o întrebă mama lor.

– O, nu știu. Caro privi o vreme în gol și o încruntătură fină îi tulbură pielea cremoasă a frunții, apoi scutură agitată din cap. Toată lumea a auzit de ea.

– Eu nu, zise Megs.

– Nici eu, spuse Griffin. Mă întreb dacă nu cumva Caro a inventat asta.

Caro trase aer în piept, iar chipul ei deveni periculos de roz. Înainte să apuce să spună ceva, Lady Hero își drese glasul.

– Adevărul e că eu am văzut-o.

Toate capetele se întoarseră spre ea.

– Serios? întrebă Megs cu interes. Cum arată?

– Poartă o haină arlechin pestriță – neagră cu triunghiuri roșii și diamante – și o pălărie mare cu pană roșie. O, și fața îi e acoperită de o jumătate de mască de pantomimă.

Lady Hero se uită la cei adunați la masă și încuviință din cap.

– I se spune Fantoma din St. Giles, dar eu nu cred deloc că e o fantomă. Mie mi s-a părut a fi un bărbat în carne și oase.

Urmă un moment de tăcere, timp în care toată lumea se gândea la cele spuse de ea. Apoi mama lor o întrebă:

– Dar ce căutai în St. Giles, draga mea?

Griffin își puse paharul pe masă și încercă să caute o scuză, un motiv pentru care Lady Hero se plimbase prin St. Giles. Dar ea nu îi împărtășea îngrijorarea.

– M-am dus să văd Căminul pentru orfani și copii abandonați împreună cu mai mulți membri ai înaltei societăți. Îți amintești, Maximus, la începutul primăverii trecute? Casa arsese din temelii... Atunci am văzut Fantoma din St. Giles. A trebuit să cazăm copiii în casa ta din oraș. Erai plecat timp de o lună.

Wakefield făcu o grimasă.

– A, da. Când am venit acasă, am găsit o droaie de copii în sala de bal.

Lady Hero se îmbujoră.

– Da, ei, i-am mutat destul de repede.

– Probabil ai fost destul de înspăimântată, zise Megs încet. Un incendiu *și* o fantomă...

– A fost foarte interesant, rosti Lady Hero tărăgănat, dar nu cred că am avut destul timp ca să mă sperii. Oamenii se agitau de colo-colo încercând să stingă focul și să salveze copiii de flăcări. Fantoma a dispărut rapid în mulțime. Nu părea un criminal... ba dimpotrivă, a ajutat.

– Poate omoară doar noaptea, spuse Griffin relaxat.

– Sau poate n-o face când e aglomerație, adăugă Megs.

– Sau lunea, zise Huff.

Griffin se uită la el.

– Ce e cu lunea?

– Poate omoară numai lunea, răspunse Huff într-un acces de vorbărie. Își ia liber în restul săptămânii.

– Huff, ești un geniu, zise Griffin, care se uita la cumnatul lui cu admirație. Un criminal care omoară lunea! Ei, înseamnă că oricine se poate simți în siguranță de marțea până duminica.

Half ridică modest din umeri.

– Doar că or mai fi și alți criminali.

Asta era prea mult pentru Caro. Ea pufni ca o vacă înfuriată.

– Prostii! Ce-ar putea face o fantomă prin St. Giles îmbrăcată cu o haină de arlechin dacă nu să omoare oameni?

Griffin ridică paharul cu vin într-un gest solemn.

– Încă o dată ne-ai întrecut pe toți, Caro. Mă înclin de pe câmpul elocinței, însângerat și înfrânt.

Hero scăpă un sunet strident lângă el, ca și cum se stăpânea să nu izbucnească în râs.

– Griffin, îl atenționă mama lui.

– Oricum, eu sper ca fantoma să se limiteze la St. Giles, remarcă Megs. Nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu ea mâine-seară.

– Ce e mâine-seară? întrebă Griffin absent.

În fața lui fusese așezat un nou fel de mâncare ce părea să conțină jeleu cu niște bucățele neidentificabile în el.

– Mergem la Harte's Folly, spuse Megs. Caro și Huff, Lady Hero și Thomas, eu și Lord Bollinger și Lady Phoebe cu Înălțimea Sa.

Wakefield se foi pe scaun la celălalt capăt al mesei.

– Îmi cer scuze, dar am aflat că am o altă întâlnire mâine-seară. N-o să pot participa.

– O, da, Maximus?

Vocea lui Lady Hero părea uşor dezamăgită.

– Cine o s-o însoţească pe Phoebe atunci? Ştii că aşteaptă cu mare nerăbdare această ieşire.

Ducele se încruntă, părând derutat. Fără îndoială că se întâmpla foarte rar să fie certat.

– Are nevoie de escortă? întrebă Griffin. Adică, ţinând cont că sunteţi toţi acolo...

Lady Hero şi Wakefield schimbară câteva priviri atât de rapide, încât Griffin aproape crezu că îşi imaginase.

– Păi, poate că nu trebuie să vină, murmură Lady Hero.

– O, dar Griffin poate s-o însoţească, îşi dădu cu părerea Megs. Nu-i aşa, Griffin?

Acesta clipi.

– Eu...

– Sigur că nu vrem să te obligăm, rosti Lady Hero cu privirea aţintită în farfuria din faţa ei.

Expresia ei era senină, dar într-un fel el ştia că în privirea ei era o doză de nelinişte. Thomas îl privea absent.

– Griffin, spuse mama lui, iar el putea jura că nu ştia dacă îi rostise numele ca o încurajare sau ca un avertisment.

Şi, oricum, prea puţin conta. Încă o dată el cedă tentaţiei.

– Aş fi încântat să vă însoţesc pe toţi la Harte's Folly.

Faţa îl mânca. Charlie Grady se rezemă într-un cot de masa din lemn la care stătea şi se scărpină absent simţind umflăturile şi ridicăturile sub buricele degetelor. Freddy, unul dintre cei mai buni oameni ai lui, se foia în faţa sa.

Freddy era un bărbat ca un urs, complet chel, cu o cicatrice urâtă ce se întindea sub buza de jos. Omorâse patru oameni numai luna trecută, şi totuşi nu-şi putea face curaj să se uite în ochii lui Charlie. În schimb, îşi lăsa privirea în podea, o ridica spre tavan şi o aducea numai până la urechea stângă a lui Charlie. Dacă Freddy ar fi fost o muscă, Charlie l-ar fi strivit.

Poate avea s-o facă oricum.

– Două femei în vârstă au fost luate săptămâna trecută de informatorii ducelui de Wakefield, spunea Freddy. Asta le face pe celelalte să se teamă.

– Au renunţat vreunele dintre ele la cărucioare? întrebă Charlie cu blândeţe.

Freddy ridică din umeri, cu ochii fixaţi la umărul lui Charlie.

– Încă nu. Mai vând gin cât timp le-aduce bani, dar, cât sunt informatorii prin preajmă, tre' să aibă grijă, să se mute mai des.

– Ne costă bani.

Freddy ridică din nou din umeri. Charlie adună de pe masă o pereche de zaruri sculptate în os şi le plimbă printre degete.

– Atunci trebuie să ne ocupăm de informatori, nu-i aşa?

Freddy încuviinţă din cap şi se uită în altă parte.

– Cum rămâne cu planurile noastre pentru St. Giles?

– MacKay a plecat din Londra. Freddy îşi îndreptă puţin spatele, ca şi cum se bucura că avea şi veşti bune. Şi-am auzit dimineaţă că Smith era înăuntru când i-am dat foc. E viu, dar arsurile sunt grave. Zic că n-o să trăiască mai mult de-o zi sau două.

– Bine, spuse Charlie, care deschise palma şi se uită la zaruri. Şi domnul meu Reading?

– Şi-a pus toată afacerea într-o clădire, zise Freddy şi se încruntă. Are un perete exterior şi paznici înarmaţi înăuntru. Va fi al dracu' de greu să atacăm.

– Şi totuşi o vom face. Charlie dădu drumul zarurilor printre degete. Unu şi şase. Şapte era mereu o cifră norocoasă. Mormăi mulţumit: La noapte, cred.

– Unde e Lord Griffin? întrebă Phoebe în timp ce Mandeville o ajuta să coboare din trăsură.

Hero se întoarse puţin ca să se uite spre Tamisa în timp ce o aştepta pe Phoebe.

„Chiar aşa, unde e Lord Griffin?"

Ea, Mandeville şi Phoebe călătoriseră împreună spre una dintre scările care duceau în jos spre Tamisa. Harte's Folly era la sud de râu, şi erau nevoiţi să ia bărcile ca să ajungă acolo. Lady Margaret, Lord Bollinger, Lady Caroline şi Lord Huff ajunseseră cu trăsuri separate şi coborâseră deja treptele, astfel că fără îndoială urcau deja în barcă.

Felinarele de la trăsură aruncau raze de lumină ce se reflectau pe pietrele ude din pavaj. Plouase mai devreme în acea zi, dar cerul se limpezise şi câteva stele luminau deja noaptea. Era

neobișnuit de cald pentru octombrie – o vreme perfectă pentru o seară în aer liber.

Hero își lăsă capul pe spate ca să se uite la luna care flirta cu un mănunchi de nori.

– A zis că se va întâlni cu noi lângă trepte. Cred că va ajunge curând.

– Fratele meu are mereu treburile lui, spuse Mandeville pe un ton neutru. Te rog să nu fii dezamăgită, Lady Phoebe, dacă nu ni se alătură.

– Of, făcu Phoebe, în ciuda vorbelor lui Mandeville.

Hero simți un val de mânie. Cum îndrăznea Reading s-o dezamăgească pe Phoebe? Fără îndoială că era în patul vreunei femei în timp ce ei îl așteptau.

– Haide, draga mea, spuse Hero repede. Hai să coborâm la râu. O să ne ia câteva minute să pregătim barca, iar Reading poate sosi între timp.

– Un plan bun, spuse Mandeville și zâmbi aprobator. Treptele sunt alunecoase. Vrei să mă iei de braț, Lady Hero?

El îi oferi brațul, dar ea făcu un pas în spate și se încruntă.

– Ia-o, te rog, pe Phoebe. Vin și eu imediat.

El o privi întrebător.

– Cum dorești.

Îi oferi brațul lui Phoebe, iar aceasta îl acceptă și îi adresă lui Hero un zâmbet. Hero răsuflă ușurată. Mandeville îi făcu semn unui valet cu felinar s-o ia înainte și începură să coboare.

Hero își ridică rochia ca să vadă treptele pe care începuse, la rându-i, să le coboare. Acestea erau medievale, înguste și amenajate direct în malul râului, complet expuse în cealaltă parte. Vântul își schimbă traiectoria și aduse cu el mirosul râului: pește în descompunere, mâl și izul apei care curgea necontenit către mare.

Atât ea, cât și Phoebe purtau măști cu pene, pe jumătate de față, și rochii colorate. A lui Phoebe avea nuanța delicioasă a unei orhidee cu frișcă, iar a lui Hero era mai îndrăzneață, cu roșu aprins, cu jupon de culoarea rubinului și funde decorative. Mandeville contrasta cu ea, îmbrăcat cu o pelerină neagră și purtând o mască pe jumătate de față.

Se auziră copite pe pietrele din pavaj de deasupra lor. Hero se întoarse ca să se uite peste umăr, ținându-se cu mâna de peretele alunecos. Se clătină când călcâiul atinse marginea treptei, piciorul i se răsuci și își pierdu echilibrul. Inima îi ajunse în gât.

– Ai grijă! Două mâini mari, de bărbat, o prinseră, o traseră și o lipiră de un piept tare. E drum lung până jos.

– Mulțumesc, spuse Hero cu inima bătându-i în continuare nebunește. Sunt bine acum.

– Ești sigură?

Vocea lui Reading era profundă și cumva intimă în aerul liniștit al nopții. Nu slăbise strânsoarea. Mai jos de ei, Mandeville și Phoebe se opriseră pe o mică platformă unde treptele făceau un ocol. Mandeville se uită în sus.

– Vii?

Chipul lui era învăluit în întuneric, dar Hero observă tonul tăios. Se trase, iar mâinile lui Reading alunecară ușor.

– Da, venim imediat.

Mandeville încuviință din cap, se întoarse și continuă în jos pe scară.

– Ai întârziat, murmură Hero când păși în jos cu grijă.

– De ce toată lumea îmi spune asta?

– Pentru că se pare că întârzii mereu?

– Nu crezi că știu cât e ceasul și că întârzii?

– Nu, rosti ea clar și ferm, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil încet la minte, pentru că, dacă ai *știi* cât e ceasul, nu ai *întârzia* mereu.

În spatele ei, Reading pufni în râs.

– *Touché*, micuța mea Lady Perfecțiune.

– Nu-mi mai spune așa.

– De ce nu? întrebă el, iar respirația lui îi produse lui Hero un fior pe ceafă. Nu ești perfecțiunea întruchipată?

Ea își reprimă un tremur.

– Fie că sunt, fie că nu, în mod clar nu sunt *a ta*.

– Din păcate, șopti el.

Ajunseră în dreptul ocolului făcut de trepte, iar ea se opri brusc.

– *Ce* ai spus?

– Minunate, zise el şi ridică inocent din sprâncene. Tu şi sora ta sunteţi minunate în seara asta.

Ea se uită ţintă la el şi nu ştia ce să creadă. Ochii lui de un verde-deschis erau ascunşi în spatele unei măşti negre şi a unei pelerine şi observă din expresia lui că era relaxat – dar mâna era strânsă pumn pe lângă corp. Dintr-odată, ea rămase fără aer, iar senzaţia că era gata să cadă o făcu să se legene.

– Ai grijă, şopti el cu gingăşie.

Privirea îi căzu pe buzele lui, largi şi senzuale, încadrate de masca neagră ce îi acoperea jumătatea de sus a feţei, şi se întrebă înnebunită ce gust aveau.

– Grăbeşte-te, Griffin! strigă Lady Caro de la baza treptelor.

Hero se întoarse brusc, bucuroasă că întunericul îi ascundea faţa de cei de jos. Coborî restul treptelor pe deplin conştientă în tot acest timp de bărbatul care o urma.

– Mă bucur că ai putut veni cu noi, Griffin, zise Mandeville tărăgănat când ajunseră şi ei jos.

Erau adunaţi cu toţii lângă docul din piatră unde erau trase două bărci joase. Lady Caroline purta o rochie de culoarea safirului şi o jumătate de mască asortată cu pelerina de un albastru-închis purtată de Lord Huff. Lady Margaret era îmbrăcată într-o rochie galbenă cu broderie roz şi cu funde. Însoţitorul ei, Lord Bollinger, un tânăr slab, purta o pelerină neagră.

– Phoebe, acesta este Lord Griffin Reading, spuse Hero cu răsuflarea întretăiată. Lord Griffin, sora mea, Lady Phoebe.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, zise Reading în timp ce se înclina galant deasupra mâinii lui Phoebe. Vă rog să mă scuzaţi.

– Nu-i nimic, spuse Phoebe şi aruncă o privire surescitată spre Hero. Nu e cazul de scuze. Aţi ajuns la timp.

– Atunci să mergem mai departe, zise Mandeville. Huff, vrei să le iei pe surorile mele şi pe Lord Bollinger în barca aceea? Noi o luăm pe aceasta.

Lord Huff încuviinţă din cap o dată.

– Bun plan.

– Draga mea? zise Mandeville şi întinse mâna spre Hero.

Ea îl luă de mână şi păşi cu delicateţe în barcă. Felinarele fură fixate pe stâlpi înalţi în cele două capete ale bărcii, iar băncile lungi erau acoperite cu perne moi.

– Stai confortabil? o întrebă Mandeville.

– Da, mulţumesc, răspunse Hero şi îi zâmbi.

El era foarte preocupat de starea ei.

– Aveţi grijă, spuse Reading în timp ce o ajuta pe Phoebe să urce. Nu vrem să fiţi nevoită să înotaţi.

Phoebe chicoti când se aşeză lângă Hero.

– O, e minunat! Râul e ca un regat fermecat noaptea.

Hero privi spre suprafaţa apei. Luminile de la felinarele altor bărci ca ale lor licăreau ici-acolo oglindindu-se în apă. Vâslele scârţâiau şi pleoscăiau, iar sunetul unor râsete îndepărtate, ascuţite şi pline de veselie, plutea pe apă. În ciuda mirosului puternic al râului, părea un tărâm magic.

– Credeţi că o să fie artificii? întrebă Phoebe.

– Mai mult ca sigur, zise Reading.

El şi Mandeville se aşezară vizavi de ele. Pelerinele lor negre îi făceau să arate la fel în lumina slabă. Dar, în timp ce Mandeville stătea drept, cu mâinile pe genunchi, Reading se tolănise, cu picioarele desfăcute larg şi cu braţele încrucişate la piept. Hero îşi luă repede privirea de la el, deşi îi era imposibil să-l ignore într-un spaţiu aşa strâmt.

Se gândi la momentul acela de pe trepte când i se tăiase răsuflarea în timp ce ochii lor se întâlniseră. La faptul că în urmă cu doar o zi el o ajutase cu adăpostul şi discutaseră despre Herodot, iar cu o zi înainte de aceasta ea fusese de acord ca el s-o însoţească ori de câte ori se ducea în St. Giles. Simţi o nesiguranţă periculoasă, de parcă s-ar fi aflat încă pe trepte, riscând să cadă. Fu copleşită de o senzaţie de ameţeală stârnită deopotrivă de speranţă şi de vină.

– Am servit în după-amiaza aceasta ceaiul cu mama ta, îi spuse ea lui Mandeville. Mi-a arătat meniul la care s-a gândit pentru micul dejun de dinaintea nunţii.

– Da? zise el şi zâmbi binevoitor în timp ce Reading îşi mută privirea spre apă. Sper că ai fost de acord cu el.

– Eu...

Din nu se ştie ce motiv, se uită la Reading. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, el îşi întoarse capul spre ea şi o privi cu ochii mari încărcaţi de ironie. Hero trase aer în piept, sperând că noaptea îi ascundea roşeaţa din obraji.

– Da, a plănuit o petrecere frumoasă pentru nunta noastră.

Reading îşi dădu ochii peste cap.

– Bine, spuse Mandeville. Mă bucur foarte mult că tu şi mama v-aţi împrietenit.

– Ar fi greu să n-o facem, zise Hero şi zâmbi cu căldură sinceră. Mama ta e minunată.

Reading zâmbi amuzat şi se uită în altă parte.

– Aproape am ajuns, spuse Phoebe, care în tot acest timp privise dincolo de întinderea de apă. Acolo e docul, nu-i aşa?

Se uită la Hero pentru confirmare. Aceasta observă că Reading le urmărea cu o privire curioasă.

– Da, draga mea, răspunse ea şi o luă pe Phoebe de mână. Seamănă cu docul.

Dar denumirea de „doc" nu era îndreptăţită. Era o platformă suspendată pe râu, luminată de felinare înşirate pe stâlpi. Când se apropiară, Hero observă valeţi în livrele fantastice care îi ajutau pe ceilalţi din grupul lor să coboare din barcă. Toţi valeţii purtau costume mov cu galben, dar fiecare dintre acestea era diferit – unul avea o haină în dungi cu ciorapi în carouri, altul avea o perucă de culoarea şofranului şi o haină mov cu funde galbene, iar altul era îmbrăcat cu o haină de un galben aprins peste o vestă mov cu picăţele. Toate erau variaţiuni pe aceeaşi temă.

Traseră barca la doc, şi un bărbat cu perucă pudrată de culoarea levănţicii se aplecă s-o ajute să coboare.

– Bine aţi venit la Harte's Folly, milady.

– Mulţumesc, răspunse Hero în timp ce restul grupului debarcă.

Phoebe veni lângă ea.

– Ai observat primula din peruca lui?

Hero se întoarse şi văzu că, într-adevăr, valetul purta o floare frumoasă la ureche.

– Sper să nu ajungă să fie la modă, murmură Reading, apoi se uită la Phoebe. Aş arăta prosteşte cu lalele după urechi.

Phoebe îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un chicot.

– Ai arăta foarte caraghios, comentă Huff.

– Mulţumesc, Huff, că-ţi dai cu părerea, spuse Reading sobru.

Huff pufni. Mandeville îşi drese glasul.

– Mergem?

El îi oferi braţul lui Hero, iar ea îl acceptă, păşind apoi pe poteca din lemn. Din copacii de pe margine atârnau felinare cu lumini ca de basm. Hero îşi miji ochii şi observă că fiecare era, de fapt, un glob din sticlă suflată, nu mai mare decât palma ei. Muzica se auzea până la ei printre crengile şi tufele de gard viu frumos tunse şi devenea din ce în ce mai puternică pe măsură ce avansau. Poteca se deschise brusc, iar ei ieşiră dintre copaci într-un teatru minunat.

O zonă pavată se întindea în faţa lor ca şi cum ar fi răsărit din pământ. În fundal se aflau nişte ruine descompuse în mod artistic. Dacă cineva se uita cu atenţie, putea observa orchestra care cânta dintre stâlpii sfărâmaţi. De-o parte şi de alta, se ridicau boxe luxoase, cu patru etaje, unele deschise, altele mascate de perdele, pentru a le oferi ocupanţilor intimitate. O servitoare drăguţă cu funde de culoarea levănţicii şi a primulei prinse în păr îi conduse în spatele boxelor şi în sus pe treptele acoperite cu mochetă, către o boxă aflată chiar pe scenă.

– Uau, este excelent! exclamă Lord Bollinger.

Era un tânăr destul de tăcut, care părea puţin cam timorat de titlul lui Mandeville. Lady Margaret îl strânse de braţ.

– E pur şi simplu minunat, Thomas.

Mandeville rânji şi afişă dintr-odată o expresie copilăroasă.

– Mă bucur că-ţi place, Megs.

Hero zâmbi spre el când el îi ţinu scaunul ca să se aşeze.

– Îţi mulţumesc pentru că ne oferi seara aceasta.

– Cu plăcere.

El se aplecă şi, când se îndreptă, ochii lui alunecară în spatele lui Hero, şi păru să se încordeze. Perdelele se despărţiră în spatele boxei lor, şi mai mulţi servitori intrară cu cina. Mandeville se aşează pe scaunul de lângă Hero, în timp ce platourile cu şuncă tăiată subţire, vin, brânză şi prăjituri glazurate erau aşezate în faţa lor.

– Un toast, mormăi Huff şi îşi ridică paharul. Pentru frumoasele doamne prezente aici, în seara aceasta.

– O, Huff, zise Lady Caroline şi roşi în timp ce luă o înghiţitură din băutură.

Hero zâmbi şi sorbi din vin, dar nu se putu abţine să nu se uite peste umăr în timp ce ceilalţi glumeau. În boxa de vizavi se afla o femeie cu părul roşu aprins. Trei bărbaţi tineri şi chipeşi stăteau în jurul ei, dar ochii ei erau aţintiţi asupra boxei lor. Hero îi urmări privirea. Doamna Tate se uita la Mandeville.

Griffin se încruntă când observă că Lady Hero o observase pe roşcata de vizavi. Ce dracului punea la cale Thomas? Îşi stabilise o întâlnire cu o femeie când *logodnica* lui era de faţă?

Lady Hero se întoarse cu naturaleţe spre masă, iar privirea ei trecu pe lângă a lui. Nu lăsă să se vadă nimic, dar cumva el îşi dădu seama – era supărată.

„Blestematul de Thomas!"

Din fericire, distracţia începu în acel moment cu o trupă de fete îmbrăcate în costume strălucitoare care dansau pe scenă. Griffin urmări cu o expresie solemnă şi frământă între degete cercelul cu diamant din buzunarul vestei. Ce îi păsa lui că Thomas nu era perfect, aşa cum îl credea Lady Hero? Relaţia lor nu era treaba lui. Atunci de ce simţea o dorinţă acută de a-l târî pe fratele lui într-un colţ retras şi de a avea o vorbă cu el – sau poate două –, ca să-i atragă atenţia că o apucase pe căi greşite?

– Sunt aşa graţioase, zise Lady Phoebe.

Ea stătea lângă el, vizavi de Thomas şi de Lady Hero.

– Aşa este, admise Griffin şi îi zâmbi.

Lady Phoebe era aşa diferită de sora ei, încât se putea crede că fusese schimbată la naştere cu alt copil. În timp ce Lady Hero era o femeie înaltă pentru o femeie, zveltă şi elegantă, Lady Phoebe avea o înălţime medie, o siluetă plinuţă, umeri rotunjiţi şi mâini durdulii. Lady Hero îşi supraveghea cu atenţie expresia şi mişcările ca un avar care are mâna plină cu monede. Lady Phoebe însă dădea frâu liber emoţiilor, care i se oglindeau pe chip, iar buzele i se despărţeau ca urmare a uimirii sau se curbau larg datorită amuzamentului stârnit de apariţia clovnului pe scenă.

– Dar unde s-a dus? murmură ea pentru sine. Maimuţica...

Griffin aruncă o privire spre scenă. Clovnul se jucase cu o maimuţă, dar animalul stătea acum în dreptul gleznelor lui şi aştepta

nemişcată, fiind bine dresată. Se uită înapoi la Lady Phoebe. Aceasta se aplecase în faţă şi îşi mijea ochii. Dintr-odată, ea izbucni în râs.

– S-a întors.

Griffin se uită la scenă. Clovnul o punea pe maimuţă să facă sărituri pe spate printr-un cerc. Griffin îşi duse paharul cu vin la buze şi se încruntă gânditor. Dansatorii şi clovnul fură urmaţi de o piesă de teatru, *Dragoste pentru dragoste*, care fu jucată admirabil, deşi Griffin abia băgă de seamă acest lucru. Era prea ocupat s-o urmărească pe Lady Hero cu colţul ochiului.

Când actorii se înclinară, Thomas se ridică.

– Mergem să ne plimbăm în grădină?

Sugestia fu evidentă, iar Thomas nu privi nici o clipă la boxa de vizavi. Totuşi, Griffin nu fu surprins când femeia roşcată se ridică şi ea. Încruntat, el îi oferi braţul lui Lady Phoebe. Grădina fusese concepută cu viclenie. Tufişurile de gard viu tunse în forma unor animale fantastice mărgineau aleile şi ascundeau potecile înguste care porneau dinspre acestea, la fel ca ungherele şi grotele amenajate cu pricepere pentru distracţii sofisticate. În timp ce o conducea pe Lady Phoebe, Griffin se întrebă cu cinism câte dintre celelalte doamne pe lângă care treceau erau acolo în scopuri profesionale.

– O, uitaţi! Lady Phoebe îl trase de mână când ajunseră în dreptul uneia dintre acele piese. Cum e făcut?

În faţa lor se afla o formaţiune realizată din piatră şi decorată cu o cascadă. Dar nu era o cascadă obişnuită, ci una ce se revărsa în mii de culori.

– Ce inteligent, murmură Megs. Nu-mi dau seama cum e făcută. Poate unul dintre domni ne poate lămuri?

– N-am idee, recunoscu imediat Bollinger amuzat.

Megs râse.

– Huff?

– Trebuie să fie ceva mecanic, spuse acesta.

– Ei, normal că e mecanic, zise Caro. Dar cum *funcţionează?*

Thomas se încruntă.

– Pun pariu că e un fel de sistem cu scripeţi.

Pentru o clipă, rămaseră cu toţii cu ochii aţintiţi la luminile mişcătoare ce păreau să curgă pe piatră. Griffin se foi.

– Cred că pierdem din vedere cea mai evidentă explicație.

– Care este aceea, milord? întrebă Lady Hero și ridică din sprânceana stângă.

– Zânele, răspunse el serios.

– O, pentru Dumnezeu! bombăni Caro și îl trase imediat pe soțul ei, în ciuda protestelor lui Huff.

– Zâne, repetă Lady Hero.

Buzele ei tresăriră evident.

– Zâne.

Griffin își introduse mâna liberă între nasturii vestei și adoptă o postură studiată, cu capul dat pe spate, fruntea încruntată solemn și cu un picior în față.

– În opinia mea – care, apropo, e considerată o autoritate în domeniul cascadelor cu curcubeie de lumină –, fiecare lumină din această cascadă este, de fapt, o zână care se mișcă repede pe pietre.

Megs rânjea, iar Lady Phoebe chicotea, dar Lady Hero încuviința din cap de parcă acea absurditate era perfect posibilă.

– Dar, dacă sunt zâne, așa cum spui, de ce o iau în *jos* în loc să meargă în *sus*?

– Draga mea, răspunse Griffin cu amărăciune, nu știi că toate cascadele curg în *jos*, nu în *sus*?

Gura ei se lărgi, iar buzele ei delicate, de un roz-deschis, tremurară de râs, iar inima lui începu dintr-odată să cânte. Pur și simplu. Fără nici o introducere sau avertisment, fără motiv sau scop, era fericit. Și, uitându-se în ochii ei cenușii și limpezi, își dădu seama că și ea era fericită. Cât de ciudat era că un astfel de lucru, un astfel de moment, luase o asemenea amploare, încât *ea* se bucura că-l făcuse pe *el* cel mai fericit om din lume.

Pentru o clipă.

Apoi Thomas, care ar fi trebuit să-și dea seama de jocul lor, spuse absent:

– Vrei să o luăm pe aici, draga mea?

Și o trase mai departe.

– Hai, zise Lady Phoebe, iar ei, împreună cu Megs și cu Bollinger, alesseră o altă cărare.

Griffin păși mai departe, dar asculta numai cu o ureche discuțiile și exclamațiile lor. Fu nevoit să scoată destule interjecții

și comentarii ca să mențină o aparentă normalitate, pentru ca nimeni să nu înceapă să se uite ciudat la el sau să-l tragă deoparte și să-l întrebe ce-l apucase de flirta cu viitoarea lui cumnată.

Dar el știa. O, da, el *știa* – se băgase deja prea mult în treaba asta și se scufunda rapid. S-o fi simțit el enervat de calmul cu care Lady Hero își accepta propria perfecțiune, de felul în care îl condamna fără să fi existat măcar un proces, ba chiar și de faptul că ținea la Thomas, dar aceste lucruri nu schimbau cu nimic ceea ce-i spunea corpul. Era atras de acea femeie – și, mai rău de-atât, ea era atrasă de el. Era exact ceea ce jurase că nu avea să se întâmple vreodată. Nu putea continua așa. Trebuia să-și impună cu fermitate să stea *departe* de acea femeie.

Și totuși, acolo, în acea seară, nu se putea abține să nu cerceteze cu privirea aleile și grotele, sperând să întrezărească rochia stacojie cu rubiniu, capul roșcat și modul elegant în care își întorcea gâtul. *Unde* o dusese Thomas?

La dracu'! Oare se îmbrățișau chiar în acea clipă?

Făcuseră aproape un ocol complet al grădinii, când explodă primul *poc!* deasupra capetelor lor.

– Artificiile! exclamă Lady Phoebe.

O stea strălucitoare, roșie, se înălță în noapte, se desfăcu deasupra lor și împrăștie o ploaie de scântei verzi și albastre. Grupul lor se oprise într-un mic luminiș, iar o mulțime de alți oaspeți începură să se adune în jur. Caro și Huff li se alăturară curând. Griffin se uită împrejur, dar nu-i văzu nici pe Lady Hero, nici pe Thomas.

– Ia uite, e o țestoasă? întrebă Huff lângă el.

– Nu, se auzi vocea exasperată a lui Caro. E un păianjen.

– Mie mi se pare că arată ca o țestoasă, spuse Huff, nebăgând în seamă faptul că partenera lui îl corectase.

Un crâmpei stacojiu îi atrase atenția lui Griffin. Se întoarse și o văzu pe Lady Hero cum dispărea pe o alee. Doamne, era singură? Nu știa că nu era bine să umble singură, în miezul nopții, pe o alee întunecată?

Se scuză față de micul grup, se asigură că Lady Phoebe rămânea cu Megs și cu Caro, apoi păși rapid spre locul în care o văzuse pe Lady Hero. Exploziile continuară deasupra capetelor, și dintr-odată poteca din fața lui fu luminată într-un portocaliu

aprins. La capătul ei se afla Lady Hero, privind în jur. Ea se întoarse în timp ce el se apropia.

– Thomas?

El o luă de mână ridicol de nervos ca s-o mai corecteze. Unde dracului era fratele lui? O trase, dar ea se lăsă pe călcâie exact în clipa în care lumini albastre și galbene explodară deasupra lor.

– De ce te grăbești, milord? Își ridică fața spre el, iar în ochii ei se citea ironia, ascunsă în spatele măștii cu pene pe care o purta. Nu ți se pare romantic?

Dintr-odată, exploziile se mutară în capul lui. Griffin se uită în ochii aceia inocenți și seducători și își dădu seama că pur și simplu nu mai putea rezista.

O sărută.

Capitolul 6

Ce spectacol fusese când cei trei pretendenți sosiseră în regat! Prințul de la Soare-Apune venise într-o trăsură făcută din aur și diamante, trasă de doisprezece cai albi ca zăpada. Prințul de la Răsărit intrase în cetate într-o lectică incrustată cu rubine și smaralde și cu perdele din mătase. Iar Prințul de la Miazănoapte sosise cu o corabie poleită, mare, cu pânze de un roșu aprins și auriu. Toți trei erau mândri, impozanți și chipeși dincolo de închipuire. Dar numai micuța pasăre cafenie și stăpânul grajdurilor știau că regina se retrăsese în odaia sa cu inima grea...

din *Regina Ravenhair*

Era prostesc și irațional din partea lui, dar Thomas descoperi că nu se putea abține să nu o caute pe Lavinia Tate. Nici măcar dificultatea de a o găsi în întuneric într-un labirint de cărări și alei lăturalnice nu-l făcea să renunțe. *Trei* bărbați? Devenise o sibaritică? O femeie controlată în totalitate de poftele trupești?

Astfel de gânduri nu-i îmbunătățeau starea de spirit, așa că, în momentul în care dădu până la urmă de Lavinia – și de cei trei adulatori ai ei –, era periculos de iritat.

– Trimite-i de aici, zise el tăios, cu ochii la bărbați.

Doi dintre ei nu aveau nici măcar vârsta la care să se bărbierească, dar al treilea era un bărbat mare, cu umeri largi. Thomas își flexă mâinile. La ce dispoziție avea, era în stare să se pună cu toți trei.

– Milord, zise Lavinia tărăgănat.

Purta o altă rochie de culoarea flăcărilor, care ar fi trebuit să nu se potrivească nicicum cu părul extravagant de roșu, dar totuși o făcea. De fapt, pieptul alb ca frișca lăsat la vedere de decolteul generos era îndeajuns ca să-l facă pe un bărbat să saliveze. Thomas se încruntă.

– Spune-le să plece, Lavinia.

Ea ridică din sprâncene când el i se adresă pe numele mic, și pentru o clipă Thomas crezu că avea să fie nevoit să aleagă între a se retrage și a se lupta. Apoi ea șopti ceva spre bărbatul solid, și cei trei se retraseră uitându-se urât.

– Ei bine, zise ea și își încrucișă brațele la piept ca și cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare neplăcută cu un colector de taxe, ce e, Thomas?

– Trei, Lavinia? întrebă el cu mâinile strânse pumni pe lângă corp. Și toți aproape băieșandri.

Ea își dădu capul pe spate și râse.

– Întâmplător, milord, doi dintre *băieșandri* sunt nepoții mei. Și mă îndoiesc că lui Samuel i-ar plăcea să-l numești băieșandru.

Deci bărbatul solid *era* iubitul ei. Thomas simți nevoia să tragă un pumn în ceva.

– E mai tânăr decât tine.

– La fel și tu, răspunse ea încet. Și totuși, asta nu te-a ținut departe de patul meu.

Pentru o clipă, el nu făcu decât să se holbeze la ea înfometat, amintindu-și patul ei și ce făcuseră acolo. Apoi ea întoarse capul.

– Ce vrei?

– Ce vreau? Înaintă către ea, derutat de nevoia de a o simți aproape. Tu ești cea care mă urmărește.

– Eu te urmăresc?

El nu știa precis ce reacție aștepta să stârnească acuzația lui – poate că proteste sau chiar lacrimi –, dar realitatea era diferită:

reacția ei semăna periculos de mult cu mila. Se uita la el încruntată, iar buzele voluptuoase erau curbate în jos.

– Thomas, nu te urmăresc.

– Atunci explică-mi cum de s-a întâmplat să fii aici, în prima seară în care particip cu logodnica mea?

Ea ridică din umeri – chiar ridică din umeri! – la cuvintele lui supărate.

– Coincidență, cred.

– Și Samuel? întrebă el. Ajunsese atât de aproape, încât o putea atinge, dar nu îndrăzni să facă asta. Neagă, dacă poți, că l-ai adus aici într-un efort patetic de a mă face gelos.

El vorbea cu dispreț, dar ea se uită la el mirată.

– *Ești* gelos, Thomas? Nu înțeleg de ce, din moment ce tu ești cel care a rupt relația noastră când te-ai hotărât să te însori cu Lady Hero.

El își luă privirea de la chipul ei mult prea grăitor.

– N-am zis niciodată că vreau să încheiem relația, doar să așteptăm să treacă o perioadă decentă de la nunta mea. Cel mult un an. Puteam să-ți cumpăr o casă mai mare dacă voiai. O trăsură și personal.

– Banii n-au avut nici o legătură cu asta.

– Atunci ce?

Ea oftă.

– Oricât de pueril îți sună, nu vreau să am o relație cu un bărbat însurat. E dezgustător, nu ți se pare? În plus, am văzut-o pe Lady Hero, și pare o fată de treabă. Nu mi-ar plăcea s-o rănesc.

El scrâșni din dinți și simți că începea să-l doară capul.

– Vrei să spui că îți pasă mai mult de logodnica mea decât de mine?

Ea îl fixă cu privirea – din nou acea căutătură în care se citea mila.

– Vrei să spui că ție *nu*?

– Ce vrei de la mine? întrebă el. Nu mă pot însura cu tine... știi asta, Lavinia. Chiar dacă am fi parteneri potriviți, chiar dacă nu ai fi trecut de vârsta la care poți face un copil, pur și simplu nu pot să mă însor cu cineva ca tine.

– Ce cavaleresc din partea ta să-mi reamintești de vârsta mea înaintată... din nou, zise ea tărăgănat. Dar întâmplarea face că nu

e nevoie de atâta dramă. Știu că nu ne putem căsători și refuz să am o relație cu tine când ești promis alteia. Nu mai am nimic altceva de spus.

El simți ceva ce semăna a disperare.

– Credeam că ții la mine.

Deasupra lor explodară artificiile.

– Am ținut. Chiar țin. Ea oftă, apoi își lăsă capul pe spate și se uită la dârele de foc. Dar sentimentele mele pentru tine nu au nici o legătură cu această discuție. Anne ți-a înșelat încrederea înainte ca eu să apar în peisaj. Nu cred că o să mai ai vreodată încredere în *nici* o femeie, cu atât mai puțin în una care are un trecut ca al meu. Ai dovedit asta foarte clar. Mă mir sincer că ai fost în stare să ceri mâna unei virgine ca Lady Hero.

Un văl negru și dens îi invadă pieptul la auzul cuvintelor ei, pentru că avea dreptate, blestemata. Nu avusese niciodată cu adevărat încredere în ea.

– După cum ai spus deja, e imposibil, zise ea și se uită peste umăr. Sunt așteptată – am lăsat desertul pentru momentul artificiilor.

El se uită la ea amuțit, incapabil să găsească vorbele care ar putea îndrepta situația. Cuvintele care o puteau face să rămână. Ea zâmbi cu o vagă plictiseală.

– Adio, Thomas. Sper să ai o căsnicie fericită.

Iar el nu putu face nimic altceva decât să o urmărească îndepărtându-se.

Hero își dorise să afle ce gust avea Reading, iar acum știa: avea gust de vin, de bărbat și de dorință. O dorință pură, fierbinte, care îi curgea prin vene precum mercurul, îi punea oasele pe jar și îi făcea mușchii să se cutremure până când pur și simplu o apucă tremuratul în brațele lui.

El nu o sărutase ca pe fiica unui duce, reverențios și încet. Nu, o sărutase ca pe o *femeie*. Buzele lui erau ferme, o doreau și nu aveau răbdare să afle dacă ea avea experiența necesară ca să țină pasul. O atinse pe buze cu limba dornică să meargă mai departe. Ea își deschise cu poftă gura. El pătrunse fără ezitare, de parcă era a lui de drept.

– Griffin, murmură cu mâinile prinse de pelerina lui neagră, neştiind ce să facă mai departe.

El o trase mai aproape – atât de aproape, încât îi simţi muşchii picioarelor prin rochie. Degetele lui se afundară în părul ei, apoi coborâră pe gât şi îi atinseră uşor sânii. Ar fi trebuit să-l împingă. Însă nu-şi dorea decât să apuce acea mână şi să introducă degetele acelea lungi în corset. Să-l ghideze până când ajungea să-i mângâie mugurii tari ai sânilor dezgoliţi. Îşi zise că şi-ar fi putut da sufletul din cauza extazului pur dacă el ar fi atins-o acolo.

Un *poc!* puternic o făcu să tresară şi să întrerupă sărutul. Cerul nopţii se aprinse pentru moment, devenind la fel de luminos ca ziua, şi scoase la iveală faţa lui mascată şi gura, umedă şi ademenitoare.

El se trase înapoi, cu mâinile în continuare pe umerii ei, şi o privi parcă uluit. Numai Dumnezeu ştia ce expresia avea ea în acel moment. Din spatele lor, se auziră ovaţiile spectatorilor. Hero încercă să spună ceva, dar constată că era nevoită să înghită în sec înainte ca gura ei să poată forma cuvintele.

– Trebuie să ne întoarcem.

El nu răspunse, ci doar o luă de mână şi păşi înainte pe alee. Ea se împletici în spatele lui, cu picioarele nesigure şi mintea răvăşită. O nouă explozie deasupra capetelor lor, şi scântei verzi, mov şi roşii plutiră în jos spre pământ. Poteca se lărgea; erau aproape de luminişul în care stăteau spectatorii.

Reading o trase brusc într-un ungher întunecat dintr-o margine a aleii. Se întoarse cu faţa spre ea şi o luă în braţe. Întreaga ei fiinţă fremăta în timp ce el înjură în şoaptă şi apoi o sărută din nou. O devoră de parcă ar fi fost o bucată suculentă de carne, iar el, un om care fusese prea mult timp înfometat. Îşi trecu limba peste buzele ei, o muşcă şi gemu din străfundurile pieptului. De data aceasta, ea îşi deschise gura nerăbdătoare pentru că ştia deja ce îşi dorea el – sau *ea*.

Se auziră din nou urale. El îşi îndepărtă capul de lângă al ei şi bombăni:

– Tu ai gust de ambrozie, iar eu sunt un nebun.

Pentru o clipă, se uitară unul la altul, apoi ea avu sentimentul ciudat că şi el era la fel de confuz ca ea. El clipi, înjură, apoi o luă din nou de mână şi o conduse spre luminiş.

Toţi cei adunaţi acolo aveau privirile îndreptate în sus şi urmăreau spectacolul de deasupra lor. Hero îl urmă pe Reading fără să se gândească la nimic, simţindu-se oarecum zdruncinată în timp ce îşi croiau drum printre trupuri până când dădură de grupul lor.

– Iată-te! exclamă Phoebe când Hero ajunse lângă ea. Ea bătea din palme şi ţipa când cercurile rotitoare apăreau deasupra. Se aplecă spre Hero şi strigă: Dar ce s-a întâmplat cu Lord Mandeville?

Hero clătină din cap în timp ce mintea i se trezea la viaţă. Strigă la rândul ei:

– S-a dus după băuturi, şi ne-am rătăcit.

Îl auzi pe Reading mormăind. Îi văzu expresia sumbră şi se uită repede în altă parte.

– O, uite! ţipă Phoebe.

Bombele explodară şi se desfăcură în forma unui şarpe cu aripi, verde cu auriu. Creatura în flăcări se răsuci şi apoi se topi într-o ploaie luminoasă de scântei albe.

– E fantastic, spuse Lady Margaret pe nerăsuflate.

Aşa era. Era cel mai frumos spectacol de artificii pe care ea îl văzuse vreodată – şi totuşi, se simţea curios de nepăsătoare. Hero nu se gândea decât la trupul lui Reading aflat de cealaltă parte a lui Phoebe. Părea să fie o linie invizibilă între ei, o vigilenţă stârnită de senzualitate şi păcat.

Doamne, ce făcuse?

Îşi duse degetele tremurânde la gură. Comisese un act de groaznică trădare. Ştia asta. Era conştientă de implicaţii şi copleşită de regret. De posibilitatea unui păcat şi mai mare şi de vină. De faptul că însuşi sufletul ei era în pericol. Dar nu îi păsa.

Simţea o fierbinţeală şi nu îşi dorea decât să guste din nou gura lui, să-i simtă corpul tare lângă al ei. Să descopere dacă pielea lui era la fel de fierbinte şi fără haine. Să-i vadă pieptul dezgolit. Să stea lângă el, amândoi dezbrăcaţi.

Deschise gura, gâfâi, dar nu reuşi să-şi tragă răsuflarea. Nu se considerase niciodată o fiinţă dominată de pofte trupeşti. Nu mai trăise vreodată acea dorinţă pentru nici un alt bărbat. Se simţea ca şi cum ea ar fi fost praful de puşcă, negru şi inert, iar el – flacăra care o aprinsese. Dintr-odată, totul era viu, clar, arzător. Cerul nopţii se trezi la viaţă ca şi cum ar fi sărbătorit deşteptarea sa.

Fațada ei se crăpase. Își dădu seama șocată că era la fel de muritoare ca oricine altcineva, la fel de supusă greșelilor ca majoritatea femeilor. Dar nu conta. Dacă el ar fi făcut un gest cât de mic, s-ar fi întors și l-ar fi urmat pe aleile acelea întunecate. S-ar fi agățat de el și și-ar fi apropiat fața de a lui ca s-o sărute din nou. Hero tremură și își cuprinse corpul cu mâinile.

– Ți-e frig?

Vocea lui era profundă și mult prea aproape. Ea clătină din cap, puțin prea tare, și făcu un pas în spate, încercând să pună între ei un spațiu prudent. El se încruntă și deschise gura.

– A, aici erați, se auzi vocea lui Mandeville din cealaltă parte.

Ea se întoarse și zâmbi spre el cu o ușurare aproape vecină cu panica. Mandeville era normalitatea. Mandeville era rațiunea. O parte din simțăminte i se citeau, probabil, pe chip. Mandeville se aplecă spre ea astfel încât ea să-l audă peste pocnete și trosnituri.

– Îmi pare rău că ne-am rătăcit. Sper că nu ți-am pricinuit probleme.

Ea clătină din cap încă zâmbind prostește și incapabilă să articuleze vreun cuvânt.

– Ce-a fost în capul tău? mârâi Reading în apropiere.

La început, ea crezu că acuzația îi era adresată ei. Apoi își ridică ochii și observă privirea criminală pe care el i-o arunca lui Mandeville.

– Nu e un loc în care o doamnă singură să fie în siguranță.

Mandeville își dădu capul pe spate.

– Cum îndrăznești?

Reading făcu dezgustat o grimasă, se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre marginea luminișului. Mandeville se uită nesigur la Hero.

– Îmi pare rău...

Doamne, fix o scuză din partea lui era tot ce-i lipsea în acel moment. Hero își puse mâna pe mâneca lui.

– Te rog, nu-ți face probleme.

– Dar așa ar trebui, spuse Mandeville încet. Fratele meu are dreptate, n-ar fi trebuit să te pierd în labirintul de alei. N-am procedat bine. Te rog să mă ierți, Hero.

Foarte rar îi spusese pe nume, fără titlu. Hero își simți dintr-odată ochii scăldați în lacrimi. El era un bărbat atât de bun, atât de potrivit, iar ea era o proastă pentru că lăsa dorința pură, scăpărătoare, să pună în pericol fericirea ei alături de el. Îl strânse ușor de mână.

– A trecut și nu s-a întâmplat nimic rău. Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta.

El îi studie cu atenție chipul pentru o clipă chiar în momentul în care luminile mov și roșii se prelinseră pe deasupra lor.

– Bine, spuse el în cele din urmă. Se pare că mă voi însura cu o doamnă cu adevărat sclipitoare.

Buzele ei tremurară în timp ce se uita în sus la el, căci știa că nu merita lauda lui. Acesta era bărbatul cu care alesese să se mărite. Decizia era luată, contractele erau făcute și semnate. Avea să fie o căsnicie bună, una bazată pe respect și pe țeluri comune. Și totuși, nu se putu abține să nu-și întoarcă ușor capul și să tragă cu ochiul la Reading. Acesta stătea deoparte, cu fața în sus spre cer, iar flăcările strălucitoare i se reflectau în ochi.

– Treziți-vă, milord, fuge!

Griffin gemu, se rostogoli de pe burtă pe spate și își duse mâna la ochi.

– Pleacă!

– Nu po' să fac asta, milord, se auzi vocea veselă a lui Deedle care era valetul, secretarul și omul lui bun la toate. Mi-ați spus să vă trezesc dacă ea pleacă și să nu vă las până nu vă ridicați, și iată că v-am trezit.

Griffin oftă și își ridică o pleoapă. Privelișteа pe care o văzu nu era una prea frumoasă. Deedle avea puțin peste douăzeci și cinci de ani după spusele lui, dar își pierduse deja doi dinți din față. Însă acest lucru nu părea să-l deranjeze judecând după zâmbetul larg pe care-l afișa. Purta o perucă – una pe care Griffin o aruncase – care avea mare nevoie să fie pieptănată și pudrată. Ochii lui, de un căprui murdar, mici și prea apropiați, îl priveau de deasupra unui nas ascuțit care ocupa o mare parte din față, astfel încât gura lui mică și bărbia și mai mică păreau să se fi retras înfrânte spre gâtul lui.

Deedle rânji când Griffin deschise ochii şi îşi scoase limba prin gaura dintre dinţi – un obicei cam neplăcut al lui.

– Vreţi nişte cafea, milord?

– Doamne, da.

Griffin îşi miji ochii spre fereastră. Acum, soarele părea să fie sus pe cer, dar era trecut bine de miezul nopţii când revenise acasă. Îşi aminti de sărutul acela dulce pe care-l împărtăşise cu Lady Hero – şi de faptul că ea nu se mai uitase la el după aceea. Tresări.

– Eşti sigur că a plecat?

– Băiatul pe care l-am pus de pază a venit în fugă şi mi-a zis acu' nici zece minute, răspunse Deedle. Doamnei îi cam place dimineaţa, ei?

– Dar nu-şi ţine promisiunile.

Se ridică, lăsând cearceaful să cadă de pe pieptul lui gol, şi se scărpină în barbă în timp ce se gândea la frumoasa Lady Hero. Încerca să-l evite. Oare sărutul o speriase în asemenea măsură?

– Eşti sigur că se duce în St. Giles?

– L-a luat pe valetul acela mare şi au plecat cu trăsura. Cam devreme pentru vizite de politeţe, zise Deedle uitându-se chiorâş şi ridicând din umeri. Pare destul de limpede unde se duce, nu?

Griffin oftă. Da, era destul de evident. Se dădu jos din pat, preocupat, şi începu să se spele în ligheanul cu apă.

– Avem vreo ştire de la Nick Barnes?

Deedle aşeză briciul, cureaua pentru ascuţit şi prosoapele.

– Nu.

– La dracu'!

Griffin se încruntă. De obicei, Nick trimitea vorbă la prima oră a dimineţii. Griffin trebuia să verifice dacă Nick dormea sau dacă se întâmplase ceva mult mai periculos. Dar mai întâi trebuia să rezolve problema legată de Lady Hero – şi de consecinţele impulsului din seara trecută.

Cincisprezece minute mai târziu, Griffin coborî în fugă treptele casei din oraş pe care o închiriase. Nu se afla în cea mai la modă zonă din cartierul londonez West End, dar ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că locuinţele afiate la distanţă de Thomas erau esenţiale pentru pacea familială.

Rambler aştepta la baza treptelor, lângă un îngrijitor tânăr care îl ţinea de cap. Griffin bătu uşor cu palma pe grumazul lucios

al armăsarului înainte de a sări în şa şi a-i arunca băiatului un şiling. Ziua era însorită, iar Rambler se descurcă minunat prin traficul din Londra.

Griffin găsi trăsura lui Lady Hero douăzeci de minute mai târziu, oprită în spatele unei turme de porci. Vizitiul îl salută din cap pe Griffin când acesta îi făcu semn şi urcă în trăsură.

– Bună dimineaţa, zise el în timp ce se aşeza.

– Pleacă, răspunse ea.

El îşi duse mâna la inimă.

– Câtă cruzime din partea unei domniţe atât de frumoase!

Ea nu voia nici măcar să se uite la el. Privea fix pe fereastră, iar expresia ei era distantă şi rezervată. Numai punctele rozalii din obraji îi trădau bucuria.

– N-ar trebui să fii aici.

– Ei, da.

El îşi întinse picioarele şi le încrucişă în dreptul gleznelor, luptându-se cu o senzaţie nefamiliară de vină. Afară, un cor de sunete ascuţite se ridica alarmant.

– Ar *trebui* să fiu în pat şi să visez în continuare, dar nu e vina mea că te-ai hotărât să te trezeşti devreme şi să te furişezi spre St. Giles fără mine.

Ea îşi ţuguie buzele, iritată.

– Nu e un lucru înţelept.

El observă că ea nu nega faptul că aceea era destinaţia ei.

– I-ai spus fratelui tău sau lui Thomas despre escapadele tale în St. Giles?

– Nu, dar...

– Atunci vin cu tine.

Ea îşi închise ochii de parcă şi-i simţea dureroşi.

– Ştii că nu putem face asta.

Oare o rănise în asemenea măsură? Îşi drese glasul şi se simţi ciudat de ruşinat.

– În legătură cu seara trecută...

Ea îşi ridică palma şi îşi feri faţa.

– Nu.

El deschise gura, dar ea rămase neclintită ca o gravură. Părea să se fi retras undeva în adâncul ei.

„La dracu'!" Închise gura. Se întoarse să se uite pe fereastră în timp ce trăsura începea să înainteze. Reușise să distrugă totul. Dacă ar fi putut s-o ia de la capăt, ar fi... ce? Sigur că nu ar fi renunțat la acel sărut.

Griffin oftă și își rezemă capul de perne. Sărutul acela fusese impresionant. Își reaminti gura ei moale și supusă, sânii ei apăsați pe pieptul lui și bătaia puternică a propriei inimi. Fusese excitat, normal, dar, în mod ciudat, lucrul care îi zăbovea în minte nu era erotismul îmbrățișării sale, ci dulceața. Păruse... extrem de potrivit – oricât de greșit era totul. Și, oricât de prostește fusese faptul că o sărutase pe logodnica fratelui său, ar fi făcut-o din nou dacă Lady Hero i-ar fi oferit și cel mai mic semn de consimțire.

Griffin ridică o pleoapă și pufni în surdină. Ea nu dădea nici un semn în acest sens în dimineața aceasta. Stătea pe canapea dreaptă ca o vergea – în mod sigur o poziție incomodă în timp ce trăsura se legăna –, iar fața ei era în continuare ferită. Toate semnele sugerau că-l disprețuia. Ei, așa era mai bine, nu? Griffin oftă.

– De ce te-ai hotărât să te întorci în St. Giles așa curând?

– Domnul Templeton a fost de acord să ne întâlnim pe șantierul viitorului adăpost, zise ea.

El ridică din sprânceană și așteptă mai multe explicații, dar acestea nu veniră. Bine, putea juca și el același joc. Își lăsă pălăria pe ochi și se tolăni ca să recupereze o parte din somnul pe care-l pierduse trezindu-se așa devreme.

Trăsura se zdruncină și se opri, iar Griffin se trezi. Urmări alene cum Lady Hero se ridică și coboară fără să-i adreseze vreun cuvânt. Făcu o grimasă. Așa îi trebuia. Putea sta în trăsură ca să aștepte întoarcerea ei, dar curiozitatea îi dădea ghes.

Griffin o urmă afară din trăsură și se uită în jur. Se aflau în St. Giles, nu departe de alambicurile lui. Trăsura fusese oprită la capătul unei alei prea înguste ca să poată trece. Griffin o văzu pe Lady Hero cum înainta hotărâtă împreună cu valetul ei, George.

Griffin alergă ca să-i prindă din urmă. Până când o ajunse, ea vorbea deja cu Jonathan. Arhitectul era îmbrăcat complet în negru și ținea un sul imens de hârtii la subraț. Se întoarse ca să-l salute pe Griffin, dar Lady Hero continuă să vorbească.

– ... După cum puteți vedea. Acum suntem îngrijorați de faptul că micuții vor fi nevoiți să stea în casa cea șubredă pe timpul iernii. Ne puteți oferi vreo speranță, domnule Templeton?

Ea trase aer în piept, iar Griffin profită de pauză și îi întinse mâna prietenului său.

– Bună dimineața, Jonathan. Ce faci?

– Bine, milord, foarte bine, răspunse arhitectul zâmbind, apoi se uită la Lady Hero și îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ăăă... așa deci, legat de progresul lucrărilor la adăpost, milady. După cum puteți vedea, fostul arhitect abia a turnat fundația. Am avut ocazia să inspectez zona, și mă tem că am descoperit mai multe aspecte cu probleme.

Lady Hero se încruntă.

– Da?

Jonathan încuviință din cap și își ridică ochelarii pe frunte.

– Cea mai mare parte din fundație e solidă, dar în unele zone s-a lăsat, și va fi nevoie să săpăm, să ridicăm un mal și să o refacem. Mai mult, din planurile pe care mi le-ați furnizat reiese că au fost aduse și depozitate aici piatră specială, lemn și altele asemenea, dar mă tem că nu le-am găsit.

– Au fost furate? întrebă Griffin.

– Da, milord. Sau poate nici n-au fost aduse, zise Jonathan părând îngrijorat. Oricum, materialele ar trebui cumpărate pentru a se putea continua lucrările.

Griffin îi aruncă o privire lui Lady Hero și observă că ea își mușca buza.

– Eu... va trebui să văd de unde fac rost de banii necesari pentru cumpărarea materialelor. Data trecută a durat câteva săptămâni până a fost livrată piatra.

– A, făcu domnul Templeton și se legănă pe călcâie. Înseamnă că, legat de asta, am veşti bune. Cunosc un furnizor de granit bun care are deja o parte din marfă în depozitul de aici din Londra. Nu mă îndoiesc de faptul că vom găsi ce avem nevoie. Nu e marmura italiană necesară conform planurilor originale, dar granitul e destul de solid. Și mai ieftin. Cred că-l pot convinge să vă ofere un credit pentru piatră.

Lady Hero părea să se relaxeze.

– Minunat, domnule Templeton! Mă bazez pe dumneavoastră să aranjați ca granitul să fie cumpărat și mutat aici. Acum, poate că îmi puteți arăta problemele despre care mi-ați spus.

Griffin rămase pe piatra fundației adăpostului lui Lady Hero și așteptă ca ea să încheie turul cu Jonathan. Își lăsă capul pe spate și simți soarele pe chip. Trebuia s-o ducă acasă după aceasta, apoi să se întoarcă în St. Giles ca să se consulte cu Nick despre cum aveau să procedeze cu Vicarul.

Griffin își frecă obosit ceafa. Nu putea rămâne la nesfârșit în Londra ca să păzească alambicurile. Poate că Vicarul putea fi cumpărat cumva. Doar că lui Griffin nu-i plăcea ideea de a-i da acestuia bani. Singura modalitate de a-l elimina pe lordul fărădelegilor era să apeleze la un asasinat. Griffin chicoti dezgustat. Nu se coborâse încă atât de jos.

– Milord!

Își ridică privirea și văzu un valet care alerga spre el. Griffin își îndreptă spatele.

– Ce este?

– E un băiat la trăsură care întreabă de dumneavoastră. Zice să vă spun că l-a trimis Nick.

Lady Hero se întorsese cu Jonathan. Ea se uita la Griffin pentru prima oară în ziua aceea.

– Ce este?

– O chestiune de afaceri, răspunse el și se uită la Jonathan. Ați terminat aici?

– Da, dar...

– Atunci hai să mergem! O apucă de mână și se îndreptară în grabă spre trăsură. Îi displăcea ideea de a o lua cu el, dar nu o putea lăsa să se plimbe singură prin St. Giles. La dracu'!

Ea se uită la el și ridică din sprânceană, dar continuă să meargă în ritmul lui. Tânărul care aștepta lângă trăsură era unul dintre băieții lui Nick. Își scoase pălăria când o văzu pe Lady Hero și făcu ochii mari. Probabil că nu mai văzuse în viața lui o femeie aristocrată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Griffin.

Băiatul tresări și își desprinse privirea de la Lady Hero.

– Nick vrea să vorbească cu 'mneavoastră, milord. Repejor, dac' puteți.

Griffin încuviință din cap.

– Hai sus în spatele trăsurii.

Îi dădu vizitiului indicațiile necesare și o ajută pe Lady Hero să se urce înainte să bată în plafon. Ea îl urmări cu privirea când se așeză pe perne.

– Cum te-a găsit mesagerul?

– Am trimis vorbă unde o să fiu, spuse el absent.

Din fericire, ea nu mai puse alte întrebări. Trăsura oprea deja în dreptul zidului distileriei.

– Stai aici, îi ordonă el înainte să sară afară din vehicul.

Griffin se îndreptă cu pași mari spre poartă. Nick era în curte.

– Aici, zise Nick și arătă cu capul spre distilerie, apoi o luă înainte.

Înăuntru, focurile luminau clădirea cavernoasă ce arăta ca desprinsă din tărâmul lui Hades. Câțiva dintre oamenii lui erau adunați asupra a ceva ce se afla pe podeaua depozitului. Când Griffin se apropie, observă că era un om. Sau ceea ce rămăsese dintr-un om. Corpul era răsucit, iar membrele erau întoarse în unghiuri în care articulațiile nu s-ar fi putut răsuci natural. Griffin mai aruncă o privire la fața acestuia, apoi se uită în altă parte.

– Tommy Reese, zise Nick și scuipă în paie. A ieșit la o bere ieri după-amiază și a fost aruncat peste zid acum juma' de oră, în halu' ăsta.

Griffin își strânse mâinile pumn. Și-l amintea pe Tommy; nu putea să fi avut mai mult de douăzeci de ani.

– A zis ceva?

Nick clătină din cap.

– Era deja mort, spuse el și se uită sever la bărbații tăcuți, apoi îi făcu semn lui Griffin să vină într-o parte. Torturat, cred, milord.

– Fără îndoială, replică Griffin și făcu o grimasă. Reese cunoștea vreun secret legat de afacerea noastră?

– Nu, abia începuse.

– Atunci Vicarul a făcut asta ca să ne avertizeze.

– Și să sperie oamenii, spuse Nick și își coborî vocea. Doi au fugit deja. N-am avut ce le face, deși le-am spus ticăloșilor că vor fi în siguranță aici.

– La dracu'!

Griffin își roti capul ca să-și întindă gâtul, apoi se adresă oamenilor:

– Asta a fost prima încercare. De acum înainte, nimeni nu iese și nu intră noaptea, iar în timpul zilei stați câte doi. Clar?

Bărbații încuviințară din cap, dar nici unul nu-l privi în ochi. Griffin zâmbi larg, deși îi venea mai degrabă să urle.

– Iar plata voastră s-a dublat, da? Oricine mai e aici până mâine primește un pumn de monede. Ieșiți la noapte și primiți asta, zise el și arătă cu bărbia spre cadavru.

Se uită rând pe rând la fiecare până când îl priviră toți în ochi și încuviințară din cap. Griffin le făcu semn cu capul.

– Continuați treaba!

Bărbații se întoarseră la muncă. Nimeni nu zâmbea și nu părea vesel, dar cel puțin nu-și mai șușoteau cuvinte de revoltă. Nick îi trase deoparte pe doi dintre ei și le dădu instrucțiuni în șoaptă. O clipă mai târziu, cei doi ridicară trupul lui Reese și îl scoaseră în curte. Griffin se întoarse și urmări încruntat cum alambicurile erau umplute.

– Doamne, se auzi o voce feminină din spatele lui.

Se întoarse și întâlni privirea acuzatoare a lui Lady Hero.

– Aici e o distilerie!

Capitolul 7

A doua zi devreme, regina își întâmpină pretendenții în încăperea tronului. Purta o rochie făcută din argint și aur, iar părul ei negru ca noaptea era răsucit și întors sub o coroană de aur, iar fiecare bărbat din acea cameră fu uimit de frumusețea și de înfățișarea sa. Regina se uită la pretendenții săi și le puse această întrebare:

– Care este fundația regatului meu? Aveți timp până la miezul nopții să-mi oferiți răspunsul.

Ei bine, Prințul de la Răsărit se uită la Prințul de la Soare-Apune, iar acesta se uită la Prințul de la Miazănoapte, apoi

toți cei trei prinți ieșiră grăbiți din încăpere. Dar, când stăpânul grajdurilor auzi întrebarea, zâmbi în sinea lui...

din *Regina Ravenhair*

Lui Hero nu-i venea să creadă, dar dovada se afla chiar în fața ochilor ei – și a nasului său. Depozitul mare adăpostea butoaie imense de cupru așezate pe focuri ce mocneau, iar în aer era miros de alcool și de boabe de ienupăr. Era o distilerie de gin – cel mai probabil, una ilegală. Iar Reading nu era deloc perturbat că fusese descoperit.

– Ce se întâmplă? Cel pe care l-am văzut în curte era un *om mort*?

Se uita la el și aștepta o explicație, dar el îi întoarse spatele. Bărbatul cel mare, mătăhălos, care stătea lângă el, părea cel mai jenat.

– Milord, doamna...

– Doamna poate aștepta, spuse Reading foarte clar.

Hero simți că fața îi ia foc. Niciodată nu mai fusese expediată în acest mod. Își aduse aminte cu uimire că îl lăsase pe acel *bădăran* să o sărute cu o seară în urmă. Se întoarse ca să plece din locul acela îngrozitor, dar el ajunse numaidecât lângă ea, iar mâinile puternice îi strânseră brațele.

– Dă-mi drumul, șuieră ea printre dinți.

Pe chipul lui nu se citea nici urmă de compasiune.

– Am treabă aici. Când termin, te însoțesc acasă...

Ea se eliberă și se întoarse.

– Hero, spuse el încet. Apoi rosti mai tare spre cineva: Aveți grijă ca trăsura să nu plece fără mine.

– Da, milord.

Doi bărbați țâșniră pe lângă ea și ieșiră pe ușă fără îndoială ca s-o țină prizonieră în timp ce Reading se ocupa de „treaba" lui de proastă reputație. Ea continuă să înainteze ca sedată spre trăsură – nu voia să-l lase s-o vadă într-o izbucnire de isterie. Când trecu de zid și ajunse la trăsură, ignoră paznicii lui Reading și urcă în vehicul.

Așteptarea nu dură mult, dar, chiar și așa, nu era într-o stare bună de spirit când trăsura se clătină și Reading urcă în ea.

El ciocăni în plafon, apoi se așeză și se uită pe fereastră. Merseră așa câteva minute, până când Hero nu mai putu suporta.

– N-ai de gând să-mi spui despre ce a fost vorba?

– Nu intenționam să-ți zic, răspunse el tărăgănat, iar ea știa că o făcea intenționat, ca s-o enerveze.

– Era o distilerie.

– Da, așa e.

– Pentru gin.

– Într-adevăr.

Ea se încruntă la el și simți cum mânia îi pulsa în piept. Era periculos de aproape să își piardă stăpânirea de sine – din nou. Hero se străduia să-și controleze vocea, dar, chiar și așa, cuvintele păreau să-i zgârie gâtul.

– Ai habar câtă nenorocire provoacă ginul oamenilor care trăiesc în St. Giles?

El rămase tăcut. Ea se aplecă în față și îl lovi peste genunchi.

– *Ai habar?* E un fel de distracție pentru tine?

El oftă și se întoarse în sfârșit spre ea, iar ea fu șocată să observe extenuarea de pe chipul lui.

– Nu, nu e o distracție.

Lacrimile amenințau să-i curgă, iar ea descoperi oripilată că îi tremura vocea.

– N-ai văzut bebelușii care mor de foame în timp ce mamele lor beau gin? Nu te-ai împiedicat de trupurile oamenilor distruși, ajunși doar niște schelete din cauza băuturii? Doamne, n-ai plâns din cauza prăpădului pe care îl provoacă această băutură?

– Ba da, zise el cu ochii închiși.

Ea își mușcă buza și se chinui să-și controleze emoțiile, să se stăpânească. Reading nu era prost. Trebuia să existe un motiv pentru nebunia lui.

– Explică-mi. De ce? De ce te ocupi cu un astfel de comerț murdar?

– Acest „comerț murdar" a salvat averea Mandeville, Lady Perfecțiune.

Ea clătină hotărâtă din cap.

– Nu înțeleg. N-am auzit niciodată că averea Mandeville avea nevoie să fie salvată.

El făcu o grimasă.

– Mulțumesc. Asta înseamnă că mi-am făcut bine treaba.

– *Explică-mi!*

– Știi că tatăl meu a murit acum aproape zece ani.

– Da.

Ea își aminti de conversația pe care o avusese cu verișoara Bathilda în seara logodnei ei.

– Ai plecat imediat la Cambridge ca să îți faci de cap prin oraș.

Zâmbetul lui era sincer de această dată.

– Da, mă rog, povestea asta era mai savuroasă decât adevărul.

– Care era acesta?

– Buzunarele noastre erau goale. Da, zise el și încuviință din cap ca răspuns la expresia neîncrezătoare, tata a reușit să piardă averea familiei într-o serie de investiții care, în cel mai bun caz, au fost determinate de sfaturi proaste. Habar nu aveam de finanțele familiei mele. Eram al doilea fiu, iar tata și Thomas considerau că acestea nu erau treaba mea. Așa că îți imaginezi șocul meu atunci când mama mi-a dezvăluit la înmormântare cât de strâmtorați eram.

– Și ai abandonat școala ca să te ocupi de finanțele familiei? întrebă Hero sceptică.

El întinse mâinile și își înclină capul.

– Dar de ce tu? Nu era treaba lui Thomas să caute un administrator al afacerilor?

– În primul rând, zise el și atinse vârful unui deget lung, nu ne permiteam un administrator al afacerilor și, în al doilea rând, priceperea lui Thomas la bani seamănă cu cea a dragului și răposatului nostru tată. A cheltuit tot ce mai aveam în prima săptămână după moartea tatei.

– Iar banii sunt singurul lucru la care te pricepi, spuse Hero încet. Asta mi-ai spus când mi-ai oferit un împrumut. Că, atunci când vine vorba despre chestiuni financiare, se poate conta pe tine.

Oare el chiar credea că acela era *singurul* lucru pe care era în stare să-l facă așa cum trebuia?

Griffin încuviință din cap.

– Slavă Domnului, mama a aflat ce făcea Thomas. Ea avea o mică moștenire pe care o ținuse secretă față de tata. În primul an am trăit cu acea sumă mică, până când distileria mea a început să aducă bani.

Acest lucru îi readuse ei aminte de îngrijorarea de la care pornise.

– Dar... distilerie de gin? De ce ai ales asta, dintre toate lucrurile?

El se aplecă în față și își sprijini coatele pe genunchi.

– Trebuie să înțelegi. Am venit acasă de la universitate la mama care era aproape distrusă de durere și de griji, jumătate din mobila familiei era vândută ca să poată fi achitate datoriile tatălui meu, creditorii treceau la orice oră pe acolo, iar Thomas trăncănea despre cât de frumoasă ar fi fost o trăsură suflată cu aur. Era toamnă, și tot ce aveam era o recoltă de grâu mucegăit, cea mai mare parte din ea degradată de umezeală. Aș fi putut s-o vând unui agent de bursă care ar fi dat-o mai departe unei distilerii de gin, dar m-am gândit că n-avea sens să pierd cea mai mare parte din profit. Am cumpărat instalația de alambicuri la mâna a doua și l-am plătit în plus pe cel care mi-a vândut-o ca să-mi arate cum se folosește. El se lăsă pe spătar și ridică din umeri. Doi ani mai târziu, am reușit să ne permitem sezonul monden al lui Caro.

– Și Mandeville? întrebă ea încet. Știe ce faci ca să întreții familia?

– Nu-ți face griji, zise el cu un cinism profund și devastator. Mâinile logodnicului tău sunt curate. Thomas își face griji pentru lucruri mult mai nobile decât proveniența banilor pentru hainele cu care se îmbracă. El e interesat de parlament și alte astfel de lucruri, nu de colectorii de taxe.

– Dar, spuse ea și se încruntă în încercarea de a înțelege, trebuie să aibă măcar o idee despre proveniența banilor. N-a întrebat niciodată?

– Nu, răspunse Reading și ridică din umeri. Probabil se întreabă, dar dacă e așa, nu a zis niciodată nimic.

– Iar tu n-ai încercat să discuți despre asta cu el?

– Nu.

Nedumerită, ea își coborî privirea la propriile mâini. Ceea ce făcea Reading pentru a câștiga bani era condamnabil, dar ce fel de om se putea bucura de avere fără să întrebe nici măcar o dată de unde provenea aceasta? Nu era, într-un fel, Mandeville la fel de vinovat ca Reading? Poate chiar mai mult – el profita cel mai

mult fără să sufere vreuna dintre consecințele afacerii cu gin. Un astfel de om avea o denumire, știa asta prea bine. „Laș", îi șopti o voce de undeva din străfundurile inimii. Îndepărtă acel gând și se uită la Reading.

– Dacă fratele meu află cu ce te ocupi, n-o să ezite să pună să fii dus în fața unui magistrat. Maximus nu mai gândește rațional când vine vorba despre subiectul ginului.

– Chiar și cu riscul de a o târî pe surioara lui dragă într-un scandal? întrebă el și ridică dintr-o sprânceană. Nu cred.

Ea clătină din cap și își întoarse privirea spre fereastră. Lăsaseră St. Giles în urmă și mergeau printr-o zonă mult mai decentă.

– Nu-l cunoști. Este obsedat de gin și de efectele acestora asupra sărmanilor din Londra... A fost așa de când au murit părinții noștri. Consideră că ginul este de vină pentru moartea lor. Nu cred că ar putea închide ochii, chiar dacă vei fi în curând cumnatul meu.

El ridică din umeri.

– Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Ea își mușcă buzele.

– Ce discutai cu bărbatul acela de la distilerie?

El oftă.

– Am un concurent – deși acest cuvânt e un pic prea rafinat pentru ceea ce este el – care e hotărât să mă scoată din afaceri.

Ea îi aruncă o privire alarmată.

– Ce gen de concurent?

– Genul căruia îi place să distrugă alambicuri și să arunce corpul mutilat al unuia dintre oamenii mei peste zidul curții, spuse el. Este motivul pentru care am venit în Londra... Mă rog, asta și logodna ta cu Thomas.

– Doamne! Ea clătină din cap. Cum de putea glumi despre faptul că avea de-a face cu asemenea criminali? Înseamnă că bărbatul acela era...

– Îl chema Reese, iar singura lui greșeală pare să fi fost că a ieșit ieri să bea ceva.

Ea se cutremură.

– Sărmanul.

– Nu trebuie să-ți faci griji, zise el. După cum am spus, Thomas nu e implicat în lucrurile astea.

Ea se uită la el uimită. Chiar credea despre ea că era așa de superficială?

– Înțeleg că ai fost disperat să pui ordine în finanțele familiei, spuse Hero încet. Dar acestea nu mai sunt în pericol, nu? Fratele meu ar fi aflat dacă existau probleme financiare când a aranjat contractul căsătoriei mele.

– Fratele tău e un om perspicace, zise Reading. Ai dreptate. Averea Mandeville este în siguranță acum. El n-a găsit nimic în neregulă.

– Dacă-i așa, atunci de ce continui să distilezi gin?

– Nu înțelegi... începu el.

– Iar mă iei de sus, se răsti ea.

El se uită la ea, iar privirea din ochii lui verzui deveni dintr-odată sumbră.

– Trebuie să am grijă de familia mea, Lady Perfecțiune. Caro și-a găsit un partener bun, dar Megs este încă nemăritată. Pentru a avea parte de cineva corespunzător, trebuie să fie bine îmbrăcată... după cum sunt sigur că înțelegi. Nu pot renunța până când nu o știu măritată și în siguranță – până când voi fi și eu stabil din punct de vedere financiar. Avem nevoie de banii de la distilerie ca să-i susținem debutul în înalta societate.

Ea închise ochii și vorbi din adâncul sufletului:

– Am avut neînțelegerile noastre, Lord Neruşinat. Au fost momente în ultimele zile când am crezut că te displac profund. El pufni, dar ea continuă. Trebuia să sublinieze ce avea de spus înainte să-și piardă curajul. Dar cred că amândoi am învățat câte ceva despre celălalt. Îmi place să cred că suntem, într-un fel, prieteni. Tăcerea fu atât de deplină, încât ei i se păru pentru o clipă că el își ținea răsuflarea. Deschise ochii și îl văzu uitându-se la ea, cu coatele rezemate pe genunchi, cu ochii verzi calmi, dar cu o expresie în adâncimea lor care îi tăie respirația. Își strânse palmele una într-alta, încercând să-și adune curajul. Da, prieteni, spuse încet, mai mult pentru ea decât pentru el. Și, ca prietenă, te implor: te rog, renunță la modul acesta de a face bani.

– Megs...

Ea clătină puternic din cap și îl întrerupse:

– Da, Lady Margaret are nevoie de rochii ca să atragă un soț, dar trebuie să fie și alte modalități de a face bani. Am văzut cum ginul distruge vieți în zonele sărace ale Londrei. Poate că nu îți pasă acum, poate că nu vezi decât familia ta și banii de care ai nevoie, dar într-o bună zi o să ridici capul și o să te uiți în jur. Când ziua aceea va veni, o să vezi mizeria pe care tu și ginul tău ați cauzat-o. Și, când acel lucru se va întâmpla, ginul o să te distrugă și pe tine.

– *Prieteni*. El se rezemă de spătar și ignoră avertismentul ei. Asta-i tot ce reprezint eu pentru tine? Un prieten?

Ea clipi. Nu se așteptase la această întrebare.

– Da, de ce nu?

El ridică din umeri cu tristețe.

– Chiar așa, de ce nu? *Prieten* e un cuvânt atât de... benign. Îți săruți toți prietenii așa cum m-ai sărutat pe mine aseară?

Ea făcu ochii mari – se aștepta la acea lovitură. Totuși, nu-și putu stăpâni un ușor tremur.

„Gura lui fierbinte..."

– Ți-am spus că nu vreau să discut despre seara trecută. E de domeniul trecutului.

– Și dată uitării?

– Da.

– Amuzant, spuse el și își mângâie bărbia. Mie îmi este greu să uit. Buzele tale au fost atât de moi și de dulci când s-au deschis sub ale mele.

Corpul ei se încălzi la auzul acelor cuvinte. Nu se putea abține, și simți aceeași flacără de dorință. El o putea aprinde al naibii de ușor.

– Termină, zise încet. Ce crezi că faci?

Era rândul lui să privească în altă parte.

– Sincer, chiar nu știu.

– Mă mărit cu Thomas, spuse ea. Peste cinci săptămâni. Dacă vrei să ne putem comporta ca două persoane înrudite, trebuie să poți da uitării ce s-a întâmplat.

El făcu o grimasă, ca și cum ea ar fi spus ceva obscen.

– Tu poți?

Ea își ridică bărbia, fără să îi răspundă.

– Bănuiam eu, murmură el. Drăguț. Foarte drăguț.

El își bagă mâna în buzunarul hainei și scoase o carte. O aruncă în poala ei fără să spună nimic și continuă să se uite trist pe fereastră. Hero privi în jos. Era un volum din Tucidide, *Istoria războiului peloponesiac*. Își trecu degetele peste literele imprimate în relief pe copertă, iar ochii i se umplură brusc de lacrimi.

– O, doamnă Hollingbrook, aveți o scrisoare!

Nell Jones intră în bucătăria casei fluturând o bucată de hârtie. Silence își ridică privirea din jalnica grămăjoară de aluat pentru biscuiți pe care încerca s-o ruleze. Chiar nu era unul dintre eforturile ei culinare cele mai reușite. Nell observă aluatul și strâmbă din nas.

– Haideți, lăsați-mă pe mine să termin în timp ce dumneavoastră stați jos și citiți scrisoarea.

Silence lăsă bucuroasă sucitorul din mână. Își scutură mâinile și se spălă într-un lighean, apoi își trase un scaun lângă masa din bucătărie. Mary Darling se juca pe podea cu un castron și o lingură mare, dar, când observă că Silence se așeză, se târî spre ea și ceru să fie luată în brațe.

Silence o ridică și o sărută pe creștet. În ultimele șapte luni, părul lui Mary Darling se îndesise și devenise o claie de bucle răsucite, brunete. Puse bebelușul în poală și îi arătă scrisoarea.

– Așa, de la cine crezi că este? întrebă ea în timp ce desfăcea cu grijă sigiliul.

– E de la căpitanul Hollingbrook? întrebă Nell.

De deasupra se auzi o bufnitură, urmată de un zgomot care semăna cu o cavalcadă de tauri pe podea. Copiii ar fi trebuit să-și facă lecturile sub supravegherea îngrijitoarelor, dar cumva acel eveniment se transforma zilnic într-o învălmășeală. Silence oftă și își întoarse privirea asupra scrisorii.

– Da, e de la William.

– Cred că vă bucurați, doamnă.

– O, da, murmură absentă Silence.

Ținu cu dexteritate hârtia departe de degețelele curioase ale lui Mary Darling în timp ce citi. William scria despre *Finch* și despre marfă, despre o furtună prin care trecuseră și despre o problemă cu pavilionul ambarcațiunii.

– Ia o guriță, îi zise Nell lui Mary Darling și îi dădu puțin din aluatul de biscuiți.

Oamenii lui împușcaseră o pasăre, și apăruse o navă franceză... Silence parcurse repede în jos pagina, citind scrisul frumos al soțului ei, apoi ajunse la semnătura lui – William H. Hollingbrook. Se holbă la pagină înainte să o ia de la capăt și să citească mult mai încet, încercând să găsească ceva anume. Dar știa deja – între ei nu existau niciodată glume, nici o dovadă de afecțiune, nici o manifestare a dorinței de a veni acasă ori a dorului de ea. De fapt, scrisoarea ar fi putut fi trimisă oricui.

– E bine? întrebă Nell.

– Destul de bine.

Silence își ridică privirea și observă că Mary Darling rupea cu grijă bucățele din aluatul de biscuiți, pe care le băga apoi în gură și le mesteca, cu o expresie gânditoare.

– Nu, scumpa mea. Nu e bun crud.

Nell zâmbi spre bebeluș.

– Ei i se pare bun.

– Nu-i face rău? întrebă Silence îngrijorată.

Nell ridică din umeri.

– E din făină și apă.

– Totuși...

Silence începu să desfacă degetele bebelușului de pe aluatul lipicios. Cum era de așteptat, Mary Darling nu consideră că era o idee bună și protestă zgomotos. Cineva bătu la ușa din față.

– Să mă duc să văd cine e? întrebă Nell peste țipetele micuței.

– Mă duc, răspunse Silence. Se ridică de pe podea, cu fetița în brațe. Cine crezi că e? Regele sau regina? Sau poate doar băiatul brutarului?

Mary Darling chicoti, cu atenția distrasă de la aluat. Silence mută bebelușul mai pe șold și se duse la ușă. O deschise și se uită afară. Pe trepte era o batistă frumos legată. Silence se holbă la ea, apoi își îndreptă repede privirea spre stradă. O femeie spăla treptele din fața casei de vizavi, doi bărbați mergeau unul lângă altul și împingeau o roabă, iar mai mulți băieți se certau pe seama unui câine terier mic. Nimeni nu părea să îi dea atenție.

Silence se aplecă și ridică batista. Nodul nu era strâns și se desfăcu repede, chiar dacă folosea doar o mână. În interior, găsi un pumn de zmeură.

– A! țipă Mary Darling, apoi apucă două boabe și le vârî iute în gură.

În acel moment, apăru la vedere o bucățică de hârtie, iar Silence o scoase de sub boabele de zmeură. Un singur cuvânt era scris pe ea: „Darling". Silence se uită din nou pe stradă în timp ce Mary Darling mai înșfăcă trei boabe. Era cel mai ciudat lucru – nimeni nu se uita spre ea, și totuși se simțea urmărită. Tremură și întinse mâna spre ușă, ca s-o închidă. Se auzi un strigăt de pe stradă, și patru bărbați veniră alergând de după colț. Între ei se afla o femeie mai în vârstă, zdrențăroasă, care se lupta să scape din strânsoarea lor.

– Lăsați-mă, nenorociților! țipă ea. N-am făcut-o eu, vă spun!

– Dumnezeule mare, zise Nell încet din spatele lui Silence.

Silence se uită la îngrijitoare, apoi din nou înspre stradă. Oamenii scoseseră capetele pe ferestre și prin ușile deschise, curioși să vadă motivul zarvei.

– Dați-vă înapoi! strigă unul dintre bărbați, care vântura o măciucă deasupra capului.

Un șuvoi de apă murdară fu aruncat dintr-una dintre case înspre ei și fu cât pe ce să îi nimerească. Cei patru bărbați fugiră repede.

– Informatori, scuipă Nell. Sărmana femeie. O s-o ducă înaintea magistraților pentru vânzarea de gin, ca să ia recompensa.

– Ce se va întâmpla cu ea?

Silence ura situația în care îi aducea ginul pe sărmanii oameni din St. Giles, dar în același timp știa că majoritatea celor care îl vindeau nu urmăreau altceva decât să facă rost de bani pentru a-și asigura hrana și adăpostul.

– Va ajunge la închisoare. Poate mai rău. Depinde dacă poate plăti sau nu pentru martori, răspunse Nell și clătină din cap. Haideți înăuntru, doamnă!

Silence mai aruncă o privire spre informatorii care fugeau, închise ușa și o baricadă.

– Ce aveți acolo? întrebă Nell.

– Zmeură, spuse Silence și îi arătă batista.

– În octombrie? Ce drăguț!

Nell se întoarse și se îndreptă înapoi spre bucătărie. Drăguț, într-adevăr. Silence luă o boabă de zmeură și o băgă în gura lui Mary Darling. Cu o lună în urmă, găsise pe trepte burtieră, iar cu o lună mai înainte – un pachet cu bomboane. De fapt, în fiecare lună care trecuse de când o descoperise pe Mary în fața ușii primise câte un cadou anonim. Și fiecare dintre acestea avea un bilet pe care era scris un singur cuvânt: „Darling". Același gen de bilet fusese lăsat și odată cu Mary. Acesta era motivul pentru care Silence îi dăduse bebelușului numele Mary Darling.

– Ai un admirator? șopti ea în urechea micuței.

Dar Mary Darling nu făcu decât să zâmbească cu buzele ei pătate de roșu.

– Credeți că un om se poate schimba? întrebă Hero în seara aceea la cină.

Se juca agitată cu furculița în bucata rece de vită din farfurie. Nu erau decât ea, verișoara Bathilda și Phoebe, iar verișoara Bathilda tocmai subliniase că nu era un lucru cumpătat ca bucătăreasa să servească o masă bogată la o cină simplă, luată acasă în familie.

Lui Hero chiar nu-i plăcea carnea rece de vită.

– Nu, răspunse verișoara Bathilda cu promptitudine.

Foarte rar se întâmpla să *nu* aibă o opinie hotărâtă.

– La ce fel de schimbare te referi? întrebă Phoebe.

Lumina lumânărilor se reflectă în ochelarii ei în timp ce își lăsă capul într-o parte, curioasă. Purta o rochie galbenă care o făcea să strălucească la acea mică cină în familie. Masa avea o dimensiune modestă, intimă, iar șemineul, decorat cu ceramică albă și albastră, era suficient de mare cât să transforme încăperea într-un spațiu călduros și confortabil.

– O, nu știu, zise Hero vag, deși *știa*, desigur. Să zicem, de exemplu, că un gentleman are o înclinație spre jocuri de noroc. Credeți că poate fi vreodată convins să renunțe la acest lucru?

– Nu, repetă verișoara Bathilda și își strecură mâna sub masă în timp ce o privea fix în față.

Se purtă o mică luptă pe sub masă. Nici Hero, nici Phoebe nu dădură vreun semn că ar fi observat tranzacția.

– Cred că depinde de acel gentleman, spuse Phoebe gânditoare. Şi cred că şi de cât de convingătoare e rugămintea.

Ea luă o bucată mică din friptura de vită şi îşi strecură mâna sub masă.

– Prostii, spuse verişoara Bathilda. Ascultaţi la mine: nici o femeie n-a reuşit vreodată să convingă un bărbat, nici prin rugăminţi, nici altfel.

– Dă-mi sfecla, murmură Phoebe spre Hero. De unde ştii asta, verişoară Bathilda?

– Din înţelepciunea feminină, răspunse aceasta. De exemplu, Lady Pepperman.

– Cine? întrebă Hero.

Se servi din sfeclă, deşi şi *aceasta* era la fel de rece, apoi i-o dădu surorii ei.

– A fost înainte de vremea ta, zise verişoara Bathilda. Să vă spun: Lord Pepperman a fost un jucător bine cunoscut şi totodată unul foarte ghinionist. Odată şi-a jucat hainele de pe el, dacă vă vine să credeţi, şi a fost nevoit să se ducă acasă numai în lenjerie şi perucă.

Phoebe pufni şi îşi acoperi repede gura cu şervetul. Dar verişoara Bathilda era în plin avânt şi nu băgă de seamă acest lucru.

– Lady Pepperman era la capătul răbdării, aşa că s-a hotărât să-l convingă pe soţul ei să nu mai joace.

– Da? întrebă Hero interesată. Alese o bucată de friptură şi o ţinu sub masă. Un nas mic şi cald îi pipăi mâna, apoi bucata de carne dispăru. Cum a reuşit să facă acest lucru?

Panders, majordomul, şi amândoi valeţii erau instruiţi să nu afişeze nimic altceva decât plictiseală, dar toţi trei se apropiaseră de verişoara Bathilda.

– I-a spus că putea juca oricât de mult dorea, dar numai în lenjerie! spuse verişoara Bathilda.

Toţi cei aflaţi în încăpere – inclusiv servitorii – se uitau la verişoara Bathilda cu gurile căscate. Apoi Phoebe întrebă rezervată:

– Şi a funcţionat?

– Sigur că nu! spuse verişoara Bathilda. N-ai ascultat nimic din ce-am zis? Lord Pepperman a continuat să joace, doar că o făcea în lenjerie. A mai continuat un an, poate şi mai mult, apoi a pierdut tot şi a încercat să-şi zboare creierii.

Hero se înecă.

– A încercat?

– Nu a reuşit decât să-şi ciuntească vârful urechii, răspunse verişoara Bathilda. Omul era un ţintaş prost. Nu ştiu de ce s-a măritat Lady Pepperman cu el.

– Hmm..., murmură Hero în timp ce digera acea poveste din care putea trage nişte concluzii.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum putea să aplice cele auzite în cazul lui Lord Reading. Urmă o clipă de tăcere întreruptă numai de zgomotul tacâmurilor din argint făcut pe farfurii.

– Azi am văzut-o pe Lady Beckinhall, zise în cele din urmă verişoara Bathilda, la un ceai destul de jalnic dat de doamna Headington. Nu ni s-au oferit decât nişte prăjituri foarte uscate. Sunt sigură că erau râncede – vechi de cel puţin două zile! –, iar Lady Beckinhall a fost de acord cu mine.

„Lady Beckinhall nici nu putea face altceva", îşi zise Hero ironic.

– Ea mi-a spus că Lady Caire vrea să-şi extindă şederea pe continent pe timpul iernii, continuă Bathilda.

Hero îşi ridică privirea.

– O, nu. Serios?

– E vreo problemă?

– Păi, ar putea fi, zise Hero.

– De ce? întrebă Phoebe.

– E vorba despre lucrul la noua casă, oftă Hero. Am fost nevoită să angajez alt arhitect, pentru că primul a deturnat fondurile pe care i le-am dat.

– Doamne!

Verişoara Bathilda părea oripilată.

– Da. Vom avea nevoie de mai mulţi bani... Destul de mulţi, mă tem, zise Hero. Iar şederea prelungită pe continent a lui Lady Caire nu va ajuta.

– Cum rămâne cu fiul ei? întrebă Phoebe. Lord Caire şi proaspăta lui soţie nu se vor întoarce curând în oraş?

Bathilda pufni.

– Nu m-ar surprinde dacă ar rămâne acolo până la primăvară. În definitiv, el s-a însurat cu fiica unui berar. Va avea nevoie de tot ajutorul mamei lui ca să primească invitaţii.

– Eu nu cred că Temperance și Lord Caire sunt interesați în mod special de evenimentele din înalta societate, începu Hero.

Bathilda trase aer în piept.

– Dar ai dreptate, adăugă Hero repede. S-ar putea să nu vină în oraș o perioadă mai lungă.

– Și ce-o să faci? întrebă Phoebe.

Hero clătină din cap și rămase tăcută o vreme în timp ce valeții luară farfuriile de la cină și aduseră budinca de la desert. Așteptă până când fură servite toate, apoi spuse solemn:

– Va trebui să fac cumva rost de fonduri.

– Poți să iei o parte de la mine, zise Phoebe repede. Mama și tata mi-au lăsat o sumă destul de bună, cel puțin așa zice Maximus.

– Dar tu nu te poți atinge de bani până la majorat, spuse Hero cu blândețe. Mulțumesc oricum, draga mea.

Phoebe se încruntă.

– Pun pariu că mai sunt și alte doamne care vor să ajute la ridicarea adăpostului.

– Crezi? întrebă Hero și vârî linguriță în budincă, fără însă a o gusta.

– Da, răspunse Phoebe, începând să strălucească de încântare. Ai putea forma un... un *sindicat*.

– Cum ar fi un sindicat al oamenilor de afaceri? întrebă verișoara Bathilda și se încruntă.

– Da, spuse Phoebe. Doar că ar fi numai doamne... pentru că, dacă lași chiar și numai un gentleman în el, o să vrea să conducă el totul... și e vorba despre oferit bani, nu despre câștigat. I-ai putea spune Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați.

– Este o idee minunată, draga mea, zise Hero zâmbind.

Îi era greu să reziste entuziasmului lui Phoebe.

– Dar care doamne crezi că ar vrea să renunțe la banii lor?

– De exemplu, ai putea încerca la Lady Beckinhall, spuse verișoara Bathilda pe neașteptate. Știu sigur că fostul ei soț a lăsat-o foarte bogată.

– Da, dar o să vrea să-și dea pur și simplu averea? întrebă Hero și clătină din cap.

N-o cunoștea prea bine pe Lady Beckinhall, dar i se păruse mai interesată de modă decât de ultimele bârfe legate de acte caritabile.

– O să te ajut să faci o listă, spuse Phoebe, intitulată Potențialele Doamne cu Resurse Caritabile.

– Va fi de ajutor, replică Hero și râse.

– Mmm... Phoebe servi puțin din budincă, evident satisfăcută. De ce ai întrebat mai devreme despre schimbarea unui gentleman?

– O, nu știu, răspunse Hero.

– Lord Mandeville pare perfect așa cum este, comentă sora ei mai mică. Obișnuiește să joace?

– Din câte știu eu, nu, zise Hero.

– Dacă ar face-o, cred că nu ți-ar permite să-l obligi să joace în lenjerie, așa cum s-a întâmplat cu Lord Pepperman, remarcă Phoebe.

Valetul mai tânăr se înecă și se alese cu o privire severă din partea lui Panders. Dintr-odată, o imagine cu Lord Griffin în lenjerie răsări în mintea lui Hero și o făcu să simtă o fierbințeală în tot corpul. Luă o gură de vin.

– Așa e, interveni verișoara Bathilda aparent fără să bage de seamă ce se întâmpla în jurul ei. Mă tem că trebuie să-l accepți pe Lord Mandeville întocmai cum este, draga mea. Din fericire pentru tine, e perfect așa cum este.

Hero încuviință din cap, cu mintea la Lord Reading, așa că sări ca arsă când auzi următoarele cuvinte rostite de verișoara Bathilda:

– Cât îl privește pe Lord Griffin, spuse femeia mai în vârstă, el este o altă mâncare de pește. Nu aș fi deloc surprinsă dacă *el* ar juca excesiv.

– De ce? întrebă Phoebe.

– De ce, ce?

– De ce crezi că Lord Griffin ar face așa ceva? A fost foarte drăguț cu mine seara trecută.

Verișoara Bathilda zâmbi și clătină din cap într-o manieră care lui Hero îi păruse destul de revoltătoare pe când avea vârsta lui Phoebe.

– Astfel de povești nu sunt pentru urechi așa inocente ca ale tale, draga mea.

Phoebe își dădu ochii peste cap.

– Ei bine, oricare ar fi faptele lui atât de greu de descris în cuvinte, mie îmi place de el. Mă face să râd și *el* nu mă tratează ca pe un copil.

Firește, această mică dovadă de rebeliune o făcu pe verișoara Bathilda să se lanseze într-o morală despre bune maniere și pericolele judecării unui gentleman numai după abilitatea sa de a face pe cineva să râdă.

Hero se uita la budinca rece din farfurie. Era de acord cu Phoebe – și ei îi plăcea de Reading. Indiferent de ceea ce spunea verișoara Bathilda, de felul lui el era un om bun. Și, pentru că era un om bun, ea trebuia să-i arate că ceea ce făcea era greșit. Nu numai pentru oamenii care erau afectați de consumul de gin, ci pentru Reading însuși. Dacă mai continua cu fabricarea ginului, la un moment dat avea să înceteze să mai fie un om bun. Iar Hero era sigură că ea nu ar fi putut suporta așa ceva.

Capitolul 8

În seara aceea, pretendenții se adunară în camera tronului și îi prezentară reginei răspunsurile lor. Primul fu Prințul de la Soare-Apune. Acesta se înclină și așeză în fața ei un diamant fără cusur.

– Averea este fundația regatului, Maiestatea Voastră.

Apoi, Prințul de la Răsărit păși în față. O salută din cap pe regină și puse la picioarele acesteia un pumnal frumos din aur, incrustat cu nestemate.

– Brațele sunt fundația regatului, Maiestatea Voastră.

La urmă, Prințul de la Miazănoapte îi prezentă o punguță din catifea cu douăzeci și cinci de perle perfecte și zise:

– Comerțul, Maiestate, e fundația regatului Domniei Voastre.

din *Regina Ravenhair*

Griffin îl înjură în gând pe Vicarul de Whitechapel în timp ce călărea în drum spre casă a doua zi dimineață. După o noapte

nedormită petrecută la distilerie, în tensiune continuă, cu urechile ciulite după vreun zgomot făcut de eventuali intruși, Griffin nu avea cu ce să se laude, cu excepția unei dureri de cap. Nici urmă de Vicar sau de oamenii lui. În acel moment Griffin nu tânjea decât după puțină mâncare și după confortul patului său.

De fapt, era atât de concentrat asupra acelor două lucruri, încât aproape că nu observă trăsura care se profila discret la răscrucea străzilor din apropierea casei lui din oraș. Îl observă cu coada ochiului pe vizitiul familiar și deveni alarmat.

Griffin îl opri pe Rambler și bombăni o înjurătură. Ce dracului făcea Lady Hero pe strada lui la zece dimineața, o oră atât de neobișnuită? Casa lui era la numai câțiva metri, dar Griffin oftă și îl struni pe Rambler către trăsură. Bătu cu degetele în geam. O mână firavă trase repede perdelele, iar Lady Hero îi făcu nerăbdătoare semn să intre.

„Minunat." Griffin îi ceru unui valet să-l ducă pe Rambler la grajduri. Apoi se urcă în trăsură. Ea purta o haină verde-închis peste o rochie verzuie, lejeră, iar părul roșcat părea să strălucească în lumina slabă din trăsură.

– Bună dimineața, Lady Hero.

– Bună dimineața, spuse ea brusc. Am o întâlnire în St. Giles, și, din moment ce ai insistat să mă însoțești, am zis să te scutesc de deranjul de a lua urma trăsurii mele.

– Ce grijuliu din partea ta.

Se prăbuși pe bancheta trăsurii. Ea se încruntă spre el.

– N-ai dormit deloc?

– Nu. Și nici n-am luat micul dejun.

– Hmm, făcu ea cu un aer dezaprobator adorabil. Atunci dormi.

El era atât de epuizat, încât nu o mai întrebă ce căuta în St. Giles, ci doar puse capul pe perne și se cufundă în somn atât de repede, de parcă ar fi fost lovit cu ceva în cap. Când deschise ochii ceva mai târziu, Lady Hero se uita la el. Ochii ei cenușii senini aveau ceva intim.

– E mai bine? întrebă ea încet.

El nu se mișcă, savurând acele clipe în care nu făcea altceva decât să o privească.

– Mult mai bine, mulțumesc.

Ea se uită la el curioasă.

– Pentru un berbant autointitulat, munceşti mai mult decât orice gentleman pe care îl cunosc.

El îşi înălţă capul. Dacă ar fi auzit un asemenea comentariu de la altcineva, l-ar fi considerat un soi de dezaprobare – pentru un aristocrat, a munci nu era un compliment –, dar Lady Hero păruse gânditoare când zisese asta. Oare chiar era de acord cu ceva din ce făcea el?

El zâmbi cu jumătate de gură.

– Nu mă pârăşti breslei berbanţilor, nu?

Ea râse încet, apoi desfăcu o bucată de cârpă pe care o ţinea în poală.

– Ţi-am cumpărat o plăcintă cu carne cât timp dormeai.

– Eşti un înger, spuse Griffin recunoscător.

Luă plăcinta – încă fierbinte –, muşcă din ea şi savură sosul de pe limbă.

– A face bani nu este singurul lucru la care te pricepi, spuse ea încet.

El îşi arcui sprâncenele în timp ce mesteca. O urmă de roşeaţă se ridică pe gâtul ei elegant.

– Faci oamenii să râdă.

El înghiţi.

– La fel şi saltimbancii.

Ea clătină din cap într-un gest ce aducea cu o admonestare blândă.

– Glumeşti tu, dar a face lumea să râdă este un lucru extraordinar. Phoebe s-a simţit minunat aseară, în cea mai mare parte datorită ţie.

– N-am făcut nimic deosebit, zise el clătinând din cap şi mai luă o îmbucătură.

– Şi totuşi ai făcut, spuse ea şi se uită la el fix. Phoebe este... specială şi foarte dragă inimii mele. Nici nu-ţi pot spune cât de recunoscătoare sunt că ai făcut-o să râdă seara trecută. Mulţumesc.

El se încruntă când îşi aminti cum o pierduse Phoebe din ochi pe maimuţa de pe scenă.

– Ce te-a făcut... Trăsura se zdruncină şi se opri, fapt ce-l distrase înainte să-şi termine ideea. Vrei să inspectezi din nou şantierul?

– Nu, răspunse ea şi se uită în jos la mâini. Ne-am oprit la adăpostul temporar. Am vrut să-ţi arăt ceva.

– Da?

Ea îşi ferea privirea, aşa că el înţelese că probabil nu avea să-i fie pe plac ceea ce voia să-i arate. Totuşi, mâncă ultima bucată de plăcintă şi îşi scutură palmele.

– După tine.

Poate că zâmbise prea larg. Ea îl privi destul de agitată înainte de a coborî din trăsură. Afară, ziua era mohorâtă, şi bătea un vânt răcoros. Griffin îi oferi braţul.

– Mergem?

Ea îşi puse mâna pe braţul lui, iar el se bucură de atingerea ei, aşa firavă cum era. Îi făcea plăcere s-o conducă pe aleea care ducea la adăpost. Să se comporte ca un gentleman alături de o lady. Se opriră la uşa casei, iar el păşi în faţă şi ciocăni. Nu se auzi nici un zgomot din interior. Ridică din sprânceană şi se uită la ea.

– Ştiu de venirea ta?

Ea îşi drese glasul, şi o dâră rozalie, firavă, i se urcă pe gât.

– Nu mi-am anunţat prezenţa.

El nu avu timp să reacţioneze înainte ca uşa să se deschidă. O fetiţă apăru în faţa lor, cu un şorţ prins de corsaj.

– Bună dimineaţa, Mary Whitsun, zise Lady Hero. Doamna Hollingbrook e pe aici?

Fata făcu o reverenţă.

– Da, milady. Vă rog, intraţi.

Griffin păşi peste prag şi observă imediat scândurile golaşe din hol – erau şubrede. Fata îi conduse într-un salon mic.

– Mă duc s-o chem pe doamna Hollingbrook din bucătărie, spuse Mary Whitsun şi porni grăbită într-acolo.

Lady Hero nu se aşeză, şi nici Griffin. El se plimbă dintr-o parte în alta a camerei micuţe înainte să se oprească în faţa şemineului. Bătu cu degetele în marginea acestuia şi urmări bucăţelele de tencuială ce căzură în şemineu. Se auziră paşi pe hol, apoi uşa fu deschisă. Tânăra care stătea în prag era drăguţă, dar părea necăjită. Părul castaniu-deschis, cu tente de roşcat şi auriu, era prins la întâmplare sub o bonetă, iar şuviţele îi curgeau pe obrajii îmbujoraţi. Pe bărbie avea o pată de făină.

– Lady Hero, nu vă aşteptam, spuse ea cu răsuflarea întretăiată în timp ce făcea o reverenţă.

– Nu-i nimic, doamnă Hollingbrook, zise Hero şi zâmbi cu blândeţe, ceea ce păru s-o liniştească pe femeie. Am adus un prieten, pe Lord Griffin Reading. M-a auzit vorbind despre adăpost şi a devenit foarte interesat. Mă întrebam dacă îi puteţi arăta pe unii dintre copii.

Faţa doamnei Hollingbrook se lumină.

– Încântată, milord, spuse ea şi se lăsă într-o reverenţă cam instabilă, apoi se ridică nerăbdătoare. Îmi face mare plăcere să vă arăt unii dintre copiii noştri.

Griffin zâmbi şi se înclină.

– Mulţumesc.

Aşteptă până când femeia se întoarse cu spatele ca să-l conducă afară din încăpere, apoi îi aruncă lui Lady Hero o privire sceptică.

– Ce pui la cale, Lady Perfecţiune? murmură el la urechea ei, în timp ce îşi puse o mână pe spatele ei.

Ea se uită la el emoţionată, şi el o conduse afară din cameră. O urmară pe doamna Hollingbrook. Bucătăria în care intrară avea aspect de grotă. Griffin fu nevoit să-şi plece capul pentru a nu se lovi de buiandrug. Şase fetiţe erau adunate în jurul unei mese lungi, din lemn, şi rulau un fel de aluat. Îşi ridicară privirile în acelaşi timp şi, când îl văzură, îngheţară ca nişte pui de căprioară surprinşi într-un luminiş.

– Copii, zise doamna Hollingbrook, avem un oaspete special. Acesta este Lord Griffin Reading, un prieten al lui Lady Hero. Vă rog să-i dovediţi că aveţi cele mai bune maniere.

„Bune maniere" trebuia să fie un fel de cod. Fetele făcură fiecare reverenţe cu grade diferite de graţie. Griffin înclină din cap sobru şi murmură:

– Încântat.

Un copilaş cu părul roşcat chicoti înfundat. Doamna Hollingbrook alese să treacă cu vederea acea scăpare. Puse mâinile pe umerii celei mai mari dintre fete.

– Ea este Mary Whitsun, pe care cred că aţi întâlnit-o la intrare.

Mary Whitsun se lăsă într-o reverenţă. Lady Hero îşi drese glasul.

– De când este aici Mary Whitsun, doamnă Hollingbrook?

– De aproape zece ani, milady, răspunse chiar Mary Whitsun.

– Şi cum ai ajuns la adăpost?

Mary se uită repede spre doamna Hollingbrook. Aceasta se încruntă uşor.

– Mary a fost adusă de o... Aruncă o privire spre fete. De... o persoană de proastă reputaţie. Avea trei ani pe atunci.

– Şi mama ei? întrebă cu blândeţe Lady Hero.

– Nu ştim nimic despre părinţii ei, răspunse doamna Hollingbrook, dar judecând după persoana care a adus-o aici, se crede că mama ei era o sărmană săracă fără casă.

Mama ei fusese o prostituată. Griffin se uită la fetiţă şi se întrebă cum se simţea când se discutau lucruri atât de intime de faţă cu ea. Fata îi susţinu privirea, cu chipul lipsit de expresie. Griffin îi făcu semn din cap şi spuse cu blândeţe:

– Mulţumesc, Mary Whitsun.

Doamna Hollingbrook se mută la următoarea fată din linie.

– Ea este Mary Little. E cu noi de când era doar un bebeluş, lăsat într-o zi pe treptele de la intrare.

Mary Little făcu o reverenţă.

– Sunteţi cel cu care se va însura Lady Hero?

Lady Hero icni uşor lângă el. Griffin nu îndrăzni să se uite la ea.

– Nu, fratele meu se va însura cu Lady Hero.

– Ah, spuse copila.

Doamna Hollingbrook îşi drese glasul.

– Iar aceasta, zise ea şi îşi puse mâinile pe a treia fată din line, este Mary Compassion. A venit la noi la vârsta de doi ani, împreună cu fratele ei, Joseph Compassion. Părinţii lor au murit la o săptămână distanţă, de frig şi de malnutriţie.

– Şi de băutură, murmură Lady Hero.

Griffin se uită la ea impasibil. Ea îşi ridică bărbia şi îl privi cu îndârjire.

– Ei bine, da, admise doamna Hollingbrook şi se uită când la el, când la Lady Hero, cu o expresie nedumerită. Majoritatea deceselor din St. Giles – cele care nu sunt cauzate de bătrâneţe, adică – sunt provocate într-un fel sau altul de băutură.

– Câţi mor de bătrâneţe în St. Giles? întrebă Lady Hero.

– Puțini, răspunse încet doamna Hollingbrook. Foarte, foarte puțini.

Griffin își strânse mâinile pumni și încercă să-și mențină tonul calm:

– Și aceste tinere domnișoare?

– O, făcu doamna Hollingbrook și se uită absentă la copii. Aceasta este Mary Evening. E cu noi de când era bebeluș. A fost găsită pe treptele unei biserici din apropiere. Lângă ea este Mary Redribbon, care a fost adusă la noi de proprietarul unei taverne din zonă. Doamna Hollingbrook se uită repede la Lady Hero. Mary Redribbon a fost lăsată la tavernă de mama ei, care a plecat și nu s-a mai întors.

Griffin se forță să zâmbească în timp ce fetițele făcură câte o reverență. La dracu'! Îi venea să strige că nu era vina lui că oamenii alegeau să bea gin. Nu pusese nici o femeie să se prostitueze și să-și abandoneze bebelușul într-o tavernă. Dacă n-ar fi fabricat ei ginul pe care aceștia îl beau, ar fi făcut-o altcineva.

– Și, în cele din urmă, ea e Mary Sweet, spuse doamna Hollingbrook și mângâie buclele celei mai mici dintre fetițe, care nu părea să aibă mai mult de trei ani. Mama mai are cinci copii și a încercat s-o vândă pe Mary când era doar un bebeluș. Am convins-o pe mamă să ne-o dea nouă în schimb.

Griffin trase aer în piept.

– Ce noroc pe Mary Sweet!

Se uită la micuță, care își ascunse repede fața în fustele doamnei Hollingbrook.

– Și noi avem noroc, zise doamna Hollingbrook cu afecțiune în glas. Acum, dacă veniți cu mine, vi-i pot prezenta pe câțiva dintre băieții noștri.

– A, legat de asta, zise Griffin și făcu o grimasă în chip de scuză. Mă tem că Lady Hero a supraestimat timpul pe care îl avem la dispoziție. Va trebui să continuăm turul într-o altă zi.

– O, sigur, spuse doamna Hollingbrook. Sunteți bine-venit oricând, milord.

El zâmbi, o luă cu fermitate de braț pe Lady Hero și o conduse spre ușă în vreme ce ea își lua rămas-bun pe nerăsuflate. El își păstră zâmbetul pe chip până când ajunseră afară. Ea încercă să-și elibereze mâna.

– Milord...

– Nu aici, murmură el și o grăbi pe alee.

Îi dădu instrucțiuni vizitiului și o ajută să urce în trăsura care îi aștepta, apoi se așeză. Abia atunci se uită la ea și mârâi:

– Ce crezi că faci?

În ochii verzi ai lui Reading se zărea o expresie severă, buzele erau strânse și formau niște paranteze albe în colțurile lor, iar nările erau mărite. De fapt, aspectul lui era atât de intimidant, încât Hero fu nevoită să înghită în sec înainte de a răspunde:

– Încerc să te fac să înțelegi ce provoacă distileriile de gin zonei St. Giles și sărmanilor oameni care trăiesc acolo. Ca prietenă...

El râse și o întrerupse:

– Da? Ca *prietenă*, ce credeai că o să se întâmple dacă mă duci acolo? Că o să mă uit la fetițele alea și o să am brusc o revelație? Că o să dau toate bunurile mele lumești sărmanilor și o să mă fac călugăr? El se aplecă în față. Ascultă-mă, și ascultă-mă cu atenție, milady... Îmi *place* ceea ce sunt și ceea ce fac. Sunt un berbant lipsit de remușcări care produce gin ilegal. Nu mă poți schimba – și nici altcineva n-ar putea –, chiar dacă aș vrea să fiu schimbat.

Ea își țuguie buzele, își înălță capul și îl fixă cu privirea fără să spună vreo vorbă. Mânia o cuprindea și pe ea. El îi susținu privirea până când tăcerea păru să-l irite.

– Ce e?

– Dumneata, milord, nu ești atât de nechibzuit sau de rău cum vrei să mă faci să cred.

– Despre ce Dumnezeu bâigui tu acolo?

– Despre reputația ta, zise ea și flutură din mână. Despre ticăloșia ta. Ai lăsat toată Londra să creadă că ai plecat de la Cambridge din cauza unor toane, când tu ai abandonat de fapt școala ca să-ți ajuți familia. I-ai făcut pe ceilalți să creadă că duci o viață libertină, lipsită de griji, când, de fapt, *muncești* pentru binele familiei.

El râse neîncrezător.

– În cazul în care ai uitat, eram pe cale să mă culc cu o femeie măritată când ne-am cunoscut.

Ea își feri privirea, pentru că acea imagine o făcea cumva și mai supărată.

– N-am spus niciodată că eşti *perfect*. Doar că nu eşti aşa afurisit cum îi laşi pe alţii să creadă.

– Serios?

Ea îşi săltă bărbia şi îl privi în ochi.

– Da.

El rânji ironic.

– Cum rămâne cu răposata soţie a dragului meu frate?

Inima ei începu să bată mai repede. Trăsura era groaznic de strâmtă, iar îndârjirea lui era ca o flacără, aproape vizibilă, între ei doi.

– Ce-i cu ea?

– Toată lumea ştie că am sedus-o sub nasul sărmanului meu frate, şi, dacă ea n-ar fi murit în chinurile facerii, împreună cu bebeluşul, aş fi fost, fără îndoială, tatăl moştenitorului său.

– Aşa ai făcut? întrebă ea încet.

– Ce anume?

– Chiar ai făcut ceea ce lumea, inclusiv fratele tău, pare să creadă că ai făcut?

Pentru o clipă, el se holbă la ea, cu o privire sălbatică şi plină de durere, iar ea îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea răspunsului. Apoi el scutură încet din cap.

– Nu. Dumnezeule, nu!

Ea se aplecă în faţă.

– Atunci de ce laşi pe toată lumea să creadă o minciună atât de atroce? De ce pretinzi că eşti mai rău decât eşti?

– Nu sunt... începu el, dar ea nu terminase interogatoriul.

– De ce? întrebă ea fără milă. De ce continui afacerea asta îngrozitoare cu gin? Eşti mai bun de atât, Reading.

– Cine ţi-a dat dreptul să mă judeci? întrebă el cu o voce joasă şi dură. O, am uitat: te crezi mai virtuoasă decât noi, restul, muritorii. Tu eşti Lady Perfecţiune, arbitrul păcatelor celorlalţi oameni, o fecioară incoruptibilă mai rece decât granitul unui mormânt în plină iarnă.

Ea icni şi pentru o clipă nu mai fu în stare să scoată nici o vorbă. Chiar aşa o vedea? Că era o virgină rece şi plină de ea?

– Cum îndrăzneşti? şopti ea, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile care îi inundau ochii. Blestematule!

Privirea ei era înceţoşată, aşa că nu observă mişcarea lui, dar se trezi dintr-odată în cealaltă parte a trăsurii, pe jumătate în poala lui.

– Îndrăznesc, mormăi el, pentru că sunt egoist, şi ticălos, şi vanitos. Îndrăznesc pentru tu eşti ce eşti, iar eu sunt ce sunt. Îndrăznesc pentru că nu pot altfel. Am trăit prea mult fără pâine sau vin, târându-mă disperat într-un deşert pustiu şi arid, iar tu, draga mea Lady Perfecţiune, eşti mana trimisă direct din cer.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, dornice şi fierbinţi. O, Doamne, nu ştiuse cât de mult îi lipsiseră sărutările lui! Gura lui avea gust de dorinţă prea îndelung suprimată, dar, deşi el putea fi dur cu ea, se dovedea, în schimb, blând. *Foarte* blând. Buzele lui se lipiră de ale ei, iar limba îi linse colţurile gurii.

– Nu te opune, o imploră el chiar în clipa în care ea deschise gura.

El îşi lăsă capul într-o parte, o trase mai aproape, iar limba lui se strecură între buzele ei. Barba îi zgâria pielea moale de pe bărbie, dar ei nu-i păsa. Ea supse limba lui şi o savură de parcă ar fi fost cel mai dulce lucru pe care-l gustase vreodată.

– Lasă-mă, murmură el din nou, iar ea simţi mâna lui mare pe pielea golaşă de mai jos de gât.

O atinse ca şi cum ar fi mângâiat cu blândeţe o pisicuţă, încet, cu pricepere, iar mâna lui continua să coboare. Toate simţurile ei erau aţintite asupra acelei mâini, asupra degetelor lui ce se apropiau de mugurii sânilor. Îşi simţea sânii tari şi grei, şi aşteptă cu răsuflarea întretăiată ca el s-o atingă. El o muşcă de buza de jos, îi distrase atenţia şi apoi – o, Doamne! – degetele lui se strecurară pe sub corsaj.

Ea icni şi îi simţi pielea fierbinte în timp ce îi mângâia un sfârc întărit. El îşi desfăcu palma şi cuprinse vârful între degetul mare şi arătător. Când strânse, ea simţi o zvâcnire bruscă între coapse.

– Şşştt, murmură el, estompându-i geamătul. Lasă-mă!

Ea se uită şi văzu că el îi trăsese corsajul în jos şi îi scosese un sfârc deasupra corsetului. El mormăi ceva în timp ce desfăcea şireturile corsajului, apoi ambii sâni fură expuşi. Pentru o clipă, el nu făcu decât să se uite în jos la ea, iar pielea ei moale era încadrată de palmele lui mari şi bronzate, în timp ce degetele se jucau insistent cu sfârcurile.

– Dulci, atât de dulci, murmură el. Lasă-mă să le gust.

El se uită la ea cu o privire înnebunită, cu ochii verzi strălucind ca ai unui demon. Probabil de aceea nu i se opusese – trebuia să fie asta –, căci nu reuşi decât să încuviinţeze din cap. Apoi gura lui ajunse într-un loc în care nici un bărbat nu o mai atinsese vreodată. Limba lui trecu peste un sfârc dezgolit, umedă şi uşor aspră în acelaşi timp. Habar nu avusese că era o zonă aşa sensibilă. El îi cuprinse carnea între buze – tandru, cu grijă –, iar ea tresări. O trase, iar senzaţia era aproape dureros de dulce.

Ea se uită în jos ameţită şi văzu peruca lui albă lipită de sânii ei. Era un act mult prea intim ca să fie făcut într-o trăsură, complet îmbrăcată. Voia şi ea la rândul ei o parte intimă din el, măcar puţin. Îi dădu la o parte peruca şi o aruncă pe banchetă. El nu se opri, ci se mută la celălalt sfârc.

Sub perucă, părul lui era brunet şi des, tuns scurt, aproape ca o blană. Ea îşi trecu palmele peste capul lui, îşi îndoi degetele şi îi pipăi părul, cald şi surprinzător de moale. Închise ochii, cuprinsă de beatitudine. El îi strânse un sfârc între degete în timp ce îl sugea pe celălalt. O flacără creştea în adâncul ei, fierbinte şi de necontrolat.

– Atinge-mă, şopti el, lipit de pieptul ei.

– Eu... asta fac, răspunse ea.

Deschise ochii şi îl văzu frecându-şi obrazul de sfârcul roşu precum cireaşa. Înghiţi în sec la acea privelişte erotică, la senzaţia pură şi plăcută dată de barba lui pe pielea sensibilă. Ochii lui, de un verde aprins, o urmăreau şi cereau ceva.

– Nu acolo, spuse el, apoi o prinse de o mână şi i-o strecură între ei.

Rochia îi ascundea poala, dar el îi trase degetele dedesubt şi îşi mişcă cealaltă mână până când, dintr-odată – surprinzător – ea îi atinse pielea. Privirea ei se îndreptă rapid spre a lui. Zâmbetul lui era îndurerat şi tensionat. O privea de deasupra sânilor goi, dar ceea ce ţinea ea în mână era de o mie de ori mai intim.

– Simţi? întrebă el răguşit.

Ea îşi linse buzele şi se uită ţintă la faţa lui.

– Da.

– Mângâie-mă, zise el cu ochii pe jumătate închişi. Te rog.

Ea îşi îndoi degetele şi exploră acea parte străină şi fierbinte. Era mai tare decât părea omeneşte posibil. Şi totuşi, pielea era foarte moale. Îl cuprinse, iar palma lui se strânse deasupra mâinii ei, puternică şi insuportabil de familiară.

El îi arătă cum să îşi mişte mâna în sus, până când ea atinse capul larg şi lunecos. Îl dezmierdă şi simţi carnea elastică şi mica adâncitură din vârf. El scoase un sunet, aproape ca de durere, apoi o strânse de mână şi o ghidă în jos. Era mult mai lung – şi mult mai *mare* – decât visase vreodată.

– Te rog, gemu el. Te rog.

El îşi întoarse capul şi îşi trecu limba peste sfârcul ei înainte să strângă uşor vârful între dinţi. Ea icni şi îşi lăsă capul pe umărul lui. El se jucă cu sfârcul, apoi îi dădu drumul şi îl sărută cu delicateţe.

– Mângâie-mă, gemu el şi îi dădu drumul la mână.

Ea făcu întocmai şi îşi strecură mâna spre partea aceea a lui, ascunsă sub rochie. Partea care îl făcea să fie bărbat.

– Aşa? întrebă ea cu voce joasă şi intimă în trăsura care se clătina.

Afară, Londra trecea pe lângă ei. Înăuntru, ea ţinea în palmă penisul unui bărbat.

– Daaa, şuieră el înainte să atingă cu limba celălalt sfârc. Exact aşa.

Ea se uită în jos şi se văzu întinsă în faţa lui, un festin indecent, cu sfârcurile umflate şi roşii, atât de sensibile, încât fiecare atingere a lui o făcea să geamă. Îşi mişcă mâna pe sub rochie şi se minună de propria îndrăzneală. Poate era doar un vis, o fantezie imorală ce prinsese viaţă în mijlocul zilei în trăsura ei. Mângâia mădularul unui bărbat – al lui *Reading* – ca să-i provoace plăcere carnală.

Se uită la chipul lui, pe care strălucea transpiraţia, la privirea lui concentrată asupra sânilor ei şi simţi cum pieptul lui mare se extindea şi se contracta cu fiecare răsuflare. Îi veni în minte faptul că era posibil să nu se mai bucure vreodată de un moment atât de intim cu o altă făptură omenească.

Mâinile lui mari îi cuprindeau sânii, şi el îi ciupi ambele sfârcuri în acelaşi timp. Ea îşi muşcă buza ca reacţie la acea senzaţie de plăcere amestecată cu durere, şi o lacrimă i se scurse pe un obraz.

Era real. Era ceva dincolo de interacțiunile sterpe de zi cu zi și de discuțiile obișnuite. Gura lui era contopită cu a ei, deschisă și sălbatică, iar șoldurile lui se deplasau într-un du-te-vino, mișcând mădularul în palma ei într-un ritm animalic. Îi strânse din nou sfârcurile umflate și le trase în același timp. Și în acel moment *simți*.

Se simți vie.

Se arcui, își împinse sânii în mâinile lui, îi supse limba și simți cum un val de plăcere pură, curată, îi invadă corpul. Și, în același timp, mădularul din palma ei tresări și împrăștie un lichid fierbinte printre degetele ei. Ea vibra în vreme ce el vibra, se cutremura în timp ce el se cutremura și nu voia să se termine vreodată.

Când deschise în final ochii, fu îngrozită și deopotrivă uimită. Ochii verzi îi priveau chipul, leneși, satisfăcuți și foarte, foarte masculini. Pentru o clipă, totul fu pașnic pe lume. Apoi ea își reaminti.

– Dumnezeule mare, Thomas vine la mine acasă pentru prânz.

Trupul lui Griffin era învăluit de o letargie călduroasă, dar cuvintele lui Lady Hero fură ca o găleată cu apă rece. Își îndreptă spatele și se uită pe fereastră. Putea vedea casa ei. Se întoarse spre ea și preț de o clipă rămase împietrit. Ea stătea la el în poală, cu sânii dezgoliți până sub vârfurile sfârcurilor ei delicioase, cu obrajii îmbujorați și cu ochii plini de uimirea a ceea ce împărtășiseră.

„Dumnezeule mare, într-adevăr!"

Căută repede în buzunare și găsi o batistă. Scoase mâna ei de sub rochie și începu să-i șteargă degetele. Ea își retrase mâna.

– Eu... pot să fac și eu asta.

El ridică din sprâncene, dar o lăsă să ia batista. El își aranjă ținuta și o urmări cum își șterse degetele și apoi strâmbă din nas uitându-se la batistă.

– O iau eu, zise el.

Ea încuviință din cap și își aranjă corsajul.

– Te rog să te întorci.

Aproape era gata să-i dea o replică sarcastică, dar se răzgândi. Își întoarse privirea spre perdelele trase ale trăsurii. Ea se dădu la o parte din poala lui, dar Griffin o simți mișcându-se în timp

ce se aranja. Era rușinată, vedea asta limpede, iar el nu știa cum să îndrepte lucrurile. O simți când se ridică și se așeză pe bancheta de vizavi. El își înălță privirea. Ea își aranja părul, refuzând să se uite la el.

– Eu... sper că nu o să spui nimănui despre asta.

El înjură printre dinți. Ea își săltă capul și se uită la el cu o privire care îl făcea să plângă și să urle în același timp. Griffin își trecu mâna peste frunte.

– Sigur că nu o să spun.

Ea își mușcă buza, apoi încuviință din cap brusc.

– Trebuie să-ți pui peruca.

– Da? Căută pe bancheta și o găsi în final, înghesuită într-un colț. Trăsura se opri când el își aranja peruca. Este mai bine?

– Da.

Rămaseră tăcuți cât timp așteptară ca valetul să pună scara și să deschidă portiera. Griffin încercă să se gândească la ceva ce ar fi putut spune. Îi răpise inocența – chiar dacă nu în fapt. Nu mai era cale de întoarcere. În cele din urmă, după secole de așteptare, portiera se deschise, iar ea coborî, ferindu-și privirea de el. Griffin nu se îndoia de faptul că ea nu putea suporta să-l mai vadă. O urmă înnegurat.

– Hero, draga mea, iată-te! strigă Lady Phoebe din capătul scării. Verișoara Bathilda face potecă pe covorul din salon, iar bucătăreasa a ars supa. Ochii ei strălucitori se îndreptară spre el, și se încruntă în spatele ochelarilor. L-ai adus pe Lord Griffin la prânz. Ce drăguț din partea ta.

Griffin o simți pe Lady Hero încordându-se lângă el.

– Nu vreau să vă stric prânzul, Lady Phoebe. Sora dumneavoastră a fost bună și s-a oferit să mă ia cu trăsura, atâta tot.

– O, nu, *trebuie* să rămâneți, protestă Lady Phoebe. Bucătăreasa va drege supa, întotdeauna o face, și e mult mai frumos cu doi gentlemeni în loc de unul singur, înconjurat de femei. Hero, roagă-l să rămână.

Lady Hero se întoarse spre el și zâmbi cu buzele tremurânde, privindu-l cu ochii triști.

– Te rog.

Trebuia să plece, știa asta. Știa și că ea nu-l voia acolo. Dar fragilitatea ei din acel moment îi făcu imposibilă plecarea. Griffin se înclină și îi întinse brațul.

– Cum doriți, milady.

Ea își puse mâna pe mâneca lui, iar el își aminti, cu o tresărire, că acele degete îi cuprinseseră bărbăția cu nici cinci minute în urmă. Doamne, logodnica propriului său frate! În ce se băgase!

Urcară treptele și intrară, iar sora ei trăncăni în tot acest timp, din fericire fără să bage de seamă tăcerea lor. Lady Hero mergea atât de țeapănă lângă el, încât putea fi foarte bine o statuie ambulantă. Avu o pornire bruscă de a atinge degetele de pe mâneca lui, ca să se asigure că era cât se putea de vie.

Îl ura? Își dorea să nu fi făcut ceea ce făcuseră în trăsură? Știa că ar fi trebuit să regrete acele momente, dar pur și simplu nu putea face acest lucru. Sânii ei delicați fuseseră prea dulci, iar sunetul pe care ea îl scosese când el îi apucase sfârcul între buze fusese prea frumos. Cuprinsă de beatitudine, ochii ei cenușii se mijiseră în timp ce își ofereau reciproc plăcere. Iar el era în stare să ia acea amintire în mormânt și să fie recunoscător pentru ea, indiferent de prețul pe care-l avea de plătit.

Un valet luă haina ei, iar Lady Hero aruncă o privire fugară spre Griffin.

– Eu... mă duc să mă aranjez puțin. Phoebe o să vă conducă în salon.

Griffin se înclină și o urmări trist în vreme ce se retrăgea în sus pe scară. Se întoarse apoi spre Lady Phoebe și îi oferi cotul.

– La dispoziția dumneavoastră.

Ea rânji și îl luă de braț.

– Nu suntem decât noi la prânz: eu, Hero, fratele dumneavoastră și verișoara Bathilda. Ați cunoscut-o pe verișoara Bathilda?

– N-am avut onoarea.

Ea încuviință din cap.

– N-o lăsa pe Mignon să te deranjeze. Mârâie la toată lumea.

Și, cu aceste cuvinte criptice, îl conduse în sus pe trepte, într-o încăpere luminoasă, feminină, cu galben și alb și cu mobilă descurajant de fragilă. Thomas se afla în capătul îndepărtat, alături de o doamnă în vârstă destul de corpolentă. Își ridică privirea când ei intrară și nu păru deloc încântat la vederea fratelui său.

– Ia uitați pe cine a adus Hero, zise Lady Phoebe când se apropiară.

– Griffin, murmură Thomas în semn de salut.

– Thomas.

Griffin se întoarse spre femeia mai în vârstă și observă cockerul ei mic, negru cu alb și maro pe care îl ținea în brațe. Mârâia la el, pe un ton jos și continuu, aducând mai degrabă a bondar.

– Acesta este Lord Griffin Reading, verișoară Bathilda, murmură Lady Phoebe. Milord, aceasta este verișoara mea, domnișoara Bathilda Picklewood.

Domnișoara Picklewood se lăsă într-o reverență curtenitoare, iar el se înclină.

– Trebuie să-i spunem lui Panders că mai avem un invitat la prânz.

– Voi încerca să nu mănânc mult, replică Griffin vesel. Ce cocker drăguț.

– Așa e, nu? răspunse domnișoara Picklewood și roși.

Mângâie câinele pe cap, iar acesta se întrerupse din mârâit ca să-i lingă degetele.

– Vreți s-o mângâiați?

– Ah, făcu Griffin și se uită la câine cu precauție.

Mignon nu începuse să mârâie din nou, dar expresia din ochii ei mari și căprui nu părea prea prietenoasă. Lângă el, ochii lui Lady Phoebe dansau în spatele ochelarilor.

– Nu vă fie teamă. Dacă mușcă, chemăm un doctor.

– Animal însetat de sânge, bombăni Griffin printre dinți, apoi întinse mâna spre nasul câinelui. Dacă tot avea să fie mușcat, măcar să termine mai repede cu asta. Domnișoară Mignon...

Cățeaua îl adulmecă delicat, apoi deschise gura într-un fel de rânjet câinesc în timp ce el o mângâie cu blândețe pe urechi.

– Nu pricep, spuse domnișoara Picklewood. De obicei, urăște bărbații.

Privirea revoltată a lui Griffin se îndreptă spre Lady Phoebe, care își acoperi gura cu mâna ca să-și înăbușe un chicot. Fata ridică din umeri.

– De fapt, n-a *mușcat* nici un gentleman până acum. Doar amenință.

– Pe mine a fost cât p-aci, remarcă sec Thomas. Cred că-ți miros degetele a șuncă, Griffin.

– Poate că pur și simplu are gusturi bune, zise Griffin în timp ce o scărpina pe Mignon.

– Oricum, e clar că vă place, bombăni domnișoara Picklewood, apoi încuviință din cap când valetul îi făcu semn. Cred că putem intra. Phoebe, du-te și vezi de ce-i ia așa mult surorii tale ca să vină.

Lady Phoebe se strecură afară din încăpere, iar Thomas făcu o remarcă, dar Griffin nu era atent. Mângâie absent animalul micuț și se întrebă dacă el era motivul pentru care Hero ezita să coboare la masă.

„La dracu', la dracu', la dracu'!"

Făcuse cea mai mare greșeală din viața lui.

– Iat-o!

El își ridică privirea la auzul vocii lui Lady Phoebe. Hero stătea lângă ea calmă, deși obrajii ei erau încă îmbujorați. Ea se duse direct la Thomas și întinse mâna.

– Milord, mă bucur să te văd.

Thomas se aplecă deasupra mâinii ei, un gest politicos, obișnuit, care nu putea fi interpretat în nici un caz drept unul pasional, iar Griffin simți o străfulgerare dureroasă prin tot corpul, ca o flacără arzătoare. În acea clipă îi veni să-și împingă fratele la o parte, s-o ridice în brațe pe Lady Hero și s-o ia de acolo. S-o ducă într-un loc în care putea șterge acea seninătate plictisită și s-o înlocuiască numaidecât cu dorință. Dorința de a-l avea pe *el*.

În schimb, trase aer în piept și îi oferi brațul lui Lady Phoebe.

– Doriți să mă însoțiți la masă, milady?

Ea zâmbi spre el, cu obrajii bucălați îmbujorați.

– Aș fi încântată, milord.

Prânzul, asemenea încăperii înseși, se dovedi o masă tipic feminină. O supă limpede, puțin mai mult decât o simplă fiertură, pateuri delicate și mici, mai mult frumoase decât consistente, și o varietate de tipuri de pâine și de brânză. Însă vinul era bun, și, în alte circumstanțe, Griffin s-ar fi putut simți bine.

– Am înțeles că dumneavoastră administrați averea familiei, zise domnișoara Picklewood cu o expresie bizară.

Ea stătea în capul mesei. Își strecură o mână sub masă.

– *Administrat* este un cuvânt prea puternic, rosti Thomas tărăgănat dintr-un capăt al mesei. Fratele meu este preocupat de distracțiile lui, și avem câțiva administratori care se ocupă de moșie.

Griffin luă cuțitul.

– Ceea ce vrea fratele meu să spună este că da, supraveghez atât averea familiei Mandeville, cât și pe cea personală.

Thomas îi adresă o privire neprietenoasă golită de expresie în timp ce sorbea din paharul cu vin. În dreapta lui Thomas, Lady Hero își ajustă postura, iar mâna i se strecură sub masă.

– Și pământurile dumneavoastră sunt în Lancashire, Lord Griffin?

– Da, răspunse Griffin jucându-se cu cuțitul. Ca rezultat al alianțelor prudente dintre strămoșii mei.

– Dar e atât de departe de Londra! exclamă Lady Phoebe. Cred că vă simțiți singur la țară.

Ea își mușcă buza și se uită fix înainte în timp ce și mâna ei se strecură dintr-odată sub masă. Thomas, aparent nepăsător la toate acestea, pufni.

– Fratele meu găsește distracții oriunde se află. Și face excursii la Londra în caz că simte nevoia de puțin desfrâu.

Griffin își mijii ochii și îl fixă cu privirea pe Thomas, simțind un văl negru în spatele pupilelor. Zâmbi și dădu drumul cuțitului. Acesta zăngăni pe farfurie. Doamnele tresăriră. Thomas nu făcu decât să ridice din sprâncene. Griffin își mută privirea la Lady Phoebe, care era așezată între el și Thomas.

– Îmi place să călăresc și să vânez, milady, iar supravegherea plantărilor și a recoltării îmi ocupă cea mai mare parte a timpului, așa că nu, nu mă simt singur, dar vă mulțumesc pentru preocupare.

Ea se încrunta, cu ochii când la el, când la fratele lui, dar, când îi auzi vorbele, zâmbi cu timiditate.

– Ei, atunci trebuie să ne asigurăm că vă distrați bine cât timp vă aflați la Londra, nu-i așa, Hero?

Lady Hero strânse din buze.

– Phoebe...

– Ce e? întrebă Lady Phoebe confuză.

Expresia lui Lady Hero era împietrită. Chiar şi chipul domnişoarei Picklewood părea mai prietenos. În acel moment, Griffin simţi nişte lăbuţe mici pe genunchi. Acestea îl atingeau destul de insistent.

– Sunt încântat să merg oriunde doriţi, Lady Phoebe, spuse el, apoi rupse o bucată de aluat şi i-o dădu lui Mignon, care se afla sub masă.

– Suntem destul de ocupate cu aranjamentele pentru nuntă, spuse Hero pe un ton ce nu lăsa loc de replică.

– Dar trebuie să mergeţi la cumpărături, comentă el şi ridică din nou cuţitul pe care îl învârti distrat între degete. Să mâncaţi, să vă duceţi la bâlciuri şi alte asemenea lucruri.

Lady Phoebe chicoti surescitată.

Hero se uită în farfurie. Obrajii ei deveniseră palizi, iar gura era strânsă şi forma o linie dreaptă. El ridică din umeri relaxat, deşi inima îi era frântă.

– Sau poate nu.

Thomas se foi pe scaun.

– Eu nu cred că ar trebui să mai mergi la vreun bâlci.

Lady Phoebe se uită în sus.

– De ce spui asta?

Griffin ridică din sprânceană spre fratele lui, dintr-odată înveselit de o amintire ce-i veni brusc în minte.

– Pentru că Griffin aproape a fost omorât de o adunătură de spoitori ambulanţi la ultimul bâlci la care a participat, răspunse Thomas pe un ton tărăgănat.

– Într-adevăr? zise Phoebe şi se aplecă în faţă.

– Într-adevăr. Era pe cale să fure...

– Doar examinam, interveni Griffin.

– *Furai*, ripostă Thomas peste el cu vocea lui de parlamentar. Un fel de breloc.

– Un briceag, murmură Griffin spre Phoebe. Avea un rubin pe mâner.

Thomas pufni.

– Lipit, mai mult ca sigur. Oricum, unul dintre meşteri, un bărbat de cel puţin un metru şi optzeci de centimetri, l-a luat de guler şi, dacă n-aş fi intervenit, aş avea acum un frate mai puţin.

Griffin zâmbi ironic, puse jos cuţitul şi luă o gură de vin.

– Încă de pe atunci Thomas era renumit pentru talentul său de orator.

Thomas râmji, iar Griffin îşi aminti de ziua aceea de demult. De frica subită, de uşurarea şi recunoştinţa pe care le simţise când fratele lui mai mare venise să-l salveze. Se uită în jos, în farfurie şi împinse cuţitul cu vârful degetului. Totul părea să se fi întâmplat cu câteva secole în urmă.

– Câţi ani aveai? întrebă Hero încet.

El trase aer în piept şi imediat întâlni privirea ei mult prea cercetătoare.

– Aproape doisprezece ani.

Ea încuviinţă din cap, iar conversaţia se îndreptă spre o bârfă pe care o auzise domnişoara Picklewood. Dar Griffin rămase tăcut şi se gândi la vremurile trecute, când el şi Thomas fuseseră atât de apropiaţi. Şi la vremurile prezente, în care ei doi erau atât de departe unul de celălalt.

Capitolul 9

Regina Ravenhair privi obiectele oferite de cei trei pretendenţi şi încuviinţă din cap cu un gest regal.

– Vă mulţumesc, zise ea şi îi conduse în salon, unde îndreptă conversaţia spre alte chestiuni.

Dar, în noaptea aceea, în timp ce regina Ravenhair stătea pe balcon, pasărea micuţă cafenie zbură şi se aşeză pe balustradă. Ea o luă în palmă şi observă că aceasta avea un fir legat de gât, iar la capătul lui se afla un cui mic din fier. Iar ea zâmbi. Pentru că oamenii ei foloseau cuie ca să-şi construiască locuinţele, şi asta – oamenii ei şi casele lor – era fundaţia regatului său...

din *Regina Ravenhair*

Hero se uita la imaginea ei din oglinda garderobei sale în după-amiaza următoare şi se întreba ce fel de femeie îl lăsa pe fratele logodnicului ei să facă dragoste cu ea. Femeia din oglindă arăta la fel cum îşi amintea – cu ochi mari, cenuşii, păr roşcat

frumos coafat şi o privire senină. Totul părea în ordine. Dar, într-un fel, ea era diferită de persoana care ştia că fusese cu numai o săptămână în urmă. Femeia *aceea* – acea Hero – n-ar fi păcătuit şi s-ar fi încruntat numai la simpla sugestie a faptului că ar fi putut păcătui. Şi totuşi, o făcuse. Hero îşi atinse uşor o buclă de la tâmplă.

– E foarte frumoasă, draga mea, se auzi vocea lui Lady Mandeville, care îi întrerupse gândurile.

Hero se uită în jos la ea. Metri întregi de mătase strălucitoare, cu o tentă pală de piersică, îi învăluiau silueta. Poalele rochiei erau săltate uşor în faţă ca să scoată în evidenţă juponul brodat cu flori verzi, albastre şi roz. Broderiile continuau de-a lungul tivurilor rochiei şi încadrau decolteul adânc şi rotund. Era, într-adevăr, o rochie frumoasă.

Atunci de ce îi venea să plângă?

– Îţi place, nu-i aşa? întrebă Lady Mandeville. Putem cere să fie refăcută sau putem comanda alta nouă dacă nu-ţi place. Mai e timp până la nuntă.

– Nu, nu, zise repede Hero. Este o rochie minunată. Croitoreasa a făcut o treabă excelentă.

Femeia micuţă îngenuncheată la picioarele ei îi adresă recunoscătoare un zâmbet înainte de a se apleca din nou asupra tivului.

Întotdeauna ştiuse cine era, se gândi Hero. O femeie cu principii. O femeie capabilă de compasiune şi cu câteva idealuri, dar una care avea capul pe umeri. Întotdeauna se mândrise cu raţiunea sa. Ziua care trecuse fusese o lovitură tristă atât asupra raţiunii, cât şi asupra imaginii pe care o avea despre ea însăşi. Avea douăzeci şi patru de ani – o vârstă la care se considera matură. Ar fi fost de aşteptat ca până în acel moment să ştie foarte bine cine era. Se părea că lucrurile nu stăteau aşa.

– Gata, spuse croitoreasa şi se ridică.

Aceasta aruncă o privire critică la tiv.

– O să ridicăm asta şi apoi o să adăugăm dantelă la mâneci şi la corsaj. O să fie foarte frumoasă când terminăm, milady, nu vă temeţi.

Hero se roti ca să se uite la rochie din profil. Era o rochie perfectă. De-ar fi fost şi femeia din acea rochie la fel...

– Sunt sigură că va fi foarte frumoasă.

– Cred că va mai fi nevoie de trei probe. Puteţi veni marţea viitoare dimineaţa, milady?

Croitoreasa şi ajutoarele ei îi scoteau deja rochia.

– E bine, murmură Hero.

– O să vin şi eu la proba aceea, anunţă Lady Mandeville. Putem discuta despre bijuteriile de familie, să vedem pe care dintre acestea ai vrea să le porţi.

– Desigur.

Hero îşi întâlni propria privire în oglindă în timp ce croitoresele se agitau în jurul ei. Calmă şi mohorâtă. Comisese un păcat. Nu era convinsă că avea să mai poată afişa vreodată atitudinea relaxată pe care o avusese până nu demult.

Ar fi trebuit să se simtă distrusă de vină şi de disperare, şi totuşi... şi totuşi, ceea ce făcuse cu Lord Reading cu o zi în urmă păruse fundamental corect. În profunzime corect. Acel sentiment era poate cel mai tulburător dintre toate. Mai dură încă o jumătate de oră ca să se îmbrace. Lady Mandeville pălăvrăgi relaxată, în timp ce Hero se aranjă. Dacă doamna mai în vârstă observase ceva ciudat la viitoarea ei noră, nu lăsase să se vadă nimic în acest sens.

Croitoresele plecară după ce împachetaseră cu grijă rochia de nuntă a lui Hero, apoi Lady Mandeville se ridică. Îşi puse mănuşile şi îl urmări pe Wesley care traversă încăperea şi luă haina lui Hero din garderobă.

– Eşti sigură că-ţi place rochia, draga mea? întrebă încet Lady Mandeville.

Hero se uită la expresia de blândeţe de pe chipul ei şi fu nevoită să clipească brusc. Nu merita ca femeia aceea minunată să-i fie soacră.

– O, da.

– Te întreb pentru că... Lady Mandeville o atinse uşor pe Hero pe umăr cu un deget. Pari cam melancolică în această după-amiază.

Hero zâmbi şi încercă să adune cioburile pentru a-şi recompune vechea atitudine.

– Cred că sunt emoţiile specifice miresei.

Lady Mandeville nu părea convinsă, dar în final încuviință din cap.

– Sigur. Dar, dacă vrei să vorbești cu mine despre orice... absolut orice... ei bine, sper să avem o astfel de relație.

– Și eu sper, spuse Hero pe nerăsuflate.

Cât și-ar fi dorit să-și poată împărtăși îndoielile și grijile! Dar Lady Mandeville nu s-ar mai fi uitat la ea la fel dacă ar fi știut că Hero îi înșelase fiul.

– Mulțumesc.

Lady Mandeville își aranjă pentru ultima oară mănușile.

– Bine, draga mea. Mă bucur. Acum, hai să nu-l lași pe Thomas să te aștepte prea mult! Știu că vrea să te ia la plimbare în după-amiaza aceasta.

Apoi femeia își luă rămas-bun și plecă. Cu ajutorul lui Wesley, Hero își puse pe ea o haină frumoasă, verde. Se dădu înapoi ca să-și admire imaginea din oglindă, apoi încuviință din cap mulțumită.

– Lord Mandeville va fi încântat de dumneavoastră astăzi, milady.

Hero zâmbi ușor.

– Mulțumesc, Wesley.

Coborî treptele și îl observă pe Mandeville, care o aștepta deja în salon.

– Draga mea, zise el când ea intră în încăpere, frumusețea ta întrece până și soarele.

Ea făcu o reverență.

– Mulțumesc, milord.

– Cum avansează pregătirile de căsătorie? întrebă el în timp ce o conducea afară din salon și apoi în jos pe treptele de la intrare. Am auzit că rochia e aproape gata.

– Da, mai trebuie făcute doar câteva retușuri. Hero se uită curioasă la Mandeville. Aceasta fusese cea mai profundă dovadă de interes pe care i-o arătase până în acel moment. Ți-a spus mama ta înainte să plece?

El încuviință din cap și o ajută să urce în trăsură.

– Mama iubește nunțile. Trebuia să fi văzut cât de agitată era când s-a măritat Caroline. Cred că singura ei dezamăgire acum e că un fiu nu are nevoie de trusou.

Hero se uită la mâinile pe care și le ținea una peste alta în poală și își reprimă un zâmbet la imaginea cu Mandeville îmbrăcat în ciorăpei și cămășuțe.

– Îmi place de mama ta. A fost de mare ajutor cu planurile pentru nuntă.

– Mă bucur să aud asta.

El se concentră un moment asupra hățurilor în timp ce conducea perechea de murgi pe străzile aglomerate din Londra. Hero își ridică privirea pe furiș. Soarele era sus pe cer în acea zi, o bine-venită zi de final de toamnă. Traficul din Londra se succeda în valuri uriașe în jurul trăsurii. Un car greu venit de la moară înainta greoi în fața lor, iar conducătorii de lectici se strecurau cu agilitate printre trecătorii mai lenți, făcându-i pe pasagerii lor să se clatine pe locurile înalte. Câțiva soldați călare trecură pe lângă ei ignorând insultele a doi băieți de la măcelărie care fuseseră stropiți de copitele cailor. O femeie zdrențuită se jelea la marginea drumului, cu cei doi copii lângă picioarele ei și cu mâinile întinse.

– Te place, să știi, zise Mandeville.

– Mama ta?

– Da. El pocni din hățuri când trăsura depăși carul, iar caii porniră în galop. Ea stă la casa ei, ca orice văduvă bogată, normal, dar totul e mai ușor dacă vă înțelegeți bine una cu alta.

– Desigur, murmură Hero și își îndreptă marginea mănușii. A plăcut-o și pe prima ta soție?

Mandeville o privi prudent.

– Adică pe Anne?

Era o întrebare așa ieșită din comun?

– Da. El ridică din umeri și se uită din nou la cai. Se pare că mama reușește să se înțeleagă bine cu aproape toată lumea. Nu a arătat niciodată vreun semn de antipatie sau de dezaprobare.

– A arătat însă vreun semn de aprobare?

– Nu.

Ea îl privi un moment în vreme ce el mânuia hățurile cu mișcări experte. Știa că era un om discret, dar în numai câteva săptămâni aveau să fie soț și soție.

– Ai iubit-o?

El tresări, de parcă ea ar fi rostit ceva obscen.

– Draga mea...

– Știu că nu-i treaba mea, spuse ea încet. Dar niciodată nu vorbești despre ea cu mine. Aș vrea să știu.

– Înțeleg.

El rămase tăcut o vreme, ușor încruntat.

– Atunci o să încerc să-ți satisfac curiozitatea. Eu am... ținut la Anne și am fost destul de trist când a murit, dar nu am rămas cu gândul la o iubire neîmplinită. Nu trebuie să-ți faci probleme în privința asta.

Ea încuviință din cap.

– Și Reading?

– Ce-i cu el?

– Mă tem că am auzit niște zvonuri, spuse Hero cu grijă.

Își aminti ce-i răspunsese acesta când ea îl întrebase insistent dacă o sedusese pe soția fratelui său.

„Nu. Doamne, nu!"

– Crezi că fratele tău ar fi putut să te trădeze în acest fel?

– Nu trebuie să cred, spuse el pe un ton foarte sec. Mi-a spus chiar Anne.

Thomas se uită cum logodnica lui ridică din sprâncenele delicate în semn de surprindere și simți un val de iritare care creștea în adâncul lui. Ce era în capul ei? Credea că el nutrise o suspiciune nebunească fără nici o dovadă? Și de ce dracului îi tot punea întrebări?

Își îndreptă din nou privirea în față și struni murgii pe lângă un cioban cu o turmă de oi aflate în mijlocul drumului. Se apropiau de Hyde Park, iar el tânjea după aer curat. Își dorea să dea bice murgilor și să-i lase să alerge sălbatici pe drum. Dar aceasta n-ar fi fost o activitate demnă de un marchiz.

– Îmi pare rău, murmură Lady Hero lângă el, vizibil spășită.

Până și cea mai minunată dintre femei devenea sentimentală din când în când. Nu puteau controla asta, dat fiind că erau ceea ce erau. Anne fusese o ființă mercurială. Lavinia era o persoană pasionată, dar mult mai stăpână pe ea. În comparație cu ele, Hero chiar era un model de autostăpânire.

Oftă.

– Oricum, a fost cu multă vreme în urmă. Nu-l voi putea ierta niciodată pe Griffin, dar pot încerca să dau uitării treaba asta

și să merg mai departe. După cum am zis, nu trebuie să-ți faci probleme în legătură cu ce s-a petrecut în timpul căsătoriei mele cu Anne. E de domeniul trecutului.

Pentru o clipă, încercă să-și aducă aminte cum arătase Anne în noaptea aceea teribilă. Fusese isterică, plânsese în timp ce încercase să împingă acel sărman bebeluș mort afară din corpul ei. La un moment dat, el crezuse că acea priveliște și sunetele auzite în acea noapte aveau să-i rămână întipărite în coșmaruri pentru tot restul vieții. Dar acum tot ce-și aducea aminte era trupul nemișcat, cenușiu, al copilului, cu trăsăturile lui în mod ciudat aplatizate, și gândul că tot sângele și isteria nu contaseră. Bebelușul fusese o fetiță. O fetiță mică și moartă.

– Înțeleg, zise Lady Hero lângă el.

Mulțumi în sinea lui când văzu porțile parcului în depărtare. Disprețuia astfel de gânduri, inutile și descurajante. Gânduri care îi perturbau autoritatea și locul în univers – un marchiz nu trebuia să audă confesiunile despre infidelitate făcute pe patul de moarte de soția sa. Nu trebuia să vadă trupul mort al fetiței lui.

– N-o să mai discutăm niciodată despre asta, spuse el. Ai primit răspunsurile la întrebări.

Ea nu spuse nimic, dar nici nu avea de ce s-o facă. Normal că ea urma să-i facă pe plac. Se gândi la faptul că Lavinia ar fi continuat să discute despre acel subiect. Oricât de ciudat era – și deloc constructiv. Își propuse să nu se mai gândească la acest lucru.

Parcul era aglomerat pentru că vremea frumoasă îi scosese afară din casă pe cei din înalta societate. Struni murgii spre șirul de trăsuri și de cai care înaintau încet și se îndreptau spre un capăt al Hyde Park.

– L-am văzut pe Wakefield azi, comentă el.

– Da?

Vocea ei părea puțin cam rece, dar probabil fusese distrasă de parada din apropiere.

– Da. Mi-a spus că e posibil ca în curând să prindă un nobil care se ocupă cu fabricarea de gin.

Ea se încordă lângă el. Multe femei considerau că discuțiile politice erau plictisitoare, dar crezuse că ea era mai tolerantă decât

majoritatea. Doar era sora unuia dintre cei mai buni parlamentari ai momentului. Şi, desigur, cunoştea ambiţiile lui politice.

– Ştii despre cine e vorba? întrebă ea şi îi linişti îngrijorările subite.

– Nu a zis. Presupun că nu vrea să intre în detalii până nu e sigur. Fratele tău e foarte priceput. A, uite-l pe Fergus.

Thomas îl salută din cap pe Lord Fergus, care stătea lângă soţia lui destul de ştearsă. În spatele lor erau cele două fete, şi ele la fel de şterse.

– E în departamentul naval, murmură el cu voce joasă în timp ce struni murgii lângă trăsura lui Fergus.

Se simţi mândru când Lady Hero îşi înclină capul graţios când îi prezentă doamnele şi apoi o complimentă pe Lady Fergus pentru boneta ei, făcând astfel ca tenul pământiu al acesteia să devină rozaliu. Cele două fete se aplecară uşor în faţă şi toate patru se treziră imediat prinse într-o conversaţie animată.

– O partidă bună, Mandeville, spuse Fergus după ce discutară despre ultimul scandal din Camera Lorzilor. Eşti un bărbat norocos.

– Da, da, murmură Thomas.

Îndoielile lui recente, de-a dreptul ridicole, fură risipite. Lady Hero era, mai presus de toate, o persoană calmă şi modestă, nu predispusă genului aceluia îngrozitor de dramă de care Anne dăduse deseori dovadă.

Fergus mai pălăvrăgi zece minute – era genul cu tendinţe moralizatoare –, apoi îşi luară rămas-bun. Thomas apucă din nou hăţurile.

– Sper că nu ţi s-a părut plictisitoare discuţia cu Lady Fergus şi cu fetele ei.

– Nicidecum, răspunse Lady Hero. Au fost chiar drăguţe. În plus, ştiu cât de importante sunt astfel de întâlniri pentru tine şi pentru cariera ta, Mandeville. Vreau să fac tot ce pot ca să te ajut.

El zâmbi.

– Uit mereu că discernământul tău rivalizează cu frumuseţea ta, milady. Sunt, într-adevăr, un bărbat norocos.

– Mă flatezi.

– Nu asta îşi doresc toate doamnele, să fie flatate?

Ea nu răspunse, iar el o privi din profil şi văzu că se uita stăruitor într-o parte. El îi urmări privirea şi se simţi dintr-odată de parcă ar fi fost înjunghiat în burtă. Lavinia Tate era la două trăsuri distanţă şi râdea în faţa acelui individ, Samuel, care o însoţise la Harte's Folly. Purta o haină matlasată de culoarea macilor de primăvară, iar razele soarelui licăreau în părul ei roşcat. Dacă era vreun bărbat în Hyde Park care nu o observase însemna că era probabil mort.

Sau nebun.

– Cine este ea pentru tine? întrebă Lady Hero încet.

– Nimeni, zise Thomas printre dinţi.

– Şi totuşi, te holbezi la ea ca şi cum ar fi cineva foarte important.

– Ce?

El îşi smulse privirea de la Lavinia şi se uită la logodnica lui, la faţa ei prea palidă, la părul ei care nu avea decât o culoare frumoasă, *naturală* de arămiu-deschis. Ea reprezenta doar o pictură în acuarelă în comparaţie cu Lavinia, care era un tablou în ulei, în nuanţe vii.

– Ea e... o persoană pe care am cunoscut-o mai demult.

– Şi acum nu o mai cunoşti? replică Lady Hero şi îşi înălţă întrebător capul.

Râsul Laviniei fu purtat în zbor până la ei. Thomas simţi un impuls brusc să ţipe la Lady Hero, să alunge de pe chipul ei acea expresie amabilă, să o scuture până când termina cu întrebările şi cu privirile acelea pline de subînţeles şi apoi să sară din trăsură şi să-i tragă una în faţă acelui tânăr care o însoţea pe Lavinia. Dar, desigur, nu făcu nimic din toate astea. Gentlemenii de tagma lui nu se purtau niciodată astfel. În schimb, se mulţumi să strunească murgii înainte, aşteptând să treacă de trăsura Laviniei.

– E de domeniul trecutului, spuse el printre dinţi. Mă tem că am cunoscut-o când eram destul de deprimat.

Îşi aminti de vremurile când el fusese cel cu care ea râdea, de felul în care îi făcuse pieptul să tresalte. Şi de imaginea ei în lumina dimineţii, carnală şi serioasă. Observase fiecare rid de pe faţa ei, sânii ei uşor lăsaţi, şi totuşi, în mod ciudat, aceste lucruri nu avuseseră nici un efect asupra lui. Era cea mai frumoasă femeie

pe care o văzuse vreodată. Pe care avea s-o vadă vreodată. Își drese glasul.

– E de domeniul trecutului. N-o să mai vorbim despre asta.

Ea oftă lângă el, un sunet trist și oarecum singuratic.

– Cred că ai dreptate. E mai bine să lăsăm deoparte ce-a fost. Trebuie să ne concentrăm pe viitorul nostru împreună. Ea își puse mâna înmănușată, subțire și plăcută, pe cotul lui. O să fim o pereche admirabilă, Thomas.

El reuși să-i adreseze un zâmbet.

– Da. Da, așa va fi.

Și apoi trecură în cele din urmă de Lavinia Tate.

Wesley tocmai făcea ultimele retușuri la înfățișarea lui Hero a doua zi dimineață când Phoebe dădu buzna în încăpere.

– N-ai să ghicești!

Hero deschise gura să întrebe ce anume n-ar fi ghicit, dar Phoebe continuă repede:

– Lord Griffin și Lady Margaret ne-au invitat la cumpărături!

Pentru o fracțiune de secundă, inima lui Hero tresări când auzi numele lui. Apoi latura ei practică își revendică drepturile.

– O, draga mea. Hero tresări când văzu expresia încântată de pe chipul lui Phoebe. Toată făptura ei părea să strălucească. Știi că Bathilda nu vrea să fiu văzută cu Reading. Și după ce l-am adus ieri la prânz...

Veselia dispăru de pe fața lui Phoebe.

– Dar eu nu mă pot duce singură cu ei.

Nu, sigur că nu putea, iar Reading era conștient de acest lucru, își zise Hero cu tristețe.

– Te rog, Hero.

Hero închise ochii. Dar acest lucru nu o făcu pe Phoebe să tacă.

– Te roooog.

Hero deschise brusc ochii.

– Bine. Dar numai pentru o oră sau două, nu mai mult.

Nu mai avu de ce să-și bată capul cu avertismente – Phoebe țopăia deja de încântare. Hero oftă, pentru că știa că era o idee foarte proastă. Totuși, fu nevoită să facă eforturi pentru a-și

mențină zâmbetul pe chip în timp ce cobora treptele în urma lui Phoebe.

Reading aștepta jos și arăta chiar foarte bine într-o haină albastră și pantaloni bufanți. El zâmbi când Phoebe se năpusti spre el, dar ochii lui erau ațintiți asupra lui Hero. Aceasta se străduia să nu roșească.

– Mă bucur că puteți veni cu noi, Lady Hero, zise el în timp ce le conducea afară.

Ea îi aruncă o privire severă și căută pe chipul lui o urmă de ironie, dar el părea foarte serios.

– Unde este sora dumneavoastră?

În ochii lui se zărea o urmă de sarcasm.

– În trăsură.

Și, într-adevăr, când intrară în trăsură, Lady Margaret îi aștepta.

– O, mă bucur că ai putut veni așa din scurt! exclamă ea când se așezară pe perne. Cred că trebuie să ne cunoaștem mai bine, din moment ce te măriți cu fratele meu.

– Sigur, murmură Hero. În curând vom fi surori, nu?

Chipul lui Reading deveni impasibil când se întoarse spre fereastră.

– Așa sper, zise Lady Margaret. Am impresia că îl cunosc pe fratele tău, ducele, mai bine. Thomas vorbește foarte mult despre el și, în plus, și-au petrecut toată vara trecută lucrând la proiectul legat de gin. Wakefield e destul de pasionat de toată treaba asta, nu-i așa?

– El e de părere că St. Giles este așa plin de răufăcători din cauza ginului, spuse Phoebe cu sobrietate. Așa că, prin extensie, el consideră că moartea părinților noștri a fost provocată de gin.

Hero aruncă o privire spre sora ei, surprinsă că aceasta reușise să smulgă o asemenea informație dintre lucrurile cenzurate pe care Maximus le spusese în fața ei. Lady Margaret încuviință din cap.

– Asta înseamnă că și voi două sunteți interesate de acest subiect.

Reading se întoarse să se uite la Hero și o văzu înălțându-și bărbia și răspunzând:

– Da.

–Noi, femeile, nu putem face propuneri în parlament, spuse Phoebe, dar Hero a devenit recent patroana unui cămin pentru copii orfani din St. Giles.

–Da? întrebă Lady Margaret. Te admir, Lady Hero. Eu n-am făcut niciodată ceva atât de altruist.

–Dar ai putea, zise Phoebe şi se aplecă în faţă înflăcărată. Hero vrea să lase şi pe alte doamne să îşi arate sprijinul donând bani.

–Chiar aşa? întrebă Reading tărăgănat. Au voie şi domnii să ajute? Poate voi face şi eu o donaţie.

Hero nu reuşi să-i întâlnească privirea. Glumea, desigur, dar el îi oferise deja ajutorul o dată...

Înainte să apuce să spună ceva, Phoebe interveni:

–Mă tem că e numai pentru doamne.

–Ce discriminare, murmură Reading.

–Bărbaţii vor mereu să conducă totul, replică Hero.

Reading făcu o grimasă, amuzat.

–Asta-i adevărat, spuse Lady Margaret. Cred că e foarte bine că vă limitaţi, ăăă...

–Sindicatul, spuse Phoebe. Se numeşte Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

–Splendid! exclamă Lady Margaret entuziasmată. Cred că un sindicat numai pentru femei este o idee minunată. Pot să mă alătur şi eu?

–Normal, răspunse Hero în timp ce Reading îşi dădu ochii peste cap.

–Numai că...

Lady Margaret păru dintr-odată stingherită.

–Nu am decât foarte puţini bani de donat. Cred că nu sunt de ajuns ca să mă alătur.

–Nu avem o limită minimă, zise Hero hotărâtă, iar în acea clipă îşi dădu seama că sindicatul lor trebuia să fie mai mare decât se gândise iniţial. Orice doamnă cu bani, care e sinceră în dorinţa ei de a ajuta copiii orfani din St. Giles, este bine-venită să se alăture.

–O, ce frumos!

Reading zâmbi şi clătină din cap.

–Am ajuns pe Bond Street. Mergeţi la cumpărături?

Phoebe şi Lady Margaret coborâră entuziasmate din trăsură, iar Hero se trezi singură cu Reading. El se aplecă spre ea în timp ce surorile lor o luaseră înainte.

–Deci ai găsit singură o soluţie la dilema legată de fonduri pentru adăpost.

–A fost ideea lui Phoebe, dar da, cred că e o soluţie bună, răspunse ea.

–Şi eu cred la fel, spuse el pe neaşteptate. *Brava!*

Aprobarea lui îi provocă o senzaţie de căldură, de parcă tocmai ar fi băut ceai fierbinte într-o zi friguroasă. Nu ştia de ce îi păsa într-un fel sau altul de sentimentele lui în acea chestiune, dar acesta era adevărul – îi păsa.

–I-ai povestit lui Thomas despre implicarea ta legată de acest cămin? întrebă el.

–Nu, răspunse ea şi se uită în jos, simţindu-se vinovată. O să-i spun în curând, desigur.

–Desigur, murmură el. Sper doar că Thomas este la fel de binevoitor ca fratele tău.

–E foarte urât din partea ta să spui asta.

El ridică din umeri.

–Dar e totuşi adevărat. Activităţile tale se vor reflecta asupra lui Thomas, iar el are o viziune al dracului de îngustă despre ce înseamnă să fii marchiz de Mandeville.

Ea simţi un acces de iritare, deşi ştia că Reading spunea adevărul. Mandeville chiar trebuia să-şi facă griji cu privire la numele său – era un membru proeminent al parlamentului. Şi, ca soţie a lui, ea avea să fie sub observaţie. Totuşi...

–Nu cred că a fi patroana unui cămin pentru copii orfani poate fi considerat un lucru foarte riscant.

–Nu, dar a te plimba prin St. Giles da.

El o conduse pe lângă un grup de femei adunate în faţa unei vitrine.

–O să vrea să te opreşti după ce te măriţi.

–N-am de unde să ştiu asta, insistă ea cu încăpăţânare. În plus, nu văd de ce e treaba ta.

–Nu?

El se întoarse, şi dintr-odată ochii lui verzi o priviră direct. Strada, mulţimea păreau mult prea departe, iar ea îşi auzea ecoul

bătăilor inimii. Hero trase aer în piept şi încercă să-şi desprindă privirea de a lui.

– Nu. În plus, este normal ca Mandeville să-şi protejeze soţia. Trebuie că înţelegi acest lucru.

– Trebuie? întrebă el, apoi clătină din cap şi făcu o grimasă. Nu înţeleg decât că eu prefer o pasăre care cântă într-un luminiş în locul uneia dintr-o colivie.

– Da? Te-ai gândit vreodată la pasăre? întrebă ea prea încet şi prea cu ardoare.

Dintr-odată, discuţia lor nu mai avea legătură cu păsările.

– Poate ea se simte în siguranţă când ştie că cineva are grijă de ea în cuşcă. Poate se teme de spaţiul deschis, pentru că nu are cine s-o păzească.

Pentru o clipă, el rămase tăcut, însă apoi zise încet:

– De unde ştie pasărea că urăşte libertatea din poienită dacă nu i-a fost dat niciodată să se bucure de ea?

Ochii lui verzi erau aţintiţi asupra ei, iar ea nu îşi putea feri privirea. Respiraţia i se oprise în piept şi tânjea să facă întocmai ce-i sugerase el: să zboare liberă, dar nu putea... pur şi simplu nu putea.

– Am ajuns! strigă Lady Margaret din faţa lor şi arătă spre o prăvălioară drăguţă.

Aceasta se dovedi a fi a unei croitorese unde Phoebe găsi o bucată frumoasă de dantelă belgiană. Apoi, Reading le cumpără brioşe şi ceai şi insistă să intre într-o librărie. Phoebe şi Lady Margaret se îndreptară spre un raft cu cărţi despre botanică frumos ilustrate în timp ce Reading o trase pe Hero deoparte, spre un raft mai mic pe care erau cărţi în greacă şi latină.

– Au nişte cărţi interesante aici, zise el şi scoase două volume. Ai citit Aristofan?

– N-ar trebui, murmură ea chiar în timp ce se întinse şi luă cartea din mâna lui.

Îşi trecu degetele peste legătura din piele.

– De ce nu? întrebă el cu blândeţe. Nu e decât o carte cu piese de teatru, pe alocuri puţin scandaloase, e adevărat, dar nimic atât de grav cât să te ducă în păcat.

– Dar e o carte cu *piese*, zise ea, cu cartea în continuare în mână. Nu e istorie, precum Tucidide şi Herodot.

– Şi? întrebă el şi ridică din sprâncene.

– Nu e serioasă, răspunse ea şi puse cu grijă cartea la loc pe raft. E datoria mea să-mi ocup mintea cu chestiuni mai importante decât comediile.

– Datorie faţă de cine? începu el destul de înfierbântat, dar apoi din spatele lui se auziră dintr-odată un ţipăt şi o bufnitură.

Hero se uită într-acolo şi o văzu pe Phoebe prăbuşită la capătul unei scări cu câteva trepte.

– O, Doamne!

Se duse repede acolo împreună cu Reading. Chipul lui Phoebe era alb ca varul, iar Lady Margaret, deşi stătea în picioare lângă ea, nu arăta nici ea prea bine.

– Ce s-a întâmplat? strigă Reading.

– Nu ştiu, zise Lady Margaret. Cred că s-a împiedicat de trepte.

– Nu le-am văzut, spuse Phoebe printre buzele palide. Mă duceam la alt raft de cărţi, iar treptele au apărut în faţa mea.

Reading se uită la ea cu atenţie, apoi se aplecă şi întrebă:

– Poţi să stai în picioare?

– Eu... cred că da.

– Reading, fruntea ei, spuse Hero.

O dâră de sânge se prelingea într-o parte a feţei lui Phoebe.

– Probabil s-a lovit, zise Reading şi atinse cu blândeţe părul lui Phoebe.

– Au, făcu Phoebe când dădu să-şi ridice mâna dreaptă. Trase aer în piept şi se înverzi la faţă. Au!

– Ce este? întrebă Hero.

– Cred că şi-a rupt mâna, răspunse Reading. Nu, n-o atinge. Lasă-mă pe mine.

Cu o mişcare atletică, o luă pe Phoebe în braţe şi se ridică.

– O duc la trăsură, şi, când ajungem acasă, chemăm un doctor.

– Bine, spuse Hero, dar Reading ieşea deja pe uşa magazinului.

Ea şi Lady Margaret alergară ca să ţină pasul cu el şi ajunseră în curând în trăsură. Drumul spre casă se dovedi un mare chin, pentru că fiecare zdruncinătură îi provoca durere lui Phoebe. Reading stătea aşezat lângă ea şi încerca s-o ferească de mişcările bruşte, iar chipul lui reflecta îngrijorarea.

Imediat ce ajunseră acasă, Bathilda ieşi şi începu să dea ordine menajerelor şi valeţilor. Phoebe fu dusă în casă, iar Hero tocmai

voia s-o urmeze, când o mână o prinse de braț și o opri în loc. Se întoarse și văzu chipul furios al lui Reading.

– De ce nu are ochelari mai buni? Este evident că nu vede bine cu cei pe care-i are... N-a văzut treptele! Trebuie să o duceți la un expert.

Hero închise ochii și așteptă ca furia ei s-o egaleze pe a lui, dar nu simți decât o tristețe profundă, deznădăjduită.

– Hero? întrebă el și o strânse de braț.

– Am dus-o la experți, spuse Hero istovită. Unii de departe, tocmai din Prusia. De anul trecut, când ne-am dat seama că vederea ei este slabă, a fost împunsă și înțepată și s-au încercat pe ea tot felul de „leacuri".

El se încruntă.

– Și?

Ea clipi ca să-și rețină lacrimile și încercă să zâmbească, însă eșuă lamentabil.

– Și nici unul dintre ele n-a funcționat. Phoebe orbește.

Era trecut de miezul nopții când Griffin ajunse în St. Giles – cei care erau o pradă ușoară se ascunseseră deja. Nu zărise nici o urmă de la oamenii Vicarului în noaptea care urmase după ce corpul lui Reese fusese aruncat peste zid. Poate că își pierduseră interesul în partea aceea din Londra. Poate că ideea că Vicarul voia să atace din nou nu fusese decât un zvon. Poate murise. Era posibil, dar Griffin nu conta pe acest lucru.

Călări cu ochii în patru și cu o mână pe pistolul încărcat. Vicarul era renumit pentru răbdarea de care dădea dovadă când urmărea să obțină ceva ce-și dorea. Și se părea că-și dorea foarte mult distileria lui Griffin.

O umbră se mișcă în dreapta și se strecură din pragul unei uși, iar Griffin scoase unul dintre pistoalele de la șa. Se întoarse, ridică pistolul, apoi clipi uimit de ceea ce văzu. Un bărbat într-un fel de costum strâns pe corp, cu o mantie scurtă și o pălărie extravagantă cu pană. Apariția se înclină ușor, salută cu pălăria și apoi sări pe peretele unei case și dispăru pe acoperiș.

„Doamne!"

Griffin își ridică privirea, dar nu mai observă nici un semn din partea Fantomei din St. Giles – pentru că ea trebuia să fie.

Aceasta era îmbrăcată ca un saltimbanc, în negru și roșu. Fantoma era cumva un tâlhar? Dar, dacă așa stăteau lucrurile, acesta nu făcuse nici o încercare de a-l jefui. Care era atunci scopul hoinărelilor fantomei?

Griffin clătină din cap și îl îmboldi pe Rambler să pornească din nou. Păcat că nu-i putea vorbi lui Megs despre ceea ce văzuse – ar fi fost de-a dreptul exaltată.

Era întuneric deplin când Griffin ajunse la distilerie. Bătu la poartă și așteptă un timp ce-i păru nesfârșit, simțind fiori pe șira spinării dat fiind că știa cât de expus era. Când Nick Barnes deschise în final, Griffin se simți și mai încordat. Chipul lui Nick era înnegurat.

– Ce este? întrebă Griffin în timp ce descăleca dincolo de zidul curții.

Scoase două pistoale încărcate de la șa și le îndesă într-o curea lată pe care o prinsese peste haină.

– A mai dispărut un om dimineață, mârâi Nick. Nu știu dac-a fost luat de Vicar sau a fugit.

– La dracu'!

Griffin își scoase haina și luă o lopată ca să alimenteze focul de sub unul dintre cazanele de cupru. Ziua aceea era din ce în ce mai rea. Încă o vedea pe Phoebe în subconștient, cu fața schimonosită de durere, iar faptul că ea era pe cale să-și piardă vederea îl făcea să se simtă neputincios. Fir-ar să fie, o fată ca ea n-ar fi trebuit să orbească! Dumnezeu nu trebuia să permită să se întâmple așa ceva.

Când își ridică din nou privirea, îl văzu pe Nick privindu-l gânditor.

– E de rău.

Griffin mormăi și aruncă o lopată cu cărbuni în foc.

– N-o să rezistăm prea mult așa, spuse Nick încet.

Griffin se uită în jur, dar nici unul dintre oameni nu era îndeajuns de aproape cât să audă.

– Sunt conștient de asta. Vicarul nu trebuie decât să ne adune unul câte unul și să stea să aștepte până când n-o să mai am bani să țin oamenii aici.

Nick își scărpină obrazul.

– Merită, mă-ntreb? Aveți ceva pus deoparte, știu asta. Poate-i vremea să renunțați. Lăsați distileria și căutați un alt mod de-a face un ban.

Griffin se întoarse și se încruntă spre el. Nick ridică din umeri imperturbabil.

– Atunci poate tre' să nu mai stăm doar să așteptăm.

– Dumnezeule!

Griffin se aplecă și mai aruncă niște cărbuni. Știa ce voia să spună Nick: să atace chiar ei. Toată acea treabă începuse ca o simplă afacere – niciodată nu fusese una respectabilă, desigur, dar fusese o simplă afacere. Când se transformase într-un război? Probabil era timpul să renunțe la mijloacele ilicite de a face bani, dar ce altceva avea? Un pământ pe care fermierii lui îl lucrau ca să obțină o mână de grâne de pe urma lui. Cum altfel putea face bani din recoltă?

Pentru o vreme, Nick se uită la el cum azvârlea cărbuni în foc.

– Am văzut-o pe don'șoara cu care ai venit deunăzi, zise Nick vesel după o vreme.

Griffin își îndreptă spatele, se rezemă de lopată și ridică dintr-o sprânceană. Nick nu obișnuia să pălăvrăgească. Acesta își țuguie buzele – nu era deloc o priveliște plăcută.

– Arăta ca o căpușă scoasă afară. Îi spuseseși ceva, milord?

– Nu e de acord cu fabricarea ginului, răspunse Griffin pe un ton neutru.

– Ah!

Nick se balansă pe călcâie.

– Nu-i o ocupație pentru filfizoni, nu?

– Așa-i, zise Griffin, apoi se strâmbă și își frecă ușor ceafa. Nu, nu-i tocmai corect. Ea patronează un cămin pentru copii în St. Giles. Crede că ginul e motivul pentru care există atât de mulți orfani. Ginul e de vină pentru tot răul din Londra, după părerea ei.

– Căminul pentru orfani și copii abandonați.

Griffin îi aruncă o privire surprinsă.

– Știi de ea?

– Ar fi greu să nu, dacă trăiesc p-aci.

Nick își lăsă capul pe spate și se uită la umbrele din tavanul depozitului.

– Un loc bun, asta știu. Nu ca alea în care se dau lecții proaste puștilor. Păcat c-a ars iarna trecută.

Griffin mormăi:

– O reconstruiește. Mai mare și mai încăpătoare.

– Pare un înger, cu intenții bune, așa cred eu.

Griffin se uită la el stăruitor, bănuind că bărbatul vorbea ironic. Nick avea o expresie nevinovată.

– Te face să te întrebi ce căuta cu tine, nu-i așa, milord?

– E logodită cu fratele meu.

Griffin mai aruncă o lopată cu cărbuni, deși focul era destul de întețit.

– Ah, deci te interesează doar ca o soră.

– Nick, mormăi Griffin amenințător.

Dar Nick nu era ușor de intimidat.

– Mi se pare că e genul nevinovat, care trebuie păzit, medită el. Cu târfele e simplu – le-o tragi și le plătești. Fără probleme, totul e în regulă, fără bătăi de cap. Dar cu o femeie respectabilă, sunt discuții, sentimente și chestii de-astea. Îs o bătaie de cap multe dintre ele. Nu te supăra, până la urmă nu merită. Un bărbat e bine să fie avertizat când vine vorba de-asta.

– Nick, spuse Griffin încet, îmi dai lecții de romantism?

Nick își împinse pălăria spre ceafă, ca să se poată scărpina în cap.

– N-aș îndrăzni, milord.

Griffin mormăi:

– Oricum, în curând va fi cumnata mea.

– Sigur, sigur, murmură Nick.

Nu părea convins. Nici Griffin nu era prea convins. Oftă și aruncă lopata într-o parte.

– Îți amintești când am început toate astea, cu atâția ani în urmă?

Nick chicoti.

– Cu distileria aia mică de pe Tipping Lane? Erai tinerel pe-atunci, milord. Și foarte suspicios.

– Nu eram sigur că pot avea încredere în tine.

Nick rânji.

– Şi io la fel. Erai un filfizon venit de la şcoala aia dichisită, cu dantelă şi zorzoane. Nu credeam că vei rezista, poa' doar o săptămână.

Griffin pufni. Îl întâlnise pe Nick într-o tavernă ponosită, Seven Dials – nu era locul potrivit în care cineva îşi căuta un partener de afaceri. Dar ceva din expresia încruntată a fostului boxer i se păru de o sinceritate profundă. Nick fusese cel care îi făcuse cunoştinţă cu bărbatul de la care cumpărase prima distilerie. O dărăpănătură, nu altceva.

– Mai ţii minte când am crezut că o să explodeze? întrebă el.

Nick scuipă în paie.

– Când? Că s-a-ntâmplat de mai multe ori.

Griffin rânji şi privi în jur prin depozit. Era o mare schimbare faţă de distileria aceea mică de pe Tipping Lane. Avusese nevoie de ani buni ca să-şi ridice afacerea până la acel nivel, astfel încât să nu mai fie nevoit să stea treaz noaptea făcându-şi griji cu privire la venituri şi la recolte. Până în punctul în care îi putuse spune mamei lui să înceapă să plănuiască următorul sezon monden al lui Megs, convins fiind că îşi permiteau aşa ceva. Nu mai avea nevoie decât de foarte puţin timp ca să devină pe deplin stabil financiar.

– Am muncit mult ca să ajungem aici, nu? întrebă el.

– Aşa-i.

– Al dracului să fiu dacă-l las pe Vicar să-mi ia asta acum.

– Amin! Nick scoase o pipă scurtă din lut din buzunarul vestei. Îi luă o vreme s-o aprindă cu un pai pe care-l ţinu în foc. Apoi zise: Te-ai gândi vreodată să faci altceva?

Griffin îl privi surprins.

– Nu. Cred că n-am avut niciodată timp să mă gândesc la o altă afacere. Tu?

– Nu, răspunse Nick şi se scărpină în cap. Mă rog, nu chiar. Tatăl meu a fost ţesător, dar eu n-am învăţat meseria. Mi se părea prea plictisitoare când eram mic, şi acu' sunt un câine prea bătrân ca să-nvăţ trucuri noi.

– Ţesătorie...

Griffin se gândi la moşia Mandeville din Lancashire. Pământurile fuseseră întotdeauna prea stâncoase pentru culturile de grâu. Majoritatea vecinilor lor creşteau oi pentru lână şi carne.

– Mama şi surorile mele torceau lâna pentru tata, zise Nick. Am făcut şi eu când eram flăcău.

Griffin zâmbi imaginându-şi-l pe Nick cum torcea cu mâinile lui mătăhăloase. Din spatele lor se auzi un ţipăt. Griffin se răsuci şi scoase un pistol de la centură. Fumul ieşea dintr-unul dintre coşurile de pe peretele exterior. Oamenii alergau tuşind de la fumul negru. Nick înjură.

– Au înfundat coşu' de-afară!

– Stinge focul! strigă Griffin. Eu păzesc zidurile.

Făcu semn oamenilor, îi bătu pe spate pe cei întorşi şi alergă la intrarea în depozit. Griffin se lipi de perete, lângă uşa pe care o deschise puţin cu piciorul. Paznicii de afară se luptau cu atacatorii, lângă zid. Trei oameni trecuseră deja de ei şi se îndreptau spre curtea interioară.

– Vin înăuntru, le spuse oamenilor lui. Aveţi grijă să nu intre în depozit.

Apoi închise uşa, scoase şi celălalt pistol şi trase cu amândouă. Un atacator se prăbuşi cu zgomot pe pavaj. Se auziră mai multe împuşcături de la pistoalele oamenilor lui, iar al doilea intrus fu şi el doborât. Dar unul încă alerga spre uşă, în timp ce restul îi copleşeau pe paznicii din curte. Într-un colţ, Rambler necheză şi dădu speriat în spate.

– Prindeţi-i! strigă Griffin şi îşi auzi cuvintele înăbuşit.

Oamenii lui trecură pe lângă el, îndreptându-se spre ziduri. Aruncă unul dintre pistoale şi scoase sabia în faţa unui atacator. Acesta era scund, dar robust şi ţinea un pumnal imens. Bărbatul atacă, dar Griffin pară. Îi fu teamă că sabia lui subţire avea să se rupă. Se apropie în timp ce atacatorul era încă întors într-o parte, împins de forţa avântului, şi îl înjunghie sub braţ. Bărbatul nici nu tresări. Se repezi cu cealaltă mână, astfel că Griffin reuşi cu greu să evite să-i fie atins chipul, primind, în schimb, lovitura în umăr, în timp ce mâna lui era încă pe mânerul sabiei înfipte în trupul atacatorului. Acesta ridică din nou pumnalul, apoi se împletici. Se prăbuşi dintr-odată, ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate.

Griffin puse piciorul pe pieptul bărbatului şi scoase sabia din corpul lui. Se întoarse spre zid, cu sabia pregătită, dar nu mai era nevoie. Patru trupuri zăceau pe pavaj, iar un bărbat – unul dintre

ai lui – stătea cu spatele rezemat de zid şi gemea. Toţi ceilalţi atacatori se retrăseseră.

Încăierarea luase sfârşit – cel puţin pentru moment.

– Du-l înăuntru, spuse Griffin şi făcu un gest spre bărbatul care gemea. Tu şi ceilalţi staţi de pază în curte, în caz că suntem iar atacaţi.

Lăsă opt oameni de pază la ziduri şi se întoarse în depozit. Rambler pufnea încă şi tremura în colţul în care fusese lăsat. Griffin se duse la el şi atinse grumazul transpirat al armăsarului.

– E în regulă, băiete. Gata.

Calul se uită la el. Griffin îi vorbi încet câteva minute, apoi îi dădu o mână cu ovăz. Îl lăsă pe Rambler rumegând satisfăcut şi se îndreptă spre depozit. Fumul ieşea încă pe uşă şi plutea în noapte, dar era mai puţin dens. Luă pistolul din locul în care îl aruncase şi intră. Era întuneric, iar fumul se învârtejea înspre tavan. Griffin se încruntă din cauza cenuşii care-i înţepa ochii. Nick apăru din beznă precum diavolul însuşi, cu faţa neagră.

– Am scăpat, dar nu putem porni alambicurile acum.

Griffin încuviinţă din cap.

– Avem nevoie de paznici pe acoperiş.

Nick ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie răutăcioasă.

– Şi cum o să convingem oamenii să facă asta?

– Plăteşte-i triplu, zise Griffin sumbru.

– O să ajungi să le dai mai mult decât faci, îl avertiză Nick.

– Sunt pe deplin conştient de asta.

Nick încuviinţă din cap şi se întoarse spre coşul blocat.

– Putea fi mai rău de-atât.

– Cum aşa?

– Au mai încercat să blocheze unul dintre coşuri, dar încărcătura a căzut prin el. N-a făcut decât să stârnească un nor de fum în foc, răspunse el şi se uită înapoi la Griffin. Am ieşit destul de bine din toată treaba.

Griffin se aşeză epuizat pe un butoi şi începu să-şi reîncarce pistoalele dintr-un sac cu pulbere de puşcă şi alice.

– De data asta.

– Mda, mormăi Nick. Se întoarse spre coşuri şi bombăni peste umăr: Roagă-te să ne ţină norocul.

Capitolul 10

Ziua următoare, regina ceru să-i fie adus calul şi adună prinţii pentru o vânătoare cu şoimi. Iar în timp ce aceştia stăteau călare în curtea din faţa grajdurilor, ea se întoarse spre pretendenţii săi şi întrebă:

– Care este cel mai puternic lucru din regatul meu?

Apoi ieşi călare din curte fără să se uite în urmă. Pe chipurile prinţilor se citea consternarea în timp ce o urmau pe regină la vânătoare, dar stăpânul grajdului dădu din cap gânditor...

din *Regina Ravenhair*

Era jumătatea dimineţii când Griffin ajunse acasă din St. Giles. Descălecă epuizat de pe Rambler în faţa casei lui din oraş şi dădu frâiele unui băiat de la grajd.

– Ai grijă să fie bine ţesălat şi să i se dea nişte ovăz, îl instrui el.

Îl bătu uşor pe grumaz pe Rambler, apoi urcă treptele din faţă şi intră. Avea doar câţiva angajaţi în locuinţa din Londra din moment ce nu obişnuia să stea acolo. O bucătăreasă, câteva menajere, un lustragiu şi Deedle erau de ajuns pentru nevoile lui. Preţul plătit pentru o asemenea lejeritate era însă faptul că de multe ori nu îl întâmpina nimeni la uşă.

Griffin îşi aruncă pălăria pe măsuţa din hol şi nu se obosi să o ridice când aceasta căzu pe podea. Începu să urce treptele. Doamne, îl dureau toate ca pe un om bătrân. Încă o noapte albă la care se adăugase lupta şi călătoria călare înapoi din St. Giles. Tot ce îşi dorea era o baie fierbinte şi patul. Nu neapărat în această ordine. Dar Deedle ştia mai bine care erau obiceiurile stăpânului său. Servitorul băgă capul pe uşa camerei lui Griffin imediat ce-i auzi paşii pe holul de sus.

– Am încălzit apa, milord. Baia va fi gata imediat.

– Să fii binecuvântat, omule, zise Griffin.

Se aşeză pe pat şi începu să-şi scoată cizmele când menajerele intrară repede cu oalele aburinde. Douăzeci de minute mai târziu,

Griffin tresări şi oftă când se cufundă într-o cadă cu apă fierbinte. Deedle se foi în jur o vreme în timp ce aduna hainele. Apoi luă cizmele murdare ale lui Griffin.

– Pot să le duc jos la băiat?

Griffin făcu un gest din mână, cu ochii închişi. Uşa se închise în spatele valetului. Săpunul îi scosese deja mirosul de fum din păr şi de pe corp, dar aburii care se ridicau erau minunaţi. Griffin rămase acolo, în apă, şi îşi lăsă mintea să zboare. Îi dăduse ordine lui Nick să mai găsească oameni, dar erau greu de găsit, indiferent de preţ. Vicarul nu lovea numai distileriile lui Griffin. În timpul nopţii, sosiseră veşti despre alte două incendii care distruseseră alte distilerii. Cel puţin un om murise în flăcări. Oare putea să menţină afacerea pe linia de plutire?

Pufni încet. Lady Hero ar fi fost cu siguranţă încântată dacă el s-ar fi scufundat. Un fabricant de gin în minus între alte sute – dacă nu chiar mii – din St. Giles. Dar poate că ea avea dreptate să nu fie de acord cu afacerile lui. Gândul la atitudinea ei dezaprobatoare stârni alte gânduri. Îşi aminti felul în care ea îşi încruntase uşor sprâncenele frumos arcuite când îl certase. Cum buzele rozalii se înmuiaseră când auzise răspunsul lui. Şi felul în care genele ei se apropiaseră când o sărutase pe gât.

Griffin gemu, iar mâna lui se îndreptă spre coapsă şi spre membrul pe jumătate erect. Rememoră imaginile cu acei sâni mici şi dulci, cu sfârcurile roşii, mari, ce contrastau şi erau cumva incredibil de erotici. Se întăriseră pentru el, şi îşi aduse aminte cum îi muşcase cu blândeţe. Aproape că putea auzi gemetele pe care ea le scosese la atingerea lui.

Îşi apucă membrul, îl trase în sus şi îi simţi tăria şi senzaţia de plăcere din vârf. Trăsese în jos dantela lenjeriei ei şi o dezgolise pentru propria plăcere. Iar sub rochie era acea zonă dulce, caldă, udă...

Jos, cineva începu să bată cu putere la uşa din faţă. Griffin oftă. Sigur era cineva acolo care să deschidă. Nu avea mulţi servitori, dar erau destui ca să deschidă o nenorocită de uşă. Sau poate că vizitatorul va renunţa. Dar bătăile continuară.

– La dracu', înjură el şi dădu drumul membrului rigid.

Vizitatorul putea fi Nick Barnes care adusese mai multe veşti. Griffin ieşi din cadă stropind covorul, apoi îşi trecu un prosop

pe corp şi îşi trase pantalonii şi o cămaşă. Alergă în jos pe scară desculţ şi străbătu tropăind podeaua holului, deschizând apoi larg uşa.

– Ce e?

Se trezi uitându-se încruntat la ochii miraţi ai lui Lady Hero. Ea îl măsură din cap până în picioare şi îl făcu să fie conştient de cămaşa umedă ce i se lipise de piept şi de pantalonii care îi acopereau membrul pe jumătate excitat. Ochii ei se întoarseră rapid spre ai lui.

– Ah!

– Ce cauţi aici?

– O, mulţumesc lui Dumnezeu! spuse ea cu voce joasă. Am auzit ştiri în dimineaţa asta că o distilerie de gin arde în St. Giles. Ziceau că a murit un om.

– Ei, n-am fost eu, răspunse el nu foarte amabil.

– Observ asta, zise ea şi îşi drese glasul. Pot să intru?

El aruncă o privire într-o parte şi alta a străzii. Nimeni nu părea să le dea atenţie. Întinse mâna, o prinse de braţ şi o trase în casă. Lady Hero se împiedică şi icni.

– Ce faci?

– Încerc să-ţi salvez reputaţia, bombăni Griffin. Se întoarse şi păşi apăsat spre bibliotecă, fără să se sinchisească să vadă dacă ea îl urma. *Tu* ce faci în vizită la un burlac... neînsoţită... ziua în amiaza mare?

– Voiam să mă asigur că eşti în regulă, spuse ea în spatele lui. Şi trebuie să vorbesc cu tine.

Griffin mormăi. Femeia aceea blestemată voia, fără îndoială, să continue morala despre distilerie. Luă o carafă cu brandy şi turnă puţin într-un pahar. Se întoarse cu paharul în mână şi o văzu uitându-se urât la hârtiile împrăştiate pe biroul lui. Probabil critica dezordinea de acolo. Dădu pe gât o parte din coniac.

– Despre ce?

Ea se întoarse, încă încruntată.

– Poftim?

El făcu un gest cu paharul, vărsând puţin pe podea.

– Despre ce vrei să vorbim?

Ea deschise buzele acelea lascive.

– Eu...

– Poate vrei să pălăvrăgim despre vreme? zise Griffin pe un ton mieros şi îşi reumplu paharul. Ar fi un subiect potrivit pentru o vizită matinală.

Ea clipi.

– Eu...

El ridică un deget ca s-o întrerupă şi mai luă o înghiţitură de brandy. Îl arse pe gât, iar umărul, care începuse să-l doară de la lupta din dimineaţa aceea, începu să se destindă.

– Crezi că ar trebui să bei aşa de mult înainte de prânz? întrebă ea pe un ton dezaprobator.

– Da. Se încruntă şi mai luă o înghiţitură ca să-şi sublinieze punctul de vedere. Întotdeauna beau când sunt pe jumătate îmbrăcat şi mă distrez cu femeile.

Obrajii ei deveniră rozalii.

– Poate ar fi mai bine să vin altă dată.

– O, nu. Puse paharul jos cu zgomot şi se duse spre ea. Mi-ai întrerupt baia şi mi-ai întrerupt experienţa *plăcută* de acolo. Aşa că ar fi mai bine să spui ce-ai de zis.

Ea se holbă la el, mută.

– Vrei să-mi ţii iar o prelegere despre afacerea mea cu gin? Se aplecă spre ea, fără să-i pese că o intimida sau chiar că o putea speria. Sau să mă acuzi că mi-o trag prea des?

Ea tresări la acele vorbe, dar îşi păstră atitudinea curajoasă. El se încruntă ameninţător. Cum îndrăznea să stea acolo ca o martiră în timp ce pe el îl durea – chiar îl *durea* – dorinţa pe care o simţea faţă de ea? Pocni din degete ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

– Însă nu mă poţi acuza că te-am sedus cât timp tu însăţi ai căzut victimă avansurilor mele indecente, nu-i aşa? Acum nu mai eşti aşa de sfântă, nu?

Ea făcu ochii mari. Lui i se păru că observă în ei o sclipire care putea fi de la lacrimi. Dar nu voia să dea înapoi. Nu în clipa aceea în care ar fi putut în sfârşit s-o facă să iasă afară din casa lui, din viaţa lui şi din sufletul lui. Se aplecă şi murmură la urechea ei:

– Dar poate că tocmai pentru asta ai venit aici, ca să vorbim despre... seducţie. Poate că toată poliloghia despre fabricarea ginului n-a fost decât o scuză pe are ai invocat-o ca să vii să mă vezi. Poate că de data asta vrei să-ţi sărut mai mult decât sânii.

O tachinase, o momise, se certase cu ea şi o făcuse să simtă mai multe decât ar fi trebuit. Iar în acel moment stătea în faţa ei, evident încercând s-o sperie. Dar ea nu era înfricoşată. Respiraţia caldă a lui Lord Reading îi atinse gâtul dezgolit, mirosind a brandy, iar cuvintele lui dure stârniră ceva în interiorul ei. Putea fi – în mod cert *ar fi trebuit* să fie – ruşine, dar ea era sigură că era cu totul şi cu totul altceva.

– Asta vrei? murmură el. Să-mi simţi mâna mea pe abdomen? Să te mângâi mai jos până când degetele mele ating părul tău de fecioară? Pun pariu că e la fel de moale ca blana unei pisicuţe.

Ea trase aer în piept şi se cutremură uşor, apoi îşi duse o mână la stomac. N-ar fi trebuit să-i vorbească astfel. Ar fi trebuit să-i spună să tacă. Ar fi trebuit să plece. Doar că... doar că îşi dorea din toată inima să rămână. Să-l cunoască – măcar o dată. Să fie o femeie pentru acel bărbat.

El nu o atinse, doar rămase acolo, vorbindu-i de sus, atât de aproape, şoptind acele cuvinte ruşinoase, şocante, seducătoare:

– Dar ce e mai jos e şi mai moale, aşa-i? Petalele tale dulci, umede şi mătăsoase, care înfloresc pentru mine. Ţi-aş găsi bobocul ascuns printre ele şi l-aş încercui cu degetul. Nici prea tare ca să te doară... o, nu, nu ţi-aş face rău... dar nici prea uşor ca să nu simţi. Pentru că vreau să simţi, Hero. Vreau să *mă* simţi.

Ea gemu şi nu se putu abţine – nu mai voia să se abţină. Întoarse capul spre el. Faţa lui se afla la doar câţiva centimetri de a ei. Ochii lui erau deschişi la culoare, un verde implacabil, arogant şi păcătos. Dacă acesta ar fi fost singurul lucru pe care l-ar fi văzut în privirea lui, ar fi ieşit din încăpere. Dar un crâmpei de vulnerabilitate era cel care o făcea să rămână.

Privirea îi căzu pe buzele lui. Erau curbate într-un rânjet, iar cea de jos era încă umedă de la brandy. Priveliştea îi transmise o senzaţie de căldură în stomac.

– Griffin.

El gemu şi rosti ceva urât printre dinţi. Apoi se simţi cuprinsă de braţele lui, fără nici o urmă de blândeţe, iar gura lui se lipi de a ei, sălbatică şi pătimaşă.

– Hero, murmură el în timp ce buzele se desfătau cu ale ei. Hero...

Părea să-şi fi pierdut cea mai mare parte din autocontrol. Mişcările lui erau rapide, lipsite de graţie, primitive în ţelul lor. Îi aruncă pălăria jos. O muşcă de bărbie, mai jos pe gât, în timp ce se lupta cu haina ei pe care i-o trase în jos pe mâini. Înjură printre dinţi, îşi înălţă capul cu ochii aţintiţi la gâtul ei în timp ce îi dădu jos corsajul şi începu să-i dezlege corsetul.

Ea ar fi trebuit să se simtă oripilată, înspăimântată şi îngrozită, dar în schimb sălbăticia lui părea să-i hrănească nevoia pe care o simţea în interior. Mâinile ei le ajutau pe ale lui; îşi dădea hainele jos de pe ea la fel de repede ca şi el.

Camera era fierbinte; respiraţia ei deveni o gâfâială, iar mirosul de brandy îi umplu nările şi o ameţi. Rochia ei căzu dintr-odată şi rămase numai în cămăşuţă, ciorapi şi pantofi. El clipi, şi pleoapele lui rămaseră întredeschise în timp ce mişcările i se opriră brusc. Pentru un moment îngrozitor, Hero se temu că el îşi va veni în fire şi se va opri. În schimb, el îşi îndreptă mâinile încet spre marginile cămăşuţei ei, în zona umerilor. Pipăi uşor materialul moale şi o privi fix. Apoi, cu ochii verzi aţintiţi asupra ei, apucă ţesătura şi o trase dintr-odată în jos.

O cusătură se rupse, ceva cedă, iar el smulse pânza fragilă de pe corpul ei. Ea icni, şocată, goală în faţa lui. Nu se mai arătase niciodată astfel unui bărbat. Fu conştientă de sfârcurile ascuţite şi roşii în aerul brusc răcoros din încăpere şi de genunchii ei noduroşi. Doar că – Doamne! – el nu se uita la genunchii ei. Pieptul ei se înălţă, iar ochii lui se ridicară spre sâni şi zâmbi. Înainte ca ea să-şi ducă gândul la sfârşit, mâinile lui îi cuprinseră încheieturile.

– Nu, zise el şi clătină din cap încet, cu privirea aţintită la corpul ei. Lasă-mă să mă uit. Lasă-mă să mă *desfăt*.

Hero se cutremură. Îşi simţi întreg corpul înfierbântat, furnicat de senzaţii, ca şi cum privirea lui o atingea fizic. Era aproape o tortură faptul că stătea goală în faţa lui şi îl lăsa să o privească fără să se poată acoperi cu mâinile.

El chicoti încet şi misterios, apoi, încă ţinând-o de încheieturi, se lăsă în jos şi îi acoperi sânul drept cu gura. Ea tresări, iar capul îi căzu pe spate neajutorat. Gura lui era fierbinte şi îi sugea cu putere carnea. Voia să simtă mai mult, avea *nevoie* de mai mult, iar şoldurile ei tresăriră spre el cu de la sine putere.

– O, nu încă, şopti el deasupra sfârcului ei umed şi sensibil. Încă nu. M-am gândit mult timp la asta.

Ce? se întrebă ea înnebunită. *La ce se gândise?*

El se lăsă în genunchi în faţa ei, iar ea îşi săltă capul greoi şi clipi spre el curioasă. Ce făcea?... Îi dădu drumul la mâini, îşi puse palmele pe coapsele ei şi o forţă să-şi desfacă picioarele. Mintea ei ameţită se trezi la viaţă. El era aproape de centrul ei. Putea să vadă şi, mai important, să *miroasă* totul.

Îi ridică unul dintre picioare – avea încă pantofii eleganţi cu toc – şi îl puse pe umărul lui, astfel încât el stătea chiar sub ea.

– Nu, spuse ea panicată. Eu nu...

El se uită în sus la ea, iar acei ochi de un verde-deschis păreau să strălucească.

– *Ba da*. Sprijină-te de spătarul canapelei şi orice ai face *nu*-ţi da drumul.

Şi apoi, înainte ca ea să se mişte sau să gândească, el îşi lăsă capul în jos şi îi linse pliurile. Ea gâfâi şi se apucă înnebunită de spătarul canapelei din spatele ei. Auzise zvonuri despre aşa ceva, dar nu era deloc pregătită pentru asta. El o săruta – ba nu, şi mai rău, o *lingea* – în zonele intime. Era cel mai extraordinar lucru pe care îl trăise în viaţa ei. Limba lui era fierbinte şi uşor aspră şi o atingea cu fermitate, necontenit, adâncindu-se până când găsi ceea ce el numise bobocul ei.

Expiră şi îşi muşcă buza. Îşi închise ochii strâns. Nu trebuia să ţipe, nu trebuia să scoată nici un sunet, dar, Doamne, îi era tare greu să n-o facă. El o lingea delicat, splendid, din nou şi din nou. Simţi cum îi desface pliurile cu degetele mari şi apoi îşi lipeşte gura chiar de centrul ei. Şi supse.

Ea gemu, iar sunetul răsună tare în încăpere. Era aproape dureros de plăcut. Simţi furnicături care îi zguduiau picioarele şi nu se putu abţine. Ajunse pe culmi.

Părul lui negru, scurt, era între coapsele ei, genele groase îi acopereau ochii în timp ce o satisfăcea. O mână bronzată era răsfirată pe şoldul ei palid, iar diferenţa de tonuri contrasta şocant. El era atât de mare, atât de masculin, şi îi aducea plăcerea. Ceva era greşit, în mod clar era un păcat, pentru că era prea, prea bine.

Ochii lui se deschiseră brusc şi o privi intens cu ochii aceia verzi în timp ce o săruta între coapse, în acel loc în care *nimeni* în afară de ea nu o atinsese vreodată. Privelişte era prea mult. Simţi o implozie în centrul ei, care provocă valuri strălucitoare. Îşi muşcă buza şi închise ochii, neputând să-i susţină privirea în timp ce trăia acea plăcere finală, intimă. Era scandalos. Era splendid. Se cutremură şi se zvârcoli cuprinsă de extazul copleşitor, şi toate astea în faţa *lui*. Crezu că el se va retrage, dar el continuă să o sărute uşor, intim, şi făcu în aşa fel încât senzaţiile să continue până când picioarele ei începură să tremure şi se temu că va cădea.

Apoi el o ridică repede, o luă pe după mijloc şi o puse pe canapea. Îi aruncă hainele pe ea şi, înainte să apuce să se întrebe ce făcea, o săltă sus la piept. Se ţinu de umerii lui în timp ce el se îndreptă cu paşi mari către uşa bibliotecii, iar abia atunci ea îşi dădu seama ce voia el să facă.

– Nu poţi face asta!

– Urmăreşte-mă, răspunse el.

Ea se temea de servitori, dar nu era nimeni în preajmă în timp ce el traversă holul scurt şi urcă pe trepte. Păşi hotărât pe holul de sus şi deschise cu umărul o uşă aflată la capătul acestuia. Nu avu timp decât să vadă o cadă plină, câteva prosoape mototolite, un pat mare cu draperii de un portocaliu atroce, ca nişte flăcări, şi apoi simţi cum se clătina pe pat.

Griffin îi azvârli, neceremonios, hainele pe jos, îi scoase pantofii şi apoi rămase uitându-se la ea. Ea îşi ţinu respiraţia şi se întrebă la ce se aştepta el de la ea. Nu mai făcuse aşa ceva, nu plănuise aşa ceva şi nu era deloc pregătită. Dădu să se rezeme într-un cot, dar el clătină din cap încet.

– Stai acolo, zise el şi, ridicându-şi mâinile deasupra umerilor, trase de partea din spate a cămăşii. Nu te mişca.

Îşi scoase cămaşa peste cap şi îşi dădu jos pantalonii. Ea mai văzuse bărbaţi goi. Statui, albe şi complet lipsite de păr. Câţiva băieţi în carne şi oase sau chiar tineri, cu cămăşile scoase, la muncă. Dar nu-l mai văzuse pe *acel* bărbat gol. Era arămiu peste tot. Ceea ce crezuse că era piele bronzată, era de fapt piele măslinie.

Umerii lui erau laţi şi drepţi, iar spre deosebire de acele statui lipsite de viaţă, pe corpul lui era păr. Din loc în loc, negru şi creţ,

de la un sfârc maroniu la celălalt, un petic între piept şi burtă şi apoi o linie ce se lărgea treptat de la buric spre zona intimă. Părul de acolo era des şi negru, iar penisul lui se înălţa roşiatic şi întunecat de acolo, un lucru ciudat, străin şi *masculin*.

Ea se uită şi se uită, şi se simţi atrasă de acea privelişte, de minune, de faptul că era liberă să vadă trupul lui gol. Ţinuse acea parte a lui în mâini, dar niciodată n-o văzuse. Se înălţa aproape vertical spre buric, dar la distanţă de corpul lui. Vene groase se încolăceau pe toată lungimea lui şi duceau spre un cap cărnos, umflat, aflat dincolo de piele. Lucea slab în lumina lumânărilor, roşiatic şi pregătit. Era cel mai magnific lucru pe care-l văzuse în viaţa ei – şi cel mai înspăimântător.

– Îţi place? întrebă el apucându-l.

Ea îl urmări, vrăjită, cum trase pielea în jos de pe cap şi apoi din nou în sus şi cum luă membrul în palmă. Îşi ridică privirea spre a lui şi nu putu decât să spună adevărul.

– Da.

Un colţ al gurii lui se ridică în sus, deşi nu părea deloc amuzat.

– Bine. Am auzit de virgine care fug mâncând pământul la o asemenea privelişte.

Ea îşi muşcă buza la cuvântul *virgină*.

– Eşti, nu? întrebă el pe un ton pe care l-ar fi considerat amabil la un alt bărbat. Virgină?

Ea dădu din cap afirmativ. Virgină. Era pe cale să-şi piardă virginitatea. Era un lucru greşit. Era un păcat. Era...

– Nu te gândi, îi ordonă el. Făcu un pas în faţă şi îngenunche pe patul care se lăsă în jos sub greutatea lui. Nu te gândi, nu te minuna, nu-ţi face griji. Doar simte. Se lăsă în jos, cu mâinile de-o parte şi de alta a capului ei, iar corpul lui îl încălzi dintr-odată pe al ei. Simte-mă.

Şi îl simţi. El îşi apăsă picioarele între ale ei în timp ce îi desfăcea coapsele până când şoldurile lui îşi făcură loc şi se aşeză pe ea. Ea simţi părul aspru de pe picioarele lui alunecând pe ale ei, muşchii tari ai abdomenului şi, mai presus de toate, fierul fierbinte deasupra pubisului ei. Se uită în sus la el, iar el îşi lăsă capul spre al ei şi murmură:

– *Simte-mă.*

Buzele lui erau blânde, dar nu moi. Își strecură limba în gura ei, iar ea știu de data aceea cum să o alinte, cum să-și încline capul astfel încât gurile lor să se potrivească perfect. Mâinile lui erau prinse în părul ei, îi scoteau agrafele, iar degetele i se implântau în cosițe ca să-i simtă pielea, iar ea își dădu seama în acel moment că putea și ea să exploreze.

Își ridică mâinile, atingându-i și mângâindu-i pielea caldă. Spatele lui era fin, puțin umed de la baie sau poate de la căldura care exista între ei. Înaintă și simți mușchii umerilor mișcându-se sub palmele ei. Era așa de intim, așa de special – să atingă spatele unui bărbat gol, să-l simtă în timp ce făcea dragoste cu ea.

El murmură ceva, se ridică de pe ea și întrerupse sărutul lor. Se lăsă puțin într-o parte și întinse mâna între ei. Ea îi simți degetele când pătrunseră în părul ei de jos. Se uită la fața lui, îi văzu chipul serios și sprâncenele ușor încruntate. Transpirația strălucea pe fruntea lui, iar ea își dădu seama că, deși el făcuse acest lucru de nenumărate ori înainte, lua *acel* moment foarte în serios. Acest lucru o liniști.

Apoi el se mișcă, și în același timp ea simți vârful membrului său la intrare. Se apucă de umerii lui, cuprinsă brusc de îndoială. El își lăsă capul în jos și o privi.

– Nu te gândi. Doar simte.

Apoi el își încordă șoldurile. Ea se așteptă la durere, dar nu simți decât o senzație ciudată de ciupitură. Își ținu respirația așteptându-se la mai mult – durere sau plăcere, nu era sigură. El ieși puțin, apoi pătrunse mai mult. Buzele ei se despărțiră în timp ce realiză că el nu era complet înăuntrul ei.

– Relaxează-te, șopti el lângă colțul gurii ei.

Se retrase și se împinse din nou, de data aceea puțin mai mult. Senzația nu era dureroasă, dar nici foarte plăcută. El îi ridică picioarele și le puse în jurul taliei lui. Dintr-odată păru să fie puțin mai mult loc. Penisul lui se frecă de ea și apoi pătrunse cu forță, iar oasele șoldului lui le întâlniră pe ale ei.

Ea privi în sus și se simți plină de carnea lui. Asta era tot? El păru să înțeleagă întrebarea din ochii ei. Se lăsă pe ea cu partea de sus a corpului, sprijinit în brațele întinse. Zâmbi din nou, de data aceea mai hotărât, și mormăi:

– Simte.

Cu șoldurile ridicate, corpul lui atingea exact acel loc, iar fiecare mișcare a membrului lui mărea într-un fel senzația deosebită.

– Simte, inima mea, șopti el, iar ea observă că ochii lui licăreau.

Corpul lui puternic o conducea și îi provoca plăcere, șoldurile lui se mișcau stăruitor și atingeau acel punct special. Începu din nou, simți o căldură strălucitoare între picioare, care devenea din ce în ce mai puternică și se împrăștia până ce ea scânci și se prinse de umerii lui.

Mai era ceva acolo. Era o durere teribilă, o bucurie satisfăcătoare, ca și cum toate emoțiile pe care le controlase sau le ținuse la distanță se ridicau dintr-odată la suprafață. Nu-și putea controla expresia, nu-și putea controla corpul. Se dezintegra și nu avea să se mai poată reface vreodată.

Griffin făcea dragoste cu ea, iar ea știu în acel moment că aceea era o experiență unică în viață. Acolo și numai acolo avea să fie cu adevărat liberă. Îl ținu aproape, terifiată la gândul că el se va opri și că o va lăsa în urmă.

Dar el n-o făcu. O muște ușor de sfârc și se împinse în ea din ce în ce mai repede, iar transpirația îi licărea pe gât și pe piept, până când ea se sfărâmă sub el. Ea deschise gura într-un țipăt tăcut, iar el i-o acoperi cu buzele și se împinse în ea continuând mișcarea până când o părăsi brusc. Ea simți lichidul cald pe burtă și deschise ochii. El era deasupra ei, iar chipul i se relaxa după tensiunea sexuală de dinainte.

Se terminase. Nu mai era virgină.

Charlie se uită la zarurile care îi căzură printre degete. Un doi și un trei. Cinci putea sau nu să fie norocos; depindea de joc.

– Deci atacul a eșuat.

Știu fără să-și ridice privirea că Freddy își mutase greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Da. Trei morți acolo și alți doi răniți, la pat.

Charlie mormăi și ridică zarurile. Le roti între degete, iar sunetul familiar al bucăților de os erau ca o muzică pentru urechile lui.

– Și încă ne luptăm cu nenorociții de informatori ai ducelui.

Freddy nu răspunse, probabil pentru că nu era nevoie.

– Dar zici că Reading a fost văzut cu sora ducelui? întrebă Charlie gânditor.

– De două ori în St. Giles, răspunse Freddy.

Charlie dădu din cap afirmativ şi îşi simţi pielea de pe faţă cum se întindea în timp ce zâmbea.

– Ducele, ducele. Mereu ajungem la duce, nu-i aşa? Ducele şi Reading, dragul nostru prieten.

Freddy îşi linse buzele nervos. O bufnitură şi un murmur agitat se auziră de deasupra. Charlie se uită în sus de parcă o putea vedea pe femeia care zăcea acolo.

– Cum e azi?

Freddy ridică din umeri.

– Asistenta zice că dimineaţă a băut doar nişte fiertură.

Charlie îşi coborî privirea fără să spună nimic şi aruncă zarurile. Acestea săriră spre marginea mesei – din nou un trei şi un patru. Şapte norocos.

– Poate că e timpul să ne folosim de informatorii ducelui în avantajul nostru. Poate că e timpul ca Înălţimea Sa să afle ce face cu adevărat Reading în St. Giles.

Capitolul 11

În noaptea aceea, regina Ravenhair îşi chemă din nou pretendenţii în camera tronului şi le ceru răspunsurile. Prinţul de la Soare-Apune pocni din degete. Deodată, un servitor intră în încăpere alături de un armăsar negru. Prinţul făcu o plecăciune.

– Calul acesta este cel mai puternic lucru din regatul Măriei Tale.

Prinţul de la Răsărit făcu un gest din mână şi un luptător imens intră în camera tronului, cu pieptul acoperit cu o platoşă din argint şi sabia înfiptă într-o teacă din aur.

– Omul acesta este cel mai puternic din regatul Măriei Tale.

În final, Prinţul de la Miazănoapte prezentă un bou alb cu coarne aurite.

– Boul acesta este cel mai puternic lucru din regatul Măriei Tale.

din *Regina Ravenhair*

Griffin se aruncă pe cearşafuri cu trupul istovit. Rămase acolo pe spate, cu un braţ pe ochi, cu mintea golită şi toţi muşchii într-o stare de relaxare deplină. Se simţea de parcă ar fi fost secerat la pământ. Ceea ce se pare că nu era şi cazul lui Hero. Când patul se mişcă, îşi dădu seama că iubita lui nu împărtăşea aceeaşi stare de şoc vlăguitor.

Griffin ridică o pleoapă şi urmări, uimit, cum Lady Hero sări din pat şi se lăsă în jos într-o parte. Se ridică după un minut şi încercă să se îmbrace cu resturile cămăşuţei. El căscă.

– Ştiu că pentru tine e ceva nou, dulceaţă, dar de obicei se stă puţin, poate se repetă totul, dacă Dumnezeu şi membrul meu vor. N-ai de ce să te grăbeşti.

Imediat ce rosti acele cuvinte, creierul său se trezi – întârziat – şi îşi dădu seama, într-un mod absolut şi fatal, că erau exact cuvintele cele mai nepotrivite. Ea renunţă la cămăşuţă şi se aplecă să-şi ridice corsetul. Chipul îi era pe jumătate ascuns, dar el observă, chiar şi numai după profilul ei, că îşi strângea buzele.

– Trebuie să plec.

Nu putea gândi limpede – ceea ce se petrecuse acolo era mai mult decât ceva obişnuit –, dar ştia că nu-şi dorea ca ea să plece. Îşi trecu mâna peste păr încercând să găsească o doză de luciditate.

– Hero...

Ea se lăsă din nou jos. Griffin se rezemă într-un cot şi se uită peste marginea patului. Hero îngenunchease şi căuta prin mormanul de haine. Chipul ei, deşi aplecat, nu părea prea prietenos. El oftă.

– Mai rămâi puţin şi cer să ni se aducă nişte ceai.

Ea se ridică din nou şi îşi puse pantalonaşii.

– Nu pot fi văzută aici.

El fu tentat să întrebe de ce se mai deranjase să vină în acest caz, dar prudența – care nu era de obicei una dintre virtuțile lui – îi împietri buzele. Știa că trebuia să discute cu ea, dar nu găsea cuvintele potrivite, care o puteau convinge să rămână. Își simți capul greoi, plin cu mizeria și fumul din noaptea pe care o petrecuse treaz în depozit. Nu era pregătit pentru așa ceva, fir-ar să fie.

Ea era îmbrăcată numai cu corsetul și se chinuia să-l lege. Fără îndoială că de obicei era ajutată de o servitoare. Griffin simți un junghi ciudat de afecțiune la acea imagine. Se rostogoli peste marginea patului, se ridică în fund, cu picioarele desfăcute și trase un colț de cearșaf în poală.

– Lasă-mă să te ajut.

Ea se clătină pășind înapoi, pe jumătate întoarsă.

– Eu... mă descurc.

– Plângi? întrebă el oripilat.

– Nu!

Dar plângea.

Doamne. Plângea. Nu știu ce să facă, cum să *îndrepte* lucrurile.

– Mărită-te cu mine.

Ea împietri și se întoarse cu lacrimi pe gene.

– *Ce?*

Oare chiar rostise acele cuvinte? Dar o privi în ochi și repetă:

– Mărită-te cu mine.

Era ca și cum ceva tocmai intrase în lăcașul potrivit – o piesă pierdută, de care nu fusese conștient că îi lipsea – și știu, brusc și definitiv, că a se însura cu Hero era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Nu voia să-i facă cineva rău vreodată. Voia să fie un scut pentru ea. Pentru prima oară de când venise în Londra, simți că știa care era scopul lui. Se simțea *bine*. Din păcate, ea nu părea să aibă aceleași sentimente.

Hero clătină din cap, își înăbuși un suspin și se aplecă să-și ia rochia. El se simți rănit în mândrie. Se ridică și cearșaful căzu.

– Ce zici?

– Nu fi prostuț, bombăni ea în timp ce se lupta să intre în rochie.

El își lăsă capul pe spate de parcă l-ar fi lovit.

– Cererea mea în căsătorie ți se pare *prostească*?

– Da. Ea își trăsese rochia peste cap și începuse să lege fundele din față. O faci doar pentru că te-ai culcat cu mine.

Griffin își puse mâinile în șolduri în timp ce un val de mânie se ridica în el. Capul îi bubuia – nu dormise suficient de câteva zile – și încercă să-și mențină tonul calm.

– Ți-am luat virginitatea, milady. Scuză-mă dacă eu cred că acesta este un motiv bun să te iau de nevastă.

– O, Doamne. Hero se întoarse cu fața spre el. Ea se uită la corpul lui gol, apoi își menținu privirea ferm deasupra taliei lui. N-ai ascultat nici un cuvânt din ce-am zis zilele astea? Căsătoria este un contract, o înțelegere între familii. Un pact pentru viitor, bine gândit înainte și acceptat cu sinceritate. Nu e ceva ce se face dintr-o toană.

El clătină din cap.

– Asta nu-i o toană.

– Atunci de ce nu mi-ai cerut mâna înainte să te culci cu mine?

El se holbă la ea, tentat să răspundă că gândise cu cel mai mic dintre capetele lui înainte de a se culca cu ea. Dar ea continua deja, pe un ton înfiorător de amabil:

– Noi doi nu avem țeluri sau intenții similare. Mi-ai spus nu demult că nu ai de gând să te însori. Cererea ta vine din vină sau dintr-o galanterie nepotrivită, și nici una dintre acestea nu este o bază pentru căsătorie. Am făcut o greșeală teribilă, spuse ea, și vocea îi tremură – ceea ce făcu ca inima lui să se strângă –, dar a anula căsătoria mea cu Mandeville n-ar face decât să agraveze lucrurile.

El rămase cu gura căscată. Când se gândise la toate acestea? I-ar fi putut distruge toate acele puncte de vedere dacă ar fi avut parte de un somn bun, dar un lucru îi era clar.

– N-o să te măriți cu Thomas.

Ea ridică din sprâncene.

– De-asta te-ai culcat cu mine?

– Nu! strigă el.

– Bine, zise ea perfect rezonabilă și perfect de perfectă. Înțelegerea mea cu Thomas este între mine și el. N-are nici o legătură cu tine.

– Dă-mi voie să te contrazic, spuse el.

Cuvintele sunară teribil de pompos chiar și pentru urechile lui, cum stătea acolo gol și se certa cu femeia pe care o dezvirginase în mod dezonorant.

– Sunt fratele lui Thomas și bărbatul cu care tocmai ți-ai tras-o.

Ea tresări.

– Urăsc acest cuvânt. Te rog nu-l mai folosi în preajma mea.

– La dracu', Hero!

– Trebuie să plec acum, rosti ea politicos și făcu întocmai.

Pentru o clipă el rămase pe loc, uimit și șocat, cu ochii la ușa închisă. Ce se întâmplase? Ce făcuse? Privirea îi căzu pe cearșafurile albe de pe pat și văzu o pată mică de sânge. Priveliștea îi frânse inima. Griffin înjură și lovi cu pumnul într-unul dintre stâlpii patului, julindu-și încheieturile.

Deedle intră în încăpere cu fața veselă.

– Am trecut pe hol pe lângă o doamnă, milord, care pleca în mare grabă. Foarte drăguță. Nu credeam că mai erați în stare, dacă știți la ce mă refer, după noaptea trecută.

Griffin mormăi și se aruncă pe pat, prinzându-și între palme capul care îl durea.

– Taci din gură, Deedle.

*

Ziua era luminoasă și însorită, chiar și în St. Giles, iar Silence Hollingbrook zâmbea în timp ce pășea prin piața de dimineață.

– Mama! țipă Mary Darling din legătura de pe șoldul lui Silence și întinse mânuțele rotofeie spre un teanc de mere roșii și lucioase.

Silence râse și se opri.

– Cât costă? o întrebă ea pe vânzătoarea cu bonetă.

William îi lăudase odată plăcinta cu mere – cu mult timp în urmă, când se căsătoriseră. Femeia făcu cu ochiul, iar ridurile de pe fața ei bronzată se adânciră.

– Pentru dumneavoastră și așa o fetișoară frumoasă, numai trei penny jumate de duzină.

În mod normal, Silnce s-ar fi târguit cu negustoreasa să mai lase din preț, dar merele chiar arătau bine, iar prețul era corect.

– Iau o duzină.

Îi dădu monedele și o strigă pe Mary Evening care ducea coșul de cumpărături. Se uită cum vânzătoarea alese cu grijă merele și îi umplu coșul. Avea să facă una sau două plăcinte pentru copii. Merse mai departe printre tarabe. Pe lângă Mary Evening, o mai avea pe Mary Compassion și pe Mary Redribbon care să-i ducă cumpărăturile, iar fetele mergeau în urma ei ca niște boboci de rață ascultători.

Luaseră deja ceapă, gulii și o bucată frumoasă de unt proaspăt, iar Silence se îndrepta spre o tarabă cu o grămadă frumoasă de sfecle, când un țipăt o făcu să se uite spre dreapta. Acolo era o mică gașcă de băieți – un lucru obișnuit în St. Giles și, de fapt, în toată Londra. Acești băieți jucau un fel de joc cu zaruri, iar unul dintre ei evident câștigase sau pierduse. Începu să sară în sus și-n jos, dar fu imediat prins de un alt băiat. Într-o clipă, amândoi se rostogoleau în țărână, și nimeni nu le dădea prea multă atenție, doar ocoleau încăierarea.

În timp ce și ea privea oarecum indiferentă, văzu ceva – pe cineva – în spatele băieților. O siluetă masculină grațioasă, cu bucle negre care îi cădeau pe umeri și o frântură de zâmbet cinic pe buze. Nu avea cum să fie. Silence se feri într-o parte, încercând să vadă mai bine. El se întorsese, iar între ei erau mai mulți oameni și mai multe tarabe. Nu era sigură, dar dacă ar fi putut să vadă mai bine...

– Unde mergem, doamnă? întrebă Mary Evening gâfâind.

Silence se uită în jur și își dădu seama că fetele alergau ca să țină pasul cu mersul ei rapid. Se întoarse și se uită spre locul în care văzuse ultima oară acel chip familiar. Dar el dispăruse. Poate că doar își imaginase; poate că îl confundase cu alt bărbat cu păr lung, răsfirat pe umeri.

Mary Darling se agită și se întinse spre un măr din coșul lui Mary Evening. Silence apucă unul cu degetele tremurânde și îl dădu copilei. Nu-l mai văzuse din acea noapte teribilă; sigur se înșelase. Dar știa că nu era așa. Îl văzuse pe Cuceritorul Mickey O'Connor, cel mai cunoscut hoț de docuri din Londra.

– E vremea să mergem acasă, le spuse ea copiilor.

Se întoarse și se grăbi să iasă din piață. Poate că era doar o coincidență că Cuceritorul Mickey era în piață în același timp cu ea. El locuia în St. Giles, după cum știa prea bine. Numai

că nu şi-l putea imagina pe domnul O'Connor făcându-şi singur cumpărăturile. Paşii ei se înteţiră şi aproape că alerga. Inima îi bătea de trei ori mai repede, aşa de tare şi de uşor încât avu senzaţia că va leşina.

Nu trebuie să-ţi arăţi teama în faţa lupului.

Râse cu jumătate de gură, dar sunetul era mai mult un suspin. Mickey nu semăna cu un lup sălbatic şi feroce – cel puţin, nu la suprafaţă. Singura dată când îl văzuse, era îmbrăcat în catifea şi dantelă, iar pe fiecare deget avea câte un inel cu piatră preţioasă. Fusese elegant şi curtenitor. Dar pe dedesubt, Doamne, pe *de-desubt* fusese exact ca un lup fioros.

Silence gâfâia când ajunseră acasă. Degetele ei abia se descurcară cu cheia şi aproape o scăpă de două ori înainte să o bage în uşă. Mai aruncă o privire speriată peste umăr, apoi le împinse pe fete înăuntru şi trânti uşa în spatele ei. Se trânti repede pe bancă.

– Sunteţi bine, doamnă? o întrebă Mary Evening îngrijorată.

– Da.

Silence îşi duse o mână la piept, încercând să-şi calmeze respiraţia. Mary Darling morfolea mărul, lipsită de griji. Cel puţin nu alarmase bebeluşul. Zâmbi.

– Da, sigur, dar abia aştept să beau un ceai, voi nu?

– Ba da, doamnă! veni răspunsul la unison.

Aşa că se duse în bucătărie cu cumpărăturile, simţindu-se mai bine. Senzaţia aceea dispăru, însă apoi îl văzu pe Winter care stătea în bucătărie, cu o expresie gravă. Winter nu venea niciodată acasă înainte de prânz, la ora unu. Ea se încruntă.

– Ce faci acasă la ora asta?

Winter se uită la cea mai mare dintre fete.

– Mary Evening, te rog, lasă cumpărăturile pe masă, ia-le pe fete şi mergeţi sus. Cred că Nell tocmai a dus acolo nişte ceai pentru copii.

Fetele ieşiră ascultătoare din bucătărie. Silence se uită la Winter şi simţi un gol în stomac.

– Winter?

El se uită distras la Mary Darling, care era încă în braţele ei.

– Poate că ar trebui să trimitem şi copilul sus.

– Nu, spuse Silence care înghiţi în sec şi o sărută pe Mary Darling pe buclele moi şi negre. Las-o să stea cu mine.

Winter încuviinţă din cap.

– Stai jos.

Ea se lăsă pe una dintre băncile din bucătărie.

– Ce este? Spune-mi.

– Am primit veşti de la proprietarii corabiei lui William, zise el cu blândeţe.

Capul ei începu să se învârtească, iar vorbele lui Winter deveniră neclare. Totuşi, când el continuă, îl auzi.

– Corabia lui William s-a scufundat. N-au fost supravieţuitori. Mă tem că William e mort.

– Pari obosită, draga mea, observă verişoara Bathilda în seara aceea în timp ce ea şi Hero erau clătinate de ritmul trăsurii. Poate că n-ar fi trebuit să stai cu Phoebe toată după-amiaza.

Se duceau la un bal. Hero se încruntă o clipă, gânditoare. O, da, balul de la Widdecombe. Poate că reuşea să găsească o doamnă dornică să ajute adăpostul dacă se putea concentra. Era ciudat cum nu reuşise deloc să se concentreze toată ziua.

– Draga mea? îi atrase atenţia verişoara Bathilda.

– Phoebe nu m-a obosit, răspunse Hero şi îşi trecu mâna peste frunte. Am o uşoară durere de cap.

– Să-i spun vizitiului să întoarcă?

– Nu, zise Hero prea grăbită, apoi trase aer în piept. Nu, e în regulă, verişoară.

– Ei bine, nu mi se pare deloc în regulă dacă foloseşti tonul acela, spuse verişoara Bathilda contrariată.

Hero îşi reprimă un oftat şi afişă un zâmbet calm.

– Îmi pare sincer rău că m-am răstit.

– Bine, atunci, zise femeia mai în vârstă. Oricum e prea târziu să întoarcem; aproape am ajuns. Deşi mă simt prost că am lăsat-o pe Phoebe acasă în pat. Ţi-a zis Maximus ceva despre ea până acum?

– Nu, încă nu.

– Trebuie să se hotărască în curând, spuse verişoara Bathilda cu o expresie îngrijorată. Mulţumesc lui Dumnezeu că medicul

a spus că mâna i se va vindeca. M-aș simți oribil dacă ar rămâne și infirmă, și...

Vocea Bathildei se pierdu, ca și cum nu era în stare să pronunțe cuvântul. Hero oftă și își întoarse privirea spre fereastră, deși nu vedea nimic în întuneric. Cât de ciudat se simțea! Ca și cum se deconecta de propriul corp și de evenimentele din jurul ei. Trebuia să se gândească profund în acel moment, să ia decizii și să îndrepte lucrurile într-un fel.

În schimb, îi era greu să se concentreze la orice. La orice în afară de Griffin și la felul în care se simțise când îl primise în trupul ei în acea dimineață. Aproape că putea să-i miroasă pielea, fierbinte și sărată, să simtă părul de pe pieptul lui frecându-se de sânii ei goi, să vadă ochii lui care se uitau la ea mereu...

– Sper că Lord Griffin nu e la bal în seara asta, zise verișoara Bathilda, făcând-o să tresară.

Din fericire, verișoara ei nu păru să observe privirea speriată a lui Hero.

– Păcat că Phoebe pare complet fermecată de el, continuă verișoara Bathilda și pufni. Nu-mi vine să cred că l-ai invitat pe acel om la prânz!

– Phoebe nu cunoaște amănunte despre reputația lui, răspunse Hero în încercarea de a îndepărta conversația de persoana ei.

– Sigur că nu! Bathilda era șocată de această idee. Numai gândul că o fată drăguță și inocentă ca ea să știe care este comportamentul scandalos al lui Lord Griffin...

– Are și părți bune, zise Hero înainte să se poată abține. Este amuzant, poartă conversații interesante și poate fi foarte amabil.

– Faptul că e amuzant și amabil nu scuză faptul că este un desfrânat.

– În curând va face parte din familie, replică Hero și simți că îi venea să plângă.

– Pff! fu tot ce avu de zis verișoara Bathilda.

Indignarea ei evidentă o făcu pe Hero să zâmbească ușor.

– Adu-ți aminte că lui Mignon îi place.

Cățelușa își înălță capul când își auzi numele. Stătea ghemuită lângă Bathilda, pe bancheta trăsurii. Verișoara Bathilda se uită urât la animalul ei de companie.

– De obicei are gusturi mai bune.

Mignon decise că discuția lor era neinteresantă din moment ce subiectul nu presupunea mâncare pentru căței. Căscă și lăsă din nou capul jos.

– A, am ajuns, spuse verișoara Bathilda în timp ce trăsura se opri.

O luă pe Mignon în brațe și păși înaintea lui Hero pe trepte. Afară, casa din oraș a familiei Widdecombe era luminată de torțe. Valeții în livrea se înclinară și le conduseră în sus pe scară și apoi înăuntru.

– Văd că Helena a făcut un efort deosebit anul acesta, rosti tare verișoara Bathilda lângă urechea lui Hero. Și așa și trebuia, după dezamăgirea din sezonul trecut.

Hero încă încerca să-și amintească acea dezamăgire când ajunseră la linia de primire.

– Bathilda, spuse o doamnă foarte subțire cu păr argintiu, care se aplecă în față și aproape atinse obrazul verișoarei Bathilda. Ce minunat e să te văd din nou. Și ai adus-o și pe cățelușa ta dragă, observă ea și își țuguie buzele când Mignon o mârâi.

– Helena, zise verișoara Bathilda în timp ce o mângâie pe Mignon ca s-o liniștească. Ți-o amintești pe draga mea rudă, Lady Hero Batten.

– Milady, spuse Hero și făcu o reverență.

– Logodită cu marchizul de Mandeville, nu-i așa? întrebă Lady Widdecombe care se uită la ea cu o privire ce mima aprobarea. O partidă foarte bună, draga mea. Felicitări.

– Mulțumesc, milady, murmură Hero.

Se simțea apăsată de o greutate sufocantă, de parcă un bolovan uriaș se afla pe pieptul ei. Cât de scandalizați ar fi fost toți cei prezenți acolo dacă ar ști ce se ascundea în spatele fațadei pe care o afișa. Își pierduse perfecțiunea. Își pierduse locul. Pentru o clipă trecătoare, simți impulsul de a se întoarce pur și simplu și de a fugi din sala de bal.

– Iată-l pe Mandeville, exclamă verișoara Bathilda.

Hero își ridică privirea și își văzu logodnicul care arăta la fel ca întotdeauna. Era foarte elegant în seara aceea, îmbrăcat într-o haină din catifea maro-închis brodată din plin cu auriu și roșu. El se apropie când o observă.

– Domnișoară Picklewood, Lady Hero. Sunteți cele mai frumoase domnițe de aici în seara aceasta, vă jur.

– Milord.

Se întrebă ce i-ar fi răspuns dacă l-ar fi întrebat ce anume i se părea cel mai frumos la ea. Ochii? Gâtul? Sânii? Dar el nu-i văzuse niciodată sânii goi. Un singur bărbat o făcuse și acela nu era logodnicul ei. Își feri privirea și își mușcă buza în timp ce fu cuprinsă de un sentiment de vină.

– Sora ta dragă e mai bine? întrebă Mandeville sobru.

– Cum e de așteptat, milord, răspunse verișoara Bathilda. Doctorul i-a prescris odihnă la pat, dar crede că mâna se va suda la loc.

– Mă bucur.

– O văd pe buna mea prietenă doamna Hughes acolo, zise verișoara Bathilda. Tinereilor, vă rog să mă scuzați.

– Desigur, murmură Mandeville. Îi întinse brațul lui Hero fără să se uite cu adevărat la ea. Mergem să ne plimbăm?

– Te rog, răspunse ea calm, încercând să-și liniștească vocile isterice pe care le auzea în cap.

Își puse mâna pe brațul lui, iar el o conduse în mulțime. Lui Hero i se părea că era prea cald. Lady Helena alesese să decoreze sala de bal cu sute de trandafiri, iar parfumul florilor care se veștejeau era aproape copleșitor. Hero dădu din cap și murmură saluturi către cei care treceau pe lângă ei până când simți că mai avea puțin și urla. Lumea ei se răsturnase, iar ea nu știa cum s-o îndrepte la loc.

Și atunci, dintr-odată, Griffin apăru în fața lor, îmbrăcat elegant în albastru și auriu, cu peruca albă ca zăpada. Mâna lui era îndoită și se juca cu ceva ce ținea în palmă. Privirea lui verde se mută de la ea la mâna ei așezată pe mâneca lui Mandeville, apoi se ridică încet spre chipul fratelui său. Hero încercă să înghită, dar avea gâtul uscat. Doar n-avea de gând să spună ceva, să facă ceva, *acolo!*

Griffin se înclină țeapăn.

– Bună seara, Thomas, Lady Hero.

Ea dădu din cap fără să poată spune ceva.

– Griffin, îl auzi pe Mandeville lângă ea. Nu știam că ești invitat aici în seara asta.

– E uimitor în câte locuri sunt bine-venit.

Ea își ridică privirea când îi auzi tonul cinic. Ochii lui verzi o fixau, cu o expresie sumbră. Ea își ținu respirația.

– Ce ai acolo? întrebă Mandeville.

Griffin ridică din sprâncene și desfăcu palma. Hero trase aer în piept în tăcere. Cercelul ei cu diamant se afla în palma lui – cel pe care îl aruncase spre el în salon, la balul ei de logodnă. El zâmbi ușor.

– Un cercel pe care l-am găsit pe jos. Credeți că-mi vine bine?

Duse cercelul la ureche în timp ce Hero făcu ochii mari, încercând să-l avertizeze. Sigur Mandeville avea să-și dea seama că era al ei!

– Sau poate e mai potrivit pentru o doamnă, rosti Griffin pe un ton tărăgănat.

Întinse mâna, iar Hero îi simți căldura când ținu cercelul atârnat lângă urechea ei. Mandeville se încruntă și păru confuz.

– Nu fi nesimțit.

– Nu?

Zâmbetul lui Griffin dispăru când se uită la ea.

– Atunci poate că o să-l păstrez.

Băgă cercelul în buzunarul vestei. Hero se holba la el, iar pieptul o durea de parcă ar fi plâns. Își dădu seama că îl pierduse. Nu aveau cum să mai fie vreodată prieteni.

Griffin se uită la Mandeville.

– Cu permisiunea ta, aș dori să o invit pe logodnica ta la dans.

– Sigur că da, răspunse Mandeville.

Și astfel, pur și simplu, ea fu înmânată de la un bărbat la altul, ca un premiu la un bâlci de la țară. Hero așteptă până când se îndepărtară de Mandeville.

– Nu vreau să vorbesc cu tine.

– Știu, răspunse Griffin în șoaptă. Se pare că vrei numai să... ăăă... faci *alte* lucruri cu mine.

– Șșșt! șuieră ea disperată.

La oricare alt bărbat, expresia cu care o privea putea fi luată drept durere.

– N-o să te fac de rușine aici, în fața tuturor, stai liniștită.

Nu știu ce să răspundă, iar în timp ce se gândea la asta el o conduse cu abilitate dincolo de ușile franțuzești. Ea se uită în jur

la balconul frumos pavat, cu trepte largi, care duceau într-o grădină umbrită, şi se întoarse spre el cu o privire acuzatoare.

– I-ai spus lui Mandeville că mergem să dansăm.

El ridică din umeri, indiferent.

– O să-i spunem că te-ai simţit încălzită. În mod sigur, aşa pari.

Ea îşi duse mâna la obrajii îmbujoraţi.

– Nu e un lucru prea galant să spui aşa ceva.

El râse scurt şi fără umor.

– Nimic din ce spun nu ţi-e pe plac, Lady Perfecţiune. Ai observat? Numai ceea ce fac îţi e pe plac.

Ea se uită în altă parte, dar el îşi puse degetul mare sub bărbia ei şi îi întoarse capul, astfel încât ea nu avu încotro decât să-l privească.

– Ţi-a plăcut de dimineaţă, nu-i aşa?

Hero ar fi vrut să mintă, dar n-ar fi putut s-o facă, aşa că rămase pur şi simplu tăcută. El făcu o grimasă şi îşi lăsă mâna jos cu un gest de dezgust.

– Nu vrei să recunoşti, dar ştiu că ţi-a plăcut. Te-am simţit când ai avut orgasm în braţele mele, când păsărica ta dulce s-a strâns în jurul meu.

Hero se cutremură când îşi aminti cum îl simţise şi ea pe el.

– Te rog.

El o privi cu intensitate şi apoi o conduse în jos pe trepte, spre grădina învăluită în umbre. O trase până când ajunseră departe de uşile sălii de bal. Se întoarse şi îşi puse mâinile pe braţele ei.

– Trebuie să discutăm, chiar dacă vrei neapărat să uiţi pentru totdeauna.

– Tocmai asta e, şopti ea îmboldită de întuneric. Nu vreau să uit.

– Hero, spuse el încet, iar numele ei sună ca o rugăciune din gura lui.

Se aplecă deasupra ei, acolo, în grădina întunecată, iar ea îi simţi buzele ca nişte şoapte uşoare, precum sărutul unui cavaler pentru domniţa lui pe care o preţuia nespus. Oare asta credea şi el despre ea, chiar dacă se dovedise lipsită de virtute? Se retrase

şi încercă să caute răspunsul pe chipul lui, dar era ascuns în umbre. Ar fi putut fi foarte bine şi un străin. Făcu doi paşi înapoi, dar el o prinse de mână şi o ţinu lângă el.

– Vrei să te măriţi cu mine?

Ea clătină din cap şi îşi ridică privirea spre stelele liniştite, goale şi atât de îndepărtate.

– Cum aş putea?

– De ce nu ai putea? răspunse el pe un ton profund. Te-am dezvirginat.

Ea închise ochii.

– Hero.

El îşi ridică mâinile şi o apucă cu putere de umeri.

– *Trebuie* să te măriţi cu mine.

– Mă iubeşti? întrebă ea.

El îşi dădu capul pe spate.

– Ce?

– Mă iubeşti, Lord Griffin?

– Eu... ţin la tine.

Ea simţi că inima i se frânge puţin.

– A *ţine* nu e totuna cu a iubi.

– Tu nu-l iubeşti pe Thomas.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu face parte din pactul nostru.

– Atunci, pentru Dumnezeu, de ce mi-o ceri mie? mârâi el pe un ton jos şi nerăbdător. Dacă sunt bun ca să te culci cu mine, sigur sunt bun şi să mă iei de bărbat.

Ea doar scutură iarăşi din cap. Simţea că o cuprindea panica, o senzaţie sufocantă că nu va mai putea niciodată să repare greşeala pe care o făcuse, că nu-şi va recupera niciodată locul pe care-l avusese în societate şi în familia ei.

– Tu mă iubeşti? o întrebă el.

– Nu!

Negaţia izbucni de pe buzele ei fără nici un avertisment. Simplul gând că s-ar fi putut îndrăgosti de acel bărbat o făcea să simtă un val de teamă în piept.

– Atunci de ce ai venit la mine? De ce m-ai lăsat să fac dragoste cu tine?

– Nu știu, zise ea și trase aer în piept ca să-și liniștească vocea. Eu... am venit de dimineață ca să văd dacă erai bine, să discut cu tine despre adăpost, despre distileria ta. N-am bănuit că o să facem ce-am făcut.

Dar acesta era adevărul? întrebă o voce mică înlăuntrul ei. Inima îi bătuse cu putere când ciocănise la ușa lui. Fusese entuziasmată, mâinile îi tremuraseră de nerăbdare. Poate că, fără să fie conștientă, se dusese acolo ca să i se predea. Să afle, o dată pentru totdeauna, dacă era mai mult decât o simplă fațadă a unei fiice de duce.

El clătină din cap, evident confuz.

– Măcar răspunde-mi la întrebare: de ce nu te măriți cu mine?

Ea scutură din cap cu hotărâre.

– Eu... nu pot să gândesc. Nu înțelegi importanța acestei decizii. Dacă mă mărit cu tine, viața mea nu va mai fi niciodată la fel. Maximus o să mă urască. Ar putea chiar să mă respingă, să mă alunge din familie.

– Pentru Dumnezeu!

Observă că el se lupta să-și mențină vocea joasă. Apoi el rosti repede:

– Poate că sunt un ticălos, dar reputația mea nu este chiar *așa* de sordidă. Mă îndoiesc că fratele tău va fi fericit de uniunea noastră, dar să te renege...

– Îi urăște pe fabricanții de gin, șopti ea înapoi cu patimă. Iar tu ești unul. Cât va dura până să afle? N-ai idee cât de departe merge ura lui față de cei ca voi. Ce-o să-ți facă ție – și mie – când va afla?

El o împinse brusc, ca și cum nu mai avea încredere în mâinile cu care o ținea.

– Te-ai gândit la alternativă? Dacă mergi mai departe cu această căsnicie cu Thomas, o să fim legați pentru tot restul vieții cu *asta* între noi.

– Știu, țipă ea. Doamne, crezi că nu am știut asta din clipa în care m-am ridicat din patul tău dimineață?

El se dădu înapoi uluit când îi auzi vehemența, iar în acel moment ea făcu ceea ce nu făcuse niciodată în viața ei. Se întoarse și fugi.

Capitolul 12

Regina Ravenhair se uită o vreme la armăsar, la luptător și la bou, dar în final nu făcu decât să dea din cap și să le mulțumească pretendenților ei pentru răspunsuri. Cină cu prinții, dar deși ei avură multe de povestit – și de dezbătut – regina rămase tăcută pe toată durata mesei. Fu ușurată când se retrase în sfârșit în camera ei. Odată ajunsă acolo, regina Ravenhair se duse repede pe balcon. Acolo, așteptând-o deja, era pasărea mică și cafenie. Iar în jurul gâtului ei era o ghindă pe un fir...

din *Regina Ravenhair*

Griffin intră înapoi în sala de bal și încercă să se comporte civilizat, ca și cum nu o vâna de fapt pe Hero. Ceea ce era o minciună, desigur, pentru că el, în mod cert, o vâna. Se opri în dreptul ușilor franțuzești, privi relaxat în jur și văzu o fulgerare de bucle roșii în dreapta lui. Zâmbi spre o doamnă în vârstă care trecu pe lângă el – care păru alarmată – și se îndreptă în direcția aceea.

Întotdeauna iubise femeile. Încă de la acea dulce fiică a unui proprietar de tavernă – Belle, Betty sau Bessy. Avea ochi mari, albaștri, și sâni cu pistrui pe ei, iar ea îi arătase plăceri infinite la vârsta de aproape șaisprezece ani. Nu avusese niciodată probleme să cucerească femeile, nici pe cele aflate mai jos în ierarhie, nici pe cele de sus. Ele păreau atrase de zâmbetul și de atitudinea lui relaxată.

Una dintre iubite îi spusese că era fermecător, și poate că era. Tot ce știa era că avusese grijă de ele pentru scurtele perioade în care erau cu el, iar când, în mod inevitabil, plecau, fie că o făceau râzând sau cu lacrimi în colțurile ochilor, el zâmbea, le sărută și le dădea drumul. Nu-i părea rău după ele, nu stătea în pat gândindu-se la ele și niciodată, absolut *niciodată* nu se ducea după ele ca un prostănac.

Şi totuşi, iată că se ducea după ea într-o sală de bal aglomerată, chiar dacă erau prezenţi fratele lui şi verişoara ei. Ei, asta nu făcea decât ca vânătoarea să devină şi mai interesantă, nu?

Ea se strecură pe lângă mulţimea de oameni. Se uită peste umăr, iar el se opri şi se întoarse pe jumătate ca să salute un gentleman în vârstă pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Bătrânul ridică din sprâncene, confuz, dar încântat, iar Griffin se aplecă puţin ca să audă răspunsul acestuia. Ea muşcă momeala, ca o fetişcană prostuţă ce era, şi se îndreptă spre un coridor.

El se îndreptă, întoarse spatele bătrânului şi porni hotărât. Aruncă o privire spre Thomas şi observă că acesta era în cealaltă parte a încăperii cu un gentleman pe care Griffin îl recunoscu vag drept un membru al Camerei Lorzilor. Griffin se asigură că nimeni nu-i dădea atenţie în mod special şi păşi pe coridor. Acesta era luminat, dar candelabrele erau puţine şi depărtate unul de altul. Nu era unul dintre holurile pe care doamnele se duceau să-şi pudreze nasul. El ţâţâi. Hero nu ar fi putut alege un loc mai bun pentru scopurile lui nici dacă ar fi acţionat la instrucţiunile lui.

Holul era mărginit de statui cu aspect straniu în lumina lumânărilor. Prima încăpere era în stânga lui, iar uşa era întredeschisă. Aruncă o privire înăuntru şi văzu două siluete care se mişcau în camera întunecată. Zâmbi cinic. Ea nu se dusese să şi-o tragă acolo.

Următorul salon era gol. Se uită cu atenţie înăuntru, dar şi spre uşă, ca nu cumva Hero să-l păcălească şi să se întoarcă. În clipa în care intră în a treia cameră, însă, ştiu. Poate de vină era parfumul uşor de femeie sau poate auzise un icnet înfundat. Sau poate simţi pur şi simplu, dincolo de percepţii sau de senzaţii fizice, adânc în sufletul lui: ea era acolo.

Închise uşa în spatele lui, astfel încât amândoi rămaseră izolaţi în penumbră. O singură lumânare era aprinsă, abandonată, pe o măsuţă. Griffin se uită prin încăpere. Părea să fie o mică bibliotecă sau un salonaş. Trei scaune se aflau în apropierea şemineului, în partea opusă, cu spatele la uşă. Mai aproape de el erau două canapele, aşezate în unghi drept, lângă o măsuţă joasă din mijlocul încăperii. Una dintre ele era cu spatele la el, dar cele trei scaune păreau a fi alegerea evidentă.

Zâmbi uşor şi simţi că îi crescuse pulsul. Păşi încet spre şemineu. Ea aşteptă până când el se aplecă peste cel mai apropiat scaun. Se auzi un zgomot şi un foşnet brusc, dar era alert. Se răsuci şi ajunse la uşă înaintea ei. Hero se opri, gâfâind, la câţiva centimetri de pieptul lui. El îşi înălţă capul şi zâmbi nu foarte amabil.

– Te duci undeva, Lady Perfecţiune?

– Lasă-mă să ies, îi ceru ea.

Oricare altă femeie l-ar fi implorat. Făcu un pas spre ea şi o forţă să se dea înapoi.

– Nu.

Ea îşi dădu pe spate capul frumos, cu o atitudine regală. Diamantele din părul roşcat licăriră.

– Ţi-am spus că nu mă mărit cu tine.

– Aşa-i, o aprobă el pe un ton amabil. Dar eu nu asta caut în acest moment.

Buzele ei se despărţiră, iar el îi observă pielea delicată de pe gât ridicându-se odată cu bătăile inimii. Se culcase cu ea în acea dimineaţă. Fusese inocentă; probabil că încă o durea. Se aflau la o reuniune publică, pentru Dumnezeu! Nimic din toate acestea nu conta. Îl excitase.

– Vino aici, şopti el.

– Griffin.

El îşi închise ochii pe jumătate la acel murmur.

– Îmi pronunţi numele ca o iubită, aşa de uşor şi de dulce. Vreau să ling vorbele astea de pe buzele tale, să sorb răsuflarea din gura ta. Vreau să te posed cu totul. Acum. Aici.

Atunci ea ţâşni, ca o căprioară din tufiş, şi încercă să treacă de el. El o prinse de mijloc, o întoarse şi o lipi de uşa închisă. Apoi îşi lăsă capul în jos şi se uită în ochii ei cenuşii şi strălucitori ca diamantele.

– Ce părere ai, milady?

Hero se uită în ochii aceia verzi şi demonici şi îşi dădu seama, pe jumătate cu disperare, pe jumătate cu un sentiment de libertate că nu-i putea rezista. De ce, nu era sigură. Dacă ar fi fost oricare alt bărbat i-ar fi întors spatele. Dar nu şi lui Griffin. Niciodată lui Griffin. Îşi lăsă impulsurile cele mai păcătoase

să o ia în stăpânire. Ridică palmele, îi cuprinse obrajii şi îi trase capul spre al ei.

O, da, avea nevoie de asta. Avea nevoie de *el*. Gura lui era caldă, lascivă, iar ea se desfătă cu ea ca un copil flămând. Nu ştiuse cât de mult îi lipsiseră acele buze. Gustul libertăţii.

El gemu şi se luptă cu fustele ei pe care le trăgea şi le ridica. Hero simţi un curent de aer rece pe pulpele goale, apoi palmele lui mari şi fierbinţi îi cuprinseră fundul. O strânse şi o mângâie în timp ce o săruta cu pasiune. Degetele lui se strecurară între fesele ei şi o mângâie în jos până când găsiră locul umed. Îşi desprinse gura de a ei gâfâind.

– Pune-ţi mâinile în jurul umerilor mei.

Ea se supuse fără să ştie ce voia el să facă. Apoi el îi săltă corpul, susţinându-i toată greutatea numai cu braţele. Ea atârnă, deloc graţios, pentru o clipă până când îşi încolăci din instinct picioarele în jurul taliei lui.

– Fată ascultătoare, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Mâinile lui se aflau între ei şi se luptau stângace, iar ea îşi muşcă buza încercând să-şi înăbuşe un chicotit total nepotrivit. Erau amândoi complet îmbrăcaţi. Ba el chiar încă avea pe cap peruca albă. Cum credea el că... Iar în acel moment simţi fierbinţeala membrului lui gol. Icni uitându-se în ochii lui, la numai câţiva centimetri de ai ei.

– Şşşt, şuieră el încet. Nu trebuie să faci zgomot.

Făcu o mişcare şi membrul acela mare se strecură printre pliurile ei. Ea îşi muşcă buza. El se sprijini cu o mână de uşă, îşi lăsă capul în jos şi şopti lângă buzele ei.

– Acum.

Iar membrul lui pătrunse înăuntru. Ea simţi o ciupitură uşoară şi cum se lărgea. Îl văzu cum înghite în sec, iar gâtul lui puternic se mişcă. Buzele i se deschiseră într-o uşoară grimasă. Se împinse din nou. Ea deschise gura într-un geamăt tăcut în timp ce el o invadă cu încă câţiva centimetri.

Se auzi un zgomot în uşă în spatele ei. Hero icni alarmată. Griffin îşi puse palma peste gura ei şi se lăsă cu putere pe uşă. Ea îl privi cu ochii mari, iar el clătină din cap.

– Nu vrea să se deschidă, se auzi de afară o voce bolborosită.

Urmă un chicotit feminin în chip de răspuns. Uşa bufni din nou, ceea ce făcu ca buzele lui Hero să se apese cu putere pe ale lui Griffin. Membrul lui intră minunat în ea, complet, iar pelvisul lui se lipi de al ei.

– Să încerc din nou? întrebă vocea de bărbat.

Griffin se rezemă cu toată greutatea de uşă, cu picioarele încordate, capul lângă al ei şi cu fruntea lipită de lemn. Ea stătea cu picioarele desfăcute, neputincios de expusă şi pătrunsă de carnea lui tare, aşteptând să vadă dacă aveau să fie descoperiţi. Se mai auzi o bufnitură, şi uşa se întredeschise puţin. Griffin se lăsă pe ea cu putere şi o închise din nou. Hero îşi strânse ochii, aproape, atât de aproape, de extaz.

– La dracu', hai să căutăm o altă cameră, da? zise bărbatul de afară.

Se auziră paşi care se îndepărtau. El nu se mişcă, doar o ţinu ridicată, încă pătrunsă, încă arcuită pe el. Respirară împreună, cu piepturile mişcându-li-se la unison. Încet, atât de încet, el îşi luă mâna de pe uşă şi îi mângâie partea de sus a sânilor, uşor, aproape cu dezinvoltură.

Ea aşteptă, cu braţele pe gâtul lui, simţind căldura lui animalică. El îşi duse mâna sub rochie şi o ridică încet pe coapsă, spre centrul ei, spre acel punct în care erau uniţi. Ea îşi întoarse capul şi îi luă lobul urechii între dinţi. El începu să traseze cercuri delicate, aproape prea delicate, degetele lui mişcându-se în pliurile ei. Ea tresări, cu putere, înfierbântată, în timp ce cădea de la mare înălţime, cu vântul şuierându-i pe lângă urechi, ameţită în coborârea ei. Griffin începu să se împingă în ea cu mişcări scurte, controlate, nici prea puternice ca să lovească în uşă, nici prea încet ca să-i perturbe căderea de pe culmi.

Hero ar fi vrut să ţipe, să strige de bucurie. Acel curent de energie era prea mult, şi totuşi nu era de ajuns. Îşi dorea ca el să continue la nesfârşit. Îl muşcă mărunt de lobul urechii, iar ritmul lui mecanic se întrerupse. Se smuci, se arcui, se smuci din nou, apoi se împinse în ea pentru ultima oară şi rămase înăuntru, adânc.

Ea simţi un val de căldură înăuntru. Răsuflarea lui era puternică şi aspră în urechea ei, iar ea se amuză lingându-i lobul urechii. Apoi, mişcându-se încet, el îi desfăcu picioarele de pe talie

şi o lăsă pe podea. Ea se rezemă de uşă, îşi trase răsuflarea şi văzu cu ochii pe jumătate închişi că el scoase o batistă şi se curăţă. Cum devenise oare aşa de neruşinată în decursul unei singure zile? El îşi ridică privirea şi o văzu că se uita la el. Îi întinse batista.

– Milady...

Ar fi trebuit să simtă ruşine sau cel puţin o doză de degradare, în schimb îi păru un gest curios de intim. Luă batista, îşi duse mâna sub fuste şi îşi şterse sămânţa lui. Îşi lăsă rochia jos şi rămase cu bucata de pânză umedă în mână, neştiind ce să facă cu ea.

El se încheie la pantaloni şi luă cârpa din degetele ei, o împături şi o strecură în buzunarul de la vestă. Îi aranjă rochia cu grijă, în timp ce ea stătea acolo, ca un copil mulţumit de sine. Griffin se uită la ea şi întinse mâna ca să-i aşeze o buclă după ureche.

– Gata, şopti el aproape cu tristeţe. Toaleta ta e gata, Lady Perfecţiune. Nimeni n-o să-şi dea seama cum te-am răsfăţat. Arăţi la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Ea înghiţi şi îşi rezemă capul de uşă.

– Niciodată nu mi-ai mai spus că sunt frumoasă.

– Nu? întrebă el pe un ton blând.

Se întoarse şi se uită prin încăpere, probabil să se asigure că nu rămânea vreo dovadă în urmă. Apoi se uită din nou la ea zâmbind.

– Probabil pentru că nu am simţit niciodată nevoia s-o fac, ţinând cont că Thomas îţi laudă mereu frumuseţea.

– O face din inerţie, spuse ea. Tu la fel?

– Nu, murmură el şi îi atinse uşor părul. Nimic din ce fac cu tine nu e din inerţie.

Inima ei tresări. Oare ce voia să-i spună? Trase aer în piept ca să zică ceva – ce anume, nu ştia sigur –, dar el îşi lăsă mâna jos, făcu un pas în spate şi se înclină graţios. Pe faţa lui era o mască politicoasă când spuse:

– Se obişnuieşte ca în astfel de situaţii doamna să plece prima. Voi aştepta o vreme înainte de a te urma ca să nu fim văzuţi împreună.

– Oh, făcu ea şi se simţi dintr-odată foarte naivă. Desigur.

Hero îşi netezi rochia pentru ultima oară şi scoase capul pe uşă. Coridorul slab luminat era gol. Privi peste umăr la Griffin şi simţi că ar fi trebuit să spună ceva, că *voia* să spună ceva.

El ridică amuzat din sprânceană. Ei bine, şi ea putea juca rolul de sofisticată.

Trase aer în piept şi păşi înainte, mişcându-se fără să se grăbească. Acest gen de subterfugiu era ceva nou pentru ea, dar ştia că trebuia să arate calmă. Se îndreptă spre capătul holului, mai luă o gură de aer şi se strecură pe balcon. Tocmai se felicita pentru că reuşise să evite să fie observată, când vocea fratelui ei se auzi lângă ea.

– Aici erai, Hero.

Ea nu tresări, dar e posibil să fi icnit înainte să se întoarcă spre Maximus. Sprâncenele lui negre, dese, erau unite într-o încruntătură.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse ea şi îşi descleştă degetele în timp ce trase aer în piept şi zâmbi uşor. Nu, sigur că nu. N-am ştiut că participi şi tu în seara asta.

Buzele lui erau strânse, iar el avea o expresie ce nu semăna chiar cu o grimasă în timp ce analiza încăperea.

– Trebuie să discut despre ceva urgent cu Mandeville. L-ai văzut?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Am vorbit cu el mai devreme.

– Ce face Phoebe?

Ea clipi şi se uită la fratele ei. Privirea lui pătrunzătoare se concentră brusc asupra ei.

– E mai bine. Vii s-o vezi din nou? Întreabă de tine.

– Da. Cred că mâine după-amiază. Va trebui să-i spun când o s-o văd.

Hero trase aer în piept şi închise ochii.

– Înseamnă că ai ajuns la o concluzie.

– Da. Nu poate lua parte la sezon.

– Visează la unul... ştii asta.

Simţi o durere în suflet.

– Vrei să cadă în timpul unui dans? întrebă el cu blândeţe. Îţi imaginezi umilinţa ei? N-o s-o las să-şi pună în pericol nici mândria, nici propria persoană. O s-o ţinem în siguranţă cu noi, cu familia.

– Cum își va găsi un partener? întrebă Hero și își mușcă buza. Doar nu vrei să rămână fată bătrână toată viața.

Maximus ridică dintr-un umăr, nerăbdător.

– Are abia șaptesprezece ani. Când o veni vremea, o pot prezenta mai multor gentlemeni. Nu-ți face griji. O să mă ocup eu de ea.

Hero încuviință din cap. Sigur că el se va ocupa. Maximus se ocupa mereu de cei din jurul lui. Și poate că el avea dreptate – un sezon monden se putea dovedi prea stresant pentru Phoebe din cauza vederii ei slabe. Totuși, avea să fie o veste șocantă pentru Phoebe. Era așa de încântată la gândul sezonului ei.

– Ai luat decizia corectă, murmură Hero și se uită în jos, spre propriile mâini.

Maximus își mută din nou privirea de șoim spre ea.

– Ești sigură că ești bine?

– Normal.

Hero îi zâmbi meditativ. Ar fi fost foarte bine dacă ar fi putut vorbi cu el despre problemele pe care le avea. Despre Griffin și despre relația încurcată pe care o aveau, despre îndoielile legate de căsătoria cu Mandeville și dacă aceasta ar fi trebuit să aibă loc. Erau așa de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le împărtășească lui, fratele ei mai mare. Își pierduse tatăl și mama când era prea tânără ca să-i fie cu adevărat dor de ei, dar în astfel de momente tânjea după ei. Să aibă pe cineva căruia să-i pese cu adevărat de ea.

Dar nu avusese niciodată genul acela de relație cu Maximus. Poate din cauza personalității ei rezervate sau poate pentru că el era cu mult mai mare decât ea și ducea pe umeri responsabilitățile ducelui de Wakefield. Sau poate că pur și simplu nu era dat să se întâmple așa ceva.

Oricare ar fi fost motivul, își dădu seama în clipa aceea că nu-l cunoștea de fapt pe fratele ei. Cel puțin, nu în sensul profund. Nu știa de ce se temea el – dacă se temea într-adevăr de ceva. Dacă iubise vreodată, dacă plânsese sau dacă, târziu în noapte, avea vreodată îndoieli. Desigur, probabil că nici el nu o cunoștea pe ea.

Maximus o surprinse luând-o de mână.

– Îmi pasă de tine și de soarta ta... știi asta, nu-i așa?

Ea dădu din cap tăcută și simți că vina se combina cu durerea la auzul vorbelor lui.

– Dacă ai vreodată nevoie de mine, Hero, nu trebuie decât să-mi spui, zise el. Îi strânse degetele și apoi i le puse pe braț. Hai. Îl văd pe Mandeville în colțul opus. Sunt sigur că va fi mult mai bucuros să-și vadă logodnica.

Ea acceptă pentru că ar fi fost greu să facă altfel, dar se uită în jur, prin sala de bal, în timp ce se îndreptau spre Mandeville. Nu-l zărea pe Griffin. Poate că el intrase deja la cină.

– Despre ce problemă urgentă vrei să discuți cu Mandeville? întrebă ea absentă.

– Despre fratele lui.

Hero rămase pe loc și îl forță și pe Maximus să se oprească.

– Ce-i cu Reading?

Maximus se încruntă în jos spre ea.

– Fabrică gin în St. Giles. Trebuie să-l arestez.

Lovitura fu atât de bruscă, atât de dureroasă, încât la început ea nu simți durerea.

– Nu!

– Îmi pare rău, draga mea, începu Maximus. Știu că este fratele lui Mandeville...

Ea se apucă de brațul lui cu degetele strânse.

– Nu-l poți aresta pe Griffin. Pur și simplu, nu poți.

Maximus se încruntă.

– *Griffin?*

Asta era. Se dăduse în vileag. Avea să-l piardă pe Maximus, familia și prietenii. Cu grijă, Hero își luă mâinile de pe brațul fratelui ei și le ținu una într-alta în față. Era nevoită să-și reamintească faptul că se aflau într-o sală de bal aglomerată.

– Pentru mine, Maximus, șopti ea, iar buzele abia i se mișcau. Promite-mi că nu te atingi de el.

În jurul lor mulțimea vorbea, râdea și chiar striga, dar Maximus rămase la fel de tăcut și de nemișcat ca o imagine gravată. Hero își închise ochii și se rugă. În final, el vorbi:

– Orice este Reading pentru tine, trebuie să înceteze imediat.

Ea deschise brusc ochii. Chipul lui era palid și hotărât, iar buzele, albe. Ea deschise gura să vorbească. El ridică mâna între ei, un gest dur și impozant.

– Stai! N-o să fac nimic împotriva lui de dragul tău, dar în schimb îmi promiți că termini cu el. Hero, fabrică *gin*.

Cuvântul fu scuipat de pe buzele lui. Ea își lăsă privirea în jos, iar inima îi bătea repede, ușurată.

– Îți dai cuvântul, surioară?

Ea dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic. Maximus trase adânc aer în piept, iar ea își dădu seama brusc că tot corpul lui era tensionat și tremura, ca un cal de curse ținut în loc la poarta de start.

– N-o să mai vorbim despre asta, murmură el, apoi o luă de braț.

Se îndreptară cu pași calmi spre latura în care stătea Mandeville, iar Hero se strădui să-și tragă sufletul. Primele cuvinte ale lui Mandeville nu o ajutară.

– Wakefield, draga mea, spuse marchizul și se înclină spre amândoi, apoi se încruntă. Va trebui să discut cu fratele meu, milady. Se pare că te-a abandonat.

– Nu-i nimic, răspunse ea. Sunt sigură că s-a întâlnit cu cineva cu care voia să discute.

Cei doi bărbați aprobară absenți, apoi Maximus îl atrase pe Mandeville într-o discuție despre un proiect de lege pe care voia să-l prezinte în Parlament. Hero ascultă suficient de mult ca să se asigure că acesta nu avea nimic de-a face cu ginul, apoi afișă o expresie plăcută și interesată și își lăsă mintea să hoinărească.

Își deschise evantaiul și, din spatele lui, cercetă sala de bal. Griffin era îmbrăcat în albastru și auriu, iar pentru o clipă ea crezu că văzu umerii lui largi într-un dans de menuet alături de o doamnă. Apoi bărbatul se întoarse, și ea observă că nu era el. Trebuia să-l avertizeze într-un fel, dar nu putea fi văzută în compania lui. Poate că avea să-i trimită o scrisoare acasă a doua zi.

Maximus se înclină și făcu un comentariu, dar Hero nu fu atentă pentru că era foarte concentrată să-l găsească pe Griffin.

– Mă simt nevoit să-mi cer scuze atât pentru fratele meu, cât și pentru mine, zise Mandeville.

– Hm?

Hero își ridică privirea și îl văzu uitându-se la ea serios.

– Sunt la fel de vinovat ca și el pentru că te-am neglijat, zise el. Mă tem că nu mi-am jucat rolul de logodnic așa cum trebuia zilele acestea.

– O, milord, zise ea și simți un junghi. Sunt foarte mulțumită de atenția pe care mi-o oferi.

El se încruntă.

– Ești amabilă, ca întotdeauna, milady, dar am fost neglijent, spuse el, apoi ezită. Îl admir foarte mult pe duce. După părerea mea, e unul dintre cei mai mari conducători ai națiunii noastre. Se pare că uneori uit că mi-am luat angajamentul să mă însor cu tine, nu cu el.

Ea își simți buzele tremurând când și-i imagină pe Mandeville și pe fratele ei în fața altarului, însurându-se unul cu altul, dar reuși să se abțină să nu râdă. Știa că l-ar fi afectat pe Mandeville dacă ar fi râs la vorbele lui. El vorbea din suflet. Își puse palma pe mâneca lui.

– Și el te admiră, milord, și te asigur că nu sunt geloasă pe timpul pe care îl petreci cu fratele meu. Știu că voi doi aveți treburi importante, legate de viitorul națiunii. Chiar mă bucur că guvernul nostru este în mâini așa de capabile.

Mandeville îi oferi unul dintre acele rare zâmbete neexersate, și pe chipul lui apăru o expresie copilărească, fermecătoare, care îi reaminti de ce consimțise să-i devină soție. El se înclină.

– Haide, draga mea. Hai să aflăm ce ne așteaptă în sala de masă.

Iar ea îl însoți, cu inima mai confuză ca oricând.

Griffin avusese parte de o mulțime de aventuri intime la baluri și la alte evenimente sociale, cu doamne pe care le excitau riscul și posibilitatea de a fi descoperite. Pentru altele era pur și simplu mai ușor să se întâlnească la un bal decât să riște ca el să se urce în camera lor în toiul nopții. Genul acesta de seducții sofisticate erau palpitante pe moment și ușor de uitat apoi. Pipăielile prin camere străine și obscure deveniseră, după nenumărate întâlniri similare, un lucru obișnuit. După ce Griffin ieșea din vreo încăpere întunecată pe care o alegea pentru seara respectivă, rareori se mai gândea la femeia cu care fusese.

Dar, aşa cum se dovedise în numeroase ocazii, Hero era diferită. În clipa în care se întorsese în sala de bal, toată atenţia lui fu concentrată numai asupra ei. Oare regreta? Oare se gândea chiar în acel moment cât de sordid fusese un astfel de rendez-vous în mijlocul unui eveniment social aglomerat ca acela?

La naiba, n-ar fi trebuit s-o urmărească pe acel coridor. Hero nu era ca femeile mature şi cinice pe care le seducea de obicei. Era idealistă, mândră, sigură de infailibilitatea ei. Iar el fusese cel care îi dovedise cât de umană era. Gândul nu i se părea măgulitor. Mai rău, o asemenea neliniştе feciorelnică părea de ajuns ca să-l facă pe un ticălos să se gândească să se reformeze. Pufni, iar gestul său o sperie pe o doamnă durdulie din apropiere. Poate că venise vremea să se liniştească şi să-şi petreacă serile cu o cană cu lapte, lângă foc.

Gândurile lui erau în continuare sumbre când o observă pe Megs, frumos îmbrăcată într-o rochie cu broderii negre şi roşii, dar semănând oarecum cu o floare ofilită.

– O, Griffin, oftă ea când îl văzu.

El ridică din sprâncene.

– O, Megs.

Ea trase deznădăjduită de rochie.

– Crezi că sunt genul de femeie pe care un bărbat vrea să o sărute?

– Nu când sunt eu în preajmă, sper, mârâi Griffin.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Nu pot rămâne virgină pentru totdeauna, Griffin. Sper să am copii într-o bună zi, fără ca acest lucru să fie un miracol divin. Adică... Scurtul ei moment de revoltă dispăru brusc. ... O să existe vreodată un bărbat destul pasionat încât să mă ia de nevastă?

Griffin îşi îndreptă spatele şi se încruntă.

– Ce-a făcut idiotul de Bollinger?

– Mai degrabă ce *n-a* făcut, se văicări Megs. A refuzat să mă ducă în grădină.

– Foarte bine, zise Griffin dezaprobator. Doamne, s-ar putea întâmpla orice într-o grădină la un bal... iar el ar trebui să ştie asta.

– Nu, pe bune, Griffin, spuse Megs serioasă. Ştiu că nutreşti pentru mine sentimente de frate mai mare care te fac să nu vezi

lucrurile limpede, dar gândeşte-te puţin. Cum să mă mărit cu un bărbat care pare îngrozit la simpla idee de a mă săruta?

– De unde ştii că s-a gândit să te sărute? o întrebă Griffin. Poate că se temea că e prea frig sau pentru *reputaţia* ta. Poate...

– Pentru că i-am spus eu, îl întrerupse ea.

– Să?...

– Să mă sărute, confirmă ea. Iar el a reacţionat ca şi cum i-aş fi cerut să lingă o caracatiţă. O caracatiţă *vie*.

Griffin se întrebă dacă ar fi putut să pocnească un bărbat pentru că *n-a* vrut să-i sărute sora.

– Oh, făcu el.

Un răspuns deloc adecvat. Dar, în mod ciudat, Megs păru mulţumită de el.

– Da. Înţelegi problema? Dacă nici măcar nu e tentat, dacă e chiar *dezgustat* de idee, atunci cum pot spera ca aceasta să fie o legătură satisfăcătoare?

– Nu ştiu, răspunse Griffin şi clătină din cap, încercând să spună ceva mai potrivit. Ştii că oamenii de rangul tău nu se căsătoresc din dragoste, Meggie. Aşa merg lucrurile.

Gândul îl deprimă nespus.

– Crezi că eu nu ştiu asta? întrebă ea. Sunt foarte conştientă că se aşteaptă de la mine să mă mărit bine şi, dacă am noroc, soţul meu n-o să aibă o jumătate de duzină de amante şi n-o să-mi dea vreo boală.

– Megs! protestă Griffin complet şocat.

Când devenise surioara lui aşa de blazată? Ea făcu un gest din mână la izbucnirea lui tipic masculină.

– Dar pot, cel puţin, să am parte de un fel de... *prietenie*, nu crezi? Înţelegere şi dorinţa de a face mai mult în dormitor decât a produce un moştenitor.

– Sigur, o linişti el.

Ştia că ar fi trebuit s-o admonesteze pentru limbajul şocant, dar nu avea energia necesară în acel moment pentru o astfel de ipocrizie.

– O să-ţi găsim un soţ bun, Megs.

Ea oftă.

– E posibil, nu-i aşa? Caro se înţelege destul de bine cu Huff. Şi Thomas pare mulţumit de Lady Hero.

Griffin se încordă când auzi numele lui Hero, dar Megs nu păru să observe. Ea strâmbă din nas.

– Nu e prea afectuos cu ea, dar ea e genul plăcut. Chiar îmi place de ea şi acceptă că el trebuie să fie uneori pompos.

Griffin pufni fără să vrea.

– Doar că...

Megs îşi lăsă capul pe spate şi se uită la candelabre.

– Ei bine, dacă Lady Hero ar muri brusc... tragic, ştii tu, cum ar fi într-un accident teribil de călărie sau trăsnită de fulger... cred că Thomas ar fi trist, dar n-ar fi *distrus*. Îl privi gânditoare. El n-ar vrea să moară şi el. Cred că mi-ar plăcea să mă mărit cu un bărbat care ar plânge după mine dacă aş muri. Nu are sens ce zic?

– Ba da, spuse el.

O zări pe Hero în cealaltă parte a încăperii, diafană, frumoasă şi prea departe de el. Îşi dădu brusc seama că, dacă ea ar muri, lui nu i-ar păsa absolut deloc dacă ar mai trăi sau dacă ar muri.

– Are tot sensul din lume.

Capitolul 13

Regina zâmbi mulţumită când văzu ghinda la gâtul micuţei păsări cafenii. Ghinda creşte în stejar, cel mai puternic copac din pădure, iar pădurile din regatul ei erau pline de stejari maiestuoşi. Atunci, pe bună dreptate, ghinda era cel mai puternic lucru din regatul ei. Regina Ravenhair luă cu grijă ghinda de la gâtul micuţei zburătoare, prinse pasărea în palmă şi îi şopti secretele ei înainte de a o lăsa să zboare. Apoi se aplecă peste marginea balconului ca să cerceteze terenurile castelului, dar totul era învăluit în tăcere şi întuneric. Doar o luminiţă se vedea, în grajduri...

din *Regina Ravenhair*

– Am mai pierdut unul, zise Nick când Griffin intră în depozit devreme în acea dimineaţă.

Griffin oftă şi puse pistoalele pe care le adusese cu el pe un butoi de lemn. Oamenii lucrau, dar nu se mai auzeau râsetele şi vorbăria obişnuită. Distileria era ciudat de tăcută.

– A fugit sau a fost prins de oamenii Vicarului? întrebă el.

Nick ridică din umeri.

– Nu ştiu. A dispărut pur şi simplu.

Griffin dădu din cap şi se aşeză ca să-şi încarce pistoalele. Le cumpărase la mâna a doua, dar voia să se asigure că funcţionau bine.

– Şi s-aude că informatorii au mai ridicat trei vânzători de gin azi, spuse Nick.

Griffin îşi ridică privirea.

– Ai numai veşti bune.

Nick rânji răutăcios.

– Între Vicar şi informatori mă simt ca o târfă cu doi marinari... unul o ia prin faţă şi celălalt prin spate.

Griffin se strâmbă la acea imagine.

– Mulţumesc pentru acest gând.

– Io aşa văd lucrurile, milord, zise Nick vesel. Dacă am putea să-i facem pe informatori şi pe Vicar să ne plătească pentru serviciu ne-am tăvăli în aur.

Griffin râse în silă.

– Puţin probabil să se întâmple asta curând.

– Mda, aşa-i, spuse Nick şi se scărpină în bărbie gânditor. Cine-i doamna aia de-ai adus-o aci zilele trecute?

– Am cerut-o în căsătorie.

– Ei, felicitări, milord!

– Şi m-a refuzat.

Nick ridică din umeri.

– La doamne le trebe timp să se gândească.

Griffin făcu o grimasă şi lăsă jos pistolul pe care tocmai îl încărcase.

– E vorba de mai mult decât timp de gândire. Nu mă vede în postura de soţ. Şi mai e şi problema că e logodită cu fratele meu.

– Orice femeie l-ar alege pe fratele tău în locul tău e niţel cam proastă, dacă mă laşi s-o spun, milord.

Griffin zâmbi strâmb.

– Te-ai mai gândit ce-o să faci dacă pierdem distileria? întrebă Nick.

Griffin ridică din umeri cu ochii la pistoale.

– Tata a fost păstor, zise Nick uitându-se la căpriorii înnegriți din depozit. Am crescut pe lângă oi. Cele mai proaste creaturi din lume, așa mi-a zis tata, dar ușor de crescut și nu-i un trai rău.

Griffin se gândi o vreme la informația aceea ciudată și se întrebă de ce-i fusese oferită.

– Vrei să crești oi?

– Neah... Nick păru ofensat. Dar lâna-i aia care aduce banii.

– Cum așa?

– Iei niște oi în nord, înțelegi? Ai zis că pământul de acolo-i rău pentru recolte. Ce nu-i bun pentru grâne e de multe ori foarte bun pentru animale, ca să pască.

– Adevărat, spuse Griffin încet.

Era surprins că Nick se gândise la acea chestiune. Vocea lui Nick deveni mai entuziastă.

– Trimiți lâna în Londra unde-i toarsă și țesută. Mai știu încă niște țesători, prieteni cu bătrânu' meu. Ai putea deschide un magazin. Aș putea avea grijă de operațiune aici.

– Vrei să devii *țesător?*

– E un negoț cinstit, spuse Nick cu demnitate și cu o doză de afectare. Și într-o bună zi ne va aduce la amândoi bani.

Griffin se încruntă.

– Cine va toarce lâna?

Umerii largi ai lui Nick se ridicară.

– Copiii sau femeile pot toarce.

– Ha.

Cererea de haine din lână creștea în Londra, atât pentru export, cât și pentru piața locală. Cât despre copiii care puteau toarce lână, era posibil să fie o sursă foarte bună în apropiere. Nick se lovi peste genunchi.

– Am uitat să-ți zic... negustorul din colț face niște răcitură de țipar grozavă. Am luat ieri. Te lingi pe degete. Juma' de cent și-ți iau un castron.

– Hm?...

Nick se întoarse și dispăru din depozit înainte ca Griffin să se gândească la ofertă. Oftă. Nick avea o slăbiciune pentru piftia

de țipar, pe care el nu o împărtășea. Dar prins între Vicar și Hero, ideea de a mânca un castron cu o asemenea „delicatesă" era cea mai mică îngrijorare a lui.

Griffin ieși din depozit în așteptarea acelui mic dejun dezgustător. Cerul de deasupra zidului curții devenea gri perlat, iar soarele începu să se ridice. Nick se gândea deja la ce să facă în locul distilării ginului, iar Griffin avusese întotdeauna încredere în priceperea lui Nick la afaceri. Dacă el credea că puteau face bani de pe urma oilor, atunci...

Împușcătura răsună cu putere în aerul dimineții. Griffin alergă la poartă, iar abia când o deschise cu putere își dădu seama că era neînarmat. Dacă era o capcană ca să-l facă să iasă...

Dar nu, aleea îngustă de lângă depozit era goală. Griffin se încruntă.

– Nick! Unde ești, Nick?

Fu cât p-aci să se ducă înapoi când auzi geamătul. Îl găsi pe Nick rezemat de o ușă, la numai un metru și jumătate de intrarea în depozit. Griffin înjură și se aplecă deasupra prietenului său. Pietrele din pavaj erau stropite cu sânge și pește cu gelatină. Nick încerca să se ridice, dar se întâmplase ceva cu picioarele uriașului.

– Mi-au vărsat peștele, horcăi Nick. Nenorociții mi-au vărsat răcitura de pește.

– Lasă-l dracu' de pește, mârâi Griffin. Unde ești lovit?

Nick se uită în sus, și dintr-odată soarele se ridică și lumină fiecare adâncitură de pe fața lui. Ochii îi alunecau într-o parte, iar gura își pierdu fermitatea. Griffin trase aer în piept și își dădu seama că nu putea respira cum trebuie.

– Cel mai bun țipar din St. Giles, șopti Nick.

– La dracu', Nick Barnes, șuieră Griffin. Să nu mori!

Îl apucă pe Nick de braț și se aplecă, apoi îl ridică peste umăr, clătinându-se sub greutatea lui când își îndreptă spatele. Nick era numai mușchi și greu ca un cal. Griffin reuși să treacă prin poarta depozitului și o încuie înainte să-l pună jos pe Nick, pe pietrele reci și ude din curte.

– Adu niște cârpe! strigă el la unul dintre paznici.

Era sânge peste tot, care se scurgea pe pantalonii lui Nick și pe haina lui Griffin. Se întoarse spre Nick și îi ținu capul în palme.

– Nick!

Nick deschise ochii şi zâmbi blând spre el.

– Mă aşteptau. Oamenii Vicarului. Blestematul de ţipar...

Ochii lui Nick se închiseră şi, oricât înjură Griffin, nu se mai deschiseră.

În acea după-amiază, Hero bătu pentru a doua oară la uşa Căminului pentru orfani şi copii abandonaţi. Făcu un pas în spate şi se uită mirată în sus, la ferestrele de la etaj. Toate erau închise.

– Poate că nu-i nimeni acasă, milady, spuse George-valetul.

Hero se încruntă.

– Cineva e mereu acasă... doar e un adăpost pentru copii.

Oftă şi îşi aruncă privirea pe strada agitată. Se aşteptase, cel puţin într-o oarecare măsură, ca Griffin să afle că se ducea neînsoţită în St. Giles. Părea să aibă ciudata abilitate de a afla când plănuia ea să meargă în St. Giles. Şi totuşi, de această dată, nu se zărea nici urmă de el.

Uşa se deschise, şi Hero se întoarse uşurată, dar zâmbetul îi pieri curând când observă chipul trist din prag.

– Mary Evening, ce s-a întâmplat?

Copila îşi lăsă capul în jos şi deschise uşa larg ca ea să poată intra. Hero îi ceru lui George să aştepte lângă uşă. Traversă pragul şi fu imediat uimită de cât de tăcută era casa. În loc s-o poftească în salon, Mary Evening o conduse în bucătărie. Copila ieşi repede din încăpere şi o lăsă singură.

Hero se uită în jur. Pe sobă fierbea un vas cu apă, iar farfuriile curate erau adunate şi lăsate să se usuce pe un dulap, rămase, evident, de la prânz. Se duse spre un dulăpior şi deschise curioasă uşa, iar înăuntru găsi ceai, făină, zahăr şi sare.

Se auziră paşi pe hol. Silence Hollingbrook intră. Pentru o clipă, Hero nu observă nimic schimbat la înfăţişarea femeii. Apoi îşi dădu seama că în locul ţinutei ei obişnuite, maro sau gri, doamna Hollingbrook era îmbrăcată complet în negru. Nu putea exista decât un singur motiv.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, rosti absentă doamna Hollingbrook. Nu ştiu de ce Mary Evening v-a adus în bucătărie.

– Sunteţi în doliu, zise Hero.

– Da.

Doamna Hollingbrook îşi netezi rochia neagră.

– Domnul Hollingbrook... soţul meu, adică.

Trase aer în piept şi gemu.

– Staţi jos, spuse Hero care se grăbi spre ea şi trase una dintre băncile din bucătărie.

– Nu, îmi pare rău, doar că... eu...

– Staţi jos, repetă Hero şi apăsă uşor pe umărul doamnei Hollingbrook. Vă rog.

Doamna Hollingbrook se aşeză pe bancă, cu o expresie năucită.

– Când aţi aflat?

Hero se duse spre dulăpior şi scoase cutia cu frunze de ceai. Un ceainic maro din ceramică era lăsat să se usuce împreună cu celelalte vase. Îl întoarse şi puse înăuntru cu o lingură frunzele de ceai.

– Ieri. Eu... da, abia ieri, murmură doamna Hollingbrook cu mintea aiurea. Pare aşa de departe...

Hero se duse la sobă, luă o cârpă, ridică vasul şi turnă apa fierbinte în ceainic. Aburii aromaţi se ridicară din el înainte să pună capacul. Venise s-o informeze pe doamna Hollingbrook despre noul arhitect şi despre întârzierile în ridicarea noii clădiri, dar, evident, veştile trebuiau să aştepte. Ceea ce se întâmpla era mai important. Puse ceainicul plin pe masă.

– A dispărut pe mare?

– Da, răspunse doamna Hollingbrook, jucându-se absentă cu rochia. Corabia lui s-a scufundat. Cincizeci şi unu de oameni la bord, toţi dispăruţi în mare.

– Îmi pare aşa de rău.

Hero luă două căni din dulap.

– E trist, nu-i aşa? zise cealaltă femeie. Pe mare. Îmi tot vin în minte acele versuri din *Furtuna*: „Îţi zace tatăl colo-n mare./ Oasele i-s de coral,/ Ochii lui – mărgăritare...“

Vocea ei pluti în timp ce ochii îi erau ţintuiţi asupra mesei. Hero turnă nişte ceai şi puse în cană o linguriţă plină cu vârf de zahăr înainte de a o aşeza în faţa doamnei Hollingbrook.

– Cât credeţi că durează? murmură doamna Hollingbrook.

– Ce? întrebă Hero.

Cealaltă femeie îşi ridică privirea, iar ochii ei păreau vineţi.

– Ca un trup să se transforme în altceva în mare? Întotdeauna mi s-a părut liniştitor într-un fel gândul că noi toţi devenim ţărână în final... cel puţin când suntem îngropaţi. Pământul este un lucru bun până la urmă. Hrăneşte florile, face să crească iarba cu care se hrănesc oile şi vacile. Cred că un cimitir poate fi un loc foarte liniştit. Dar pe mare... E aşa de rece şi de singuratic. Aşa de singuratic...

Hero înghiţi în sec şi se uită la ceai.

– Căpitanului Hollingbrook îi plăcea să navigheze?

– O, da, răspunse doamna Hollingbrook părând surprinsă. Vorbea despre asta şi când era acasă, pe uscat. Întotdeauna şi-a dorit să devină marinar, de când era doar un băieţel.

– Atunci poate că el n-a văzut marea aşa cum o vedem noi două, rosti Hero ezitant. Adică, nu pretind că ştiu ce credea el, dar nu credeţi că e normal ca el să fi avut o altă părere despre mare? Că îi plăcea?

Doamna Hollingbrook clipi.

– Poate. Poate că aşa e.

Se întinse şi luă cana cu ceai cu ambele mâini, apoi o duse nesigură la gură. Hero bău şi ea din cana ei. Deşi ceaiul nu era la fel de bun ca acela cu care era obişnuită, era tare şi fierbinte, iar în acel moment părea a fi exact ce trebuia.

– Îmi pare rău, spuse doamna Hollingbrook vag. Ar trebui... De ce aţi venit astăzi?

Hero se gândi la vestea pe care voia să i-o împărtăşească despre noul arhitect pentru adăpost.

– Nimic important.

– Ah.

Doamna Hollingbrook se încruntă, părând adâncită în gânduri.

– Doar că...

– Ce? întrebă Hero cu blândeţe.

– N-ar trebui să vă spun astfel de lucruri, murmură doamna Hollingbrook distrasă. Nu e problema dumneavoastră.

– Cred, zise Hero, că aş vrea să fie. Dacă şi dumneavoastră consideraţi că e în regulă.

– Da, spuse doamna Hollingbrook. E în regulă. Trase aer în piept apoi continuă repede: Doar că atunci când a plecat... când

William a plecat ultima oară pe mare... nu ne înţelegeam la fel de bine.

Hero se uită la cana din faţa ei şi îşi aduse aminte de zvonurile care circulaseră cu o iarnă în urmă despre această femeie. Fuseseră unele persoane care ţinuseră neapărat să-i spună că se ştia că doamna Hollingbrook îşi vânduse virtutea unui bărbat pe nume Mickey O'Connor. La acea vreme ea luase decizia să nu bage de seamă zvonurile. Avea încredere atât în Temperance, cât şi în Winter Makepeace, iar dacă ei erau încrezători că sora lor era potrivită să conducă un adăpost pentru copii, atunci era mulţumită de părerea lor.

Hero interacţionase cu doamna Hollingbrook toată vara şi toamna, şi în acea perioadă nu descoperise vreun motiv să se îndoiască de ea. Nu ştia dacă era vreo urmă de adevăr în spatele zvonurilor, dacă doamna Hollingbrook chiar făcuse ceva compromiţător.

Dar nu mai avea autoritatea morală să judece alte femei pentru slăbiciunile lor, nu? Şi chiar dacă ar fi avut-o, Hero tot ar fi simţit în adâncul sufletului că doamna Hollingbrook era o femeie bună. Una care merita epitetul de „virtuoasă". Dar în acel moment nu conta dacă zvonurile erau adevărate. Încrederea putea fi înşelată la fel de uşor de falsitate, ca şi de minciună.

– Îmi pare rău, zise ea neştiind ce altceva să spună.

Doamna Hollingbrook nu părea să aibă nevoie de un discurs elocvent.

– Mi-aş dori să mai am ocazia să vorbesc cu el. Să-i spun... Vocea ei pieri şi clătină din cap înainte să tragă aer în piept cu răsuflarea întretăiată. Îmi doresc să nu ne fi despărţit în termeni aşa de neprietenoşi.

Hero întinse o mână ezitantă spre cealaltă femeie. N-o cunoştea bine – făceau parte din categorii sociale diferite –, dar durerea era universală. Doamna Hollingbrook o strânse cu disperare.

– Ştiu că e egoist din partea mea, dar mă tot gândesc că s-a terminat acum.

– Ce anume? întrebă Hero cu blândeţe.

Doamna Hollingbrook clătină din nou din cap, iar lacrimile începură brusc să-i curgă pe obraji.

– Viața mea, tot ce... am crezut c-o să am. Aceasta a fost dragostea mea; căsnicia mea. Eu și William am fost fericiți odată. Explic foarte prost, spuse ea și închise ochii. Dragostea... *fericirea*... nu e chiar așa de des întâlnită. Unii oameni nu o găsesc o viață întreagă. Eu am *avut-o*. Iar acum s-a dus. Deschise ochii și se uită cu o privire deznădăjduită. Nu cred că o astfel de dragoste apare de două ori în viață. S-a terminat. Acum trebuie să trăiesc fără ea.

Hero privi în jos, căci lacrimile îi începețoșau privirea. *Dragostea nu e chiar așa de des întâlnită*. Știuse acest lucru, la nivel intelectual, dar în fața ei era cineva care avusese parte de așa ceva și o pierduse. Simți un imbold subit, aproape de panică, de a-l vedea pe Griffin. Trebuia să-l avertizeze că Maximus știa despre distileria lui. Trebuia să-i atingă mâna, să se asigure că era teafăr și nevătămat. Trebuia să-l audă respirând. Oare acea dorință era dragoste? Sau era doar o impresie?

– Îmi cer scuze, zise doamna Hollingbrook și își șterse lacrimile. Nu-mi stă în fire să fiu așa de sentimentală.

– Nu vă cereți scuze, spuse Hero cu fermitate. Ați suferit un șoc imens. Ar fi ciudat să nu fiți melancolică.

Doamna Hollingbrook dădu din cap sfârșită. Hero mai rămase câteva minute și bău ceaiul în tăcere. Dar nevoia de a-l vedea pe Griffin – de a simți că era teafăr și nevătămat – era încă acută. Curând, își ceru scuze și se îndreptă grăbită spre ușă. În timpul drumului plictisitor cu trăsura spre zona mai bună din West End nu se putu abține să nu se gândească la cele mai grotești lucruri: Griffin târât în fața unui magistrat, condamnat și umilit și, cel mai rău dintre toate, la trupul lui inert atârnat de știreangul spânzurătorii.

Până când urcă treptele casei lui din oraș, era aproape isterică din cauza propriilor imagini morbide. Ușa fu deschisă chiar de Griffin. Nu părea să aibă mulți servitori. El se încruntă văzând-o; era nebărbierit, cu cămașa deschisă la gât, părul îi era în dezordine și avea cearcăne adânci.

– Ce faci aici? mormăi el.

Ușurarea de a-l vedea, chiar dacă era ursuz, îi provocă o iritare contrariată.

– Mă lași să intru?

El ridică din umeri și făcu un pas înapoi cu mișcări reticente și nepoliticoase. Hero intră oricum și îl urmă când el se întoarse cu spatele și o conduse în bibliotecă.

Ea rămase o clipă pe loc și se uită în jur. Ultima oară când fusese acolo, cearta lor evoluase atât de brusc și de intens încât nu avusese timp să-i cerceteze locuința. Acum observă că biblioteca era una scumpă, deși mobilată neglijent. Un glob pământesc, frumos pictat, era acoperit cu o vestă. Mai multe picturi cu sfinți, delicate și frumoase, ce păreau foarte vechi, atârnau pe pereți, dar erau strâmbe și acoperite de praf. Rafturile erau pline până la refuz, iar cărțile erau înghesuite una într-alta după cum încăpuseră. După doar o scurtă privire remarcă o carte mare cu hărți, o istorie a Romei, un atlas de botanică, poezie grecească și o ediție recentă după *Călătoriile lui Gulliver*.

– Ai venit să-mi critici gusturile la lectură, milady?

Griffin își turnă un pahar de brandy.

– Știi că nu, spuse ea și se uită la el. Am început Tucidide, dar mă tem că merge foarte greu. Greaca mea e ruginită.

– Îți place?

– Da, răspunse ea simplu pentru că era adevărat.

Munca necesară pentru a înțelege textul în greacă o făcea să se simtă și mai bine când termina un paragraf. Aștepta un răspuns din partea lui. Dar el ridică din umeri și dădu pe gât coniacul.

– Atunci de ce-ai venit?

– Să te avertizez în legătură cu fratele meu. Îndepărtă un teanc de cărți de pe un colț al canapelei și se așeză din moment ce el nu făcu nici un gest ca s-o ajute. Știe că fabrici gin în St. Giles.

El se holbă la ea.

– Asta-i tot?

Hero se încruntă, simțind cum iritarea devenea mai puternică. Oare lui nu-i păsa deloc de propria siguranță?

– Nu-i de ajuns? Trebuie să încetezi imediat cu distileria, înainte ca Maximus să trimită soldații ca să te aresteze.

El se uită la lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar.

– Nu.

Ea simți un val de frustrare care i se ridica în piept. Poate că Maximus își dăduse cuvântul că nu va face nimic împotriva lui Griffin, dar cât timp acesta avea încă distileria era în pericol.

– De ce nu? Eşti mai mult decât un om care se pricepe la bani, Griffin. Mult mai mult. Eşti grijuliu, amuzant şi nobil. Nu vezi că...

El îşi ridică privirea spre ea, făcând-o să i se taie respiraţia şi să amuţească. În ochii lui străluceau lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? şopti ea.

– Nick e mort, zise el. Nick Barnes. Cu el am pornit distileria. Poate nu ţi-l aminteşti... era cu mine când ai văzut distileria. Bărbatul masiv, cu cicatrice pe faţă.

– Îmi amintesc.

Îşi amintea că ei doi păreau prieteni, în ciuda diferenţei dintre ei. Se uită la el.

– Ce s-a întâmplat?

– Nick a ieşit dimineaţă să cumpere nişte răcitură de ţipar. Griffin făcu o grimasă ciudată, jumătate durere, jumătate zâmbet. Îi plăcea peştele în gelatină. Oamenii Vicarului l-au împuşcat şi l-am găsit...

Vocea lui se întrerupse, iar el clătină din cap. Hero se ridică şi traversă încăperea spre el, neputând să stea atât de departe când el era îndurerat.

– Îmi pare rău. Îi cuprinse faţa cu palmele. Îmi pare aşa de rău.

– N-o pot lăsa acum, spuse el pe un ton aspru şi cu o privire intensă în ochii verzi. Nu înţelegi? L-au omorât pe Nick. Nu-i pot lăsa să scape.

Ea îşi muşcă buza.

– Dar viaţa ta e în pericol.

– Şi ţie ce-ţi pasă?

Ea rămase cu gura căscată.

– Poftim?

El lăsă paharul să cadă pe podea unde se rostogoli până sub canapea. O apucă de umeri.

– Ce-ţi pasă dacă viaţa mea e în pericol? Sunt un prieten cu care împarţi patul? Un cumnat pe care-l inviţi la nuntă? Ce sunt, Hero? Ce sunt pentru tine?

Ea se holbă la el şi încercă să găsească ceva de spus. Ţinea la el, era adevărat, dar nu ştia ce era mai mult de atât. Nu avea cuvintele potrivite ca să-şi descrie sentimentele. Pur şi simplu

nu ştia. El păru să-i înţeleagă dilema. Frustrarea se războia cu disperarea pe chipul lui.

– Naiba să te ia, şuieră el şi o sărută.

Buzele ei erau moi şi supuse, dar acest lucru nu ostoi mânia lui Griffin. Voia să-şi pună amprenta asupra ei. S-o facă să-şi dea seama că el era mai mult decât un simplu *prieten* sau un potenţial cumnat. Să se asigure că ea nu-l va uita niciodată. Voia să se graveze în chiar oasele ei. Durerea şi furia pe care i le pricinuise moartea lui Nick părură să se răsucească şi să se transforme până când ajunseră să fie doar o dorinţă primordială faţă de Hero. În acel loc. În acel moment.

O aplecă peste braţul lui, dezechilibrând-o, în timp ce îi invada gura. Îi simţi degetele încleştate pe spate, dar ea nu se lupta. Nu făcea nici un efort să-i scape sau să oprească atacul sălbatic asupra gurii ei, şi acest lucru astâmpără puţin bestia din el.

Îşi retrase capul şi se uită în ochii ei ca nişte diamante. Erau uimiţi, înceţoşaţi de nevoia senzuală. O luă pe sus, ignorând icnetul ei, şi o purtă afară din bibliotecă precum un jefuitor rapace. Deedle tocmai intrase pe hol, şi rămase cu gura căscată când stăpânul lui trecu pe lângă el. Griffin se încruntă spre el şi se asigură că nu aveau să urmeze comentarii nepoftite. Apoi urcă treptele cu Hero în braţe. Ea îşi îngropă faţa în pieptul lui.

– O, Doamne! Ne-a văzut.

– N-o să spună nimic dacă vrea să-şi păstreze slujba, mârâi Griffin.

Înaintă cu paşi mari pe coridorul de sus, o duse în dormitorul lui şi închise uşa cu piciorul. O aruncă pe pat şi se apropie încet de silueta ei culcată. Ea se uită la el cu o privire înceţoşată, erotică, şi şopti:

– Dar ştie ce facem aici.

– Bine, zise el şi o încălecă, ţinând-o captivă sub corpul lui. Dacă ar fi după mine, toată Londra poate şti ce facem aici.

Ea făcu ochii mari la cuvintele lui, iar el se aşteptă la proteste. În schimb, ea ridică mâinile şi îşi trecu palmele peste capul lui.

– Griffin, spuse încet şi puţin tristă. O, Griffin.

Tristeţea ei îi produse o strângere de inimă, dar nu voia să se lase distras nici măcar dacă ea s-ar fi opus. Nu în acea clipă.

Nu de acea dată. O nevoie imensă se ridica în corpul lui, o nevoie de a face asta cu ea înainte de a fi prea târziu.

Trase de șireturile corsajului ei ca un animal turbat. Ea nu încercă să-l oprească, ci rămase pur și simplu sub el și îl mângâie pe cap ca pentru a-l liniști. Îi desfăcu corsajul și îl aruncă deoparte nerăbdător. Corsetul ei părea să-i reziste cu încăpățânare. El care niciodată nu avusese dificultăți în a scoate hainele de pe nici o femeie.

– Lasă-mă pe mine, murmură ea și dădu cu blândețe la o parte mâinile lui tremurânde.

Își descheie corsetul, iar el își desfătă mâinile cu carnea ei caldă. Se calmă și o atinse cât de delicat putea în starea în care se afla.

– Tot, ordonă el. Dă jos tot.

Ea ridică din sprânceană, dar se supuse și își scoase încet țesăturile scumpe în timp ce el înnebunea în tăcere. Când în final ea își aruncă din picioare pantofii și întinse mâna spre panglicile jartierelor, el zise:

– Lasă-le.

O studie așa cum face un fin cunoscător cu un obiect frumos de artă. Corpul ei era zvelt, sânii ridicați și delicați, șoldurile înguste, iar pielea precum razele de lună părea să strălucească în dormitorul lui cufundat în obscuritate. Smocul de păr dintre coapsele ei lumina ca un far roșcat.

Membrul lui era tare și pulsa, dar nu simțea numai dorință în timp ce se uita la ea, dezbrăcată și vulnerabilă sub el. Era un gen ciudat de posesivitate, o nevoie de a o ține aproape, de a o apăra și de a o venera. Putea fi rănită în atât de multe feluri acea femeie mândră, iar gândul la fiecare dintre acestea era ca o lamă de cuțit, astfel încât, în final, sufletul îi părea inundat în sânge. Oare ea nu vedea sângele acela? Oare nu putea și ea în schimb să-l ferească de acea durere?

Se uită la ea și simți dorință, ură, nevoie. Pe umărul ei stâng avea un trio de pistrui mici, iar el se aplecă și-i linse. Mâinile ei se încleștară pe capul lui.

– Griffin.

– Hero, murmură el ironic. O mușcă ușor de zona dintre umăr și gât. Îți place?

– D... da, șopti ea, iar el fu brusc cuprins de un gen de dorință melancolică.

– Ce-ți mai place? o întrebă.

– Vreau să te ating.

El se retrase și o privi. Ea stătea liniștită și se uita la el cu acei ochi serioși, ca niște diamante. Griffin era obișnuit să fie el cel care conducea actul de seducție. El era cel care producea plăcere iubitelor; rareori ele îi răspundeau în același fel. Probabil simțea nevoia să dețină controlul sau poate că pur și simplu masculul dominant din el voia să se impună. În orice caz, nu era obișnuit să predea frâiele în actul sexual.

– Te rog, zise ea.

Ezitant, se dădu la o parte, pregătit s-o prindă dacă ea ar fi sărit din pat și ar fi încercat să scape. Dar ea se ridică, îngenunche lângă el și îl privi curioasă. El avea încă pantalonii și cămașa. Ea îi atinse gâtul cu un singur deget și îl coborî spre locul în care cămașa lui se desfăcea pe piept.

– Scoate-o, te rog.

El se mișcă doar cât să-și scoată cămașa pe cap.

– Acum pantalonii.

El îi dădu jos, împreună cu lenjeria, și se așeză pe spate, gol. Hero rămase în genunchi pentru o clipă, cu capul într-o parte, curioasă, privindu-i trupul. Griffin ardea de nerăbdare să se miște, să o apuce și s-o rostogolească sub el. Dar trase adânc aer în piept și o lăsă să-și continue examinarea în tăcere.

Apoi ea își puse ambele mâini pe pieptul lui, iar degetele i se încordară ușor în timp ce îi pipăia mușchii de deasupra sfârcurilor, cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu știam că bărbații au atâta păr pe corp, spuse ea încet. Statuile n-au niciodată așa ceva... doar niște cârlionți deasupra vintrelor. Dar tu ai mai mult de atât.

Îl mângâie în răspăr, făcând părul de pe pieptul lui să i se răsucească în jurul degetelor înainte de a sări înapoi. Îl gâdila puțin dacă îl trăgea un pic mai mult. Își mișcă picioarele nerăbdător. Nu se gândise niciodată prea mult astfel la corpul lui, doar la faptul că putea produce plăcere unei iubite sau lui însuși.

– Te dezgustă? o întrebă.

– Nu, răspunse ea gânditoare. Doar că e foarte... străin.

Degetele ei se îndreptară încet spre burta lui, încercuindu-i buricul. Ea îl privi.

– Te mănâncă?

El ridică din sprâncene, dintr-odată amuzat.

– Nu. Uneori mi se prinde în haine, ceea ce e destul de dureros, dar nu se întâmplă prea des.

Ea încuviință din cap, părând mulțumită de răspuns. Degetele ei i se strecurau prin părul pubian, aproape de membrul lui, dar fără să-l atingă.

– Și tu ai, șopti el.

Ridică o mână și își trecu degetele prin buclele ei frumoase, roșcate. Ea își ținea picioarele strânse, așa că el nu putea face altceva decât să o mângâie. Privi apoi în jos la mâna lui în părul ei pubian, ca și cum era fascinată de acea priveliște.

– Este foarte ciudat, nu-i așa? Purtăm așa de multe haine, prinse cu dantele, catarame și legate până sus și totuși dedesubt suntem... Își desfăcu degetele și prinse baza membrului lui între degetul mare și arătător. ... *așa*. Își ridică privirea și se uită la el cu o expresie solemnă. Toți iubiții gândesc așa? Că acesta este doar secretul lor? Așa a fost și cu celelalte iubite ale tale?

Ceva la felul în care se compara cu celelalte femei anonime cu care el se culcase îl deranjă profund. Acestea fuseseră trecătoare. Simple apariții care intraseră și ieșiseră din viața lui. Ea era mai mult de atât pentru el.

Îi cuprinse talia cu mâinile, o ridică și o puse deasupra lui, astfel încât picioarele ei îi încălecară coapsele.

– Care alte femei? Nu-mi amintesc de nici o femeie dinainte de tine.

O trase spre el dorind s-o aducă mai aproape ca s-o sărute, dar ea îl opri punându-și o mână pe pieptul lui.

– Cuvintele tale sunt frumoase, milord, dar faptele vorbesc. Au fost alte femei în trecut și vor mai fi alte femei în viitor.

– *Nu*.

Negația lui fu hotărâtă, imediată și o rostise fără să se gândească înainte. Vorbind despre un viitor în care ei aveau alți iubiți – un viitor în care nu erau împreună –, ea sugera că într-o bună zi urma să aibă alt iubit. Nici una dintre acele posibilități nu era acceptabilă. O trase mai aproape, o rostogoli sub el și se lăsă

cu toată greutatea pe ea. Putea s-o zdrobească, dar nu-i păsa. Ea trebuia să înțeleagă.

– Nu există alții, nici pentru tine, nici pentru mine, zise el cu nasul apăsat de al ei. Nu mai există alți oameni în afara acestei camere. Nu suntem decât eu, tu și *asta*.

O pătrunse. Ea era strâmtă și nu foarte pregătită, dar el se împinse fără îndurare. Nu avea să se lase împiedicat; nu voia să se retragă.

– Griffin, icni ea.

Se arcui sub el, depărtându-și picioarele mai mult, ceea ce îi făcu puțin mai mult loc. El profită de acest lucru și se apăsă și mai mult în căldura ei incitantă.

– Tu și cu mine, gâfâi el, suntem speciali. Nu seamănă cu ce face toată lumea. Nu seamănă cu nimic din ce-am făcut până acum. Suntem unici împreună.

– Nu se poate, spuse ea cu încăpățânare chiar și când degetele ei subțiri îl apucară de fese.

– Ba da, zise el în dreptul gurii ei.

De ce nu-l credea? De ce nega ceva atât de mistic?

– Ascultă-mă. N-o să mai am o iubită ca tine. Iar tu n-o să mai ai un iubit ca mine. Ceea ce avem trebuie păstrat și prețuit.

Se mai împinse încă o dată în ea, aproape de extaz. Ea era acum umedă și prinzându-i penisul cu ușoare mișcări circulare, care îi făceau testiculele să se tragă în față și să-i încețoșeze mintea.

– Dar eu nu... începu ea.

Era o ființă înnebunitoare. Și pentru că el nu se mai simțea în stare să formuleze un argument coerent, făcu cel mai bun lucru pe care-l putea face. Îi acoperi gura cu a lui strecurându-și limba în căldura ei dulce, în timp ce șoldurile lui se mișcau cu de la sine putere.

Doamne! Era paradisul, deși cu siguranță avea să fie condamnat pentru acel gând blasfemator. Ea era moale, predându-i-se necondiționat, în timp ce scotea mici sunete animalice, înconjurându-l cu coapsele și mișcându-se la unison cu el.

Griffin nu mai putea să se miște cu finețe. Ani întregi în care făcuse sex în mod sofisticat fură dați uitării pentru că nu o mințise: ce făcea în acea clipă nu semăna cu nimic din ce simțise înainte. Înainte doar practicase un act fizic; acum însă, era ceva

ce implica atât trupul, cât și sufletul. Cu Hero, acest lucru vechi de când lumea se numea a face dragoste.

Își dădu capul pe spate, bucurându-se de senzațiile fizice și mentale. Ea îl făcuse să creadă că putea zbura. Își coborî privirea și îi văzu chipul lucind de efort. Avea ochii închiși, era ușor încruntată, iar buzele îi erau vag depărtate. În timp ce el o privea, ea își mușcă buza de jos, iar el își dădu seama că mai avea puțin până la climax. Era aproape, iar el o putea face să ajungă acolo.

Se săltă în brațe, cu fiecare mișcare de împingere atingând micul ei boboc. Ea înghiți în sec, și gâtul i se mișcă. Griffin scrâșni din dinți. Era și el aproape, dar nu voia să termine până ce ea nu atingea culmile fericirii. Își lăsă capul în jos și șopti în urechea ei:

– Dă-ți drumul pentru mine, dulceață.

Ea clătină din cap cu încăpățânare.

– Ba da, murmură el lângă gâtul ei.

Simțea gustul sărat și feminin, iar membrul lui tresări în interiorul ei. Ea gemu.

– Lasă-mă să-ți simt dulceața. O linse pe sâni. Dă-ți drumul pentru mine.

Ea se arcui, iar picioarele i se mișcau fără încetare.

– Hai, iubire, murmură el aproape de sfârcul ei.

Trase cu dinții și o mușcă ușor, cu blândețe. Iar ea atinse orgasmul în brațele lui și se strânse în jurul membrului lui producându-i o senzație atât de minunată, încât el dădu drumul sfârcului și se arcui. Strigă cuprins de agonie și rămase în ea în timp ce pulsa iar și iar, într-o beatitudine aproape dureroasă.

Ea era a lui, el era al ei, iar în acel moment lumea era completă.

Hero se uita la baldachinul de deasupra patului lui Griffin și trasa cercuri invizibile pe spatele lui lat. El se prăbușise pe ea după ce făcuseră dragoste și nu dădea semne să se miște. Picioarele ei rămăseseră desfăcute sub el, iar penisul lui încă se afla în ea. Nu era o poziție grațioasă, dar în acea clipă nu-i păsa.

Îl ținea cu blândețe în brațe pe acest bărbat mare și puternic. Acest bărbat care țipase la ea și o luase pe sus – de două ori! – în dormitorul lui ca să-și facă poftele cu ea. Era încăpățânat și nepoliticos și își ducea existența fabricând gin. De fapt, era tot ceea ce ea dezaproba, și totuși dacă s-ar fi mișcat și ar fi vrut să

facă din nou dragoste ea ar fi acceptat. Și, mai mult, nu avea nici o îndoială că i-ar fi plăcut.

Era aceea dragoste? O întrebare prostească. Era prea matură ca să confunde dorința carnală cu dragostea, și totuși... întrebarea persista în creierul ei. Dacă n-ar fi simțit nimic pentru el, cu siguranță n-ar fi avut acea nevoie aproape constantă de a fi cu el. Nu s-ar fi întristat deja la gândul că în curând urmau să se despartă.

El oftă și se ridică de pe ea, iar penisul lui alunecă din interiorul ei. Ea se simți golită.

– Îmi pare rău, zise el aproape bolborosind. N-am vrut să te zdrobesc.

– Nu-i nimic, răspunse ea politicos, ca și cum el tocmai o călcase pe picior în timp ce dansau.

El mormăi și își petrecu un braț pe sub umerii ei, trăgând-o aproape. Hero rămase întinsă lângă el, privindu-i pieptul cum se ridica și cobora și genele care fremătau în timp ce el se cufunda în somn.

Trase aer în piept și adulmecă mirosul lui – bărbătesc și sexual. Se gândi cum se simțea când era cu el, la felul în care o privea uneori, ca și cum ar fi fost o pasăre ciudată și foarte prețioasă, al cărei cântec nu-l înțelegea deplin. Se gândi la Mandeville și la perfecțiunea lui, apoi la Maximus și la mândria și la ura lui. Se gândi la ea și la ce învățase din acea călătorie hotărâtoare cu trăsura când atinsese cu mâna membrul unui bărbat. Al lui *Griffin*. Iar în timp ce umbrele începură să se lungească pe perete, ajunse la o decizie.

Știa ce trebuia să facă.

Capitolul 14

A doua zi dimineață, cei trei prinți – care păreau întru câtva triști – se adunară în curtea din fața grajdului pentru că regina dorea să călărească. Când toată lumea fu sus pe cai, regina Ravenhair se uită la pretendenții ei și întrebă:

– Care este inima regatului meu?

Aruncă o privire spre stăpânul grajdului, aşa de rapid încât nimeni n-ar fi putut observa. Dar stăpânul grajdului îşi duse degetul la pălărie şi zâmbi uşor. Apoi regina ieşi călare din curte împreună cu prinţii...

din *Regina Ravenhair*

– Nu pricep de ce doamna Vaughan trebuie să organizeze o serată muzicală în fiecare sezon monden, spuse verişoara Bathilda dimineaţa următoare la micul dejun.

Flutura furioasă o invitaţie, ceea ce o făcu pe Mignon, care stătea în poala ei, să încerce să o înşface. Hero îndepărtă pe furiş ceaşca verişoarei Bathilda de marginea mesei.

– Niciodată nu cheltuie câţi bani ar trebui ca să angajeze nişte muzicieni cu talent, continuă verişoara Bathilda, şi astfel suntem toţi forţaţi să ascultăm violonişti cu instrumente dezacordate şi soprane ameţite în timp ce suntem serviţi cu prăjituri fărâmicioase şi vin îndoit cu apă.

– Dacă evenimentele organizate de ea sunt aşa de îngrozitoare, de ce te duci? întrebă Phoebe pe bună dreptate.

Era prima dimineaţă în care se simţise destul de bine ca să coboare la micul dejun. Braţul drept era legat strâns de corp şi se folosea de cealaltă mână, destul de stângaci, ca să mănânce.

– Draga mea, zise verişoara Bathilda cu severitate. Doamna Vaughan este sora ducesei de Chadsworth, care e mama viitorului duce de Chadsworth, o partidă foarte bună. Nu trebuie s-o insultăm.

Phoebe strâmbă din nas.

– Păi, Hero e deja logodită, iar *eu* cred că viitorul duce de Chadsworth are deficienţe mintale. *Şi* nu are bărbie, spuse ea şi băgă în gură o bucată de corn.

– Hero, explică-i surorii tale cât de important e să rămâi în graţiile unei ducese, indiferent dacă fiii ei au sau nu bărbie, îi ordonă verişoara Bathilda.

Hero deschise gura ca să spună ceva vag. Mintea nu-i stătea la conversaţie. Nu se putea gândi decât la vizita pe care intenţiona să o facă imediat după micul dejun. Din fericire, verişoara Bathilda nu dorea cu adevărat să vorbească şi altcineva în afară de ea.

– Indiferent de titlul cuiva, nimeni nu trebuie să enerveze sora unei ducese. Pur şi simplu nu se cade.

– *Eu* cred că nu se cade să ţină serate muzicale plictisitoare, zise Phoebe cu obrăznicie.

– Eşti doar o copilă, se pronunţă verişoara Bathilda. O să înţelegi mai bine când o să ajungi la majorat, nu-i aşa, Hero?

– Ăăă... Hero se uită lung la femeia mai în vârstă în timp ce mintea ei încerca să-şi amintească despre ce se vorbea la masă. Aşa cred.

Verişoara Bathilda îi dădea o bucăţică de şuncă lui Mignon şi nu prea era atentă la ea, dar Phoebe o privi curioasă, mijindu-şi ochii în spatele ochelarilor.

– Te simţi bine?

– O, da.

Hero luă o înghiţitură de ceai şi descoperi că acesta se răcise.

– De ce?

Phoebe ridică din umeri.

– Pari cu mintea în altă parte.

– Emoţiile de dinaintea căsătoriei, zise verişoara Bathilda. Am mai văzut asta. O tânără începe să aibă mintea înceţoşată când se apropie data nunţii. În curând n-o să mai gândească limpede.

– Faci să pară că a te mărita este o boală mintală, râse Phoebe.

– Pentru unii aşa este, zise verişoara Bathilda sumbru. Acum hai, termină-ţi micul dejun. Maximus a zis că o să-ţi facă o vizită în dimineaţa asta.

Bathilda se uită cu subînţeles la Hero, iar Hero îşi dădu seama că Maximus probabil că venea să-i dea lui Phoebe vestea proastă legată de sezonul ei monden – care nu va mai avea loc. Cu acel gând trist în minte, Hero se scuză şi ceru să-i fie adusă trăsura. Nu mai suporta să stea la masă, s-o asculte pe verişoara Bathilda care vorbea despre nunta ei şi nici să-şi facă griji pentru Phoebe. Sărmana verişoara Bathilda urma să fie foarte supărată când va afla ce avea de gând să facă Hero. Acest gând nu era deloc plăcut, şi o făcu să-şi dea seama câţi oameni era pe cale să dezamăgească. Doamne, familia ei putea să n-o ierte niciodată.

Dar planul ei era cel mai bun, chiar dacă nu era cel mai simplu, aşa că îşi ţinu capul sus în timp ce cobora din trăsură în faţa conacului Mandeville. Ora matinală era nepotrivită – chiar

scandaloasă – şi venise fără însoţitoare. Valetul ridică uşor din sprânceană când ea ceru să-l vadă pe Mandeville, dar o conduse în salon destul de amabil.

Hero se îndreptă spre poliţa căminului şi rămase cu privirea aţintită la un portret al unui strămoş din familia Mandeville. Ce plănuia să facă urma să-l înfurie pe Maximus, să anuleze înţelegerea pe care o făcuseră şi să-l pună pe Griffin în pericol. După ce va vorbi cu Thomas, va trebui să se ducă la Maximus şi să se lase la mila lui. Poate dacă îi va promite că...

Thomas deschise uşa. Se apropie repede de ea, cu o îngrijorare evidentă pe trăsăturile atrăgătoare.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Ai păţit ceva?

Acum că stătea în faţa ei, înalt şi impunător, Hero descoperi că îi era greu să-şi găsească vorbele potrivite.

– Eu... Îşi drese glasul şi privi în jur. Într-un colţ se afla un grup de scaune. Trebuie să discut cu tine. Te rog să iei loc.

El clipi, în timp ce ea se lupta să-şi astâmpere râsul nervos. Fără îndoială că el nu era obişnuit să fie invitat să ia loc în propria casă – sau oriunde altundeva. Era marchiz. Ceea ce ea era pe cale să facă o înfioră brusc. Înainte să apuce să se răzgândească, se îndreptă grăbită spre scaune şi se aşeză. Mandeville o urmă încet, încruntat acum.

Hero aşteptă ca el să se aşeze în faţa ei şi spuse pur şi simplu:

– Nu mă pot mărita cu tine.

El clătină din cap, iar expresia i se lumină.

– Draga mea, astfel de emoţii de mireasă sunt ceva normal, chiar şi pentru o femeie ca tine, cu capul pe umeri. Nu-ţi face griji că...

– Nu, îl întrerupse ea, făcându-l să închidă gura brusc. Nu am emoţii sau... sau vreun fel de isterie femeiască. Pur şi simplu nu mă pot mărita cu tine.

Îşi muşcă buza în timp ce el se holba la ea.

– Îmi pare rău, spuse într-un târziu, conştientă că ceea ce făcea era dureros.

El se încordă când auzi scuzele ei, dându-şi probabil seama pentru prima oară că ea vorbea serios.

– Poate că dacă-mi explici problema, pot fi de ajutor.

O, Doamne, dacă n-ar fi fost aşa de rezonabil! Hero îşi coborî privirea spre mâini.

– Mi-am dat seama că... nu vom fi potriviţi împreună.

– Am făcut ceva greşit?

– Nu! răspunse ea şi îşi ridică repede privirea. Eşti tot ce-şi poate dori o femeie de la un soţ. Nu are legătură cu tine. Mă tem că eu sunt de vină. Pur şi simplu, nu mă pot căsători cu tine.

El clătină din cap.

– Contractele de căsătorie au fost întocmite şi a fost anunţată logodna noastră. E prea târziu să te răzgândeşti, draga mea. Chiar dacă spui că nu-i aşa, eu cred că e doar anxietatea tipică de dinaintea nunţii. Poate că ar fi mai bine să te duci acasă şi să te odihneşti, să-ţi petreci ziua în pat, să bei nişte ceai. Simt...

– Nu mai sunt virgină, Thomas.

El îşi dădu capul pe spate ca şi cum l-ar fi lovit.

– Draga mea...

– Nu mă pot mărita cu tine cu conştiinţa curată, spuse ea încet. N-ar fi corect faţă de tine.

Pentru o clipă el rămase tăcut şi o privi, iar ea spera că el îşi dădea seama că acesta era sfârşitul. Apoi el vorbi:

– Nu pretind că mă bucură vestea, începu el vorbind rar. Dar nu e sfârşitul lumii. Desigur, voi dori să aştept suficient timp ca să mă asigur că un eventual moştenitor este al meu, dar...

Doamne, îi venea să ţipe!

– M-am culcat cu fratele tău, Thomas.

El se holbă la ea, în timp ce faţa i se înroşea treptat. Ea se ridică.

– M-am compromis şi mi-am sacrificat atât virtutea, cât – poate şi mai important – valoarea. Îmi pare rău, Thomas. Nu meriţi toate astea. Dacă...

Într-un moment ea bolborosea toate astea în timp ce el o privea cu o expresie împietrită; în celălalt, se apropie, roşu, furios şi teribil de înspăimântător. Avu doar o clipă la dispoziţie ca să simtă teama. Apoi el o lovi cu putere peste faţă.

Griffin urcă treptele conacului Mandeville cu mintea începeţoşată. Oare mâhnire era ceea ce simţea – o istoveală ce-i amorţea creierul? Lui aşa i se părea. Îşi petrecuse noaptea îngropându-l

pe Nick. Plătise pentru un coşciug şi pentru haine de înmormântare, pentru un loc şi o piatră de căpătâi şi asistase de unul singur la coborârea lui Nick în acel mormânt rece. Apoi Griffin se întorsese la distilerie şi începuse să facă aranjamentele necesare ca să-l distrugă pe Vicar. Încă doar câteva zile şi totul avea să fie pregătit ca să-l termine pe Vicar şi să-l răzbune pe Nick. Doar câteva zile şi apoi se putea odihni.

Dar între timp, avea alte îndatoriri. În dimineaţa aceea urma s-o însoţească pe mama lui la magazine ca aceasta să-şi cumpere un divan sau un dulăpior ori alte asemenea nimicuri. Nu ştia de ce ea trebuia să-şi facă cumpărăturile atât de devreme dimineaţa, dar fusese foarte insistentă în privinţa orei.

Îl salută din cap pe valet când intră.

– Unde e fratele meu?

– Marchizul e în salonul stacojiu, intonă valetul.

Griffin o porni într-acolo.

– Mă duc singur.

– Are un oaspete, milord.

Griffin se întoarse, dar continuă să meargă cu spatele spre salon.

– Cine?

– Lady Hero.

Griffin se opri. Hero fusese foarte tăcută cu o zi în urmă când se despărţiseră. El sperase că tăcerea ei însemna că se gândea la cererea lui în căsătorie, dar sigur nu i-ar fi spus nimic lui Thomas fără...

Se auzi un ţipăt din sufragerie. Griffin se răsuci şi alergă înspre sursa sunetului. Se mai auzi o bufnitură şi apoi alt ţipăt. Deschise uşa larg în timp ce ţipetele se uniră într-un singur cuvânt:

– Târfă!

Thomas stătea în picioare, cu umerii lăsaţi, cu faţa roşie ca focul, deasupra a ceva care zăcea pe jos. Locul spre care se uita încruntat era mascat de un divan. Griffin simţi că sângele i se transformă în ace de gheaţă ascuţite în secunda în care traversă camera şi se uită după divan. Ea trăia. Măcar atât desluşi şi înţelese. Zăcea într-un morman de fuste de culoarea smaraldului, dar era vie.

Apoi atenţia lui fu atrasă de un semn roşu într-o parte a frumosului ei chip. Era urma unei mâini de bărbat. Un muget puternic îi umplu capul, clar şi total, care anihilă orice sunet, imagine sau urmă de raţiune. Se năpusti asupra lui Thomas, iar umărul lui îl lovi pe acesta în burtă. Bărbatul se poticni în spate, lovi un scaun şi amândoi se prăbuşiră. Thomas dădu cu pumnul, şi Griffin îl încasă în umăr, dar nici măcar nu simţi lovitura. Nu simţea nimic altceva decât furie ucigătoare.

Îşi lăsă capul în jos şi lovi, cu pumnii ca nişte ghiulele, cu dinţii încleştaţi, cu zgomotul din urechi asurzitor şi acaparator. Tot ce vedea era faţa însângerată a fratelui său, gura care încerca să se mişte, să spună ceva, poate o rugăminte, dar în inima lui Griffin furia devenea din ce în ce mai puternică. El o atinsese. El o *rănise*. Şi pentru acest lucru merita să meargă toată viaţa olog. Cineva îl atinse pe spate, dar el nu-i dădu atenţie. Nu până când Hero ţipă în urechea lui.

– Griffin, opreşte-te!

El deveni conştient, treptat, de oamenii adunaţi în încăpere. De durerea din umăr şi, ciudat, din falcă. Îşi ridică privirea şi observă chipul mamei lui. Plângea. Îşi lăsă mâinile să cadă şi se uită la ea, respirând greoi.

– O, Griffin, spuse ea.

Şi lui îi venea să plângă. Să-şi strige ruşinea şi mâhnirea. Se uită în jos şi îl văzu pe Thomas care zăcea între genunchii lui şi încerca să-şi şteargă cu o mână sângele care îi curgea din nas. Deasupra mâinii, în ochii fratelui său sclipeau mânia şi ruşinea.

– Griffin, zise Hero cu mâna pe umărul lui atât de uşoară precum o pasăre.

În final, el se întoarse şi o privi. Lacrimile îi străluceau în ochi, iar o parte a feţei era roşie şi începea să se umfle. Priveliştea îl înfurie din nou, dar de această dată nu se mai uită la fratele lui. În schimb, îşi duse mâna la faţa ei, cu degetele însângerate şi tremurânde. Îi cuprinse obrazul în mâna rănită.

– Eşti în regulă?

– Nu, răspunse ea. Nu.

– Îmi pare rău, zise el. Îmi pare aşa de rău.

Se ridică și încercă s-o ia în brațe, să încerce cumva să îndrepte acea mizerie sângeroasă și oribilă. Dar ea clătină din cap și se dădu înapoi.

– Nu.

– Hero, o imploră el, iar vederea i se încețoșă. Te rog.

– Nu, zise ea și își ridică mâna delicată și palidă ca să-l oprească. Nu, nu pot... nu.

Apoi se întoarse și fugi din încăpere. Griffin se uită în jur. Majordomul, un valet și mai multe cameriste stăteau acolo cu gurile căscate în timp ce umerii plăpânzi ei mamei lui tremurau.

– Ieșiți afară! se răsti el la servitori.

Aceștia ieșiră în tăcere. O luă pe mama lui în brațe și simți oasele fragile ale omoplaților ei.

– Îmi pare așa de rău, sunt un animal.

– Nu înțeleg, zise ea. Ce s-a întâmplat?

– Griffin mi-a sedus logodnica, răspunse Thomas cu greu printre buzele care i se umflau. Se afla în continuare pe podea. Nu și-a putut ține mâinile departe de ea, așa cum a făcut și cu sărmana Anne.

– Griffin?

Mama lor se uită la el cu o expresie năucită, și imaginea îi frânse inima.

– Taci, Thomas, mârâi el.

– Cum îndrăznești...

Griffin își întoarse capul încet și se încruntă spre fratele lui în tăcere, iar buza lui de sus se ridică într-un mârâit atât de primitiv încât până și Thomas înțelese.

– N-o să mai vorbești despre asta. N-o să faci insinuări. Nici măcar n-o să-i mai pronunți numele... Înțelegi?

– Eu...

Thomas închise gura.

– Nici un cuvânt, altfel o să termin ce-am început.

Mama își puse o mână pe umărul lui încercând să protesteze, dar pentru el acesta era un lucru prea important, chiar dacă astfel o rănea și mai mult. Îi susținu privirea lui Thomas până când fratele lui mai mare dădu din cap și se uită în altă parte.

– Bine, spuse Griffin. Hai, mamă. Să mergem să bem niște ceai și o să încerc să-ți explic.

Și o conduse afară din încăpere, lăsându-l pe Thomas în fund, pe podea.

– Nu sunt deloc încântată de ceea ce ai făcut, îi spuse verișoara Bathilda lui Hero o oră mai târziu. Dar cred că ai fost pedepsită îndeajuns pentru indiferent ce păcat ai comis.

Puse cu grijă cârpa udă pe obrazul umflat al lui Hero. Aceasta închise ochii, căci nu mai voia să vadă expresia îngrijorată din ochii verișoarei Bathilda. Stătea în patul ei, ascunzându-se de agitația de afară. O durea toată partea de față în locul în care o lovise Thomas. Mignon stătea lângă ea, iar cățelușa îi amușina obrazul nevătămat ca și cum ar fi vrut să o consoleze. Dintr-odată, lacrimile inundară ochii lui Hero.

– Nu merit grija ta.

– Prostii! zise verișoara Bathilda cu vigoarea ei caracteristică. Marchizul n-a avut nici un drept să te lovească. Auzi, să lovești o femeie! Noroc că nu ți-a spart pometii. Serios acum, e mai bine să nu te măriți cu un bărbat care are astfel de impulsuri violente.

– A fost provocat, zise Hero sec.

Amintirea expresiei înfuriate a lui Thomas în timp ce stătea deasupra ei o făcu să se cutremure. Și apoi, când Griffin intrase cu atâta forță... Imaginea celor doi bărbați încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte părea un vis urât. Își făcuse griji că Griffin nu va putea fi oprit până nu-și omora fratele. Cum de se ajunsese la așa ceva?

– Va trebui să facem o nuntă restrânsă, desigur, zise verișoara Bathilda.

Hero clipi uimită.

– Dar nu mă mărit cu Mandeville.

Verișoara Bathilda o bătu ușor pe umăr.

– Nu, dragă, cu Reading. Și cât mai curând posibil, înainte să înceapă să circule bârfele.

Hero închise ochii epuizată. Voia să se mărite cu Griffin? Oare Maximus o va lăsa? Dar gândul la fratele ei o făcu să-și amintească de ceva.

– O, Doamne, am uitat de Maximus! Se ridică, iar cârpa udă îi căzu de pe față. Se uită la verișoara Bathilda panicată. El a aflat?

Verişoara Bathilda clipi, părând ofensată.

– Cu siguranță eu nu i-am spus, dar știi cum e el.

– Da, știu, spuse Hero în timp ce se dădea jos din pat.

– Ce faci?

– Probabil că aflat deja... știi că așa e el, mormăi Hero în timp ce se uita după papuci. Nu știu dacă o face prin informatori, prin bârfe sau prin pură alchimie, dar el află *totul* mai devreme sau mai târziu, și ținând cont de natura scandaloasă a veștii...

Glasul i se pierdu când se aplecă să caute sub pat. Acolo erau papucii!

– Draga mea, departe de mine gândul să te împiedic să cauți consolare la fratele tău, dar n-ar fi mai bine să aștepți până când... ăăă... digeră vestea?

– Și ce crezi că va face atunci? întrebă Hero în timp ce-și băga picioarele în papuci.

Probabil că, părul ei era un dezastru! Se grăbi spre oglindă ca să se uite.

– Să facă?... Adică...

Verişoara Bathilda icni. Hero se întoarse și își dădu seama după fața palidă a celeilalte femei că realizase în sfârșit pericolul. Fără căsătoria ei cu Thomas, care să-l oprească, Maximus avea să-l atace pe Griffin – sau mai rău.

Dădu din cap și își aranjă părul absentă. Trebuia să se mulțumească cu atât – nu avea timp să aștepte ca să fie coafată din nou.

– O să vrea să facă ceva, poate chiar ceva violent. Și, sincer, mi-a ajuns atâta violență pe ziua de azi.

Ieși în grabă din cameră și coborî treptele, apoi se opri în holul din față până fu chemată trăsura.

– Așteaptă-mă, dragă, gâfâi verișoara Bathilda în spatele ei, ținând-o pe Mignon în brațe ca pe un scut.

– O să fie într-o dispoziție îngrozitoare, spuse Hero. N-ar trebui să mă însoțești.

Verişoara Bathilda își ridică bărbia.

– Am avut grijă de voi toți de la moartea părinților voștri. N-o să-l las să-l înfrunți fără să fiu de față. În plus, adăugă ea mai prozaic, s-ar putea să fie nevoie de două femei care să-l calmeze.

Acel gând n-o făcu pe Hero să se simtă mai ușurată, dar intră în trăsură hotărâtă. O jumătate de oră mai târziu, băteau la ușa casei Wakefield, reședința impozantă pe care o construise tatăl ei. Dorise ca toată familia lui să crească acolo, dar numai Maximus locuia în casa mare de la oraș.

Un majordom îngrijorat deschise ușa și își îndreptă spatele când o văzu.

– Milady, nu cred...

Hero trecu pe lângă el, apoi se întoarse.

– Unde e fratele meu?

– Înălțimea Sa este în camerele sale particulare, dar...

Hero dădu din cap scurt și urcă treptele. În mod normal, n-ar fi dat buzna în dormitorul lui Maximus, dar circumstanțele erau ieșite din comun. Ușa era deschisă, iar un secretar ieși grăbit, ca un câine fugărit. Hero trase aer în piept și intră în încăpere.

Maximus era în cămașă, aplecat deasupra unui birou și scria ceva. Alți trei bărbați stăteau în încăpere, inclusiv Craven, vechiul valet al lui Maximus. Craven era înalt, subțire și arăta mai degrabă ca un meșter de coșciuge decât ca un valet, îmbrăcat tot în negru. Acesta le văzu pe Hero și pe verișoara Bathilda și se întoarse spre Maximus.

– Înălțimea Ta.

Maximus își ridică privirea și se uită la Hero.

– Lăsați-ne, spuse el către servitori.

Craven îi conduse repede pe ceilalți afară din cameră și închise ușa în urma lui. Maximus se ridică și se îndreptă spre ea. Se uită la fața ei cu o expresie ciudat de impasibilă. Apoi duse un deget la obrazul ei dureros.

– O să moară pentru asta.

Ea nu era sigură la cine se referea Maximus, dar nu conta.

– Nu, n-o să moară.

El se încruntă și se întoarse pe jumătate spre birou.

– Am trimis deja oamenii după Reading. S-a stabilit.

Verişoara Bathilda trase aer în piept și gemu încet. Hero îl prinse de braț.

– Atunci cheamă-i înapoi.

El ridică din sprâncene. Doar Maximus era duce. Nimeni nu-i vorbea astfel, nici măcar ea. Dar era o chestiune de viață și de moarte.

– Nu vreau un duel, îi spuse ea susținându-i privirea. Nu mai vreau violență și în mod sigur nu vreau morți.

– Nu te privește pe tine.

– Ba sigur că da! răspunse ea. Sunt singura responsabilă pentru furia lui Mandeville. Eu sunt cea care a ales să renunțe la virtute și să provoace această problemă.

El clătină din cap.

– Hero...

– Nu, ascultă, spuse ea încet. Îmi e rușine de ce-am făcut, dar n-o să las rușinea să mă facă să mă ascund de consecințe. Cheamă-ți oamenii înapoi, Maximus. Nu te implica în numele meu într-un duel care te va ruina. Nu cred că aș putea trăi cu așa ceva.

El se uită la ea tăcut un moment, apoi se îndreptă spre ușă și o întredeschise. Craven probabil că aștepta afară pentru că Maximus murmură ceva înainte să închidă din nou ușa și să se întoarcă la ea.

– Fac asta pentru tine, spuse el. Numai pentru tine, și nu promit că nu mă voi implica într-un duel mai târziu dacă simt că această chestiune nu e rezolvată în mod adecvat.

Hero înghiți în sec. Era o mare concesie, chiar dacă era numai una parțială.

– Mulțumesc.

– Mulțumesc lui *Dumnezeu!* exclamă verișoara Bathilda și se lăsă pe un scaun.

Maximus dădu din cap și se duse la birou.

– Acum, trebuie să stabilim cât de curând te poți mărita cu Mandeville. Nu mă îndoiesc că servitorii au început deja să bârfească după treaba de dimineață.

Hero simți un fior de teamă pe șira spinării.

– Maximus...

El se încruntă la documentele de pe birou.

– Sigur e supărat pentru aventura ta cu fratele lui, dar cred că o să-și revină după ce se gândește mai bine. Doar înțelegerea i-a plăcut foarte mult.

– Maximus! repetă ea oarecum disperată.

Fratele ei ridică încruntat privirea. Hero își ridică bărbia.

– Nu mă mărit cu Mandeville.

– Vrei să-l arestez pe Lord Reading?

Ea înghiți în sec.

– Nu.

El o privi un moment și apoi se uită din nou la documente ca și cum sentimentele ei contau prea puțin.

– Atunci o să te măriți cu marchizul de Mandeville.

Tonul lui plat îi trimise un fior pe șira spinării. Ea cunoștea prea bine acea voce – era vocea ducelui de Wakefield. Iar ducele de Wakefield nu-și schimba hotărârea luată.

Capitolul 15

În noaptea aceea, regina își chemă pretendenții în camera tronului ca să afle răspunsurile lor. Prințul de la Soare-Apune păși în față și despături un steag magnific la picioarele ei. Pe acesta se afla emblema regatului ei împreună cu un castel brodat.

– Castelul acesta, zise el, este inima regatului, Maiestatea Ta.

Apoi, Prințul de la Miazănoapte scoase la iveală o busolă din argint, frumos decorată cu sidef și coral.

– Portul, Maiestatea Ta. Acesta este inima regatului.

În final, Prințul de la Răsărit puse în fața ei un glob strălucitor din cristal, în centrul căruia se afla un oraș în miniatură.

– Aceasta este inima regatului Maiestății Tale...

din *Regina Ravenhair*

Ducele de Wakefield nu era un bărbat la care să se obțină ușor o audiență. Griffin își petrecuse jumătate de zi mai întâi în primul salon și apoi în altul din Casa Wakefield. Se apropia de acel om important, dar la ritmul în care avansa, putea să vină Crăciunul până să ajungă la el.

De aceea înainta cu paşi mari pe un hol lung şi extraordinar de elegant în căutarea biroului Înălţimii Sale. Nu avea nici o îndoială că acesta nu voia să-l vadă pe seducătorul surorii sale – şi fabricant de gin, pe deasupra –, dar nu conta. Viitorul lui şi al lui Hero depindea de acea întâlnire.

Trecu pe lângă o bibliotecă mică, apoi pe lângă un alt salon – de câte avea nevoie un singur om? –, după care ajunse în dreptul unei uşi închise, în dreapta lui. Griffin o deschise fără să bată.

Ţinând cont că avea un conac imens, cu nenumărate camere, ducele de Wakefield alesese un spaţiu relativ mic pe post de birou. Camera era situată în spatele casei, o situaţie ciudată pentru stăpân. Pereţii biroului şi tavanul erau acoperiţi cu lemn închis la culoare cu decoraţiuni complicate, ca într-o mănăstire medievală. Sub picioarele lui era un covor brodat cu nuanţe de chihlimbar, rubin şi smarald. La un capăt, era un birou imens, destul de urât, care ocupa aproape toată încăperea, sculptat tot din lemn închis la culoare. În spatele biroului se afla ducele, care se încrunta la el.

Griffin înaintă.

– Înălţimea Ta, sper că nu te deranjez.

O sprânceană ducală se ridică încet la acea minciună evidentă.

– Ce vrei, Reading?

– Pe sora ta.

Wakefield se încruntă periculos.

– După spusele ei, ai avut-o deja.

– Da.

N-avea sens să pretindă că era nevinovat.

– Şi de aceea doresc să-i cer mâna.

Wakefield se lăsă pe spătar.

– Dacă tu crezi că îmi las sora târâtă într-o căsnicie pusă la cale de un vânător de averi...

– Nu sunt vânător de averi.

Griffin îşi încordă pumnul care îl durea încă de la contactul cu falca fratelui său. Nu ajuta cauzei lui dacă îşi pierdea cumpătul în acel moment.

– Am destui bani.

Buza de sus a ducelui se curbă uşor.

– Crezi că n-am făcut cercetări despre tine şi afacerile tale?

Griffin se încordă.

– Eşti un ticălos desfrânat, continuă Wakefield. Te bucuri de afecţiunea a numeroase doamne... majoritatea măritate. Nu ai decât o mică moştenire, dar din nu ştiu ce motiv fratele tău consideră că eşti potrivit să o administrezi atât pe ea, cât şi moşia Mandeville. Dacă adăugăm la aceasta faptul că fabrici gin ilegal în St. Giles nu e deloc o imagine frumoasă, nu?

Griffin îl privi în ochi.

– Eu nu joc şi nici nu beau în exces. Am mărit ceea ce numeşti o *mică* moştenire de patru ori de când am primit-o şi intenţionez să o dezvolt în continuare. Poate că sunt binecunoscut pentru aventurile mele amoroase, dar am de gând să-i fiu total credincios surorii tale când se va mărita cu mine.

Wakefield zâmbi cinic.

– Puţini bărbaţi din clasa noastră se abţin să aibă o amantă după ce se însoară, şi totuşi te aştepţi să te cred pe cuvânt că tu nu vei face asta?

– Da.

– Şi cum rămâne cu distileria? Vei renunţa la ea pentru sora mea?

Griffin îşi aminti de Nick acoperit cu peşte şi cu propriul sânge.

– Nu, cel puţin nu încă.

Ducele se uită la el tăcut pentru ceea ce păru un minut întreg. Griffin simţea cum o broboană de sudoare i se scurgea pe şira spinării. Pornirea de a spune ceva era copleşitoare, dar ştia că zisese ceea ce avea de zis cât de convingător fusese în stare. A vorbi în acel moment în faţa acelor ochi intimidanţi nu avea să fie decât un semn de slăbiciune. În final, Wakefield spuse:

– Oricum nu contează. Toată discuţia e în zadar. Am informat-o deja pe Hero că se va mărita cu fratele tău duminică. Şi dacă până atunci nu vei fi renunţat la distilerie, fără îndoială că foarte curând o să te vizitez împreună cu soldaţii mei.

Apoi luă o foaie de hârtie de pe birou. Întrevederea luase sfârşit. Era miercuri. Mai erau doar patru zile până duminică. Griffin făcu un pas spre biroul mare şi mătură cu mâna tot ce se afla pe el. Peniţe, hârtii, cărţi, un bust mic de marmură şi o călimară de aur se împrăştiară toate pe podea.

Griffin se aplecă peste birou, cu mâinile pe suprafața goală, și se uită în ochii furioși ai lui Wakefield.

– Se pare că avem o problemă de comunicare. Nu am venit aici să *cer* mâna surorii tale. Am venit să-ți *spun* că o să mă însor cu Hero cu sau fără permisiunea ta. S-a culcat cu mine mai mult de o dată. Ar putea purta copilul meu. Și dacă ai impresia că voi renunța la ea sau la copilul nostru înseamnă că nu ai făcut destule cercetări cu privire la caracterul sau la trecutul meu.

Griffin se îndepărtă înainte ca Wakefield să poată spune ceva și ieși pe ușă.

Era foarte, foarte târziu în noapte, iar Thomas mijea ochii în timp ce se sprijinea cu o mână de tocul ușii, iar cu cealaltă lovea în ușă. Era a doua oară când bătea, apoi făcu un pas în spate ca să se uite în sus la clădire. Nu greșise casa, n-avea cum s-o uite. Ceea ce însemna că târfa fie nu-i răspundea, fie, mai rău, era în vizită la unul dintre tinerii ei admiratori. Dacă era așa, va...

Ușa se deschise brusc și în prag apăru un servitor mare și amenințător, pe care nu-l întâlnise până atunci. Thomas se încruntă.

– Unde e?

Servitorul dădu să închidă ușa. Thomas se propti cu umărul în ea și împinse cu putere. Dar mișcarea lui nu fusese îndeajuns de fermă. Dintr-odată, se trezi în fund – pentru a doua oară în acea zi – și văzu roșu în fața ochilor. Era marchizul de Mandeville, la dracu'! Viața lui nu trebuia să fie astfel.

Se auzi mișcare la ușă, iar Lavinia se aplecă deasupra lui, îmbrăcată într-un halat mov, cu părul ei scandalos de roșcat desfăcut pe umeri. În neglijeu, fără acele accesorii artistice de machiaj, își arăta pe deplin vârsta. Și totuși, când el își ridică privirea spre ea, i se păru cea mai frumoasă femeie din lume.

– Ce s-a întâmplat cu tine? strigă ea.

– Te iubesc, spuse el.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Ești beat. Hutchinson, ajută-mă să-l duc înăuntru.

Thomas începu să protesteze împotriva ajutorului oferit de servitor, dar pentru că picioarele nu-l ajutau prea mult, părea

să fie lipsit de sens. Câteva minute mai târziu stătea așezat în salonul ei, pe o canapea galbenă.

– Întotdeauna mi-a plăcut canapeaua asta, zise el și bătu ușor cu palma în perna de lângă el, apoi îi aruncă o privire seducătoare. Unele dintre cele mai bune amintiri s-au petrecut aici.

Ea oftă, ceea ce *nu* semăna cu felul în care își amintea el că răspundea pe vremuri la privirile lui seducătoare.

– De ce nu ești acasă la logodnica ta, Thomas?

– Nu mai e logodnica mea, zise el pe un ton care suna iritat chiar și pentru urechile lui.

Ea ridică din sprâncenele delicate.

– Am crezut că ați semnat actele de căsătorie.

– Și-a tras-o cu Griffin.

Lavinia stătea cu mâinile încrucișate sub sânii ei magnifici și abia îl privea. El clătină din cap iritat și se uită împrejur.

– Și-a tras-o sub nasul meu. Exact ca Anne. Niște târfe, toate.

Ea se mișcă ușor când el rosti pentru a doua oară verbul dur.

– Știi că-mi displace un astfel de limbaj, Thomas.

– Îmi pare rău.

El își puse capul în palme pentru că acesta începuse să se învârtă încet.

– Ce-ai pățit la față? întrebă ea încet.

– Griffin.

El râse și își duse mâna la nas. Era mare, umflat și fără îndoială rupt, dar în acel moment nu simțea.

– M-a atacat, dacă-ți vine să crezi. După ce mi-a sedus logodnica, *el* m-a *lovit*. Trebuie să-l provoc la duel.

– Ai meritat-o?

El ridică din umeri vinovat.

– Am lovit-o. Pe Lady Hero. N-am mai lovit nici o femeie în viața mea.

– Atunci mi se pare că ai meritat-o, rosti Lavinia pe un ton tăios. Se aplecă să se uite la el. Chiar și așa, nasul tău arată destul de rău.

El o privi prelung.

– Întotdeauna ai avut grijă de mine, Lavinia.

– Nu și acum.

El se încruntă. Ea ar fi putut să mimeze măcar puțină afecțiune sentimentală.

– Lavinia...

Ea oftă.

– Ai nevoie de apă rece pentru nas.

Se îndreptă spre ușa salonului, iar el o privi melancolic în timp ce îl chemă pe servitorul mătăhălos și ceru apă rece și o cârpă. Halatul ei avea culoarea ametistului și se mula pe fundul apetisant.

Observă că papucii ei erau uzați, cu broderiile zdrențuite. Ar fi trebuit să aibă papuci noi, din aceia cu tocuri cu pietre prețioase. El i-ar lua papuci cu bijuterii și multe, multe altele dacă s-ar întoarce la el. Închise ochii un moment.

Când îi deschise din nou, Lavinia stătea lângă el cu un lighean cu apă. Puse o cârpă rece pe nasul lui.

– Au, tresări Thomas.

– Stai pe loc, zise ea.

El o privi în timp ce se aplecă deasupra lui încruntată.

– De ce m-ai părăsit? întrebă el.

– Știi de ce.

– Nu, serios, spuse el confuz. Avea nevoie ca ea să-i răspundă la întrebare chiar în acel moment. De ce?

– Pentru că, spuse ea în timp ce luă cârpa și o udă din nou, tu te-ai hotărât că e timpul să te însori. Ai cerut-o pe Lady Hero de soție.

– Dar de ce să mă părăsești? întrebă el cu încăpățânare. Știi că te-aș fi ținut în lux tot restul zilelor.

– Tot restul zilelor?

Ochii ei căprui îl priviră, iar el nu putu citi sentimentele care se ascundeau în spatele lor.

– Da, zise el dintr-odată serios. Pentru totdeauna. Nu mi-aș fi luat altă amantă. Ți-aș fi fost credincios numai ție.

– Și soției tale.

Ciudata vrajă dintre ei se risipi. Ea clătină din cap.

– Mă tem că nu mi-ar plăcea să fiu o femeie întreținută, Thomas.

– Să te ia naiba, nu mă pot însura cu tine, mârâi el.

Știa că nu mai era fermecător. Era urât din partea lui, dar nu mai putea vorbi în doi peri. Sentimentele care se adunaseră în el erau prea puternice.

– Știu că nu te poți însura cu mine, spuse ea și cuvintele sunară de parcă ar fi fost plictisită. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot mărita cu alt gentleman.

El își smuci capul pe spate, căci lovitura vorbelor fu mai puternică decât pumnul fratelui său.

– Ba nu!

Ea ridică din sprâncene.

– De ce nu? Nu ai nici un drept asupra mea.

– La dracu', șuieră el.

Aruncă bucata de cârpă și o trase mai aproape.

– Naiba să te ia!

Și o sărută cu toată disperarea unui bărbat cu inima frântă și însângerată. Ea își îndepărtă gura de a lui, chiar dacă el își strecură mâinile sub țesătura din mătase de culoarea ametistului.

– Asta n-o să rezolve nimic, Thomas.

– Poate că nu, mormăi el și o linse pe gât. Dar o să mă facă să mă simt al dracului de bine.

– O, Thomas, oftă ea.

Și pentru că nu mai părea să protesteze în nici un fel, el merse mai departe și făcu ceea ce își dorise să facă de câteva luni. Să facă dragoste cu Lavinia.

Griffin moțăia într-unul dintre fotoliile fratelui său când ușa din față a conacului Mandeville se deschise și se închise. Se trezi tresărind și își frecă fața amețit. Trecuse pe la casa lui Thomas cu o seară înainte – după ce îl văzuse pe ducele de Wakefield –, dar Thomas era plecat. Când devenise clar că fratele lui nu avea să se întoarcă acasă prea curând, Griffin plecase în St. Giles.

În dimineața aceea venise direct acasă la Thomas ca să-l prindă pe fratele lui înainte ca acesta să plece la treburile zilnice. Numai că Thomas, ca majoritatea burlacilor, părea să fi fost plecat. Curios.

Griffin se uită spre hol. Era Thomas, care arăta teribil de morocănos, cu nasul cât un nap, și care vorbea cu majordomul.

– Nu-mi pasă cine a venit. Nu sunt acasă.

– Nici măcar pentru rude? întrebă Griffin cu o voce tărăgănată.

Thomas se întoarse violent în direcția lui, apoi tresări și își duse mâna la cap ca și cum îl durea.

– Mai ales pentru rude!

Se întoarse spre scară. Griffin ajunse lângă el din doar câțiva pași.

– Păcat, frățioare. Noi doi avem ceva de discutat.

– Du-te dracului! începu Thomas.

– Nu, zise Griffin și se aplecă spre fratele său. Nu și dacă nu vrei să atârn rufele tale murdare aici chiar acum, în auzul servitorilor.

O clipă, Thomas se uită la el posac, apoi îi făcu un semn cu capul spre trepte și începu să urce fără să spună vreun cuvânt. Din moment ce era o primire mai bună decât sperase, Griffin îl urmă. Intrară într-un birou de la etajele de sus. Griffin dădu târcoale încăperii în timp ce Thomas se îndreptă spre o carafă din cristal și turnă un lichid de culoarea chihlimbarului într-un pahar. Griffin ridică din sprâncene.

– E cam devreme, nu-i așa?

– Nu și pentru mine, răspunse Thomas morocănos.

Griffin mormăi în timp ce studia o gravură medievală de pe perete.

– Acesta a fost biroul lui tata, nu-i așa?

Thomas își ridică privirea surprins.

– Da. Nu-l recunoști?

Griffin ridică din umeri.

– N-am prea venit pe aici.

– Tata mă chema în fiecare duminică după-amiază, își aduse aminte Thomas. Înainte să plec la școală a doua zi. Apoi, când veneam acasă, ne retrăgeam aici după cină.

– Ce făceați? întrebă Griffin.

– Vorbeam, răspunse Thomas și ridică din umeri. Mă întreba despre studii. Când eram mai mic, mă punea să recit lecții de latină. Când m-am făcut mai mare, discutam politică.

Griffin dădu din cap.

– Te pregătea să fii marchiz.

– Cred că da, spuse Thomas și se uită la el. Cu tine n-a făcut la fel?

– Nu. Eu nu eram invitat, răspunse Griffin fără chef.

Thomas se uită fix la el o vreme, ca și cum ar fi fost uimit, apoi privi în jos, la pahar.

– Ce vrei de la mine, Griffin?

– Vreau să refuzi să te însori cu Hero.

– Ea m-a refuzat deja.

Griffin îl privi. Nu auzise același lucru și de la Wakefield.

– Fratele ei vrea ca tu să te însori duminica asta.

Thomas se încruntă.

– Da?

– Da.

Griffin scrâșni din dinți.

– Vreau să refuzi să te însori cu ea.

Thomas pufni nervos.

– Sigur că vrei. Cred că o vrei numai pentru tine, așa cum ai făcut și cu prima mea nevastă.

– Asta n-are nici o legătură cu Anne, răspunse Griffin pe cât de calm putu.

– O, nu? Thomas rânji. Sărăcuța Anne! Ce-ar face dacă ar ști că iubitul ei a dat-o uitării așa de ușor? Dar, până la urmă, tu treci de la o femeie la alta destul de repede. Cred că nici nu mai te străduiești să le ții minte numele, ce să mai vorbim de a-ți aduce aminte de ele după ce mor? I-ai spus lui Hero despre Anne?

– Da.

Răspunsul îl blocă pe Thomas. Clipi înainte să-și revină.

– Ce? Că ți-ai făcut un obicei din a le seduce pe femeile fratelui tău?

– Nu. I-am spus că n-am atins-o niciodată pe Anne.

Griffin se uită cu tristețe la ochii fratelui său care păreau a fi injectați. Thomas râse forțat.

– Minți.

– Nu.

Griffin nu-și putu ascunde pasiunea care îi însufleți tonul. Doamne! Trăise cu acea calomnie *ani în șir*.

– N-am făcut niciodată dragoste cu Anne, n-am sedus-o niciodată, n-am avut niciodată intenția de a o seduce. Dacă ți-a spus vreodată altceva, a mințit.

– Anne mi-a spus pe *patul de moarte* că ai fost iubitul ei. Thomas trânti paharul pe marginea mesei. Mi-a spus că era copilul

tău. A zis că ați fost iubiți mai multe luni, că ai început să-i faci curte chiar înainte să ne căsătorim.

– Iar eu ți-am spus la înmormântarea ei că a mințit

– Chiar te aștepți să cred un desfrânat în locul *soției* mele?

– Mă aștept să-l crezi pe *fratele* tău!

Strigătul lui Griffin răsună în încăpere. Se aplecă în față și apucă spătarul unui scaun, încercând să se calmeze.

– Doamne, Dumnezeule, Thomas! Cum ai putut? Cum ai putut să crezi că ți-aș seduce soția? Sunt fratele tău. Nici măcar nu ți-a trecut prin cap să ai încredere în cuvântul meu. N-ai făcut decât să crezi o femeie isterică care își dădea suflarea în timp ce năștea în loc să mă crezi pe mine. Parcă te-ai fi așteptat mereu să fie așa, iar vorbele ei n-au făcut decât să-ți confirme suspiciunile.

– M-am așteptat. Thomas ridică paharul și îl dădu pe gât. Ai flirtat cu Anne, recunoaște.

– Da! Bine! Am flirtat cu ea. Am flirtat cu ea, așa cum face oricare alt gentleman la un bal, zise Griffin și își ridică mâinile. Dar asta a fost tot. N-am mers niciodată mai departe de a rosti câteva cuvinte prostești în public. Niciodată nu am *vrut* să merg mai departe.

– Te-a iubit.

Griffin trase aer în piept.

– Dacă m-a iubit, n-a fost pentru că am încurajat-o. Știi asta, Thomas. După ce v-ați căsătorit, după ce am realizat că ea s-ar putea să ia în serios flirturile noastre în societate, am tratat-o cu răceală.

Dar Thomas clătină din cap.

– Știai că avea o slăbiciune pentru tine și ai profitat de ea.

– De ce dracu' aș fi făcut așa ceva? întrebă exasperat Griffin.

– Din gelozie, răspunse Thomas și făcu un gest cu paharul. Chiar tu ai spus-o: tata nu te-a invitat niciodată la el în birou. Nu tu erai moștenitorul.

Griffin râse, nevenindu-i să creadă.

– Mă crezi un om chiar așa de patetic încât să o seduc pe soția fratelui meu din *gelozie?*

– Da.

Thomas goli restul paharului dintr-o singură înghițitură. Griffin închise ochii. Dacă Thomas ar fi fost un om oarecare, l-ar fi provocat la duel. Insulta la onoarea, la integritatea, la însuși caracterul lui era de neiertat. Dar era vorba de Thomas. Fratele lui. Iar el avea nevoie de ceva de la el. Griffin trase încet aer în piept.

– Cred că știi, undeva adânc în sufletul tău încăpățânat, că nu sunt vinovat de această acuzație atroce.

Thomas începu să zică ceva, dar Griffin ridică mâna.

– Lasă-mă să continui.

După o vreme, Thomas dădu din cap țeapăn.

– Mulțumesc, zise Griffin și se uită la el. Tu n-o iubești pe Hero. A consimțit să fie iubita mea. Eu nu cred că vrei să te însori cu ea. Lasă-mi-o mie, Thomas.

– Nu.

Griffin simți un junghi de disperare în piept, dar nu lăsă să se vadă această slăbiciune.

– Tu n-o vrei. Eu o vreau. Nu fi hrăpăreț.

Thomas râse.

– S-a întors situația, nu-i așa? Acum nu mai ești așa de tare, nu-i așa?

– Termină! *Termină*, Thomas, zise Griffin și închise ochii.

– Dacă Wakefield a hotărât că ne vom căsători duminică, intenționez să mă supun dorinței lui.

– O iubesc.

Griffin deschise ochii la vorbele acelea rostite pe un ton rigid. Își dădu seama că erau adevărate. Acest lucru ar fi trebuit să-l șocheze. Însă, în mod ciudat, i se părea corect. Se uită la fratele lui, fără speranță, dar și fără teamă. Pentru o secundă, Thomas păru speriat; apoi își feri privirea nesigur.

– Ghinionul tău.

Și ieși din încăpere.

În acea noapte, Hero stătea întinsă în pat, fără să poată dormi, iar gândurile i se învălmășeau în minte, când auzi un sunet la fereastră. Era ceva abia perceptibil, ca o zgârietură, iar dacă n-ar fi fost complet trează și cu mintea preocupată, n-ar fi auzit nimic. Oare se urcase o pisică pe balcon?

Se ridică în coate şi se uită spre ferestrele înalte. Încăperea ei era cufundată în întuneric, dar razele lunii luminau uşor fereastra. Îşi miji ochii într-acolo. Doar nu...

O siluetă mare apăru deodată, conturându-se neagră pe fereastră. Hero icni şi se înecă încercând să ţipe. Umbra se mişcă, fereastra se deschise, şi Griffin păşi calm în dormitorul ei. Hero îşi regăsi vocea, chiar dacă inima îi bătea să-i sară din piept de bucurie la vederea lui.

– Ce crezi că faci?

– Şşşt... zise el pe un ton mai degrabă de profesor care îşi mustră elevul decât de intrus în miez de noapte. Vrei să trezeşti toată casa?

– Mă gândeam s-o fac, răspunse ea, deşi fără îndoială el ştia la fel de bine că ea mintea.

Hero se ridică în fund şi îşi trase cearceaful deasupra sânilor cu un gest pudic. Era îmbrăcată în cămaşă de noapte, dar nu voia ca el să creadă cumva că era desfrânată. Cel puţin nu mai mult decât arătase că era până în acel moment.

El nu răspunse, ci străbătu distanţa dintre ei cu paşi neauziţi. Era întuneric în cameră şi, când el se apropie, Hero îl pierdu din vedere după perdelele baldachinului. Simţi un moment teribil de panică în clipa în care nu-l mai zări, ca şi cum nu avea să-l mai vadă vreodată. Întinse mâna ca să dea la o parte perdelele şi îl zări lângă noptieră. Părea să se uite la lucrurile de acolo. Oare putea vedea în întuneric?

– Am vorbit cu fratele tău.

Ea se încordă.

– Oh?

– Mi-a spus că o să te măriţi cu Thomas duminică, zise el. Mă tem că... discuţia noastră nu s-a terminat bine.

Hero rămase tăcută.

– Ei? O să te măriţi cu Thomas?

Ea îşi miji ochii, dar nu reuşi să-i citească expresia.

– Asta vrea Maximus să fac.

Capul lui se răsuci spre ea.

– Ce vrei *tu*?

Îl voia pe Griffin, dar nu era aşa de simplu. Dacă refuza să se mărite cu Thomas, nimic nu-l mai putea opri pe Maximus să vină

după Griffin. Nimic nu-l mai putea opri să-l aresteze şi să-l atârne în streang. Şi chiar dacă nu se întâmpla acest lucru, oare se putea mărita cu el ştiind că trebuia să renunţe la familie? Poate chiar să nu le mai vadă vreodată pe Phoebe, pe verişoara Bathilda sau pe Maximus. Un val de panică se ridică în interiorul ei numai gândindu-se la aşa ceva.

– Te-ai hotărât să renunţi la distilerie? întrebă ea încet, simţindu-se disperată.

– Nu pot, răspunse el hotărât. Nick a murit apărând-o. Nu pot să-l dezamăgesc.

– Atunci va trebui să mă mărit cu Thomas, răspunse ea deznădăjduită. Lăsă perdelele să cadă între ei doi. Poate că este mai bine aşa.

– Nu poţi vorbi serios.

Rostise cuvintele pe un ton jos, pierdut, mai aproape de ea.

– De ce nu? întrebă ea epuizată.

Simţea o durere în suflet de câteva zile, de atât de multă vreme încât nici nu mai băga de seamă. Era pur şi simplu acolo – o pulsaţie continuă, chinuitoare.

– Nu mă pot mărita cu tine. Nu avem nimic în comun.

– Adevărat, şopti el.

Suna ca şi cum ar fi fost chiar lângă ea, iar respiraţia lui era estompată numai de voalul perdelelor baldachinului.

– Nu avem nimic în comun noi doi. Tu semeni mai mult cu Thomas – cumpătată, atentă la decizii, prudentă.

– Mă faci să par teribil de plictisitoare.

El râse, un sunet intim în acel întuneric.

– Am zis că semeni cu Thomas... nu că eşti la fel. Mie nu mi s-a părut niciodată că eşti plictisitoare.

– Ce frumos din partea ta.

Atinse perdeaua cu vârful degetului şi apăsă încet până ce simţi obrazul lui prin ţesătura diafană.

– Cred că tocmai diferenţele dintre noi ne fac o pereche perfectă, rosti el, şi bărbia i se mişcă sub atingerea ei. Ai muri de plictiseală cu Thomas în nici un an. Iar dacă eu aş găsi o femeie cu un temperament ca al meu ne-am sfâşia în numai câteva luni. Tu şi cu mine, însă, suntem ca pâinea şi untul.

Ea pufni.

– Ce romantic.

– Şşşt... făcu el, iar în vocea lui se citea amuzamentul, dar şi o doză de seriozitate.

Ea îi cuprinse obrazul în timp ce el continuă:

– Pâine şi unt. Pâinea conferă stabilitate pentru unt; untul dă gust pâinii. Împreună sunt perfecte.

Ea se încruntă.

– Eu sunt pâinea, nu?

– Uneori.

Vocea lui era un val fin de sunete şuierate, pe un ton jos şi ameninţător. Ea simţi cuvintele în timp ce i se scurgeau pe palmă.

– Iar uneori eu sunt pâinea şi tu untul. Dar ne potrivim... Înţelegi asta, nu?

– Eu...

Voia să spună da. Voia să fie de acord să se mărite cu el şi să ignore toate vocile acelea potrivnice din cap.

– Nu ştiu.

– Hero, şopti el, iar ea observă mişcarea buzelor lui prin perdea. N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru o altă femeie. Nu cred că se va mai întâmpla. Nu înţelegi asta? Este ceva ce se petrece o dată în viaţă. Dacă-l laşi să se scurgă printre degete, vom fi amândoi pierduţi. Pentru totdeauna.

Cuvintele lui o făcură să tremure. *Pierduţi pentru totdeauna.* Nu suporta gândul să-l piardă. Fără să se gândească, se aplecă în faţă şi îşi lipi buzele de ale lui, simţindu-i prin perdea căldura şi prezenţa. Dar el îşi retrase capul.

– Înţelegi cât de mult însemni pentru mine? Înţelegi ce suntem împreună?

Ea clătină din cap.

– Nu vezi cât de mult îmi ceri? Să sar într-un abis numai pe baza cuvintelor tale. Nu văd cum...

– Atunci lasă-mă să-ţi arăt.

Perdelele fură trase deoparte, iar el se urcă în pat alături de ea. Trase înapoi perdelele şi dintr-odată patul ei deveni mic, intim şi întunecat. Erau închişi în mica lor lume, doar ei doi, în afara timpului şi a spaţiului. El dădu la o parte cearceaful pe care ea îl ţinea în mâini, iar ea cedă fără să protesteze. Ţesătura foşni alunecând

pe picioarele ei; ea înghiţi în sec şi tot corpul începu să-i pulseze de dorinţă pentru el.

Îl cunoştea acum – ştia ce putea face pentru ea. Cum o putea face să se simtă. Mâinile lui îi atinseră gleznele şi le prinseră într-o strânsoare caldă şi fermă.

– Hero.

Vocea lui era răguşită, profundă, trădând emoţia intensă. Ea îi simţi mâinile pe gambe, iar atingerea părea ireal de tandră în întuneric. El era numai o umbră, aşa că ea închise ochii şi se concentră la vârfurile degetelor lui care înaintau pe coapsele ei şi încercă să nu se mai gândească la faptul că în mod sigur aceea era ultima lor noapte împreună.

El trasă cercuri pe pielea ei, iar respiraţia ei se înteţi; şi-o auzea tare în urechi. Întinse mâinile spre coapsele ei, iar ea îşi mişcă neliniştită picioarele, dar atingerea lui dispăru în timp ce el îi scoase cămaşa.

Ea rămase goală, simţind pe piele aerul rece al nopţii. Apoi degetele lui o atinseră din nou şi trasară cercuri pe talia ei, aproape gâdilând-o. Pielea ei părea să se acordeze cu el, trezindu-se la viaţă şi răspunzând cu senzaţii de furnicături. Îşi întinse mâinile spre el, nerăbdătoare.

– Griffin...

– Şşşt... şopti el. Lasă-mă să-ţi arăt.

Degetele lui urcară pe şoldurile ei spre burtă şi se întâlniră deasupra buricului. Ea trase aer în piept, neputând să rămână perfect nemişcată sub atingerea lui. El râse şi o mângâie cu unghiile uşor în sus, până sub sâni. Sfârcurile ei erau uşor ridicate, în aşteptarea plăcerii. El îi mângâie curbura fină de sub sâni – o senzaţie de uşoară gâdilare –, iar ea fu nevoită să-şi frece coapsele una de alta ca să-şi astâmpere nerăbdarea.

Când gura lui fierbinte şi deschisă coborî pe unul dintre sfârcurile ei înfiorate, ea tresări. Îşi strecură degetele în părul lui în timp ce el îi atinse sfârcul cu limba şi apoi îl supse cu putere. Îi ciupi şi celălalt sfârc, aproape dureros, şi îi cuprinse sânul cu toată gura, devorând carnea cu o foame erotică.

– Griffin, suspină ea.

El o muşcă de sfârc drept pedeapsă. Ea gemu şi îşi ridică picioarele, şocată să-i simtă pantalonii pe partea interioară a coapselor.

Era în continuare îmbrăcat, dar ei nu-i păsa. Își ridică șoldurile și îl cuprinse disperată. Îl simți tare, mare, dincolo de țesătura pantalonilor, și își deschise și mai mult coapsele ca să-și preseze locul dureros de el. Dar el se lăsă cu greutate pe ea și o țintui acolo, deschisă și vulnerabilă, sub el.

– Încă nu, murmură el și își îndreptă gura spre celălalt sfârc.

Ea încercă să-și miște șoldurile, să se frece într-un fel de el, dar el rămase acolo, mare, puternic, implacabil, pe ea. Își sprijinea partea de sus a corpului în brațe în timp ce îi devora în voie sânii, dar șoldurile lui o țintuiau complet. Vru să-l prindă de păr ca să-i ridice capul, dar părul lui era scurt, prea scurt, iar el nu făcu decât să chicotească în dreptul sfârcului ei. Trase de pielea sensibilă, iar ea ajunse aproape – atât de aproape! Dacă ar fi lăsat-o...

– Griffin, șuieră ea, exasperată de frustrare.

Simțea că arde sub el, cu tot corpul în alertă, pregătit pentru el. Îl simțea, tare și lung, în dreptul clitorisului, dar el nu voia să se *miște*.

– Șșșt...

El își săltă capul și îi linse încet sfârcul, iar respirația lui îi mângâie pielea umedă, în timp ce îi șopti încă o dată, ca o tortură:

– Încet, dulceață.

Vorbise ca și cum ea ar fi fost o iapă ce trebuia îmblânzită și, în oricare moment, ea l-ar fi pedepsit pentru acea insultă. Dar de această dată se afla în totalitate la mila lui.

– Griffin, te rog, șopti ea.

– Ai nevoie de mine? întrebă el.

– Da!

Își lăsă capul pe spate nerăbdătoare. Avea să explodeze dacă el nu-i oferea curând eliberarea.

– Ai nevoie de mine?

Îi sărută sfârcul cu blândețe.

– Te rog, te rog, te rog.

– Mă iubești?

Și, cumva, în ciuda stării ei, își dădu seama de capcană. Se uită la el printre gene, oarbă în acel întuneric. Nu-i vedea fața sau expresia de pe chip.

– Griffin, oftă deznădăjduită.

– Nu poți s-o spui, nu? șopti el. Nici nu o poți recunoaște.

Își trecu obrazul peste sânii ei, iar ei i se păru că acesta era umed.

– Griffin, eu...

El își ridică capul și se mișcă într-o parte.

– Nu contează.

Pentru o clipă, ea crezu că avea de gând să plece și o cuprinse panica. Îl apucă disperată de brațe. Dar mușchii lui tresăreau sub degetele ei în timp ce el își mișca mâinile.

– Șșșt... e în regulă, murmură el în timp ce se așeză din nou între coapsele ei.

Penisul lui era mare și gol.

– Am ceea ce vrei și ceea ce ai nevoie, chiar și fără dragoste.

Ea clătină din cap; nu mai era deloc sigură, nu mai putea spune ce era real și ce era emoție sexuală.

– Eu nu...

– Șșșt...

Capul membrului lui se mișcă la intrarea ei, iar ea simți senzația delicioasă de întindere.

– E bine, nu-i așa? întrebă el, cu vocea puțin încordată.

O pătrunse, câte un centimetru mai adânc odată cu fiecare împingere, și totul era o tortură. Ea se arcui în sus, ca să-l primească dintr-odată, dar el îi apăsă șoldurile cu putere.

– Ia-l, zise el răgușit. Lasă-mă să-ți ofer măcar asta.

Se retrase puțin, iar ea scânci în semn de protest; apoi se apăsă din nou în ea, cu membrul nesfârșit de lung și tare ca piatra. Împinse și împinse, iar ea îi simți pubisul atingându-i ridicătura. Se opri, iar ea îi auzi respirația întretăiată, dar când vorbi glasul îi era calm și egal:

– Gata. E bine, nu-i așa? Asta vrei... un penis bun și tare.

Spunând asta, se retrase și își scoase membrul, lăsând numai vârful înăuntru înainte de a se împinge din nou în ea. Și avea dreptate – *asta* voia. De fapt, era perfect. Ca el să se miște în ea ca un armăsar, cu mușchii tensionați, transpirat, hotărât să ofere plăcere amândurora.

El îi apucă genunchii, îi ridică și îi despărți și mai mult în timp ce se ridică mai sus. Se cufundă în ea într-un ritm puternic și insistent. Cu fiecare mișcare o împinse mai sus pe pat până când capul ei fu îngropat în pernă, iar aceasta se înghesui în tăblia

patului. Ea gemu neajutorată, bucurându-se de sălbăticia lui. Îi plăcea, ar fi vrut să continue la nesfârşit, voia să se mişte în ea până când uita cine era el. Până când uita cine era ea. Până când timpul se oprea în loc.

Dar nici unul dintre ei nu putea continua la nesfârşit. Mişcările lui deveniră spasmodice şi puternice, iar ea simţi că era aproape de climax. Se arcui sub el, cu mâinile prinse de umerii lui. El îşi apăsă gura pe buzele ei exact în clipa în care ea ar fi vrut să ţipe. Raze de lumină strălucitoare în spatele pleoapelor ei închise. Membrul lui pulsa, se freca de acel loc delicios, iar ei i se păru că va muri din pricina plăcerii nesfârşite.

Apoi îşi împinse şoldurile în ea şi se cutremură; ea simţi tremurăturile care îi scuturau umerii lui largi. El îşi desprinse gura de a ei şi gemu, prelung şi răguşit, cu corpul scuturat de fiori, în timp ce viaţa se scurgea din trupul lui în al ei.

Se lăsă ca o stâncă pe ea şi rămase o clipă nemişcat, în timp ce ea încerca să-şi tragă sufletul. În final, îşi întoarse capul spre ea şi o sărută pe obraz.

– Te iubesc şi cred din toată inima că şi tu mă iubeşti. De ce nu poţi s-o spui, Hero?

Capitolul 16

Regina Ravenhair se uită la răspunsurile la întrebarea ei şi clătină din cap.

– Ne vedem mâine, domnilor.

Dar în timp ce se ridica să iasă din camera tronului, Prinţul de la Răsărit vorbi:

– Care este decizia Maiestăţii Tale?

Ea se uită la ei şi văzu că toţi cei trei prinţi o priveau destul de aspru.

– Da, pe care dintre noi l-ai ales? vru să ştie Prinţul de la Miazănoapte. Am răspuns cu toţii la toate întrebările tale, şi totuşi nu spui nimic.

– Trebuie să te decizi, zise Prinţul de la Soare-Apune. Trebuie să te decizi şi să ne spui mâine cu care dintre noi te vei mărita...

din *Regina Ravenhair*

Griffin se ridică şi aprinse o lumânare de la jarul ce pâlpâia în şemineu. Se întoarse în pat, arogant de gol, iar lumina licări pe abdomenul lui plat. Aşeză lumânarea pe noptieră şi se urcă din nou în pat, mare, masculin, hotărât.

– Ei? De ce n-o poţi spune?

Hero se uită la el şi simţi cum inima începea să i se sfărâme.

– Contează atât de mult cele două cuvinte?

– Ştii că da.

Dar ea clătină din cap.

– Nu pot. Vrei să renunţ la familia mea, la tot ceea ce cunosc, iar tu nici măcar nu poţi să renunţi la distileria aceea groaznică. Nu înţelegi că ceea ce îmi ceri este imposibil?

Se aşteptă la mânie şi la cuvinte aspre. În schimb, el doar închise ochii ca şi cum era prea epuizat ca să-i ţină deschişi.

– Mai am nevoie de puţin timp cu distileria. Până ce-l distrug pe Vicar. Apoi...

– Cât timp, Griffin? Vocea ei era gâtuită. Zile? Săptămâni? Ani? Nu pot aştepta aşa mult. Maximus şi fratele tău nu mă vor lăsa.

El deschise ochii, iar privirea lui deveni intensă.

– Deci la asta se ajunge: alegi să te măriţi cu fratele meu în loc să te măriţi cu mine?

– Da.

– Cum poţi să-mi faci aşa ceva? Cum poţi să ne faci nouă aşa ceva?

Ea îşi muşcă buza încercând să găsească cuvintele potrivite.

– Mi-am petrecut toată viaţa ascultând de regulile ce mi-au fost impuse de societate şi de fratele meu. Maximus a decis că Thomas este un bărbat mai bun pentru mine.

– Mă acuzi că nu vreau să renunţ la distilerie pentru tine, rosti el încet. Dar cred că eşti o mare laşă. Nu ai renunţa oricum la decizia fratelui tău de dragul meu.

– Poate că ai dreptate, răspunse ea. Acum nu pot lupta împotriva lui Maximus. Nu pot. El are puterea să mă excludă din familie. În plus, a făcut alegerea corectă. Thomas e de încredere. Este *sigur*.

– Şi eu nu sunt?

– Nu.

Cuvântul căzu între ei ca o mare greutate. Hero simţi lacrimile care îi umplură ochii, deşi nu ştia sigur pentru ce plângea. Patul se mişcă, şi dintr-odată Griffin fu deasupra ei, greutatea lui apăsând-o în saltea, iar ea simţi pe obraz respiraţia lui furioasă.

– Poate că e sigur, dar îl iubeşti, Hero?

– Nu, suspină ea.

– Te face să roşeşti de mânie şi apoi de dorinţă? Îi desfăcu picioarele şi se aşeză între ele, greu şi fierbinte. Ştie cât de sensibile sunt sfârcurile tale? Că poţi ajunge la orgasm doar când sunt supte?

– Doamne, nu.

– Te priveşte aşa ca mine? Ştie că ochii tăi sclipesc atunci când eşti excitată? O sărută pe gât, iar sărutările lui deveniră insistente şi apăsate. Ştie că-ţi place să citeşti în greacă, dar urăşti să desenezi? Aşteaptă cu răsuflarea întretăiată să-ţi arcuieşti fandosită sprânceana... şi apoi se excită când o faci? Îi apucă ambele sfârcuri deodată, ceea ce îi trimise un fior între coapse. Spune-mi, Hero, fir-ar a dracului de treabă, *spune-mi:* te face să te simţi aşa cum te fac eu?

– Nu!

Răspunsul ei era un vaiet disperat. Degetele lui îi despărţeau pliurile ca şi cum ar fi avut tot dreptul s-o facă, de parcă era *a lui* de drept, acum şi pentru totdeauna, până la sfârşitul vieţii. Şi apoi o pătrunse. Tare şi fierbinte, mişcându-se atât de minunat încât ea începu să plângă.

Îşi strânse picioarele în jurul coapselor lui înguste, cu braţele pe umerii lui, ţinându-l aproape de ea cu întreg corpul în timp ce el se împingea în ea. Penisul lui mare aluneca înăuntru şi apoi afară între pliurile ei umede. Era deja sensibilă în acel loc de la partida de amor de dinainte. Gemea şi abia putea ţine pasul cu ritmul lui puternic şi rapid. Era prea mult; nu mai putea.

Ar fi vrut să-l împingă la o parte. Să fugă din încăpere şi de el, şi de felul prea brutal în care făcea dragoste. Nu-i dădea timp să îi cedeze, să se ascundă sau să asimileze nevoia lui furioasă. Se împingea pur şi simplu în ea ca să-i arate ceea ce împărtăşeau, ceea ce făceau, atunci şi acolo. El se aplecă şi îi cuprinse gura, sărutând-o cu posesivitate în timp ce membrul lui o pătrundea ritmic. Ea gemu, îşi deschise buzele şi acceptă invazia limbii lui, gustă totodată propriile lacrimi.

– Hero, murmură el. Hero. Hero. Hero.

Punctă fiecare invocare a numelui ei cu câte o mişcare puternică a şoldurilor, de parcă ar fi vrut să o marcheze ca a lui. Picături de sudoare îi scăldau trupul, respiraţia îi devenea mai rapidă, iar patul scârţâia. Ea clătină din cap pe pernă – un gest de negare faţă de el, faţă de felul în care făcea dragoste, faţă de propria pornire, nu mai era sigură. Dar el nu o lăsă, îi prinse capul între mâini, o ţintui şi o făcu să se uite la el în timp ce se împingea în trupul ei.

– Mă iubeşti, Hero?

În ochii lui verde-deschis se citea disperarea.

– Mă iubeşti aşa cum te iubesc eu?

Cuvintele lui o făcură să se dezlănţuie, şi simţi un şuvoi de căldură lichidă ce îi curgea din miezul trupului. Tremură sub el, încercând să-şi desprindă privirea de a lui în timp ce pasiunea exploda în ea. În timp ce râuri de plăcere dulce i se răspândeau prin coapse şi burtă. În timp ce inima i se frângea şi se forma la loc.

Dar el nu o lăsă să îşi ferească privirea, în timp ce ochii lui se închiseră pe jumătate, şi muşchii feţei, gâtului şi pieptului se încordară. Îl urmări sfârşită cum se cutremură deasupra ei, cu umerii mari şi puternici lucind de sudoare. Se mai împinse în ea o dată, de două ori, de trei ori şi rămase acolo, încordat în ea; trupurile lor erau sudate în timp ce el atinse orgasmul. Ochii lui o implorau în tăcere, sfidător şi mândru. Vederea ei se înceţoşă.

El se prăbuşi pe ea gâfâind. Hero închise ochii şi îşi trecu mâinile peste umerii lui umezi. Voia să-şi imprime acea amintire în minte: mirosul de mosc rămas după ce făcuseră dragoste, greutatea lui asupra ei, sunetul respiraţiei lui aspre în urechi. Într-o zi, poate curând, va dori să rememoreze acea imagine, să o preţuiască şi s-o păstreze în inimă.

Dintr-odată el se rostogoli de pe ea, iar mâinile ei se întinseră să-l prindă, dar el nu se dădu jos din pat. Cel puțin, nu încă. O strânse aproape, îi apropie fundul de vintre și îi înconjură spatele cu umerii largi. Îi dădu la o parte părul de pe ceafă și o sărută acolo.

– Dormi, spuse el.

Iar ea făcu întocmai.

Ziua era mohorâtă, dar toate zilele deveniseră acum mohorâte, se gândi Silence în timp ce se uita în jur, pe fereastra ponosită.

– Mamă! țipă Mary Darling și se agăță agitată de partea din față a rochiei lui Silence cu mâinile murdare. Mamă!

– O, Mary Darling, oftă Silence.

Uitase să-și pună un șorț înainte să se așeze ca să ia un mic dejun întârziat cu copilașul. Acum avea două dâre de grăsime pe corsajul negru. Se uită în jos și se simți neajutorată și pustiită. Ar fi trebuit să se ridice și să se curețe – sau cel puțin să găsească un șorț –, dar se părea că nu avea energia necesară.

– Dă-mi mie copilul, surioară.

Intrând în bucătărie, Winter își atârnă pălăria neagră lângă ușă, apoi puse o cutie de lemn pe masă. O luă pe Mary Darling din brațele ei, o aruncă în aer și o prinse cu ușurință, iar ea țipă și chicoti. De ce simțeau nevoia bărbații să arunce copilașii în sus? Chiar și Winter, cel mai serios dintre frații ei, luase această boală.

– Mereu îmi e teamă că o s-o scapi când faci așa.

– Dar n-o fac niciodată, răspunse el.

– Ce cauți acasă în timpul dimineții?

– Jumătate dintre băieți au lipsit, bolnavi de nu știu ce febră, iar cealaltă jumătate nu s-au putut concentra, zise Winter și ridică din umeri. I-am trimis pe ceilalți acasă. Unde-i restul lumii?

– Copiii au mâncat deja. Nell i-a scos la plimbarea de dimineață.

Cu sprâncenele ridicate, Winter se uită în spate peste umărul copilașului.

– Pe *toți*?

– Pe cei suficient de mari ca să meargă, răspunse Silence, simțindu-se vinovată. Ar fi trebuit să mă duc cu ea.

– Nu, nu, zise Winter grăbit. Sprijini copila pe șold și scoase o farfurie din dulăpior. Cu toții trebuie să facem o pauză de la muncă din când în când, continuă el.

– Tu nu.

– Eu n-am pierdut pe cineva drag recent, răspunse el cu multă blândețe.

Silence își strânse buzele o clipă, apoi se ridică și luă farfuria de la fratele ei. Se duse la vatră și își umplu farfuria cu terci dintr-o oală. Aduse farfuria înapoi la masă și o puse în fața lui.

– Lasă-mă s-o iau eu pe Mary. O să te umple cu terci într-o clipită.

– Mulțumesc, zise Winter.

Băgă în gură o lingură plină cu terci gros și murmură mulțumit în timp ce mesteca:

– E foarte bun.

– Nell l-a făcut, spuse Silence sec.

Felul în care gătea ea lăsa mult de dorit.

– Ah.

Winter înghiți și arătă cu mâna spre cutia de lemn.

– Am găsit-o pe trepte.

– Da?

Silence simți o scânteie de curiozitate și se uită la cutie cu mai multă vioiciune decât simțise în ultimele zile.

– Crezi că este de la admiratorul lui Mary Darling?

Winter zâmbi ușor.

– Aș putea încerca să ghicesc, dar mi se pare mai logic să o deschidem pur și simplu și să aflăm.

Silence scoase limba la fratele ei. Întoarse cutia între degete. Nu era mai mare decât palma. În timp ce o cerceta, își dădu seama că, deși era foarte simplă, fără nici un marcaj sau vopsea, cutia era frumos lucrată. Strălucea de la ceara de albine. Se încruntă nesigură. Cutia era mai prețioasă decât celelalte daruri pentru Mary. Mary Darling o apucă și o ținu curioasă în fața ei.

– Încă nu, iubito, zise Silence. Mai întâi trebuie să vedem ce-i înăuntru.

Puse cutia pe masă, deschise capacul și i se tăie răsuflarea.

– Ce este?

Winter se ridică pe jumătate ca să se uite. Silence întoarse cutia ca el să poată vedea şiragul de perle încolăcit înăuntru. El rămase tăcut; apoi luă colierul cu degetele lui lungi şi elegante. Ridică perlele şi se uită cum străluceau în lumină.

– Este un cadou foarte scump pentru un copil.

– Nu e pentru Mary Darling, şopti Silence.

Luă bucata de hârtie care se aflase sub perle. Două cuvinte erau scrise pe ea.

Silence Hollingbrook

Când se trezi, Hero ştiu chiar înainte să deschidă ochii că Griffin nu mai era cu ea. Stătea întinsă, fără să se mişte, cu ochii închişi, ca pentru a amâna momentul în care va realiza că el plecase. Patul era rece. El plecase de multă vreme. Îşi făcu mâinile pumn şi descoperi cu uimire că avea ceva în palma dreaptă. Deschise ochii ca să vadă şi îşi apropie mâna de faţă.

Era dimineaţa târziu, iar lumina pătrundea cu putere pe fereastră. Obiectul din mâna ei era cercelul ei cu diamant. Îl pipăi cu vârful degetului. Cercelul cu diamant pe care Griffin îl luase de jos după ce ea îl aruncase în el cu atât de multă vreme în urmă. Se uită la el, iar lacrimile îi umplură ochii când înţelese mesajul. El nu se mai întorcea.

Era dimineaţa târziu când Griffin urcă treptele casei lui din oraş. Îşi simţea picioarele ca de plumb, iar pieptul greu şi înfundat.

– Unde ai fost?

Îşi înălţă capul la auzul vocii familiare. Mama lui stătea pe trepte, îmbrăcată într-o mantie de catifea. El se opri şi întrebă prosteşte:

– Ce faci aici? S-a întâmplat ceva?

– Dacă s-a întâmplat ceva? repetă ea uimită. Da, s-a *întâmplat* ceva... L-ai bătut pe Thomas, zice că i-ai sedus logodnica şi apoi aţi dispărut amândoi! Vreau să ştiu ce se întâmplă şi cum veţi rezolva această problemă îngrozitoare dintre voi. Este mai rău acum decât înainte să te întorci în Londra. Ce s-a întâmplat cu familia noastră?

El se holbă la ea, la acea femeie micuţă dar puternică, şi observă că umerii îi erau căzuţi. Supravieţuise morţii tatălui lor, supravieţuise datoriilor şi scandalului, iar acum era aproape de colaps din cauza lui. Simţi gust de cenuşă în gură. Dezamăgirea mamei lui se adăuga păcatelor lui. Se uită în jur şi îşi dădu seama că erau într-un loc public. Una dintre vecinele lui se uita la ei avidă de după perdele. Griffin o luă de mână pe mama lui.

– Hai înăuntru, draga mea.

Ea îşi ridică privirea spre el nesigură, iar în lumina soarelui el observă ridurile din jurul ochilor ei.

– Griffin?

– Hai înăuntru, repetă el.

O conduse în bibliotecă şi îşi dădu seama de greşeală imediat, când aruncă o privire spre locul de lângă canapea unde făcuse dragoste cu Hero. Înjură în sinea lui, dar unde putea s-o invite? Jumătate dintre camere erau acoperite cu cearceafuri pentru că nu se sinchisise să le folosească.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea şi îl atinse îngrijorată pe braţ.

– Nimic, răspunse el şi se duse la uşă ca să cheme un servitor.

Trecu un minut până ce apăru o servitoare şleampătă.

– Adu nişte ceai fierbinte şi prăjituri.

Ea făcu o reverenţă.

– N-avem prăjituri, milord.

Griffin făcu o grimasă.

– Atunci pâine sau ce găseşte bucătăreasa.

Închise uşa şi se întoarse înapoi în încăpere, trecându-şi mâna prin păr. Nu purta perucă, nu se bărbierise de câteva zile, iar casa lui şi personalul erau un dezastru. Ei, cel puţin nu mai conta. După ce avea să se ocupe de Vicar, va pleca împreună cu Deedle spre nord. Lui Deedle nu-i plăcea acolo, dar Griffin nu avea de gând să rămână în acelaşi oraş cu Thomas şi Hero.

– Griffin? rosti mama lui încet.

La naiba! Mamei lui nu-i plăcea la ţară. Era nevoit s-o lase şi pe ea în urmă. Doar dacă nu cumva avea să se mute într-un oraş mai aproape de moşia Mandeville. Dar tot n-ar fi fost Londra. Nimic nu se compara cu Londra.

– Griffin! Mama lui traversă încăperea şi îl luă de mâini. Trebuie să-mi spui la ce te gândeşti.

El zâmbi epuizat.

– Nu este foarte dramatic, mamă. Intenționez să plec din Londra.

– Dar de ce?

El închise ochii.

– Nu pot să trăiesc aici, cu Thomas și cu *ea*.

– Cu Lady Hero, adică? Ea râse cu jumătate de gură, iar el deschise ochii și o văzu uitându-se la el cu o privire exasperată. Nu trebuie să-i mai rostim numele?

– Ar fi destul de dificil pentru Thomas, zise el epuizat.

Ea clipi.

– Doar nu...

El încuviință din cap.

– O să se căsătorească duminică.

Dădu drumul mâinilor ei și traversă încăperea ca să-și toarne un pahar cu brandy.

– Dar am crezut...

– Că o să mă însor cu ea? întrebă el, încă întors cu spatele. Se pare că nu.

– De ce nu?

El ridică din umeri.

– Mai contează? Oricum, Thomas se va răzbuna pentru că am sedus-o pe Anne.

– Nu fi prostuț, zise ea și pufni. Niciodată n-am crezut că ai sedus-o pe Anne.

El se întoarse puțin surprins – și destul de recunoscător.

– Nu? Toți ceilalți așa au crezut.

– Sunt mama ta, Griffin. Își puse mâinile în șolduri și se uită la el exasperată. Acordă-mi puțin credit.

– O, mamă, te iubesc așa de mult.

Zâmbi epuizat și luă o gură de brandy, apoi făcu o grimasă când acesta îi arse gâtul.

– Nimeni nu mai crede bârfa aceea veche.

– Thomas crede.

Ea făcu ochii mari.

– Ce?

El dădu din cap și mai bău din brandy. A doua înghițitură fu mai plăcută. Poate că avea să devină alcoolic.

– Nu se poate!

– A spus-o chiar el, o asigură Griffin. Că i-a spus Anne pe patul de moarte.

– Fata aia a fost mereu o prostănacă, Dumnezeu s-o odihnească, bombăni mama lui. I-ai spus clar că n-ai făcut-o?

– Da și foarte clar nu m-a crezut, probabil din cauza a ceea ce am făcut recent cu Lady Hero.

– Asta e cu totul și cu totul altceva, spuse mama lui.

– Oare? întrebă el. Pentru Thomas mă îndoiesc că este.

– Anne a fost soția lui. Lady Hero este doar logodnica lui. În plus...

Ea se opri și își mușcă buza. Griffin se încruntă la ea suspicios.

– În plus, ce?

Ea dădu din mână iritată.

– Nu e secretul meu ca să-l dezvălui.

– Mamă.

– Nu mârâi la mine. Se uită la el fix o vreme, apoi își mută privirea. Uneori poate fi atât de prost.

– Spune-mi.

– Nu-i treaba ta, Griffin.

– Este dacă are legătură cu Hero. O iubesc.

Expresia ei se îmbună dintr-odată.

– O, da?

– Da, din păcate, spuse el. Acum zi-mi.

– Thomas s-a încurcat cu o femeie destul de ușuratică sezonul trecut, una pe nume doamna Tate. A încercat să se ascundă de mine, normal, dar eu am văzut. Nu-și putea lua privirea de la ea când o vedea la un bal sau în alte locuri.

– Thomas are o amantă? La dracu', știam eu! A urmărit-o la Harte's Folly.

– Cred că e ceva mai mult decât o amantă, deși poate că el n-o știe, zise ea, oarecum obscur.

Mânia lui Griffin revenea. Cum îndrăznea Thomas să se însoare cu Hero, deși era încurcat cu o amantă?

– A întrerupt legătura?

– Tocmai asta e, răspunse mama lui. Am crezut că așa s-a întâmplat când i-a cerut mâna lui Lady Hero, dar acum cred că se vede din nou cu doamna Tate.

– Ca s-o pedepsească pe Hero, mârâi Griffin.

– Nu, nu cred. Cred că a început să țină la femeia aceea, zise mama lui și clătină din cap. Îl iubesc mult pe Thomas... este primul meu fiu... dar uneori poate fi foarte netot. Ar trebui s-o lase pe Lady Hero.

– Ah, făcu Griffin și dădu pe gât restul de brandy. Mă tem că pentru mine oricum nu mai contează.

– Ce vrei să spui?

– Nu mă iubește, spuse el și încercă să zâmbească, dar nu reuși. Nu vrea să se mărite cu mine.

– Hm! Mama lui se încruntă feroce. Poate că spune că nu vrea să se mărite cu tine, dar eu nu cred nici pentru o clipă că nu te iubește. O femeie ca Lady Hero nu lasă un bărbat în patul ei înainte să se mărite decât dacă e îndrăgostită până peste cap de el.

Griffin privi în jos la pahar fără să poată să-i întâlnească privirea. Dintr-odată simți că îi era greu să vorbească.

– Înseamnă că știe să se ascundă bine dacă mă iubește.

– Dacă am avea mai mult timp, izbucni mama lui. Sunt sigură că și-ar veni în fire dacă Thomas nu s-ar grăbi să se însoare cu ea.

– Wakefield e cel care o împinge la măritiș, zise Griffin și clătină din cap. Și, oricum, chiar cred că ea nu s-ar răzgândi. Am niște treburi de terminat aici, apoi plec în Lancashire.

– Dar nu poți pleca! strigă mama lui. Nu înțelegi? Dacă-i mai dai puțin timp...

– Nu pot să rămân și să văd cum se mărită cu Thomas! șuieră el, iar durerea ieși la suprafață în ciuda eforturilor de a o ține în interior. Se uită la ea și apoi întoarse capul când observă tristețea din ochii ei. Pur și simplu nu pot.

– Griffin...

– Nu, spuse el și tăie aerul cu latul palmei. Ascultă. Termin ce am de făcut aici și apoi mă mut de tot în nord. Ori îmi transfer cumva afacerile în nord, ori îmi pun agenții să îmi facă treaba aici în Londra. Nu mă mai întorc.

Ea se uită la el în tăcere, dar ochii îi înotau în lacrimi. Griffin vedea limpede acest lucru și era mai mult decât putea suporta.

– Nu mă iubește. Trebuie să accept asta și să merg mai departe. Luă carafa și paharul și se duse spre ușă. Se opri în prag, cu spatele la ea. Îmi pare rău, zise el.

Apoi dispăru spre dormitor. Dacă avea noroc, într-o oră avea să fie foarte beat.

Capitolul 17

Regina se întoarse în camerele ei în noaptea aceea cu sufletul greu. Pretendenții ei aveau dreptate: trebuia să ia o decizie și să-l aleagă pe bărbatul perfect cu care să se mărite, dar gândul o umplu de tristețe. Se duse în balcon și văzu că micuța pasăre cafenie era deja cocoțată acolo. Regina Ravenhair luă pasărea și găsi la gâtul ei un lănțișor de care era legată o oglinjoară micuță. Desfăcu oglinjoara, o ridică și, desigur, se văzu reflectată pe suprafața acesteia. Și acolo găsi mesajul: ea era inima regatului său...

din *Regina Ravenhair*

Târziu în acea după-amiază, Hero întorcea cercelul cu diamant între degete, cu gândurile departe. Se retrăsese în salon cu o cană cu ceai ce se răcea acum pe măsuța joasă din fața ei. Încăperea mirosea a trandafiri pentru că o vază gigantică plină cu astfel de flori era așezată pe masa din colț. Erau trandafiri albi – preferații ei –, dar nu se uita la ei.

Verișoara Bathilda făcuse scene de isterie din cauză că Maximus insistase ca Hero să se mărite duminică. Plecase să încerce să se înțeleagă cu Maximus, dar Hero credea că nici măcar verișoara Bathilda nu-l putea convinge pe Maximus să anuleze nunta. Odată ce Maximus își punea ceva în cap, era ca o stâncă de granit: tare și de neclintit.

Nu că ar fi contat, de fapt. Dacă îi era dat să se mărite cu Thomas, în acea duminică sau într-una de peste câteva luni conta prea puțin. Nu-i păsa nici măcar de scandalul inevitabil. Știa că ar fi trebuit. O mică parte a minții ei se tânguia că ar fi trebuit să se panicheze, că ar trebui chiar ea să măsoare încăperea cu pasul sau să facă istericale. Și totuși, nu putea găsi energia ca să-i pese.

Făcea o greșeală.

Hero oftă și puse cercelul lângă ceașca de ceai. Nu putea scăpa de sentimentul că făcea o greșeală teribilă, iremediabilă.

– Aici erai, strigă Phoebe din pragul uşii şi apoi intră. Unde s-a dus verişoara Bathilda? N-o găsesc pe nicăieri.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse Hero simţindu-se vinovată. A plecat în grabă ca să discute cu Maximus.

– Oh, făcu Phoebe şi se aşeză pe un fotoliu de lângă canapeaua pe care stătea Hero.

Umerii ei micuţi se lăsară în jos. Hero îşi muşcă buza.

– Maximus a vorbit cu tine.

Phoebe dădu din cap afirmativ şi îşi lăsă privirea în jos.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, zise Phoebe şi îşi îndreptă puţin spatele. Toate balurile astea cred că ar fi fost epuizante, nu?

– Da, e destul de obositor, răspunse Hero cu blândeţe.

– Doar că...

Phoebe îşi încreţi nasul.

– Mi-ar fi plăcut ca măcar o dată să dansez cu un bărbat care să nu fie rudă cu mine. Măcar o dată.

Hero simţi că-i dădeau lacrimile.

– E mai bine aşa. Înţeleg asta, continuă Phoebe, apoi trase aer în piept şi îşi ridică privirea. Verişoara Bathilda s-a dus să discute cu Maximus despre căsătoria ta?

Vocea ei era sfioasă acum, iar Hero se simţi şi mai rău. Nu-i spuseseră nimic lui Phoebe, dar era posibil ca ea să-şi fi dat seama după agitaţia din casă în ultimele zile.

– Ştii că Maximus a zis că trebuie să mă mărit duminica asta? întrebă Hero.

– Unul dintre servitori a auzit ceva şi mi-a zis, răspunse Phoebe şi îşi lăsă privirea în jos. Credeam că nu-ţi mai place de el.

– E destul de complicat.

– Dar te-a lovit, nu-i aşa? întrebă Phoebe şi o privi îngrijorată. De acolo ai vânătaia de pe obraz, nu?

– Da.

Hero tresări când îşi atinse obrazul. Urma devenea mov aprins.

– Dar şi-a trimis scuzele, zise ea şi apoi arătă spre vaza cu trandafiri.

Phoebe se uită la ei.

– Deci de la el sunt?

– Da.

– Sunt destul de extravaganţi. Probabil că se simte vinovat. Dar aşa şi *trebuie*. Nu cred că este bine să te măriţi cu el, spuse Phoebe cu hotărâre. Nu, dacă te-a rănit. Maximus ce zice?

– Nu e chiar aşa de simplu. Oftă, apoi luă cercelul cu diamant şi îl răsuci între degete. Maximus face ceea ce crede că este mai bine pentru mine.

– Nu văd cum.

– Mandeville a acţionat la mânie. Am făcut ceva care l-a supărat teribil. De obicei, este un om de încredere. Maximus ştie acest lucru şi ştie că va fi un soţ responsabil şi solid pentru mine.

Phoebe strâmbă din nas.

– Responsabil. Solid.

Când Phoebe le repetă pe un ton plat, atributele lui Thomas păreau mai puţin veritabile. Totuşi, Hero dădu din cap.

– Da.

– Par nişte motive destul de plictisitoare pentru a te mărita cu cineva.

Hero îşi muşcă buza.

– Căsnicia se presupune că e ceva plictisitor.

– De ce? întrebă Phoebe. De ce nu poate fi emoţionantă şi... ca o aventură? Sunt sigură că dacă ai căuta mai bine ai putea găsi un bărbat ca să-ţi facă inima să tresalte când îl vezi.

Să-i facă inima să tresalte. Aceasta era exact ceea ce simţea când îl vedea pe Griffin. Dar el era întru totul nepotrivit, nu? Phoebe era pur şi simplu prea tânără ca să înţeleagă. Hero clătină din cap, cu ochii la cercelul din palmă. Phoebe se aplecă în faţă şi se uită la mâna ei.

– Nu e cercelul pe care l-ai pierdut la balul de logodnă?

– Ba da.

Hero îşi strânse degetele într-un gest protector în jurul micuţului obiect.

– Ce frumos că l-ai găsit, zise Phoebe. E ca şi cum ai avea un set cu totul nou atunci când găseşti cercelul pierdut. Eu aşa cred.

Hero ridică din sprâncene puţin amuzată.

– Cât de des îţi pierzi cerceii?

– Din păcate, destul de des, răspunse Phoebe. Pur şi simplu par să...

– Fratele tău este încăpățânat ca un catâr! strigă verișoara Bathilda intrând în salon.

Mignon lătră ca și cum ar fi vrut să sublinieze cele spuse.

– Nu vrea să mute data? întrebă Hero.

– Nu numai că nu vrea să mute data, dar nici nu vrea să discutăm despre această chestiune.

Verișoara Bathilda se trânti pe canapea lângă Hero și câștigă un mârâit din partea lui Mignon.

– Apoi a avut tupeul să-mi spună că avea afaceri de care trebuia să se ocupe și că întrevederea noastră a luat sfârșit! Îți imaginezi? De unde o fi moștenit omul ăsta impolitețea, n-am nici cea mai vagă idee. Mama voastră a fost întruparea bunei-cuviințe, dragele mele, chiar și fără titlu, iar *eu* în mod clar nu l-am lăsat niciodată să creadă că un astfel de comportament față de cei mai în vârstă este calea cea bună.

Verișoara Bathilda trăgea de fuste agitată, iar mișcarea constantă se părea că era prea mult pentru Mignon. Micuțul cocker se ridică din poala ei și păși cu delicatețe în poala lui Hero unde se așeză cu un oftat prelung și îndurerat. Hero o mângâie pe urechile mătăsoase.

– Vrei niște ceai, verișoară?

– Ceaiul ar fi exact ceea ce-mi trebuie, spuse verișoara Bathilda. Dar ceainicul acesta fără îndoială că s-a răcit. Phoebe, draga mea, vrei să ceri tu altul?

– Da, verișoară Bathilda, zise Phoebe și se ridică ascultătoare.

Bathilda aruncă o privire spre fata care se îndrepta spre ușă.

– Cât știe din ce se întâmplă?

– Probabil că tot, spuse Hero epuizată. Servitorii nu se pot abține să nu tragă cu urechea și bârfesc, știi bine.

– Nenorocitele de bârfe! pufni verișoara Bathilda.

Phoebe se întoarse, iar Bathilda își îmbună expresia.

– Mulțumesc, draga mea. Mă bucur să văd că v-am imprimat bunele maniere măcar vouă, fetelor.

– Nu cred că cineva îl poate face pe Maximus să se răzgândească, cu sau fără maniere, rosti Phoebe veselă. Doar e duce. Uneori îmi e greu să mă gândesc la el ca fiind altceva, dar cred că a fost odată un bebeluș cu terci pe față, spuse ea și se încruntă nesigură. Nu?

– Sigur că da! zise Bathilda. A fost un bebeluș adorabil, deși a fost foarte serios chiar și în scutece. Mama voastră obișnuia să râdă de fața lui serioasă.

– Da? întrebă Phoebe și se aplecă în față.

Ea era mereu interesată de discuțiile despre părinții lor. Pentru că nu fusese decât un bebeluș când aceștia muriseră, nu avea amintiri cu ei.

– O, da, spuse verișoara Bathilda, deși tatăl vostru o certa pentru asta. El zicea că seriozitatea la un băiat era semn că acesta va deveni un bun duce. Și a avut dreptate... Maximus este un duce magnific, chiar dacă e încăpățânat ca un catâr.

Servitoarele intrară cu un nou set de ceai și urmă un moment de tăcere în timp ce ele strânseră ceaiul răcit și îl serviră pe cel proaspăt. Hero le mulțumi, iar ele făcură câte o reverență și ieșiră din încăpere.

– Arată gustos și fierbinte, zise verișoara Bathilda în timp ce se aplecă în față ca să toarne. Phoebe, vrei? Hero?

Hero clătină din cap, iar verișoara Bathilda puse o ceașcă pe o farfurioară pentru Phoebe și una pentru ea. Apoi se lăsă pe spate și inhală aburul.

– Ah, este reconfortant. Nu înțeleg de ce fratele vostru trebuie să mă tulbure atât de tare, dragele mele.

– Poate că afacerile lui erau foarte importante, sugeră Phoebe în timp ce sorbea din ceai.

Verișoara Bathilda pufni delicat.

– A *spus* asta și poate asta a *gândit*, dar nu înțeleg de ce arestarea unui fabricant ilegal de gin din cea mai rău famată zonă din St. Giles poate fi atât de importantă, indiferent de ce spune sau gândește.

Mignon scânci când Hero strânse fără să vrea din degete pe urechea ei. Maximus era pe urmele unui fabricant de gin din St. Giles – în acea zi! Griffin îi spusese cu o seară în urmă că se certase cu Maximus. Dacă Maximus îl considera pe Griffin o amenințare mare pentru căsătoria ei cu Thomas, era posibil să se gândească să-l elimine pe Griffin din drum.

Hero se cutremură în timp ce un fior de teamă i se ridica pe șira spinării. Fratele ei putea fi foarte nemilos, dar sigur – *sigur!* –

nu ar face o mişcare împotriva lui Griffin dacă ea se mărita cu Thomas. Oare nu-i promisese acest lucru?

Dar nu, el nu îşi exprimase de fapt promisiunea în cuvinte – nu făcuse decât să întrebe dacă ea voia ca Griffin să fie arestat. Se înţelesese printre cuvinte că el *urma* să-l aresteze pe Griffin dacă ea nu se mărita cu Thomas. Însă apoi Griffin se certase cu Maximus. Oare Maximus se hotărâse să elimine ameninţarea pe care Griffin o reprezenta pentru căsătoria ei cu Thomas?

Verişoara Bathilda se uită la ea.

– S-a întâmplat ceva, draga mea?

– Mă... mă întrebam când plănuieşte Maximus să-l aresteze pe fabricantul de gin.

Hero îşi adânci degetele în blana moale a lui Mignon, iar aceasta o linse pe mână.

– Chiar acum, răspunse verişoara Bathilda, iar inima lui Hero aproape că rămase în loc. Mă rog, cel puţin cât de curând. Bombănea ceva despre soldaţi şi despre căutarea informatorului în timp ce mă conducea la uşă.

Hero se aplecă repede în faţă.

– Deci n-a făcut-o încă? Mai e timp?

Verişoara Bathilda păru uimită şi lăsă încet ceaşca jos.

– Păi, da, cred că da, draga mea. De ce întrebi?

– Mi-am... mi-am adus aminte de o întâlnire, spuse Hero, apoi se ridică şi o lăsă pe Mignon, deloc ceremonios, pe podea.

Căţeluşa scheună şi se retrase sub canapea.

– Trăsura mai e în faţă?

– Nu ştiu, strigă verişoara Bathilda în spatele lui Hero, în timp ce aceasta se grăbea spre uşă. Hero, ce s-a întâmplat?

Dar Hero ieşise deja şi se îndrepta spre scară. Nu avea timp să le explice, nici lui Bathilda, nici lui Phoebe. Nu avea timp să caute ajutor. Trebuia să ajungă în St. Giles şi să-l avertizeze pe Griffin înainte ca fratele ei să-l arunce în închisoare... cu verdict de spânzurătoare.

Thomas fu surprins să vadă o trăsură în faţa casei Laviniei când coborî din vehiculul lui, târziu în acea după-amiază. Se încruntă şi o îngrijorare vagă începu să-i zgândăre subconştientul în timp ce ciocănea la uşa ei. Majordomul impozant răspunse

şi se încruntă în jos spre el. Thomas nu se obosi cu politeţuri. Trecu pe lângă el şi observă cutiile şi coşurile adunate pe lângă pereţii din hol.

– Unde e?

– Doamna Tate e în dormitorul său. Bărbatul îi vorbise pe un ton acru şi adăugă: Milord.

Thomas observă acest lucru, dar fugi în sus pe trepte fără să mai spună vreun cuvânt. Alese să-l ignore pe bărbat; nu era decât un simplu servitor. Era hotărât să discute cu Lavinia despre personalul ei, dar când ajunse în dreptul dormitorului ei se opri înmărmurit. Fiecare sertar din biroul ei era tras, iar garderobul era larg deschis. Rochii, jupoane, ciorapi, pantofi, cămăşi şi alte accesorii feminine erau înşirate pe fiecare suprafaţă disponibilă. Iar în mijlocul acelui haos, Lavinia dădea ordine celor două servitoare în timp ce acestea împachetau hainele în cutii.

– Ce faci? întrebă el pe un ton tăios.

Ea îşi ridică privirea când îi auzi vocea, dar faţa îi rămase complet impasibilă. Ceva în apropierea inimii lui se strânse dureros.

– Lavinia?

– Martha, Maisie, vă rog ajutaţi-i pe valeţii din camerele de jos, ceru Lavinia.

Servitoarele făcură câte o reverenţă şi ieşiră din încăpere aruncând priviri curioase spre el, dar lui nu-i păsa ce le trecea prin minte.

– Ce faci?

Ea îşi ridică bărbia.

– Împachetez pentru călătorie, desigur.

Purta o rochie simplă, gri – deloc în stilul ei obişnuit –, care împreună cu părul ei roşu aprins îi dădea un aspect sever. El simţi pornirea sălbatică de a o sfâşia de pe ea.

– Am crezut... Fu nevoit să se oprească şi să înghită în sec un nod ce-i apăru brusc în gât. Avu impresia chinuitoare şi oribilă că va începe să plângă. Am crezut că o să rămâi cu mine.

– Pentru că te-am lăsat să te culci cu mine?

– *Da*, naiba să te ia!

Ea oftă.

– Dar ți-am spus deja că nu voi accepta să fiu amanta ta în timp ce tu te însori cu altă femeie, Thomas. Eu nu mă răzgândesc niciodată.

Se întoarse înapoi spre pat, dar el o apucă de braț cu putere.

– Mă iubești.

– Da. Ea ridică din sprâncene și se uită la el cu tristețe. Dar știi că dragostea are prea puțin de-a face cu asta, adăugă ea.

– Naiba să te ia, șopti el.

Și pentru că era disperat o sărută. Ea îl lăsă. Rămase tăcută și supusă, nu făcu nici o mișcare ca să se lupte în timp ce el îi zdrobea buzele cu ale lui. Avea gust de mentă și de ceai, iar el gemu simțindu-și erecția. Ea avusese mereu un astfel de efect asupra lui, încă de când o văzuse prima oară în timp ce râdea spre un alt bărbat într-o sală de bal.

Scotea la lumină animalul din el, îl făcea să uite că era un om influent, un membru respectat al Parlamentului și un gentleman care deținea întinderi vaste de pământ. Îl făcea să se simtă bărbat, un bărbat oarecare, iar în trecut o urâse pentru acest lucru, pentru că îi reamintea că, în spatele robelor de hermină, era făcut numai din sânge și oase, la fel ca oricare amărât care trudea pentru a-și duce traiul în Londra.

Dar acolo, în acel moment, lui nu-i mai păsa. Avea s-o piardă, o dată pentru totdeauna. Ea urma să plece pur și simplu, cu părul ca vinul roșu, cu râsul înnebunitor și cu ochii aceia căprui-deschis care văzuseră toate secretele lui rușinoase, în ciuda faptului că-l iubea. Iar în final, când își desprinse gura de a ei, ea nu făcu decât să-l privească și să se îndepărteze. Ridică un ciorap și începu să-l ruleze cu grijă.

– Adio, Thomas.

El se lăsă în genunchi, acolo pe covorul din dormitorul ei, uzat pe alocuri, și spuse primul lucru care îi veni în minte:

– Lavinia, te rog, mărită-te cu mine.

– Arătați ca și cum ați fi murit, ați fost îngropat trei zile și apoi dezgropat, îl întâmpină Deedle cordial pe Griffin în seara aceea în St. Giles. Deedle își lăsă capul într-o parte și se uită mai bine la el. Și ați fost și în iad între timp.

– Mulțumesc, chiar am fost, mârâi Griffin în timp ce umplea desaga cu nutreț pentru Rambler.

Nu avusese destulă încredere în oamenii de la distilerie ca să-i pună la comandă, așa că fusese forțat să-l coopteze pe Deedle. Valetul lui stătea în picioare, înarmat ca un corsar, cu două pistoale la centură și o sabie. Griffin se uită în sus la cer. Ziua se scurgea repede, iar noaptea crea umbre lungi în St. Giles.

Deedle își scoase limba prin gaura dintre dinții din față.

– Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, milord?

Griffin clătină din cap, apoi se opri pentru că începuse să-i pulseze a avertisment.

– Nimic pentru care să-ți faci griji.

Deedle pufni.

– Dacă ziceți dumneavoastră.

– Ia-o așa sau las-o baltă, puțin îmi pasă.

Griffin intră cu pași mari în interiorul slab luminat al depozitului distileriei. Nu avea răbdarea să se certe cu Deedle pe teme de semantică în seara aceea.

– Atunci o las baltă, zise Deedle sărind ca să țină pasul cu el.

– Ce s-a întâmplat de când am fost aici ultima oară? întrebă Griffin.

Deedle oftă.

– Am mai pierdut încă doi oameni peste noapte. Asta înseamnă că am rămas cinci fără noi doi.

– Le-ai dublat din nou solda?

Deedle dădu din cap afirmativ.

– Așa cum ați spus. Însă asta nu i-a împiedicat pe cei doi să fugă.

– Oricum nu cred că mai contează prea mult, zise Griffin.

Urmări imperturbabil cum oamenii care îi rămăseseră umpleau butoaiele de stejar cu gin.

– Totul va lua sfârșit după seara asta.

Deedle se întoarse cu fața la el.

– Deci noaptea asta e?

– Da.

Griffin se uită la cazanele mari din cupru, la butoaiele cu gin care așteptau, la focuri și la întreg depozitul. La tot ceea ce muncise din greu împreună cu Nick ca să clădească.

– Da, noaptea asta.

– Dumnezeule, spuse Deedle pe nerăsuflate. Sunteți sigur? Avem mai puțin de o duzină de oameni și nu avem toate cele necesare. Milord, o să fie aproape sinucidere.

Griffin se uită la Deedle, cu privirea calmă; capul îl durea, în gură avea gust de sânge și fiere. O pierduse pe Hero, avea s-o piardă și pe mama lui care rămânea în Londra, nu avusese nici o șansă să se împace cu Thomas de la bun început, iar Nick, prietenul lui drag, era mort și îngropat. Nenorocita de distilerie era ultimul lucru pe care-l mai avea în Londra.

– În seara asta sau niciodată. Nu mai aștept. Vreau să termin cu asta.

Se întoarse și luă una dintre săbiile fioroase pe care le foloseau oamenii lui, apoi se uită încruntat spre Deedle.

– Ești cu mine sau nu?

Deedle înghiți în sec și apucă pistolul.

– Da, milord, sunt.

Capitolul 18

Lacrimile umplură ochii reginei Ravenhair în fața simplității și frumuseții mesajului oglinjoarei. Ținea pasărea în căușul palmei.

– Ce să fac? șopti ea spre ghemotocul pufos. Pe cine să iau de soț?

Dădu drumul păsării, iar aceasta zbură. Dar în loc să dispară ca de obicei în noapte, se întoarse după numai câteva minute. Coborî în zbor și deschise ciocul spre a cânta.

Să lase inima să hotărască...

din *Regina Ravenhair*

– E-nconjurat, zise Freddy cu satisfacție în seara aceea. Reading n-o să mai scape viu din asta. L-a pierdut pe Nick Barnes și mare parte din oamenii lui l-au părăsit.

Charlie încuviință din cap; asculta cu o ureche zgomotul zarurilor pe care le ținea între degete, iar cu cealaltă era atent la orice sunet de deasupra.

– Informatorul nostru i-a spus lui Wakefield unde-i distileria lui Reading?

– I-a spus și-l duce la distileria lui Reading chiar acu' în timp ce vorbim, răspunse Freddy.

Așa de mare îi era bucuria încât aproape că îl privi pe Charlie drept în ochi. Aproape, dar nu chiar. Charlie aruncă zarurile pe masă. Doi de unu. Doi. Pentru o clipă se uită vrăjit de semnul de rău augur. Doi prezicea moartea, dar a cui – a inamicului sau a lui... ori poate a femeii care locuia deasupra?

– Îl scoatem afară, șopti Charlie, încă hipnotizat de aruncarea ghinionistă. Îl scoatem afară, îl omorâm și dăm foc distileriei.

Cerul devenea gri în timp ce Hero se dădea jos din trăsură la marginea cartierului St. Giles.

– Nu-mi place asta, milady, zise George-valetul.

Acesta luă un felinar și puse degetul pe trăgaciul unuia dintre pistoalele pe care ea i le dăduse. Se auzi un strigăt dinspre bărbații care se certau pentru un car răsturnat în drum. Trăsura ei era blocată în spatele accidentului de pe strada prea îngustă ca să se poate întoarce.

– Îți înțeleg obiecțiile, murmură Hero. Dar nu pot aștepta ca ei să elibereze drumul. Ar putea dura câteva ore.

– Îmi cer scuze, milady, dar nu putem trimite vorbă acasă pentru încă un valet sau doi care să vină cu noi?

– Ți-am spus. Nu am timp.

Hero își ridică rochia și începu să se îndepărteze hotărâtă de trăsură și de accident.

– Dar după lăsarea întunericului... își făcu griji George. Dacă suntem atacați, milady?

– Ai pistoalele, spuse Hero încercând să-l liniștească.

George nu păru convins de acea asigurare, dar nu mai protestă. În schimb, se uită suspicios în jur. Hero își mușcă buza în timp ce strângea pelerina în jurul ei. Nu-l putea condamna pe George. Acea expediție era periculoasă – *foarte* periculoasă. În mod normal,

nici prin cap nu i-ar fi trecut să se ducă în St. Giles după lăsarea întunericului, mai ales singură, pe jos, cu un singur protector.

Era conştientă de pericolele care o pândeau în St. Giles. Dar ce altă opţiune avea? Trebuia să ajungă cât mai curând la distileria lui Griffin. Nu dorise să stârnească şi mai multe suspiciuni din partea verişoarei Bathilda dacă ar fi luat mai mult de un valet.

Hero aruncă o privire în jurul lor. Strada pe care se aflau se întuneca şi devenea pustie sub ochii ei. Toată lumea părea să vrea să se ducă înăuntru înainte să se lase întunericul. Se cutremură. Doamne, dacă ajungea prea târziu şi Maximus îşi făcuse deja raidul la distilerie? Gândul la Griffin înlănţuit, aruncat în vreo închisoare nenorocită, era aproape mai mult decât putea suporta. Era aşa de mândru! Şi, mai rău, dacă opunea rezistenţă? Dacă era împuşcat? Aproape suspină la acel gând.

Era o nebunie. Abia cu o seară în urmă îl respinsese aşa de hotărâtă ca şi cum ar fi scris totul pe hârtie, iar în acel moment alerga pe ulițele din St. Giles temându-se pentru viaţa lui. Oare înnebunise? Sau făcuse pur şi simplu o greşeală teribilă? De ce-l îndepărtase de la bun început? Toate argumentele solide pe care i le oferise, toate punctele de vedere raţionale, nici unul dintre acestea nu mai avea sens. Tot ce ştia era ceea ce simţea în adâncul sufletului: îl voia pe Griffin.

În ciuda firii lui nebuneşti, în ciuda trecutului obscur, în ciuda faptului că fratele ei era pe cale să-l aresteze pentru că fabrica gin. Îl voia pe Griffin. Ar fi murit dacă el ar fi păţit ceva şi se temea foarte tare că fără el viaţa ei va fi un lung, anost şi plictisitor test de rezistenţă. Îl voia pe el, avea nevoie de el şi *da*, îl iubea – recunoştea în acel moment când era posibil să fie prea târziu. Îl iubea. Şi acest lucru era tot ceea ce conta.

– Asta-i o nebunie, şuieră Deedle în şoaptă.

Griffin îi aruncă o privire peste umăr. Noaptea se lăsase, iar aleea din spatele depozitului era înghiţită de umbre. Întunericul era un aliat pentru prădătorii nocturni şi putea ascunde vreun asasin care dădea târcoale sau vreun atacator care se apropia pe furiş.

Desigur, întunericul îi ascundea şi pe cei care erau *prada* prădătorilor. În noaptea aceea, printre aceştia se numărau Griffin şi Deedle. Griffin cercetă cu degetele că pistolul avea piedica trasă.

– O fi o nebunie, dar e singura noastră şansă.

Deedle bombăni.

– Vicarul şi gaşca lui nu se aşteaptă la noi... asta-i sigur. Nu se aşteaptă să stăm aici în întuneric.

Se auzi un zgomot ca de zgârietură, iar Griffin îşi întoarse capul spre acel sunet alert şi tăcut. O siluetă mică ţâşni şi traversă aleea.

– Pisică, şopti Deedle. Credeţi că Vicarul va ataca la noapte?

– Aşteaptă momentul de când l-au omorât pe Nick, murmură Griffin. Speră că majoritatea oamenilor mei au fugit... şi chiar aşa e, lua-l-ar dracu'... şi vrea să fiu disperat şi speriat. Eu zic că sunt şanse mari ca asta să fie noaptea cea mare.

Deedle îl apucă pe Griffin de umăr exact când văzuse şi el umbra mişcându-se. Trei bărbaţi se furişau pe alee. Unul sări şi se agăţă de zidul depozitului. Voiau să înfunde din nou coşurile ca să pregătească restul atacului, dacă Griffin nu se înşela. O zbughi aplecat şi rapid, fără să facă vreun zgomot. Îl prinse pe primul bărbat de păr şi îl lovi cu patul pistolului. Acesta căzu la pământ ca un copac secerat. Al doilea ţipă, dar Deedle îl împuşcă. Griffin se întoarse şi ţinti spre cel care se căţăra pe zid. Apăsă pe trăgaci şi simţi un sentiment de triumf când bărbatul căzu.

Apoi cineva îl lovi dintr-o parte. Pistolul îi zbură din mână când fu aruncat cu putere în perete. Atacatorul era un uriaş cu pumn gigantic, care îl lovea în faţă şi în stomac. Griffin icni, se clătină şi lumea se învârti cu el. Scoase pistolul şi trase fără să vadă, spre faţa bărbatului. Simţi mirosul înţepător de praf de puşcă pe obraz şi fu împroşcat de ceva ud şi lipicios.

Dădu la o parte corpul şi îşi ridică privirea, dar urechile lui erau înfundate. Mai mulţi oameni veneau într-un val din capătul aleii, în goană spre el şi spre Deedle, cel puţin douăzeci, poate şi mai mulţi. Era o capcană, îşi spuse, simţindu-se ciudat de stăpân pe sine. Vicarul aşteptase ca ei să iasă dintre zidurile depozitului. Ceea ce făcuseră. Griffin se îndreptă spre mijlocul aleii, apoi se întoarse şi îşi scoase sabia, pregătindu-se pentru măcelul ce urma.

– Milord, gâfâi Deedle lângă el. Cine dracu'-i acolo?

Iar Griffin se uită peste umăr şi văzu că un al *doilea* grup de oameni blocau *celălalt* capăt al aleii şi înaintau în linie spre ei. În spatele lor erau călăreţi.

– Soldaţi, zise el şi scuipă sânge în ţărână. Ducele de Wakefield vine să mă aresteze, dacă nu mă înşel.

– Doamne, Dumnezeule, murmură Deedle. Suntem morţi, milord. Morţi!

Griffin îşi dădu capul pe spate şi râse. Ecoul răsună din pereţii murdari de cărămidă care încercuiau aleea pe care urma să moară.

Silence se grăbea spre casă pe străzile întunecate din St. Giles. Intenţionase să facă o scurtă vizită acasă la una dintre doici şi la bebeluşul pe care-l avea în grijă. Dar în clipa în care intrase în casa femeii, simţise imediat mirosul astringent de gin. Acest lucru dusese la acuzaţii, proteste şi o scenă oribilă înainte să iasă afară cu bebeluşul orfan. Oricât de rău îi părea pentru doică – o văduvă cu un copil mic –, Silence nu putea risca sănătatea unui bebeluş. Acesta nu avea decât o lună – o vârstă fragilă pentru un copilaş.

Ştia de o altă posibilă doică pentru bebeluş, dar cealaltă femeie locuia la un kilometru şi jumătate de prima, în direcţie opusă faţă de casă. Se grăbise cât de mult putuse să meargă cu un bebeluş în braţe. În final, Silence fusese mulţumită de plasament. Noua doică, Polly, mai fusese angajată şi în trecut de adăpost, iar serviciile sale fuseseră întotdeauna satisfăcătoare. Deşi propriii copii erau înţărcaţi, Polly o asigurase pe Silence că avea destul lapte pentru bebeluşul orfan.

Fusese o zi bună de muncă, dar una epuizantă, de aceea fusese prinsă afară după lăsarea întunericului. Silence îşi trase mai bine mantia din lână pe umeri şi observă o uşă întunecată când trecu pe lângă ea. Încercă din răsputeri să nu se gândească la unele dintre cele mai îngrozitoare poveşti pe care le auzise de la Nell – o povestitoare inveterată de istorisiri înspăimântătoare. Femeia care fusese sugrumată de un iubit. Femeia care fusese târâtă pe o alee şi atacată cu sălbăticie de trei beţivi. Femeia care plecase

să cumpere o plăcintă cu carne pentru cei patru copii ai ei şi dispăruse pur şi simplu, iar pantoful ei fusese găsit a doua zi pe alee.

Silence se cutremură. Toate poveştile lui Nell aveau două elemente în comun: toate erau despre femei aflate afară, singure. Şi toate faptele se petrecuseră după lăsarea întunericului.

De undeva din faţă se auzi un ţipăt, şi paşii lui Silence şovăiră. Se afla pe o stradă lată, dar nu erau alei lăturalnice în apropiere. Era doar un felinar a cărui lumină pâlpâia deasupra prăvăliei unui cizmar. Se auziră voci şi lumini care se apropiau. Silence se uită în jur disperată. Un bărbat înjură supărat. Apoi mulţimea veni de după colţul străzii din faţă. Erau bărbaţi cu torţe, dar şi femei. Mergeau şi ţipau, iar în mijlocul lor era un fel de *lucru* deplorabil pe care îl trăgeau de un laţ.

Cineva sparse un geam, iar Silence tresări. Dădea înapoi deja şi se întorsese ca să alerge înapoi pe strada pe care venise. Dar acea direcţie o ducea mai *departe* de casă. Se uită peste umăr şi văzu doi bărbaţi care îl trăgeau pe nenorocitul pe care-l prinseseră în mijlocul străzii şi observă cum începură să-l bată cu bâtele.

– Aveţi milă! auzi ea strigătul victimei.

Urmară mai multe înjurături şi printre ele un ţipăt răguşit:

– *Informatorul!*

Doamne, prinseseră un informator de gin. În faţa ei se deschiseră nişte uşi, dar când se uită într-acolo plină de speranţă, văzu mai mulţi oameni care ieşiseră şi alergau spre scena oribilă din spatele ei. Strigăte de nebunie umplură dintr-odată strada. Cineva o înghionti, iar Silence se împiedică. Căzu lângă zidul unei case şi se lipi cu spatele de el. Un beţiv apăru deasupra ei, cu mâinile tremurânde şi cu gura urâtă şi jinduitoare.

Fără să spună vreun cuvânt, îi smuci jos gluga de pe cap, trăgând-o în acelaşi timp dureros de păr. În spatele lui, flăcările se înălţau spre cer şi îi încadrau faţa într-o lumină portocalie. Ce Dumnezeu voiau să-i facă bietului informator?

Dar avea alte lucruri mai rele chiar în faţa ei. Bărbatul urât se aplecă asupra ei ameninţător. Silence ţâşni în dreapta şi, pentru o fracţiune de secundă, simţi un val de uşurare crezând că reuşise să scape. Atunci o mână grea o prinse de păr, şi ştiu că noaptea avea să se transforme într-un coşmar.

Capitolul 19

În noaptea aceea, regina se întoarse de pe-o parte pe alta în patul regal, dar dimineața luase o decizie. Se îmbrăcă cu grijă, cu cea mai frumoasă rochie brodată cu aur și cu coroana cu diamante și rubine. Apoi se îndreptă spre camera tronului ca să-și întâlnească pretendenții. Prinții se îmbrăcaseră și ei cu cele mai bune haine. Prințul de la Răsărit strălucea în roba cu aur și argint, Prințul de la Soare-Apune purta o haină cu mâneci lungi brodată cu smaralde, iar ținuta Prințului de la Miazănoapte era frumos incrustată cu perle. Toți trei bărbații stăteau drepți și chipeși, perfecți în splendoarea lor.

– Te-ai hotărât, Maiestate? întrebă Prințul de la Răsărit.

Regina Ravenhair își înălță bărbia.

– Da...

din *Regina Ravenhair*

Primul val de atacatori lovi ca un berbece de luptă. Nu păreau să aibă pistoale, dar erau înarmați cu bâte și câteva săbii. Griffin trase ultimul foc din pistolul care îi mai rămăsese și îl doborî pe bărbatul care conducea atacul. Apoi trase sabia din teacă.

– Pentru Nick Barnes!

Se auzi o împușcătură din spatele lui, apoi oamenii Vicarului dintr-o parte a aleii și soldații de la celălalt capăt se ciocniră, el și Deedle fiind în mijlocul încăierării. Griffin învârti sabia cu o mână și aproape reteză brațul unui atacator. Acesta urlă și căzu, apoi fu călcat de un cal.

Pentru o clipă, prin mulțime, Griffin văzu un chip – sau mai bine zis un chip dintr-un coșmar. Fața lui arăta ca și cum fusese transformată în ceară topită ce cursese pe o parte a craniului înainte de a se întări într-o grotesc parodie cu aspect de trăsături faciale. Griffin clipi, iar apariția dispăru.

Lovi cu pumnul un alt atacator, iar acesta îl împinse cu putere. Cineva balansă spre el o bâtă; primi lovitura în umărul stâng, iar brațul îi amorți. Scutură din cap, încercând să scape de o dâră

de sânge de pe ochi. Nu-și aducea aminte de rana din care provenea. Se aștepta ca dintr-un moment în altul să fie împușcat sau străpuns din spate, dar nu se sinchisi să se uite. Oricum, moartea avea să-l găsească destul de curând.

Lângă el, Deedle înjură. Griffin se întoarse și-l văzu pe dezechilibrat, atacat din spate de trei bărbați. Mâna lui era roșie. Griffin urlă și porni spre atacatorii lui Deedle. Simți că gura i se întinde într-un rânjet când scăpă de primul bărbat. Ceilalți doi se întoarseră și fugiră. Apoi, dintr-odată, apăru o spărtură în mulțime și se trezi față în față cu o cizmă neagră împodobită cu pinteni din aur. Ridică ochii și îl văzu pe Wakefield care îl privea încruntat din șaua unui cal negru.

– Reading! strigă Wakefield. Asta-i distileria ta?

– Du-te dracu'! răspunse Griffin și lovi cu putere în față un bărbat crăcănat care îl ataca.

Wakefield scoase pistolul, ochi pe deasupra capului lui Griffin, apăsă pe trăgaci și aproape îl asurzi pe Griffin cu acel *bum!* Se uită din nou la Griffin, se încruntă, iar buzele i se mișcară, dar Griffin nu-l auzi. Fu împins din spate și se întoarse. Deedle se folosea de unul dintre pistoale ca să lovească pe cineva în cap. Griffin simți o atingere pe umăr și învârti sabia în aer. Wakefield făcu o eschivă, apoi își făcu mâna pâlnie și strigă la el:

– Ăștia sunt oamenii tăi?

– M-aș lupta cu oamenii mei? întrebă Griffin exasperat.

Se lăsă în jos când un bărbat se împletici spre el, îi seceră picioarele și îl izbi cu putere în cap. Se uită în jur. Mare parte dintre oamenii Vicarului fugeau care-ncotro, împrăștiați de soldații mai experimentați în luptă.

– Atunci se pare că ai un rival în afaceri, observă Wakefield.

Își scoase sabia și se aplecă ca să lovească în față o brută care se năpustea spre el. Bărbatul se răsuci din cauza forței loviturii și a propriului avânt, iar Griffin îl reduse la tăcere izbindu-l cu mânerul sabiei în ceafă. Îl privi prăbușindu-se la pământ, apoi se întoarse spre Wakefield cu un răspuns sarcastic pe buze.

Observă însă o mișcare în spatele calului gigantic al lui Wakefield, umerii lui Griffin se încordară, iar el fu cuprins de groază. La intrarea pe alee, Hero se îndrepta cu pași delicați spre luptă,

cu valetul lângă ea, iar acesta era înarmat doar cu un felinar şi un pistol ţinut de o mână nesigură.

– *Dumnezeule*, spuse Griffin.

Wakefield se uită peste umăr.

– Ce dracului caută sora mea aici, Reading?

Thomas nu mai îngenunchease niciodată în faţa nimănui. Îşi dădu seama, când îşi ridică privirea spre Lavinia, cât de umilă era acea poziţie, dar aşa se cuvenea: era un pretendent la mâna ei. Şi era disperat după mâna ei. Dacă Lavinia îl părăsea, nu mai avea *nimic*. Dacă ea i-ar fi cerut, s-ar fi târât în palme şi în genunchi. Oare avea idee în ce stare îl adusese? Dar ochii ei căprui se umpluseră de lacrimi care îi făceau să strălucească.

– Ştii că nu te poţi însura cu mine, Thomas. Mi-ai spus-o de atâtea ori.

Dădu să se întoarcă, dar el se ridică de pe covor într-o clipită, îi luă mâna şi o ţinu între palme.

– Ţi-am spus asta, dar am minţit, Lavinia. M-am minţit pe mine şi pe tine. Pot să mă însor cu tine.

– Dar cum rămâne cu Anne? Cum rămâne cu temerile tale de trădare?

El simţi o panică infamă care i se aprindea în suflet.

– Nu contează.

– Ba da, zise ea şi trase aer în piept. Ba da, contează. Anne te-a trădat în mod oribil, şi de atunci n-ai mai avut încredere în nici o femeie. Nu pot trăi cu teama constantă că o să fac un lucru pe care tu o să-l interpretezi greşit.

– Nu! Îşi închise ochii şi încercă să se controleze ca să poată face acea rugăminte importantă. Am fost un mitocan, recunosc, pentru că m-am îndoit de tine. Nu ai călcat niciodată greşit când am fost împreună. Nu tu ai fost cea care a găsit pe altcineva. *Eu* am fost.

– Dar...

– Nu, ascultă-mă, spuse el şi o strânse de mână. Ştiu că eu sunt problema. Griffin mi-a spus că nu a sedus-o niciodată pe Anne, şi totuşi refuz să-i ofer satisfacţia faptului că-l cred. Te rog, te rog, Lavinia, ai încredere în mine. Lasă-mă să dovedesc că mă pot schimba.

Ea scutură din cap, încercând fără succes să-şi şteargă lacrimile.

– Cum rămâne cu Parlamentul? Sau cu succesiunea la marchizat?

– Nu înţelegi?

Clătină din cap, încercând să găsească cuvintele potrivite – el, care era binecunoscut pentru elocvenţa de care dădea dovadă în Camera Lorzilor.

– Nimic din toate acestea nu contează. Fără tine nu sunt decât o umbră, doar o urmă. Parlamentul, chiar şi marchizatul, pot supravieţui fără mine, dar *eu* nu pot supravieţui fără *tine*.

Ea scoase un sunet asemănător unui gâfâit.

– Te iubesc, Lavinia, continuă el, devenind disperat. Nu cred că asta se va schimba vreodată pentru că am încercat să o opresc, dar nu pot. Te iubesc şi vreau să te măriţi cu mine. Vrei să te măriţi cu mine?

– O, Thomas! exclamă ea, în timp ce pe de-o parte râdea, pe de alta plângea.

Ochii ei erau roşii, obrajii mânjiţi şi, în mod ciudat, chiar şi aşa era cea mai frumoasă femeie pe care el o văzuse vreodată.

– Da, mă mărit cu tine.

Hero începu să alerge în clipa în care îl văzu pe Griffin lângă Maximus care era călare. Erau luminaţi numai de torţele care pâlpâiau în mijlocul bătăliei disperate, dar ea nu-i vedea decât pe cei doi bărbaţi. Doamne, oare fratele ei era pe cale să-l omoare pe iubitul ei?

– Milady! strigă George care pară lovitura unui atacator cu un băţ lung. Milady, vă rog!

Griffin se lăsă în jos lângă calul lui Maximus. Împinse un bărbat în calea lui, îl înjunghie pe un altul cu sabia, apoi lovi cu pumnul şi cu piciorul un al treilea atacator. În acest timp nu-şi luă privirea de la Hero. Chiar şi pe aleea întunecată, în ochii lui verzi părea să strălucească o lumină sălbatică. Ajunse la ea exact în clipa în care George ţipă şi trase cu pistolul. Hero tresări, se întoarse şi văzu un bărbat care căzu însângerat la picioarele lui George. Apoi se simţi apucată de umeri şi întoarsă. Griffin se uita la ea încruntat.

Îşi pierduse peruca şi sângera de la o tăietură de pe frunte. Sângele întunecat se usca pe partea dreaptă a feţei lui, iar în

mijlocul petei licărea ochiul drept ca al unui demon. Aproape că leşină de uşurare când văzu că el era teafăr şi nevătămat. Mulţumi lui Dumnezeu că ajunsese la timp, că nu trebuia să-şi petreacă restul zilelor jelindu-l, că...

Griffin deschise gura.

– Ce dracu' cauţi aici, femeie proastă?

Ea clipi şi se încordă.

– Mi-am petrecut ultima oră traversând Londra ca să te găsesc!

– Ţi-am spus să nu mergi în St. Giles singură! zise el şi o scutură.

– Îl aveam pe George...

El pufni.

– George! Un om! Şi după lăsarea întunericului. Ţi-ai pierdut minţile?

Ea îşi ridică bărbia.

– Veneam să te salvez pe *tine... mitocanule!*

Lacrimi de umilinţă şi de durere îi inundară ochii. Se desprinse din mâinile lui şi se întoarse ca să fugă. El bombăni o înjurătură şi o prinse din spate. O răsuci, apoi o sărută cu buzele fierbinţi, supărate şi atât de vii.

Ea era bucuroasă – atât de bucuroasă – că el era bine, chiar dacă tocmai fusese nemilos cu ea, încât îşi deschise buzele şi îl cuprinse de gât cu braţele pe cât de strâns putu. Vederea, sunetul şi locul dispărură, şi nu mai erau decât ei doi, singuri în lumea lor. Inima îi bătea tare în urechi. Percepu mirosul lui de praf de puşcă şi de transpiraţie, iar aceste izuri acre şi profunde îl făceau să pară şi mai real. Mai viu. Simţi gustul propriilor lacrimi – lacrimi de bucurie.

– Hero, gemu el.

– Griffin, oftă ea.

– Doamne, bombăni cineva din apropiere, în semn de dezgust.

Griffin îşi săltă capul, dar nu-şi luă ochii de smarald de la ea.

– Du-te, Wakefield.

Hero făcu ochii mari şi se uită disperată în jur până îl văzu pe fratele ei, care era încă aşezat în şa şi se uita dezaprobator în jos spre ei.

– Nu-l poţi lua! ţipă ea şi îl apucă pe Griffin de umerii largi.

Maximus nu-l putea aresta pe Griffin dacă se agăţa cu trupul de el.

– Nu mă arestează, zise Griffin arogant ca întotdeauna. Nu dacă te măriţi cu mine.

– Îmi şantajezi sora? mârâi Wakefield.

– Dacă sunt nevoit, da.

Privirea lui Griffin se întoarse spre ea, iar ceea ce văzu ea în ochii lui îi făcu inima să zboare liberă.

– O să fac orice ca să mă însor cu tine, Hero.

Ea îl mângâie pe obraz – pe partea care nu era acoperită de sânge – cu degetele tremurânde.

– Nu trebuie să mă şantajezi ca să mă mărit cu tine. Te iubesc.

Ochii lui licăriră şi o trase din nou mai aproape.

– Vorbeşti serios? Te măriţi cu mine?

– Bucuroasă, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată.

El se aplecă şi o sărută, dar chiar în clipa în care ea îşi deschidea gura sub a lui, el îşi înălţă capul.

– Milord! Un soldat venise în fugă spre Maximus. E o revoltă spre vest de aici. Să trimitem întăriri?

Hero se uită la Griffin îngrozită.

– *Acolo-i adăpostul!*

El încuviinţă din cap.

– Aşa-i, spuse el şi se uită în jur. Deedle!

Valetul lui Griffin apăru, cu părul răvăşit, o mână însângerată, dar la fel de drept ca întotdeauna.

– Da, milord?

– Au muşcat momeala oamenii Vicarului? întrebă Griffin criptic.

Maximus se încruntă.

– Despre ce-i vorba?

Deedle rânji cu toată gura.

– Oamenii lui sunt înăuntru, iar ai noştri sunt afară, milord.

– Atunci, fă-o.

Deedle dădu din cap afirmativ. Îşi bagă două degete între buze şi fluieră ascuţit şi pătrunzător. Griffin se întoarse spre Maximus.

– Îţi sugerez să-ţi chemi oamenii.

Maximus ridică suspicios din sprâncene, dar strigă:

– La mine!

Dintr-odată, soldaţii rămaşi se îndreptară spre el.

– Durează puţin, nu-i aşa? zise Deedle îngrijorat.

BUM!

O explozie uriaşă făcu pământul să se cutremure. De la clădirile din apropiere începură să cadă cărămizi, şi în acelaşi timp o străfulgerare puternică lumină noaptea. Mirosul de fum umplu aerul. Hero se agăţă de Griffin.

– Ce-a fost asta?

– Asta o să-l dea gata pe Vicar, rânji feroce Griffin. Lui Nick i-ar fi plăcut capcana drăguţă pe care am întins-o acolo pentru Vicar şi oamenii lui.

Maximus, care rămăsese cu ochii la explozie, se întoarse spre el.

– Ai aruncat în aer distileria, nu?

Griffin rânji.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. Dar dacă a sărit în aer o distilerie s-ar putea ca acest lucru să fi fost provocat de o doamnă foarte insistentă care mi-a arătat recent care sunt părţile rele ale ginului şi ale fabricării lui.

Hero simţi că inima îi creştea în piept, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– O, Griffin!

Maximus bombăni.

– Eşti un prost enervant, dar cred că trebuie să te accept în familie, zise el şi se uită la Hero.

Ea îşi înălţă bărbia.

– Sau preferi să fug?

Maximus ridică din umeri.

– N-aş mai scoate-o la capăt cu verişoara Bathilda dacă ai face-o, răspunse el, apoi se aplecă şi întinse mâna spre Griffin. Pace?

Griffin apucă mâna întinsă.

– Pace.

– Şi acum, zise Maximus şi se îndreptă în şa. Unde este orfelinatul acesta?

Silence îşi ridică privirea spre beţivul care înainta spre ea şi se întrebă dacă voia cu adevărat să supravieţuiască după ce termina cu ea. Se auzi un strigăt din spatele lui. Pentru că era doar una dintre multiplele voci aspre care se ridicau în noapte, atacatorul ei îl ignoră. Dar nu putu ignora şi mâna înmănuşată care îl lovi pe umăr.

Beţivul se întoarse, dar se răsuci dintr-odată într-o mişcare ciudat de graţioasă şi apoi lovi pământul cu faţa în jos. Silence clipi şi se uită în sus la salvatorul ei. Şi apoi rămase cu ochii holbaţi la el.

Bărbatul din faţa ei arăta ca desprins dintr-o pantomimă. Purta pantaloni şi o tunică cu carouri de arlechin, roşii şi negre. În picioare avea nişte cizme înalte, iar în mâini mănuşi negre cu manşetă. O mască grotescă, având un nas enorm coroiat, îi acoperea jumătate de faţă ascunzându-i trăsăturile şi lăsându-i descoperite numai gura şi bărbia. În timp ce-l privea, el îşi scoase pălăria neagră cu boruri largi şi făcu o reverenţă adâncă.

– Fantoma din St. Giles! izbucni ea.

El zâmbi cu jumătate de gură, dar nu scoase nici un sunet; făcu doar un gest cu pălăria spre înainte, ca şi cum voia să-i arate drumul.

– Eu stau acolo, zise ea simţindu-se oarecum prosteşte pentru că vorbea cu un actor comic mut.

El strânse din buze, se înclină din nou şi îi arătă clar spre *cealaltă* direcţie faţă de casă.

– Cred că pot să am încredere în tine, spuse ea.

El rânji, ceea ce n-o linişti deloc. Pe de altă parte, o *salvase* şi, cu un asemenea însoţitor cunoscut, nu îi era teamă că va fi acostată din nou.

– Bine.

Îşi ridică rochia şi apoi se opri când observă pe cineva în spatele lui. De cealaltă parte a aleii era Mickey O'Connor. Stătea cu faţa la ea, cu mâinile în şolduri, cu sprâncenele frumoase uşor încruntate şi nu făcu nici un efort să se ascundă. Dar de ce-ar fi vrut să se ascundă de ea?

El dădu din cap, conştient că ea îl văzuse, iar ea îşi feri privirea, cu răsuflarea întretăiată. Atunci îşi dădu seama că Fantoma îşi înteţise strânsoarea pe mânerul săbiei.

– Nu, zise ea şi îi atinse mâna.

El o privi, cu capul lăsat într-o parte şi cu o expresie întrebătoare. Silence nu ştia dacă se temea pentru el sau pentru O'Connor. Însă ştia că văzuse destul sânge pentru seara aceea.

– Te rog.

El încuviinţă din cap o dată şi îşi luă mâna de pe mânerul sabiei. Silence nu se putu abţine şi se uită din nou dincolo de stradă.

Privirea lui O'Connor era ațintită asupra ei. Nu părea deloc fericit. Ea se întoarse.

– Pe aici, ai zis?

Fantoma dădu din cap și plecară. În primele minute, în timp ce Silence începu să păşească pe pietrele din pavaj, simți în spate privirea lui O'Connor. Refuză să se întoarcă, să-i dea de înțeles în vreun fel că l-a observat, iar după o vreme nu mai simți acea senzație.

Respiră uşurată şi se concentră pe ceea ce vedea în jur. Fantoma mergea cu paşi aproape de neauzit, uşori şi atletici. Ținea capul sus şi părea că aproape *mirosea* vântul. De două ori se opri şi o luă pe o altă străduță, ca şi cum ar fi vrut să ocolească revolta. O dată o luă de mână şi o obligă să alerge, exact înainte ca ea să audă strigăte în spatele lor. În mod ciudat, deşi el nu spuse nimic, iar ea nu-i putea vedea mare parte din față, nu îi era teamă cu el. Când văzură în final adăpostul temporar, Silence se opri brusc. Afară, la uşi, era o mulțime, dar observă în lumina slabă a felinarelor pe care le țineau că erau soldați.

– Ce fac soldații aici? întrebă ea.

Evident că nu se aştepta la un răspuns, dar când se întoarse fu surprinsă să se trezească singură. Aruncă repede o privire în sus pe stradă, dar nu mai era nici urmă de Fantomă. Aceasta dispăruse la fel de rapid precum apăruse.

– Bărbații sunt înnebunitori, bombăni Silence şi se îndreptă spre casă.

– Doamnă Hollingbrook! Nell apăru în pragul casei şi alergă spre ea. O, doamnă! Am fost aşa de îngrijorați. Trei informatori au fost omorâți în seara asta... aşa se spune. A fost o revoltă pe străzi, iar domnul Makepeace a fost şi el prins acolo. Niciodată nu l-am mai văzut într-o asemenea stare.

– Unde e Winter? întrebă Silence, distrasă. Acolo e Lady Hero?

– Da, doamnă, spuse Nell. Şi ducele de Wakefield în persoană! Nu aveți idee ce nebunie a fost.

Silence mijii ochii. I se părea că...

– Lady Hero îl sărută pe Lord Griffin?

Nell încuviință din cap.

– E logodită cu el.

– Dar credeam că e logodită cu *fratele* lui, marchizul de Mandeville, zise Silence confuză.

Nell ridică din umeri.

– Nu pare.

Şi, într-adevăr, Lady Hero părea foarte fericită cu Lord Griffin. Silence încă încerca să descâlcească problema, când Winter apăru brusc, fără pălărie şi gâfâind.

– Mulțumesc lui Dumnezeu!

O cuprinse într-o îmbrățişare din toată inima, o demonstrație extraordinară de afecțiune din partea lui Winter.

– Ne-am temut de ce era mai rău.

– Îmi pare rău, gemu Silence. A trebuit să duc bebeluşul la o altă doică şi până să termin s-a făcut întuneric.

Winter făcu un pas în spate şi închise ochii.

– Ei bine, gata. Nu cred că mai pot supraviețui unei seri ca asta. De acum încolo, mergem împreună.

Silence dădu din cap.

– Ai dreptate. Dacă n-ar fi fost Fantoma din St. Giles...

El se întoarse brusc şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ce?

Silence clipi surprinsă.

– Fantoma din St. Giles. Am văzut-o. A fost cea care m-a găsit şi m-a adus acasă teafără.

Nu avea de ce să intre în detalii despre *cum* o găsise. Winter era deja speriat pentru ea fără să-i spună cât de aproape fusese să fie siluită – sau mai rău. Winter îşi înalță capul şi se uită în jur pe strada întunecată.

– A fost aici?

– Da, rosti încet Silence. M-a adus aici şi apoi a dispărut. De ce întrebi?

Winter ridică din umeri.

– Fantoma apare mereu când nu sunt eu. Mi-ar plăcea să arunc o privire la această apariție fantomatică într-o bună zi.

– Nu e o fantomă, de asta te asigur, zise Silence. A fost la fel de reală ca mine şi ca tine.

Winter mormăi.

– Ei, oricum, nu avem timp să facem speculații despre Fantomă în momentul ăsta. Iluștrii noștri oaspeți au nevoie de atenția noastră.

– Lady Hero a zis că vrea să vă vorbească, spuse Nell. Tocmai mi-am amintit.

– Despre ce? întrebă Silence.

Nell se încruntă.

– Ceva despre tors. Nu înțeleg de ce, dar e foarte insistentă.

– Tors?

Silence nu avea nici cea mai vagă idee de ce Lady Hero ar fi fost preocupată de tors, dar aristocrații erau uneori ciudați.

– Ar fi bine să mergem să vedem.

Capitolul 20

– Am o ultimă întrebare pentru voi, anunță regina în fața pretendenților ei care o priveau încruntați. Ce se află în inima mea?

Întrebarea ei nu fu întâmpinată cu bucurie de cei trei prinți. Prințul de la Răsărit se încruntă și pentru o clipă deschise și închise gura lui frumoasă; apoi se recunoscu înfrânt, se înclină și părăsi încăperea. Prințul de la Soare-Apune se încruntă și ieși cu pași grei bombănind ceva despre frivolitatea reginelor și a femeilor în general. Prințul de la Miazănoapte clătină din cap și spuse:

– Cine poate înțelege inima unei femei?

Apoi ieși și el. Sfetnicii, miniștrii și învățații începură să se certe, dar Regina Ravenhair ieși în tăcere din camera tronului și se îndreptă spre grajduri...

din *Regina Ravenhair*

Șase săptămâni mai târziu...

– E un snob ticălos și nu înțeleg de ce trebuie să mă obosesc să-i răspund la invitație.

Griffin aruncă scrisoarea primită de la Thomas pe masa din încăperea în care lua micul dejun. Vizavi de el, cea care îi era soție de numai o săptămână continuă să toarne veselă ceai.

– Nu numai că trebuie să-i răspunzi, ci și să fii de acord să-l inviți la cină pentru că este fratele tău.

– Pff...

Griffin își încrucișă brațele la piept și făcu o tentativă să se încrunte spre Hero, dar fu distras de magnificul ei decolteu.

– E nouă rochia?

– Da, și nu schimba subiectul, răspunse ea cu o severitate adorabilă.

Îl excita mereu când ea încerca să fie dură cu el. Dar desigur, soția lui îl excita și când îi recita alfabetul.

– Ce faci astăzi? o întrebă el, ignorând ordinul.

– Mă duc să văd progresul pe care l-a făcut domnul Templeton la noua casă. Zice că s-ar putea să termine înainte de primăvară. După aceea, mă opresc la adăpost ca să văd cum merg lecțiile de tors.

– Splendid!

Griffin cumpărase deja un berbec și oi de prăsilă. Până la primăvară, copiii urmau să aibă lână pentru tors. Ea zâmbi.

– Și apoi mă duc la ceai acasă la Lady Beckinhall unde sper să reușesc s-o conving să se alăture Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați.

El se prefăcu râzând că tremură.

– Numai auzul numelui mă face să mă cutremur.

– De ce?

– Un sindicat de femei în care se află atât soția, cât și sora cuiva, răspunse el serios, ar stârni teamă în sufletul oricărui bărbat.

– Ce prostie, răspunse ea veselă. Margaret o să râdă când o să-i spun ce-ai zis.

– Tocmai mi-ai dovedit că am dreptate.

Ea îi aruncă o privire și puse jos ceașca cu ceai.

– Așa, legat de fratele tău...

– Zi-mi măcar un motiv bun pentru care ar trebui să mă duc să-l văd... Griffin ridică degetul când ea deschise gura. ... *În afară* de faptul că din păcate sunt rudă cu el.

Ea zâmbi frumos – ceea ce el începuse să realizeze, în ultima săptămână, că era un semn de avertizare.

– Ar bucura-o pe mama voastră.

– Ha! fu răspunsul lui devastator.

Adevărul era că ar fi fost în stare să facă aproape orice ca s-o facă fericită pe mama lui, iar Hero știa prea bine acest lucru.

– În plus, zise ea și luă o bucată de pâine prăjită, m-ai face și pe mine bucuroasă.

Griffin își îndreptă revoltat spatele.

– El te-a *lovit!*

– Iar eu l-am iertat, spuse ea. Mi-a oferit acel colier scump cu smaralde pe post de scuze.

– Lavinia l-a pus să facă asta, sublinie el.

– A fost, oricum, un gest frumos, zise ea și îi aruncă o privire în timp ce mușcă din pâinea prăjită. Iar asta a fost după ce mi-a trimis trandafiri în fiecare zi timp de trei săptămâni. Nu înțeleg de ce l-ai oprit.

– Toată casa mirosea a trandafiri ofiliți, bombăni Griffin. Era al dracului de enervant.

Soția lui se uită la el cu ochii ei frumoși.

– Nu crezi că dacă eu îl pot ierta, o poți face și tu?

– Ha!

Scotea acest sunet de multe ori de când se însurase cu Hero. Era destul de dezonorant. Deodată îi veni o idee și făcu ochii mari.

– Dacă voi accepta ceea ce fără îndoială că va fi o cină oribilă cu Thomas, mă săruți?

Ea se încruntă. Soția lui era frumoasă, dar nu era prostuță.

– Mereu te sărut.

– Ba nu, spuse el ursuz. *Acel* gen de sărut.

Văzu cum obrajii ei se colorară în roz. Doamne! După o săptămână de căsnicie încă o putea face pe soția lui să roșească! Era de apreciat.

– Încerci să mă șantajezi? șuieră ea uimită. E destul de josnic, chiar și venind din partea ta.

El își îndreptă mânecile hainei.

– Prefer să cred că e incitant.

Ea pufni cu delicatețe.

– Doar un sărut, zise el și genele i se lăsară alene la gândul că ea îl va săruta *acolo*. Un sărut mic de tot.

Era o bucurie să vadă că obrajii ei deveneau și mai rozalii.

– Ticălosule!

El zâmbi ușor.

– Mă tachinezi.

– Te duci?

– Mă săruți?

Ea își mușcă buza, iar membrul lui se întări.

– Poate.

Acesta era motivul pentru care, câteva ore mai târziu, Griffin urca treptele conacului Mandeville. Nici măcar amintirea ochilor lui Hero în timp ce murmurase acel „poate" nu-i îmbunătățiră starea de spirit. Bătu, sperând în sinea lui că fratele lui nu-i va răspunde și că se va putea duce acasă la soția lui.

Dar ușa se deschise, iar el fu primit și condus într-un salon. Griffin privi în jur. Fratele lui era așezat la capătul unei mese lungi din mahon. În dreapta lui mai era un tacâm. În rest, masa era goală.

Nu-l mai văzuse pe Thomas din ziua în care se certaseră. În săptămânile următoare se căsătoriseră amândoi, iar Thomas – într-o ciudată răsturnare de situație – îndurase un scandal în miniatură pentru că se însurase cu doamna Tate.

Griffin se apropie de el.

– Unde e Lavinia?

Thomas, care se ridicase când el a intrat, ridică un pahar cu vin și bău uitându-se la Griffin cu o privire acră pe deasupra marginii acestuia.

– A zis că ar fi mai bine să luăm masa singuri.

Griffin se așeză pe scaunul lui.

– Nici Hero n-a vrut să vină.

Thomas își coborî privirea.

– Îmi pare foarte rău că am lovit-o.

– Așa și trebuie, mârâi Griffin și se uită în altă parte. Zice că te-a iertat.

Thomas oftă.

– Mă bucur.

Griffin se uită o vreme la paharul din fața lui. Dacă l-ar fi băut, era posibil să continue să bea și prefera să fie treaz când se întorcea acasă la Hero și la sărutul ei.

Thomas își drese glasul.

– Lavinia zice că trebuie să-ți spun că te cred.

Lui Griffin îi trebui un moment ca să înțeleagă acel comentariu criptic; apoi își îndreptă spatele pe spătar.

– Da?

Thomas dădu din cap și sorbi din vin. Griffin izbi cu palma în masă. Toate vasele săriră, iar o furculiță căzu de pe margine.

– Atunci de ce dracu' n-ai zis-o tu mai devreme?

Thomas se încruntă.

– Întotdeauna te-a plăcut.

– Anne? întrebă Griffin nesigur.

Thomas dădu din cap afirmativ.

– Și? *Tu* ești cel cu care s-a măritat.

– Dar dacă n-aș fi avut titlul...

– Dar *aveai* titlul.

Griffin aproape strigase. Dintre toți proștii de pe lume...

Thomas lovi și el cu mâna în masă. Un pahar se sparse pe podea.

– Nu înțelegi! Niciodată n-ai înțeles. Poate că *eu* am titlul și am avut afecțiunea tatălui nostru, dar *tu* o ai pe cea a mamei și a tuturor!

Griffin clipi.

– Erai... *gelos?* Pe mine?

Thomas își feri privirea, iar un mușchi începu să i se zbată în dreptul maxilarului. Dintr-odată, totul era prea mult pentru Griffin. Izbucni în râs ținându-se de burtă, aplecat peste masă.

– Nu e chiar așa de amuzant, zise Thomas când Griffin se opri să-și tragă sufletul.

– Ba e al dracului de amuzant, îl asigură Griffin. Abia ai vorbit cu mine mai bine de trei ani și totul pentru că erai gelos. Dumnezeule, Thomas! Ești mai bogat, mai mare și mai chipeș decât mine. Ce altceva mai vrei?

Thomas ridică din umeri.

– Întotdeauna te-a plăcut mai mult pe tine.

Griffin redeveni serios.

– Cine? Anne sau mama?

– Amândouă, răspunse Thomas și se uită trist în pahar. Când a murit tata, am crezut că eu o să fiu cel aflat la conducere. Doar eu eram marchizul. Dar când am aflat de datoriile lui tata, iar ea te-a chemat acasă de la Cambridge...

– Mă pricep mai bine la afaceri.

Thomas încuviință țeapăn din cap.

– Da. Așa e. Deși aveai numai douăzeci de ani... și erai cu doi ani mai mic decât mine... te-ai apucat imediat să îndrepți situația noastră financiară.

– Ai fi preferat să las totul baltă și să ajungem în închisoarea pentru datornici? întrebă Griffin pe un ton sec.

– Nu, răspunse Thomas, apoi își ridică fața și îl privi fix. Aș fi preferat ca eu să fiu cel care să fi putut să o salvez pe mama de la ruina financiară.

Griffin se holbă la el un moment și se gândi la efortul pe care tocmai îl făcuse Thomas ca să recunoască faptul că nu era bun la ceva. Se aplecă în față și îi mai turnă niște vin fratelui său.

– De fiecare dată când țineai un discurs în Parlament, mama îmi scria... pagini întregi cu detalii, lucrurile pe care le spuneai și reacția lorzilor.

Thomas rămase cu gura căscată.

– Adevărat?

Griffin dădu din cap aprobator.

– Adevărat. N-ai observat-o niciodată în galeria doamnelor?

– Nu, răspunse Thomas care clătina din cap și părea uimit. N-am știut.

– Ei, acum știi.

Griffin puse jos sticla și se lăsă din nou pe spătar.

– În plus, la ce bun dacă ar fi existat în familie *două* genii în ale finanțelor?

Deschiderea ușii dormitorului o trezi pe Hero în acea noapte. Căscă și se întinse leneșă când Griffin puse jos lumânarea pe care o ducea cu el și își scoase peruca. Deși era total lipsit de sofisticare, deciseseră că preferau să împartă dormitorul – și patul – în timpul nopții. Așa că după nuntă ea se mutase în dormitorul

lui, iar salonul aflat alături era în proces de transformare într-o garderobă pentru ea.

– Ai stat mult, murmură ea cu vocea răguşită de somn.

Griffin, care se stropise cu apă dintr-un vas de pe noptieră, se întoarse spre ea cu o cârpă în mână.

– Thomas a vrut să discutăm despre averea lui.

Vocea lui era relaxată – complet diferită față de tensiunea din corpul lui când plecase în seara aceea acasă la fratele lui.

– Deci a mers bine?

– Destul de bine. E foarte interesat de afacerea cu țesătoria.

Aruncă cârpa pe noptieră cu privirea asupra cearceafului de mătase pe care ea îl ținea ridicat la piept.

– Porți ceva acolo dedesubt?

Ea îşi coborî privirea timidă.

– Nu... Mă rog, da.

El ridică din sprânceană în timp ce îşi dădea jos haina.

– Ce?

Hero îşi lăsă capul într-o parte. Privirea lui se îndreptă spre urechea ei stângă.

– Ah. Cercelul cu diamant. Trase de lavalieră să şi-o dea jos. Unde-i celălalt?

Ea scoase mâna golaşă de sub cearceaf şi arătă fără să spună nimic spre noptieră. El aruncă lavaliera şi vesta pe un scaun, apoi se apropie ca să se uite. Ridică celălalt cercel.

– Ăsta-i cel pe care l-ai aruncat în mine?

– Da.

Ea se lăsă pe spate pe pernele pufoase.

– Înțeleg.

Griffin îşi scoase pantofii şi se târî în pat spre ea, iar salteaua se lăsă în jos sub greutatea lui.

– Pot?

Ea îşi linse buzele şi simți pulsul care i se accelera.

– Te rog.

O încălecă, îngenunchind pe aşternut, o prinse sub el şi se aplecă deasupra ei. Îi apucă cu degetele calde, cu blândețe, lobul urechii, iar ea simți când el înfipse sârma de aur în carne şi se înfioră. El îşi lăsă capul într-o parte şi îşi examină opera.

– Superb.

– Sunt preferații mei, spuse ea.

El se uită la ea amuzat, excitat şi periculos de posesiv.

– Nu mă refeream la cercei.

Ea ridică din sprâncene cu inocență.

– Nu?

– Nu.

Se aplecă şi o linse pe gât. Ei i se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se ridicară aproape dureros.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine când ai aruncat cu cercelul acela în mine, şopti el pe pielea ei.

– Cum ai fi putut? gâfâi ea.

Voia să-şi scoată mâinile de sub cearceaf, dar greutatea lui pe aşternut o împiedica.

– Făceai dragoste cu altă femeie.

– Nu făceam dragoste, o contrazise el. N-am făcut niciodată dragoste până când nu te-am cunoscut pe tine. Şi, în plus, nu are importanță. Am uitat-o pe ea în clipa în care te-am văzut pe tine.

Ea râse, deşi buzele îi tremurau.

– Te aştepți ca eu să cred astfel de aiureli?

– O, da, murmură el şi îi trase cearceaful mai jos pe sâni. Crede-mă şi iubeşte-mă în schimb.

El îşi înălță capul, iar ea îi întâlni privirea dintr-odată serioasă.

– Dar te iubesc.

El zâmbi cu jumătate de gură.

– Când ți-ai dat seama?

Ea îşi muşcă buza; îşi dorea ca el să se întoarcă la sărutări şi în acelaşi timp voia să prelungească momentul la nesfârşit.

– Vânezi complimente.

– Şi ce dacă?

El apucă cearceaful cu dinții şi îl trase în jos sub unul dintre sâni. Rămase cu buzele deasupra sfârcului, îndeajuns de aproape ca ea să-i simtă respirația fierbinte, dar nu o atinse.

– Cred că atunci când m-ai sărutat la Harte's Folly, şopti ea.

El pufni.

– Ai crezut că era Thomas.

Ea râse.

– Ba nu! Te tachinam doar pretinzând că am crezut că era el... M-ai enervat aşa de tare. Niciodată nu te-am confundat cu... Ah!

Griffin se lăsase în jos şi apucase cu delicateţe sfârcul între dinţi. Hero simţi mişcarea limbii pe vârful sensibil, apoi el supse mai intens. Ea gemu încet şi şocant de animalic. El îi dădu drumul la sfârc.

– Ce spuneai?

– Niciodată nu te-am confundat cu altul, şopti ea cu ochii la el din spatele pleoapelor pe jumătate închise.

– Am discutat despre dragostea adevărată în acea seară. Îţi aduci aminte?

– Cum aş putea uita?

El trase cearceaful mai jos încă un centimetru şi scoase la iveală celălalt sân. Se jucă distrat cu sfârcurile.

– Am avut un sentiment vag, chiar şi atunci, că tu eşti persoana potrivită pentru mine.

Ea înghiţi în sec şi avu dificultăţi să formeze cuvinte în timp ce mâinile lui se mişcau aşa de seducător pe corpul ei.

– Tu eşti dragostea mea adevărată, Griffin, acum şi pentru totdeauna. Uneori, când mă gândesc cât de aproape am fost să-ţi întorc spatele din pură laşitate, îmi vine să plâng.

– Şşşt... murmură el şi o sărută în timp ce încă îi tachina sfârcurile. Nu trebuie s-o faci. Suntem împreună... şi o să rămânem împreună. Pentru totdeauna.

– Promiţi? şopti ea sub buzele lui.

– Promit, zise el înainte să o sărute profund.

Când el îşi ridică din nou capul, ea era umedă şi dornică, dar el încă o ţinea ţintuită sub cearceaf.

– O să mă părăseşti vreodată? întrebă ea.

– Nu, răspunse el părând foarte satisfăcut. Îmi placi mult în poziţia asta, fără să poţi să te mişti sau să protestezi la ceea ce vreau să-ţi fac.

Ea se foi şi simţi aşternutul de mătase alunecând pe pielea goală.

– Îmi place şi mie, dar s-ar putea să aibă un dezavantaj.

– Care? întrebă el absent, în timp ce trasa cercuri pe sânii ei.

– S-ar putea să fie greu să te sărut.

– Ce vrei să spui? E destul de uşor să...

Se opri în timp ce se gândea la cuvintele ei.

– Nu *acolo*, toarse ea.

Chiar nu ştiuse că putea scoate astfel de sunete. Ochii lui se aţintiră rapid asupra ei, dintr-odată foarte verzi şi plini de speranţă. Fu jos din pat într-o clipită şi îşi scoase hainele nerăbdător. Hero profită de ocazie ca să dea la o parte aşternutul. Stătea întinsă ca o femeie uşoară, cu capul rezemat într-o mână, şi se uita la soţul ei, gol şi erect, întors cu faţa spre ea.

Privirea lui trecu peste corpul ei gol şi se opri asupra acelor locuri care ştia că o făceau pe ea să se îmbujoreze.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, răspunse ea, apoi trase aer în piept simţindu-se foarte neruşinată şi îi făcu semn din deget. Vino aici şi o să-ţi ofer un sărut pe care n-o să-l uiţi niciodată.

Şi făcu întocmai.

Epilog

Regina Ravenhair intră în grajduri şi îl găsi acolo, în spate, pe stăpânul grajdurilor care ţesăla iapa ei preferată.

– Toţi pretendenţii mei au fugit, Ian, îi zise ea bărbatului.

Stăpânul grajdurilor păru uşor surprins.

– Îmi cunoaşteţi numele, Maiestate?

– O, da, răspunse ea şi se apropie. Mă întreb dacă ai putea să-mi răspunzi la o întrebare.

– Voi încerca, zise el.

– Ce este în inima mea?

Stăpânul grajdurilor lăsă jos peria de ţesălat şi se întoarse cu faţa spre regină. O privi cu o expresie serioasă în ochii căprui şi calzi.

– Dragoste, Maiestate. Inima ţi-e plină de dragoste.

Ea ridică din sprânceană.

– Da? Şi vrei să-mi spui ce e în inima ta, Ian?

El păşi mai aproape şi apucă mâinile ei delicate în palmele lui mari şi aspre.

– Dragoste, Maiestatea Ta. Dragoste pentru tine.

– Atunci cred că ar trebui să-mi spui Ravenhair, nu? murmură ea şi îl sărută.

El îşi dădu capul pe spate şi râse.

– Sunt departe de a fi perfect, draga mea Ravenhair, dar aş fi cel mai fericit bărbat din lume dacă m-ai lua de bărbat.

– Iar eu aş fi cea mai fericită femeie din lume dacă m-ai lua de soţie.

Ea îi zâmbi la rândul ei, cu inima plină de bucurie, şi se ridică pe vârfuri ca să-i şoptească la ureche:

– Oricum, nu cred că vreau perfecţiune.

din *Regina Ravenhair*

– Mamă!

Mary Darling chicoti când răsturnă ceşcuţele de tinichea pe care Silence o ajutase cu mare grijă să le pună una peste alta pe duşumeaua din bucătărie. Ceşcuţele se răsturnară cu zarvă mare, iar micuţa bătu bucuroasă din palme.

– Doamne! Ce gălăgie, zise Silence cu afecţiune.

Copila sări în funduleţ.

– Mai! Mai!

– Bine, mai încercăm o dată şi apoi, domnişoară, cred că e ora de somn.

Silence descoperise că, deşi Mary Darling protesta uşor când auzea despre somn, era foarte fericită dacă dormea.

– Eşti veselă în după-amiaza asta, surioară.

Winter intră în bucătărie şi puse jos o legătură cu cărţi.

– Da?

Silence ştia că Winter stătuse cu ochii pe ea de la moartea lui William.

– Da, spuse Winter şi se strâmbă dintr-odată oribil spre Mary, ceea ce o făcu să izbucnească în râs. Cred că boneta îţi stă bine.

Silence zâmbi puţin tristă. Ştia că nu boneta era cauza. Era Mary Darling. Nimeni nu se putea îngropa în suferinţă când avea un copilaş de îngrijit. Şi poate că aşa era cel mai bine. Atinse cu un deget obrazul moale al lui Mary. Până la urmă, viaţa mergea mai departe.

– Iar avem tocană? întrebă Winter şi aruncă o privire în oala de pe vatră.

– Varză cu carne de vacă, răspunse Silence.

– Bun.

Winter părea să nu observe niciodată multe lucruri, dar la fel ca toţi bărbaţii aprecia mâncarea gustoasă.

– Mă duc să mă spăl înainte de prânz.

– Grăbeşte-te, strigă ea în spatele lui. Trebuie s-o duc pe Mary la culcare.

El făcu un gest din mână peste umăr în semn că o auzise.

– Să sperăm că unchiul Winter nu începe să citească o carte acolo, i se confesă ea lui Mary.

Fetiţa chicoti şi dărâmă o ceşcuţă de tinichea.

– Doamnă Hollingbrook! Joseph Tinbox, unul dintre băieţii mai mari din adăpost, veni la fugă în bucătărie. Uitaţi ce-am găsit pe trepte.

Ţinea în mână o cutie mică din lemn. Silence se uită la acel dar ca şi cum ar fi fost o viperă. Din fericire, pe treptele lor nu mai apăruseră cadouri din dimineaţa zilei în care fuseseră revoltele, iar ea sperase că poate cel care trimitea darurile uitase de ei.

– S-o deschid? întrebă Joseph nerăbdător.

– *Nu*, spuse Silence puţin prea sever. Trase aer în piept. N-ar trebui să fii la lecţiile de după-amiază?

– Neah!

Ea ridică din sprânceană.

– Acum, Joseph.

Joseph strâmbă din nas, dar plecă ascultător spre lecţii. Silence luă cutia micuţă cu degetele tremurânde. Deschise capacul şi se uită înăuntru. Acolo se afla o şuviţă de păr, legată cu o fundă stacojie. O ridică între degetul mare şi arătător, dar nu era nici un bilet sub ea.

– De la cine crezi c-o fi? şopti ea spre copilă.

Era o şuviţă brunetă, iar părul era aşa de negru, încât strălucea spre albastru. De fapt, semăna cu părul lui Mary Darling. Buclele ei crescuseră şi deveniseră de un negru precum cerneala.

Silence duse şuviţa în dreptul capului lui Mary în timp ce aceasta se aplecă deasupra ceşcuţelor. Părul se potrivea perfect. Dar şuviţa nu provenea de pe capul lui Mary Darling. Silence ar fi ştiut dacă cineva i-ar fi tăiat din păr şi, în plus, acesta era încă prea scurt. Nu, şuviţa era lungă, creaţă şi foarte frumoasă. O femeie cu un asemenea păr...

Dintr-odată, Silence scăpă şuviţa din mână, şocată. Sau un *bărbat*. Cunoştea un singur bărbat care avea părul lung, creţ şi negru precum cerneala. Se uită oripilată la copila din faţa ei. La fetiţa pe care o îngrijise, cu care se jucase şi căreia îi cântase în ultimele şapte luni ca şi când ar fi fost a ei. La copila căreia îi oferise inima.

Părul lui Mary se potrivea perfect cu cel al Cuceritorului Mickey.